

ЛИИ ЧАЙЛД

СИГНАЛ

ЗА ОПАСНОСТ

Лий Чайлд

Сигнал за опасност

На дъщеря ми Рут,
някога най-страхотното хлапе на света,
сега жена, която с гордост наричам приятелка.

Пролог

Хоби Куката дължеше целия си живот на една тайна отпреди близо трийсет години. Свободата си, положението си, парите, всичко. И като всеки предпазлив човек, в тази конкретна ситуация беше готов да направи каквото е необходимо, за да запази тайната. Защото можеше да загуби много. Целия си живот.

Защитата, на която разчиташе в продължение на тези близо трийсет години, се основаваше само на два елемента. Същите два елемента, които използва всеки, за да се предпази от опасност, каквато и да е тя. По същия начин държавите се защитават от вражески ракети, по същия начин обитателят на апартамент се пази от крадци, по същия начин боксьорът избягва нокаутирация удар. Откриване и реакция. Стъпка едно, стъпка две. Най-напред забелязваш заплахата, след това реагираш.

Първият елемент беше система за ранно предупреждение. Тя се бе променила през годините, тъй като и другите обстоятелства се бяха променили. Сега бе добре отработена и опростена. Състоеше се от две нива, като два концентрични кръга. Първото беше на единайсет хиляди мили от дома. Подаваше първия сигнал. Събуждане. Така щеше да разбере, че онези приближават. Второто ниво беше с пет хиляди мили по-близо, но все пак на шест хиляди мили от дома. Обаждането от второто място щеше да му подсказже, че онези са много близо. Че първият етап е приключил и скоро ще започне вторият.

Вторият елемент включваше реакцията. Не се съмняваше каква трябва да е тя. Бе мислил за нея близо трийсет години, но съществуваеше само един разумен отговор. Трябваше да бяга. Да излезне. Беше реалист. През целия си живот се бе гордял с куража и ловкостта си, със силата и твърдостта си. Винаги бе правил това, което трябваше, без никакви колебания. Знаеше обаче, че когато чуе далечния предупредителен сигнал, трябва да се измъкне. Защото никой не би могъл да оцелее след това, което го заплашваше. Никой. Дори и да бе безмилостен като него.

Опасността се бе приближавала и отдръпвала години наред, като прилив. Имаше дълги периоди, когато беше сигурен, че стихията може да го отнесе всеки момент. Имаше и дълги периоди, когато беше убеден, че никога няма да го достигне. Понякога изминалото време

притъпяваше усещането за опасност, защото трийсет години бяха цяла вечност. Друг път обаче му се струваха като миг. Имаше дни, когато очакваше първото обаждаване всяка минута. Планираше, работеше, но не забравяше, че всеки момент може да бъде принуден да бяга.

Беше го проигравал в ума си милиони пъти. Очакваше първото обаждаване да дойде може би месец преди второто. Щеше да използва този месец, за да се подготви. Щеше да уреди делата си, да затвори каквото трябва, да прехвърли активите, да прибере парите, да изчисти сметките. След това, при второто обаждаване, щеше да излезне. Незабавно. Без колебание. Щеше да се покрие и да не се показва.

В действителност обаче двете обаждания дойдоха в един и същи ден. Второто всъщност се оказа първо. По-близкият сигнал бе задействан час преди първия. И Хоби Куката не побегна. Отказа се от трийсетте години внимателно планиране и остана, за да се бори.

1

Джак Ричър видя онзи тип да влиза през вратата. Всъщност нямаше никаква врата. Мъжът прекрачи през липсващата част от предната стена. Барът се сливаше с тротоара. Отпред, под изсъхнала стара лоза, която хвърляше някакво подобие на сянка, имаше маси и столове. Беше като стая на показ, с една липсваща стена. Ричър предполагаше, че има нещо като желязна решетка, с която преграждат отвора, когато затварят. Ако изобщо затваряха. Самият той никога не бе виждал бара затворен, макар и да се отбиваше в най-невероятни часове.

Непознатият влезе на метър в полутъмното помещение и примига, за да привикнат очите му с мрака след огненото слънце на Кий Уест. Беше юни, точно четири следобед, най-южната точка на Щатите. Доста по на юг от повечето от Бахамските острови. Горещо, бяло слънце и жестока температура. Ричър седеше на една маса в дъното, отпиваше вода от пластмасова бутилка и чакаше.

Мъжът се заозърта. Барът беше нисък, построен от стари, потъмнели от слънцето дъски, като че ли разковани от изоставени, излезли от употреба платноходи. По тях висяха различни морски дрънкулки – старинни пиринчени неща, зелени стъклени глобуси. Парчета вехти рибарски мрежи. И риболовни принадлежности, както смяташе Ричър, макар през живота си да не бе уловил нито една риба. Не беше плавал и с платноход. Стените бяха покрити с десетки хиляди визитни картички, включително и таванът. Някои от тях изглеждаха нови, други бяха стари и орфани – свидетелство за начинания, приключили преди десетилетия.

Непознатият потъна още по-дълбоко в мрака и се насочи към бара. Беше стар. Може би към шейсетте, среден ръст, широкоплещест. Лекарите биха казали, че е с наднормено тегло, но за Ричър беше мъж в добра форма, леко превалял билото. Мъж, отстъпващ пред натиска на времето елегантно, без да се вълнува особено. Беше облечен като градски човек от севера, на когото се е наложило да замине на юг внезапно. Светлосиви панталони, широки в горната част, тесни долу, тънко, изпомачкано бежово сако, бяла риза с разкопчана яка, синкавобяла кожа на шията, тъмни чорапи, градски обувки. От Ню Йорк или Чикаго, предположи Ричър, може би Бостън: бе прекарал по-голямата част от лятото в помещения и автомобили с климатик, сакоето и панталонът му сигурно

бяха висели в гардероба, откакто ги е купил преди двайсетина години, и ги бе вадил оттам много рядко, само при подходящи случаи.

Мъжът стигна до бара, бръкна в джоба на самото си и извади портфейл. Малък, издут, от хубава черна кожа. От тези, които идеално приемат формата на това, което сложиш вътре. Ричър видя как го отваря с ловко движение, как го показва на бармана, как задава някакъв въпрос. Барманът извърна лице, сякаш го бяха обидили. Мъжът прибра портфейла и приглади сивите си кичури към изпотения си скалп. Промърмори още нещо, а барманът извади една бира от сандък с лед. Възрастният прилепи за момент бутилката към лицето си, а после отпи голяма глътка. Оригна се дискретно зад дланта си и се усмихна, сякаш току-що се бе справил с някакво дребно разочарование.

Ричър отпи голяма глътка вода. Най-здравият мъж, когото някога бе виждал – един белгийски войник, – се кълнеше, че ключът към добрата форма е в това да правиш каквото си искаш, стига да пиеш поне по пет литра минерална вода всеки ден. Това правеше някъде около галон и понеже белгиецът беше дребен, наполовина на него самия, Ричър смяташе, че трябва да поглъща по два галона на ден. Десет пълни бутилки. Още от пристигането си в горещините следваше този режим и той му се отплащаше. Никога не се бе чувствал по-добре. Всеки ден в четири часа сядаше в сумрака и изпиваше четири бутилки негазирана минерална вода, стайна температура. Сега беше пристрастен към водата така, както някога към кафето.

Възрастният застана отстрани на бара и се зае с бирата си. Огледа обстановката. Освен бармана и Ричър нямаше никой. Приблужи се до масата му и направи неопределен жест с чашата си, нещо като „може ли“. Ричър кимна към стола срещу себе си и отвори третата бутилка вода. Онзи се отпусна тежко. Беше от хората, които държат в джобовете си ключове, пари, носни кърпи и какво ли не, така че задникът му изглеждаше по-дебел, отколкото бе в действителност.

– Ти ли си Джек Ричър? – попита той.

Не беше от Чикаго или Бостън. Със сигурност беше от Ню Йорк. Гласът звучеше точно като на един тип, когото познаваше, прекарал първите двайсет години от живота си само на двеста метра от Фултън Стрийт.

– Джек Ричър? – попита онзи пак.

Отблизо се виждаха малките му умни очи скрити под надвиснали вежди. Ричър отпи и го погледна през бистрата вода в бутилката.

– Ти ли си Джек Ричър? – попита онзи за трети път.

Ричър остави бутилката на масата и поклати глава.

– Не – излъга той.

Раменете на възрастния увиснаха едва забележимо, разочаровано. Той дръпна ръкава си и погледна колко е частът, после премести тежестта си напред сякаш за да стане, но се отказа, като че ли изведнъж реши, че има време за губене.

– Четири и пет – отбеляза той.

Ричър кимна. Възрастният размаха празната бирена бутилка и барманът му донесе нова.

– Горещо – каза мъжът. – Отразява ми се.

Ричър кимна пак и отпи вода.

– Познаваш ли някой Джек Ричър? – попита онзи.

Ричър сви рамене.

– Можеш ли да го опишеш?

Възрастният отпи жадно от втората бутилка, избърса устата си и се възползва от жеста, за да прикрие още едно дискретно оригване.

– Не – каза след това. – Знам само, че е едър. Затова те попитах.

Ричър кимна.

– Тук е пълно с едри типове. Както навсякъде.

– Но не си чувал името, нали?

– Трябва ли? – попита Ричър. – А кой се интересува?

Онзи се усмихна и кимна сякаш за да се извини за лошите маниери.

– Костело – отвърна. – Приятно ми е.

Ричър също кимна и вдигна бутилката нагоре в отговор.

– Бегълци ли издирваш?

– Частен детектив съм – отговори Костело.

– И търсиш човек на име Ричър? Какво е направил?

Костело сви рамене.

– Нищо, доколкото знам. Просто поискаха от мен да го откроя.

– И смяташ, че е някъде тук?

– Миналата седмица е бил – отвърна Костело. – Има банкова сметка във Вирджиния и е прехвърлял пари в нея.

– От Кий Уест?

Костело кимна.

– Всяка седмица, в продължение на три месеца.

– Е, и?

– Значи работи някъде тук. Поне от три месеца. Все някой би трябвало да го познава.

– Само че никой не го познава – каза Ричър.

Костело поклати глава.

– Разпитах нагоре-надолу по Дювал Стрийт, където май е целият живот в този град. Една мадама в стриптийз бар спомена, че някакъв едър тип бил в града точно от три месеца и всеки ден в четири идвал тук да пие вода.

Замълча и впери поглед в Ричър сякаш за да го предизвика. Ричър сви рамене.

– Съвпадение – каза той.

Костело кимна.

– Предполагам – отвърна тихо.

Вдигна бирата и отпи, без да отделя умните си очи от Ричър.

– Тук има много приходящи. Идват и си отиват непрекъснато.

– Предполагам – каза Костело още веднъж.

– Все пак ще се ослушвам – каза Ричър.

Костело кимна.

– Ще съм ти благодарен – отвърна той неуверено.

– Кой го търси? – попита Ричър.

– Клиентката ми – отговори Костело. – Една дама на име мисис Джейкъб.

Ричър отпи вода. Името не му говореше нищо. Джейкъб? Не беше чувал за такава особа.

– Добре. Ако го срещна, ще му кажа, но не храни прекалени надежди. Не се срещам с много хора.

– Работиш ли?

Ричър кимна.

– Копая плувни басейни.

Костело се замисли като човек, който знае какво е плувен басейн, но не си е давал сметка как това нещо се появява на бял свят.

– Багерист ли си?

Ричър се усмихна и поклати глава.

– Тук няма такава нещо. Копаем на ръка.

– На ръка? – учуди се Костело. – С лопати?

– Местата са твърде малки, за да използваш машини. Улиците са прекалено тесни, дърветата са ниски. Разходи се из града и ще видиш.

Костело пак кимна. Изведнъж доби много удовлетворен вид.

– В такъв случай едва ли познаваш този тип Ричър. Според мисис Джейкъб той е офицер от армията. Проверих и се оказа права. Майор е. С медали и награди. Голяма клечка от военната полиция, както ми казаха. Такъв човек няма да се хване да копае басейни с лопата.

Ричър отпи голяма глътка вода, за да скрие изражението си.

– А с какво ще се хване?

– Тук ли? – попита Костело. – Не знам. Охрана на някой хотел. С някакъв бизнес. Може би има яхта и я дава под наем.

– А защо изобщо му е да идва тук?

Костело кимна в знак на съгласие.

– Точно така. Кошмарно място. Но е тук, това е сигурно. Напуснал е армията преди две години, внесъл е парите си в най-близката до Пентагона банка и е изчезнал. Извлеченията от сметката му показват, че е теглил пари от къде ли не, а после, през последните три месеца, е изпращал пари в сметката оттук. Известно време е скитал, после се е установил в това градче и е направил малко пари. Ще го открия.

Ричър кимна.

– Още ли искаш да разпитвам наоколо?

Костело поклати глава. Вече планираше следващия ход.

– Не се безпокой за това.

Надигна се от стола, измъкна няколко смачкани банкноти от джоба си, хвърли пет долара на масата и се отдалечи.

– Приятно ми беше – подхвърли, без да се обръща.

Излезе през липсващата стена навън, под палещото слънце. Ричър пресуши остатъка от водата си и го проследи с поглед. Четири и десет следобед.

Час по-късно Ричър крачеше по Дювал Стрийт, размишляваше как да реши проблема с банката, търсеше място за по-ранна вечеря и се чудеше защо излъга Костело. По първия въпрос стигна до извода, че трябва да изтегли парите си и да носи пачката в джоба на панталона си. По втория реши да последва съвета на белгиеца и да изяде една голяма пържола, после малко сладолед и да изпие още две бутилки минерална вода. Третото му заключение беше, че е излъгал Костело, защото нямаше причина да не го лъже.

Нямаше причина да го търси частен детектив от Ню Йорк. Никога не беше живял там. Нито пък в някой друг северен град. Всъщност никога не бе „живял“ където и да било. Това бе главната отличителна черта на живота му. Тя го бе направила такъв, какъвто бе. Беше роден в семейство на офицер от морската пехота и го бяха влачили по целия свят още от деня, в който бяха изписали майка му от родилното отделение в Берлин. Бе прекарал дните си във всевъзможни военни бази, повечето от

които в отдалечени и негостоприемни кътчета на света. След това сам бе постъпил в армията, като следовател към военната полиция, и бе продължил да живее по същите тези бази, докато мирът не бе разформиrowвал подразделението му и не го бе оставил без работа.

После бе обикалял Съединените щати като обикновен турист, докато не попадна в най-южната точка на държавата, със силно намалели спестявания. Бе се хванал да копае дупки за два дни, които прераснаха в две седмици, после станаха месеци и... все още беше тук.

Нямаше живи роднини, които да му завещаят състояние. Не дължеше пари на никого. Никога не бе крал, не бе мамил. Нямаше деца. Името му фигурираше във възможно най-малко на брой документи. Беше почти невидим. И никога не бе познавал човек на име Джейкъб, мистър или мисис, без значение. Никога. Беше сигурен. В такъв случай каквото и да искаше Костело, не му влизаше в работата. Поне не дотолкова, че да го накара да се покаже на светло и да се забърка в каквото и да било.

Бе му станало навик да е невидим. Някъде в предната част на мозъка му съществуваше сложен, алиенистки отговор на ситуацията, в която се намираше. Преди две години всичко се бе обърнало наопаки. От голяма риба в малко езеро се бе превърнал в господин никой. От висш и високо ценен член на една добре структурирана общност бе станал един от 270-те милиона анонимни граждани. От търсен и необходим човек бе станал излишен. Изпълнителят, на когото бяха нареждали къде да бъде всяка минута, всеки ден, сега имаше на разположение три милиона квадратни мили и може би още четирийсет години без никакво разписание. Предната част на мозъка му го уверяваше, че реакцията му е разбираема, защитна реакция на човек, който обича да е сам, но се безпокои от самотата. Казваше му, че тази реакция е крайна и че би трябвало да вземе мерки срещу нея.

Онази част на мозъка му обаче, заровена под предните полукълба, която беше пример за еволюцията на животинските видове, му казваше, че това положение му харесва. Обичаше анонимността. Обичаше потайността. Така се чувстваше по-уверен, по-спокоен. Пазеше спокойствието си. Беше дружелюбен и общителен на повърхността, без да говори много за себе си. Обичаше да плаща в брой и да пътува по шосе. Не фигурираше в никакви пътнически списъци и копия от сметки, платени с кредитна карта. Не казваше името си на никого. В Кий Уест бе отседнал в евтин хотел под името Хари С. Труман. Бе хвърлил поглед на регистъра, за да установи, че не е единствен – повечето от четирийсет и единия президент бяха отседнали там, включително и тези, за които никой не

си спомня, като Джон Тайлър и Франклин Пиърс. Бе установил, че имената не означават много в Кий Уест. Хората просто махваха с ръка, усмихваха се и казваха „здрасти“. Смятаха, че е нормално всеки да има нещо свое, лично. На това място се чувстваше комфортно. Твърде комфортно, за да бърза да го напусне.

Продължи да се разхожда около час, а после сви в една уличка, встрани от Дювал Стрийт, към малък двор-ресторант, където го познаваха по физиономия, имаха любимата му марка вода и сервираха пържоли, чиито краища висят извън чинията.

Пържолата беше с яйце, пържени картофи и някакви тропически зеленчуци, а сладоледът беше с какао и ядки. Ричър изпи още четвърт галон вода и две чаши силно кафе, без мляко и захар. Отпусна се назад доволен.

– Сега добре ли е? – усмихна му се келнерката.

Ричър също й се усмихна и кимна.

– Попадна право в целта – каза той.

– Отразява ти се добре.

– Чувствам се добре.

Беше истина. Следващият му рожден ден щеше да е трийсет и деветият, но се чувстваше по-добре отвсякога. Винаги се бе поддържал във форма, но през последните три месеца бе достигнал нов връх. Беше висок един и деветдесет и три, а когато напусна армията, тежеше сто и десет килограма. Месец, след като започна с копачите на басейни, работата и горещините свалиха теглото му до сто и пет. След още два месеца стана сто и двайсет килограма – чисти мускули. Работеше чудовищно много. Смяташе, че премества около четири тона пръст и камъни всеки ден. Беше си изработил техника, при която копаеше, изгребваше и изхвърляше пръстта така, че всички мускули от тялото му участваха. Резултатът беше удивителен. Беше силно загорял от слънцето и в най-добрата си форма изобщо. Като презерватив, натъпкан с орехи, както бе казало едно момиче. Смяташе, че трябва да изяде по десет хиляди калории на ден само за да се поддържа, плюс двата галона вода, от които се нуждаеше.

– Значи тази вечер ще работиш? – попита го келнерката.

Ричър се засмя. Печелеше пари, за да се поддържа в добра форма – повечето хора плащаха цели състояния за това в различните лъскави фитнес салони. Сега се бе заел и с вечерна работа – отново му плащаха

за нещо, което доста мъже биха вършили без пари. Беше бяч в стрип-тийз бара, за който бе споменал Костело. На Дювал Стрийт. Седеше там по цяла нощ, без риза и си придаваше страшен вид. Пиеше безплатни питиета и се грижеше никой да не безпокои голите жени. След това му даваха по петдесет долара.

– Тази работа е досадна – отвърна той, – но все някой трябва да я върши.

Момичето се засмя заедно с него, той плати сметката и излезе на улицата.

Хиляда и петстотин мили в северна посока, недалеч от Уолстрийт в Ню Йорк, изпълнителният директор влезе в асансьора и се спусна два етажа надолу до офиса на финансовия директор. Двата влязоха заедно във вътрешния кабинет и седнаха зад бюрото един до друг. Кабинетът беше скъп, бюрото също – такива се купуват, когато времената са добри, а когато времената са лоши, остават там, където са, като някакъв мълчалив укор. Беше на висок етаж, целият покрит с ламперия от палисандър, с кремави ленени завеси, месингови орнаменти, огромно бюро, италианска настолна лампа, голям компютър, който им бе струвал повече, отколкото трябва. Екранът светеше в очакване на парола. Изпълнителният директор я написа, натисна ENTER и на екрана се появи таблица. Това беше единствената таблица, която показваше истинското състояние на компанията. Затова беше защитена с парола.

– Ще се справим ли? – попита изпълнителният директор.

Денят беше наречен „X“ – ден за съкращения. Шефът на персонала работеше усилено още от осем сутринта в завода на Лонг Айланд. Секретарката му беше подредила в коридора пред вратата му редица столове, които сега бяха заети от дълга опашка от хора. Бяха чакали през по-голямата част от деня. На всеки пет минути се преместваха с по един стол, най-накрая влизаха в кабинета на шефа на персонала, вземаха участие в петминутния разговор, който прекратяваше поминъка им, и толкова. Благодаря, довиждане.

– Ще се справим ли? – попита пак изпълнителният директор.

Финансовият директор преписа няколко големи цифри върху лист хартия, пресметна нещо, после погледна календара и сви рамене.

– На теория да – отвърна той. – На практика не.

– Не? – повтори изпълнителният директор.

– Факторът време – каза финансистът. – Без съмнение в завода

постъпихме правилно. Намалването на персонала с осемдесет процента ни спестява деветдесет и един процента от заплатите, защото запазихме само евтината работна ръка. Платихме им обаче до края на следващия месец, така че няма да почувстваме подобрене във финансовата ситуация цели шест седмици. Положението се влошава още повече в момента, защото всичките онези кучи синове сега осребряват чекове със заплати за шест седмици.

Изпълнителният директор въздъхна и кимна.

– Колко ни трябва?

Финансовият директор улови мишката на компютъра и отвори друг прозорец.

– Милион и сто хиляди – каза той. – За шест седмици.

– Банката?

– Забрави – отвърна финансистът. – Всеки ден ходя там и им целувам задниците, за да не поискат това, което вече им дължим. Ако поискам още, ще ми се изсмеят в лицето.

– И по-лоши неща могат да ти се случат – отбеляза изпълнителният директор.

– Точно това имах предвид. Проблемът е, че надушат ли какво е истинското ни състояние, веднага ще поискат предишните заеми. Моментално.

Изпълнителният директор забарабани с пръсти по дървената повърхност и сви рамене.

– Ще продам малко акции – каза той.

Финансовият директор поклати глава.

– Не можеш – каза той търпеливо. – Ако извадиш акции на пазара, цената им ще падне на дъното. Сегашните ни кредити са гарантирани с акции и ако акциите се обезценят, ще ни закрийт още утре.

– По дяволите – изруга изпълнителният директор. – Заради някакви си шест седмици. Ще загубя всичко заради някакви си тъпи шест седмици. Не заради шибания милион, който ни трябва. Това е дребна сума.

– Дребна е, но не разполагаме с нея.

– Не може да няма откъде да я вземем.

Финансовият директор не отговори, но имаше вид на човек, който държи да каже още нещо.

– Какво? – попита го другият.

– Чух да се говори. Едни мои познати. Клюки. Може би има към кого да се обърнем в края на краищата. И може би си струва за тези шест седмици. Съществува такава компания. Нещо като кредитор от

последна инстанция.

– На ниво ли е?

– Да, струва ми се – отговори финансовият директор. – Изглеждат почтени. Голям офис в Световния търговски център. Намесват се в случая като този.

Изпълнителният директор се вторачи в екрана.

– Като кой?

– Като този – повтори финансистът. – Когато почти си стигнал целта и не ти достигат само малко пари, а bankerите са твърде тъпи, за да го проумеят.

Изпълнителният директор кимна и огледа кабинета. Беше хубав. Неговият кабинет беше два етажа по-горе, в ъгъла на сградата, още по-хубав.

– Добре – каза той. – Направи го.

– Не мога – възрази финансовият директор. – Онзи разговаря само с шефове. Ще трябва да отидеш ти.

Нощта в стриптийз бара започна спокойно. Средата на седмицата, юни, твърде рано за първите бегълци от снеговете и първите пролетни птички, твърде рано за летовниците, които идваха да се пържат на плажа. За цялата нощ нямаше повече от четирийсет посетители, наред с двете момичета зад бара и другите три, които танцуваха. Ричър наблюдаваше една жена на име Кристъл. Предполагаше, че това не е истинското ѝ име, но не я бе питал. Беше най-добрата. Печелеше много повече от Ричър като майор във военната полиция. Част от приходите си даваше, за да се вози в старо черно порше. Ричър понякога го чуваше да ръмжи и гърми из улиците, край които работеше.

Барът беше дълго и тясно помещение на втория етаж, с малка кръгла сцена, блестящ пилон и дълъг подиум. Около подиума и сцената бяха подредени столове. Навсякъде имаше огледала, а където нямаше, стените бяха боядисани в черно. Цялото помещение пулсираше в такт със силната музика, която изригваше от десетина високоговорителя, достатъчно мощни, за да заглушат рева на климатичната инсталация.

Ричър стоеше с гръб към бара. Достатъчно близо до вратата, за да го видят веднага, достатъчно навътре, за да не забравят, че е там. Жената, наречена Кристъл, приключи третото си изпълнение и задърпа някакъв безобиден тип към кулисите, за да му направи частно шоу за двадесет долара, когато Ричър видя двама мъже да се появяват в горния край

на стълбата. Непознати, от север. По на около трийсет, едри, бели като сняг. Опасни на вид. Биячи от север, с костюми от по хиляда долара и лъснати обувки. Дошли тук набързо, все още облечени като за градския си офис. Спряха пред бюрото и заспориха за куверта от три долара. Момичето погледна обезпокоено към Ричър. Той слезе от стола и се приближи.

– Проблем ли има, момчета? – попита ги.

Бе се приближил с походката на колежанин. Беше забелязал, че момчетата от колегите ходят някак странно напрегнато, с леко куцукаване. Особено ако са по бански, на плажа. Сякаш са толкова сковани от собствените си мускули, че не могат да принудят крайниците си да функционират правилно. Според него така шейсетина килограмовите пубери изглеждаха направо комично. Само че човек като него, тежък сто и двайсет килограма, изглеждаше доста страшно. Тази походка беше инструмент в новия му занаят. Работещ инструмент. Двамата с костюмите от по хиляда долара със сигурност бяха впечатлени.

– Проблем ли има? – попита той отново.

Обикновено тези думи бяха достатъчни. Повечето типове отстъпват на този етап. Тези двамата обаче не помръднаха. Когато се приближи до тях, долови някакво излъчване. Някаква смесица от заплаха и самоувереност. Може би и малко високомерие. Намек, че обикновено получават каквото искат. Само че бяха доста далеч от дома. Достатъчно далеч от собствения си терен, за да действат донякъде предпазливо.

– Няма проблем, Тарзан – отговори този отляво.

Ричър се усмихна. Бяха го наричали как ли не, но никога така.

– Влиза се срещу три долара. Връщането надолу по стълбите е безплатно.

– Искаме само да поговорим с един човек – каза десният.

И двамата имаха акцент. Отнякъде в Ню Йорк. Ричър сви рамене.

– Тук не говорим много-много – каза той. – Музиката е доста силничка.

– Как се казваш? – попита този отляво.

Ричър се усмихна пак.

– Тарзан.

– Търсим човек на име Ричър – каза онзи. – Джак Ричър. Познаваш ли го?

Ричър поклати глава.

– Не съм го чувал – каза той.

– Значи ще поговорим с момичетата. Казаха ни, че може и да го

познават.

Ричър пак поклати глава.

– Не го познават.

Мъжът отдясно се загледа покрай рамото на Ричър, към вътрешността на помещението. Към момичетата зад бара. Прецени, че Ричър е единствената охрана.

– Добре, Тарзан, а сега се дръпни – каза онзи. – Ще влезем.

– Можете ли да четете? – попита ги Ричър. – Онези големи, печатни букви там?

Посочи им табелата над бюрото. Големи бели букви на черен фон. Пишеше, че управата си запазва правото да връща клиенти.

– Аз съм управата – каза Ричър. – Няма да ви пусна вътре.

Единият се вгледа между табелата и физиономията на Ричър.

– Превод ли искаш? – попита го Ричър. – Да ти го обясня с по-прости думи? Пише, че аз съм шефът и че няма да влезете.

– Спести си го, Тарзан – каза онзи.

Ричър го остави да се приближи, докато раменете им се изравниха. После вдигна лявата си ръка и го улови за лакътя. Изправи ставата и впи пръсти в чувствителните нерви в края на трицепса му. Все едно някой те удря с чук по кокала. Онзи заподскача, сякаш го раздруса ток.

– Назад – каза Ричър меко.

Другият трескаво преценяваше шансовете. Ричър забеляза колебанието му и реши, че е време да му покаже за какво става дума. Вдигна дясната си ръка нагоре, до нивото на очите, за да потвърди, че е свободна и готова за действие. Дланта му беше голяма, загоряла от слънцето, загрубяла от дръжката на лопатата. Онзи схвана посланието. Сви рамене и тръгна надолу по стълбата. Ричър помогна на другия да го последва.

– Ще се видим пак с теб – каза онзи.

– Доведете и приятелите си – подхвърли Ричър. – По три долара на човек, и ще ги пусна да влязат.

Обърна се към бара. Танцърката на име Кристъл беше зад него.

– Какво искаха? – попита тя.

Ричър сви рамене.

– Търсеха някого.

– Някой си Ричър ли?

Той кимна.

– Днес е за втори път – отбеляза тя. – Преди тези дойде един дъртак. Той си плати трите долара. Искаш ли да тръгнеш след тях? Да ги провериш?

Той се поколеба. Кристъл взе ризата му от стола пред бара и му я подаде.

– Хайде, върви. Тази вечер е спокойна и всичко ще бъде наред.

Ричър взе ризата и издърпа ръкавите навън.

– Благодаря, Кристъл.

Облече ризата и я закопча. Тръгна към стълбите.

– Няма защо, Ричър – подвикна тя след него.

Той се обърна рязко, но тя вече крачеше към сцената. Ричър изгледа момичето зад бюрото на входа с недоумение и излезе.

В единайсет Кий Уест е най-оживен. Някои хора са преполовили вечерта, други тъкмо я започват. Дювал Стрийт, главната улица, която минава по дължината на острова от изток на запад, е окъпана в светлина и шум. Ричър не се безпокоеше за типовете, които го очакваха там. Имаше твърде много хора. Ако си бяха наумили да откъсват, щяха да изберат по-тихо място. Имаше богат избор. Особено на север от Дювал Стрийт – там тишината настъпваше много бързо. Градът е миниатюрен. Пресечките са близо една до друга. След съвсем кратка разходка човек се оказваше в това, което Ричър наричаше предградие, където в малките дворчета зад малките къщички копаяше басейни. Уличното осветление там беше нарядко, шумът от баровете се превръщаше в жужене на нощни насекоми. Миризмата на бира и цигарен дим отстъпваше пред тежката воня на тропическите растения, които цъфтят и гният по дворовете.

Тръгна в тъмното по нещо като спирала. Свиваше където му падне, минаваше по диагонал през потъналите в тишина квартали. Нямахте жива душа. Крачеше по средата на улицата. Ако някой се спотайваше във вход отстрани, трябваше да има достатъчно разстояние. Не се безпокоеше, че могат да стрелят. Онези нямаха пистолети. Доказваха го костюмите им. Бяха твърде тесни, за да не личи, ако имат оръжие. И бяха знак, че са бързали да дойдат на юг. Със самолет. Не беше лесно да се качиш на самолет с пистолет в джоба.

Отказа се след около миля. Градчето бе малко, но все пак достатъчно голямо, за да могат двама души да изчезнат. Сви вляво покрай гробището и тръгна назад към шума. До телената ограда видя някакъв тип. Проснат и неподвижен. Обичайна гледка в Кий Уест, но все пак имаше нещо нередно. И нещо познато. Нередното беше ръката му. Притисната под тялото така, че нервите на рамото биха го събудили, колкото и пиян или дрогиран да бе. Познатото нещо беше старото бежово сако. Горната

част на тялото беше светла, долната тъмна. Бежово сако, сиви панталони. Ричър спря и се огледа. Приблужи се. Клекна.

Беше Костело. Лицето му беше размазано на пихтия. Маска от кръв. Целият триъгълник синкавобяла градска кожа, открита от яката на ризата му, беше набразден от съсирени ручейчета кръв. Ричър протегна ръка, за да напипа пулса зад ухото му. Нищо. Докосна кожата с opakото на ръката си. Беше хладна. Все още не беше вкочанен, но пък и нощта беше топла. Беше умрял може би преди час.

Провери джобовете на самото. Претърпканият портфейл бе изчезнал. Тогава видя ръцете. Върховете на пръстите бяха отрязани. Всичките десет. Бяха отрязани чисто, умело, с нещо остро. Не скалпел. По-широко острие. Може би нож за линолеум.

2

– Аз съм виновен – каза Ричър.

Кристъл поклати глава.

– Не си го убил ти – каза тя.

След това го погледна косо.

– Или?

– Убиха го заради мен – отвърна Ричър. – Има ли някаква разлика?

Барът беше затворил в един часа и сега двамата седяха на два стола до празната сцена. Светлините бяха изгасени и нямаше музика. Не се чуваше никакъв звук освен бръмченето на климатичната инсталация, която работеше на четвърт от капацитета си, за да изсмуче миризмата на застоял цигарен дим и пот и да я изхвърли навън, в неподвижния ношен въздух на Кий Уест.

– Трябваше да му кажа – продължи Ричър. – Просто трябваше да му кажа, че съм Джек Ричър. Той щеше да ми каже каквото имаше да ми каже и да се прибере у дома, а аз просто щях да забравя цялата история, и толкова. Нищо нямаше да ми се случи, а той щеше да е все още жив.

Кристъл беше с бяла тениска. Нищо друго. Беше дълга, но не достатъчно. Ричър не я гледаше.

– Защо изобщо ти пука? – попита го тя.

Типичен за Кий Уест въпрос. Не че беше безчувствена просто не разбираше защо се безпокои заради някакъв си непознат, дошъл от друго място. Той я погледна.

– Чувствам се отговорен.

– Не, чувстваш се виновен – възрази тя.

Ричър кимна.

– Е, не трябва. Не си го убил ти.

– Има ли някаква разлика? – попита той отново.

– Разбира се, че има. Кой беше той?

– Частен детектив. Търсеше ме.

– Защо?

Ричър поклати глава.

– Нямам представа.

– Онези двамата с него ли бяха?

– Не – пак поклати глава той. – Те са го убили.

Кристъл го изгледа учудено.

– Те?

– Предполагам – каза той. – Но не бяха с него, това е сигурно. Бяха по-млади и по-богати от него. Видя ли как бяха облечени? С тези костюми? Нямаха вид на негови подчинени. Както и да е, той ми заприлича на единак. Двамата работеха за някой друг. Може би им бяха наредили да го проследят дотук, да разберат какво става. Вероятно е настъпил някого по пръстите горе, на север. Създал е проблеми. Проследили са го. Притиснали са го и им е казал кого търси. Затова дойдоха да питат и те.

– Убили са го, за да научат името ти?

– Така изглежда.

– Ще кажеш ли на ченгетата?

Още един типичен за града въпрос. Преди да повикат ченгетата за каквото и да било, хората обмисляха много добре.

– Не – поклати глава за трети път той.

– Ще го намерят и ще дойдат да те търсят.

– Не веднага. Няма документи за самоличност, няма и отпечатъци от пръсти. Може да минат седмици, докато разберат кой е.

– А ти какво ще правиш?

– Ще намеря мисис Джейкъб – отвърна Ричър. – Клиентката му. Тя ме търси.

– Познаваш ли я?

– Не, но искам да я открия.

– Защо?

– Трябва да разбере какво става – сви рамене той.

– Защо? – пак попита Кристъл.

Той се надигна и я погледна в огледалото на стената. Изведнъж стана неспокоен. Почувства се повече от готов да се върне към реалността.

– Знаеш защо – отговори. – Този човек беше убит заради нещо, свързано с мен. Просто трябва да се намеся, нали така?

Кристъл сложи дългия си гол крак върху стола, от който той токущо бе станал. Замисли се за желанието му да се намеси – заприлича й на някакво странно хоби. Легитимно, но все пак странно, като народните танци.

– Добре. А как? – попита тя.

– Ще отида в офиса му. Може би има секретарка. Поне ще намеря някакви документи. Телефонни номера, адреси, договори с клиенти. Мисис Джейкъб сигурно е последният. Вероятно ще е най-отгоре на купчината.

– А къде е офисът му?

– Не знам. Някъде в Ню Йорк, ако се съди по говора му. Знаем името му, знаем, че е бивше ченге. Бивше ченге на име Костело, около шейсет. Няма да е трудно да го намеря.

– Бил е ченге? – попита тя. – Тогава защо?

– Повечето частни детективи са били, нали? Пенсионират се рано, нямат пари, слагат по една табелка, започват самостоятелен бизнес, заминават се предимно с разводи и изчезнали хора. Ами това с банката ми? Знаеше всички подробности. Няма начин да ги научи, ако няма приятел, който все още е на служба.

Кристъл се усмихна, леко заинтригувана. Слезе от стола и застана до него. Приблужи се плътно, опря хълбок в бедрото му.

– Откъде знаеш всичките тези неща?

Той се заслуша в шума на климатика.

– Аз също бях нещо като детектив. Във военната полиция цели тринайсет години. Бях доста добър. Не съм само хубавец.

– Не си и хубавец – отговори тя. – Не се заблуждавай. Кога започваш?

Ричър се огледа в полумрака.

– Веднага. Не може да няма ранен полет от Маями.

Кристъл се усмихна. Този път кисело.

– А как ще стигнеш до Маями? – попита го тя. – По това време на нощта?

И той й се усмихна. С увереност.

– Ти ще ме закараш.

– Имам ли време да се облека?

– Само да си obuеш обувките.

Двамата отидоха до гаража, където бе скрито старото порше. Ричър отвори вратата, Кристъл се качи в колата и запали двигателя. Изминаха половин миля до мотела му. Тя караше бавно, изчакваше двигателят да загрее. Големите колела пропадаха в дупките по пътя. Спря поршето пред осветеното с неон фоайе и зачака. Ричър отвори вратата, после внимателно я затвори.

– Хайде да продължаваме – каза той. – Тук няма нищо, което искам да взема.

Тя кимна, осветена от арматурното табло.

– Добре, дръж се.

Включи на първа и подкара през града. Мина бавно по Норт Рузвелт Драйв. Хвърли поглед към арматурното табло и сви вляво по крайбрежната улица. Включи антирадара и настъпи педала до пода.

Ускорението притисна Ричър към облегалката, сякаш напускаше Кий Уест с изтребител.

През целия път на север към Кий Ларго Кристъл поддържаше трицифрена скорост. Ричър се чувстваше добре. Тя беше чудесен шофьор. Движенията ѝ бяха плавни, икономични, превключваше скоростите умело, поддържаше звука на двигателя равен, държеше колата в средата на лентата, използваше центробежните сили на завоите, за да набере скорост за правите участъци. Усмиваше се, а безупречното ѝ лице беше осветено от червеникавите лампи на таблото. Не беше лесно да караш бързо тази кола. Тежкия двигател беше изнесен доста назад спрямо задната ос, готов всеки момент да се залюлее като махало, ако си позволиш и миг невнимание. Кристъл обаче бе внимателна. Миля след миля колата се носеше напред като самолет.

След известно време антирадарът запищя и на около миля пред тях се появиха светлини на Кий Ларго. Кристъл рязко намали скоростта, мина през града, после пак настъпи педала докрай. На север, към тъмния хоризонт. Остър завой вляво по моста към американския бряг и пак на север към град Хоумстед по правото гладко шосе, прокарано през блатата. След това вдясно по магистралата, с голяма скорост, и малко преди пет сутринта стигнаха до летището. Кристъл спря пред входа за заминаващи пътници и зачака, без да гаси двигателя.

– Благодаря за возенето – каза ѝ Ричър.

Тя му се усмихна.

– Беше удоволствие. Повярвай ми.

Той отвори вратата, но остана на мястото си, загледан напред.

– Е, това е – каза ѝ. – Ще се видим пак.

Кристъл поклати глава.

– Не, няма. Хората като теб никога не се връщат. Просто си тръгват, и толкова.

Той седеше в топлата кола. Моторът ръмжеше и боботеше. Гърнето на ауспуха пукаше, докато изстиваше. Тя се наведе към него. Натисна съединителя и включи на първа, така че да има място да се приближи още повече. Прекара ръка зад врата му и го целуна по устните.

– Довиждане, Ричър. Радвам се поне, че научих името ти.

Той също я целуна, силно и продължително.

– А какво е твоето име? – попита я.

– Кристъл – отвърна тя и се засмя.

Той се усмихна, надигна се и излезе от колата. Кристъл протегна ръка и затвори след него. Даде газ и подкара. Ричър я проследи с поглед. Поршето задмина някакъв хотелски автобус и изчезна. Заедно с дима от ауспуха изчезнаха и три месеца от живота му.

В пет часа сутринта на петдесет мили от Ню Йорк изпълнителният директор лежеше буден в леглото и гледаше току-що боядисания таван. Беше платил за ремонта повече, отколкото служителите му получаваха за година. Всъщност не беше платил. Бе пуснал фактурата през фирмата и тя бе поела разходите. Бяха скрити някъде в секретната таблица като част от седемцифрената сума за поддръжка на сградите. Седемцифрена сума в дебитната страна на счетоводната таблица, която влечеше бизнеса му надолу така, както тежък товар потапя кораб. Както сламката чупи гърба на камила.

Името му беше Честър Стоун. Името на баща му също беше Честър Стоун, на дядо му – също. Дядо му бе основал бизнеса по времето, когато счетоводните таблици се пишеха на ръка в големи книги. Книгите на дядо му бяха тежки откъм кредитната страна. Беше часовникар, осъзнал силата на киното много рано. Бе използвал опита си с часовниковите механизми, за да конструира прожекционен апарат. Бе взел съдружник, който можеше да осигури големи лещи, полирани в Германия. Двамата бяха превзели пазара и бяха спечелили цяло състояние. Съдружникът бе починал млад, без никакви наследници. Киното процъфтяваше от крайбрежие до крайбрежие. Стотици кинозали. Стотици прожекционни апарати. После хиляди. После десетки хиляди. След това звук. След това цветно изображение. Големи, наистина големи числа в кредитната половина на таблицата.

След това беше дошла телевизията. Кината започнаха да изчезват, а тези, които все още се държаха, използваха старото си оборудване, докато не се разпадне. Баща му Честър Стоун Втори бе поел нещата в свои ръце. Бе разнообразил продукцията. Домашните филми. Осеммилиметровите прожекционни апарати за дома. Камери, които се навиват като часовник. Епохата на кодахром. След това новият завод. Тогава големите печалби пулсираха по бавните, широки магнитни ленти на един от първите компютри на Ай Би Ем.

След това филмите се бяха върнали. Баща му бе починал, младият Честър Стоун Трети бе поел управлението, появиха се кинокомплексите с множество прожекционни зали. Четири, шест, дванайсет, шестнайсет

прожекционни машини там, където доскоро бе имало само една. След това стерео. Петканално, долби, долби диджитал. Богатство и успех. Брак. Преместване в голямата къща извън града. Колите.

След това бе дошло видеото. Осеммилиметровите домашни филми бяха умрели безвъзвратно. Конкуренцията. Убийствено ниските оферти от редица нови заводи в Германия, Япония, Корея и Тайван, които бяха измъкнали бизнеса от ръцете му. Отчаяното търсене на нещо, каквото и да било, което може да се изработи от прецизни механични елементи. Осъзнаването на злокобната истина, че механичните уреди са отживелица. Бумът на микрочиповете, оперативната памет, компютърните игри. Хората трупяха огромни печалби от продукти, които той не знаеше как да произвежда. Мълчаливите програми на настолния му компютър трупяха огромни дефицити.

Жена му помръдна до него. Отвори очи и обърна глава вляво и вдясно – най-напред, за да провери колко е часът, а после към мъжа си. Видя вперения му в тавана поглед.

– Не спиш ли? – попита го тихо.

Той не отговори. Тя извърна лице. Казваше се Мерилин. Мерилин Стоун. Беше омъжена за него от доста време. Достатъчно, за да знае. Знаеше. Не беше запозната с подробностите, нямаше истински доказателства, нямаше достъп, но въпреки това знаеше всичко. Как би могла да не знае? Имаше очи, имаше мозък. Бе минало много време, откакто за последен път бе видяла продукт на мъжа ѝ гордо изложен в магазин. Отдавна собственик на киносалони не ги беше канил на вечеря, за да отпразнуват голяма нова поръчка. И отдавна Честър не бе спал спокойно през цялата нощ. Така че тя знаеше.

И ѝ беше все едно. И с пари, и без пари, все някак щяха да се оправят – това бе казала и го мислеше. Богатството беше хубаво нещо, но бедността също можеше да е поносима. Не че някога щяха да бъдат истински бедни както някои хора. Можеха да продадат проклетата къща, да ликвидират цялата жалка бъркотия и пак да живеят по-сносно, отколкото изобщо някога си бе представляла. Все още бяха млади. Е, не съвсем, но не бяха и стари. Здрави. Имаха интереси. Имаха себе си. Струваше си да живееш с човек като Честър. Посивял, но все още стегнат, строен, енергичен. Обичаше го. И знаеше, че си струваше да имаш жена като нея. На четирийсет и нещо, но се чувстваше на двайсет и девет. Все още бе стройна, руса, възбуждаща. Авантюристичен дух. Все още си струваше във всякакъв смисъл на думата. Всичко щеше да се нареди. Мерилин Стоун въздъхна дълбоко и се обърна. Притисна се в дюшека.

Заспа в пет и половина сутринта, докато мъжът ѝ продължаваше безмълвно да гледа тавана.

Ричър влезе в терминала за излитане. Въздухът беше застоял. Говореше се предимно на испански. Ричър погледна телевизионния монитор. Както предполагаше, полетът за Ню Йорк беше най-горе в списъка. Първият полет за деня беше на „Делта“ до Ла Гуардия през Атланта след половин час. Вторият беше на „Мексикана“, на юг, а третият беше на „Юнайтед“, също до Ла Гуардия, само че директен, след един час. Ричър тръгна към гишетото на „Юнайтед“. Попита за цената на еднопосочен билет, кимна и се отдалечи.

Влезе в тоалетната и застана пред огледалото. Извади пачката пари от джоба си и от най-дребните банкноти, които имаше, събра сумата, която му бяха казали на гишетото. След това закопча ризата си догоре и приглади косата си с длан. Върна се на гишетото на „Делта“.

Цената на билета беше същата, каквато и при „Юнайтед“. Знаеше, че ще е така. Винаги беше така. Преброи парите в банкноти по един, пет и десет долара. Момичето на гишетото ги взе, приглади и подреди по стойности.

– Името ви, сър? – попита то.

– Труман – отговори Ричър. – Като президента.

Момичето го изгледа с недоумение. Вероятно беше родено в чужбина през последните дни на Никсън. Или през първата година на Картьр. Беше му все едно. Самият той беше роден в чужбина в началото на мандата на Кенеди. За него Труман също беше далечно минало. Момичето написа името на клавиатурата и отпечата билета. После го сложи в обложка, върху която имаше земно кълбо в червено и синьо, а след това пак го извади.

– Мога да ви дам място веднага.

Ричър кимна. Проблемът с плащането в брой по летищата, особено на Маями Интернешънъл, беше войната срещу наркотиците. Ако бе извадил пред гишетото пачката стодоларови банкноти, момичето щеше да натисне таен бутон на пода под масата и да започне да си играе с клавиатурата, докато не дойдат ченгетата. Щяха да видят едър, загорял от слънцето мъж, който размахва пачки пари, и веднага щяха да решат, че е куриер. Работата им беше да следят наркотиците, но също така и парите. Не биха го оставили да ги внесе в банка, нито пък да ги похарчи, без да му създадат проблеми преди това. Предполага се, че при по-големи

покупки нормалните граждани използват кредитни карти. Особено когато пътуват. Особено двацет минути преди полета. Всичко това щеше да доведе до губене на време, разправии и писане – трите неща, които Ричър винаги се стараше да избягва. Трябваше да изиграе ролята си внимателно. Трябваше да прилича на човек, който не би могъл да се сдобие с кредитна карта, дори и да иска, просто някакъв изпаднал тип, на когото късметът е изневерил. Постигна го със закопчаването на ризата и опипването на дребните банкноти. Изглеждаше смутен, объркан. Така служителите заставаха на негова страна. Самите те бяха зле платени и имаха проблеми с поддържането на кредитните си карти. Когато видеха човек, който е още по-зле от тях, инстинктивната им реакция бе да му съчувстват, а не да го подозират.

– Изход В6, сър. Дадох ви място до прозореца.

– Благодаря – отвърна Ричър.

Отправи се към изхода и след петнайсет минути самолетът вече рулираше по пистата. Беше почти като в поршето на Кристъл, само дето нямаше толкова място за краката и седалката до него беше празна.

Честър Стоун се отказа в шест часа. Изключи будилника половин час, преди да звънне, и се измъкна от леглото тихо, за да не събуди Мерилин. Взе халата си от закачалката, изниза се от спалнята и слезе в кухнята. Имаше киселини, така че и не помисли за закуска – направи си кафе и отиде да вземе душ в банята на апартамента за гости, за да може спокойно да вдига шум. Искаше Мерилин да спи, искаше тя да не разбере, че той не е в състояние да мигне. Тя се будеше всяка нощ, промърморваше по нещо в просъница, но само толкова – той предполагаше, че не си спомня на сутринта или си мисли, че е сънувала. Беше сигурен, че не знае нищо. Предпочиташе да е така, защото грижите му бяха предостатъчни и без да се безпокои от факта, че жена му се тревожи заради него.

Избръсна се и се замисли как да се облече и как да се държи. Истината бе, че щеше да пълзи пред този тип на колене. Кредитор от последна инстанция. Последната му надежда, последният шанс. Държеше цялото му бъдеще в ръцете си. Как да подходи към такъв човек? Не, не на колене. Играта в бизнеса е друга. Ако приличаш на човек, който има нужда от заем, няма да го получиш. Ще го получиш, ако убедиш кредиторите, че ти е все едно. Че въпросът е без особено значение за теб, че трябва да решиш дали да ги пуснеш на борда, за да им дадеш шанс да

получат късче от примамливите печалби, които са съвсем близо, зад следващия ъгъл. Че най-големият ти проблем всъщност е да решиш чия оферта за заем ще обмислиш.

Със сигурност бяла риза и пастелна вратовръзка. А какъв костюм? Италианските бяха може би твърде крещящи. Не и „Армани“. Трябваше да прилича на сериозен човек. Несъмнено достатъчно богат, за да си купи десет костюма от „Армани“, но все пак достатъчно сериозен, за да не го прави. Твърде зает с трудни дела, за да не може да си позволи да пилее времето си по магазините на Медисън Авеню. Реши, че трябва да подчертае потеклото си. Три поколения успешен бизнес можеха да бъдат отразени в облеклото. Така както дядо му бе завел баща му при своя шивач, така и баща му бе завел него самия. Костюмът от „Брукс Бродърс“. Стар, но хубав, дискретно каре, с цепка отзад, малко плътен за юни. Щеше ли този костюм да изиграе ролята на двоен блъф? Все едно казваш: толкова богат и преуспяващ съм, че ми е все едно с какво се обличам. Или щеше да прилича на неудачник?

Свали го от закачалката и го сложи пред себе си. Класически, но много претенциозен. Щеше да прилича на неудачник. Остави го на мястото му. Опита сивия, шит по поръчка в Лондон. Идеален. С него приличаше на човек със стойност. Умен, с добър вкус, достоен за безкрайно доверие. Избра вратовръзка с почти незабележима шарка, чифт солидни черни обувки. Облече се и се завъртя пред огледалото. Едва ли би могъл да изглежда по-добре. С такъв външен вид би могъл да повярва на самия себе си. Допи кафето, избърса устни и се спусна тихо в гаража. Запали мерцедеса и подкара по почти пустия Мерит Паркуей в шест и четирийсет и пет.

Ричър прекара петдесет минути на земята в Атланта, после отново излетяха – на север, към Ню Йорк. Слънцето се бе издигнало над Атлантика и блестеше ярко и ледено през илюминаторите от дясната страна на самолета. Пиеше кафе. Стюардесата му бе предложила вода, но бе предпочел кафето. Беше гъсто и силно, без захар и сметана. Пиеше го, за да даде енергия на мозъка си. Опитваше се да се досети коя е мисис Джейкб и защо бе изпратила Костело да го търси.

Зачакаха ред за кацане в небето над Ла Гуардия. Ричър обичаше това – ниски, лениви кръгове над Манхатън в яркото сутрешно слънце. Като в милиони филми, но без звук. Самолетът вибрира, леко наклонен. Небостъргачите се плъзгат отдолу, позлатени от слънцето.

„Близнаците“, Емпайър Стейт Билдинг, „Крайслер“, Ситикорп. След това се спуснаха към северния бряг на Куинс, за да качнат, докато сградите от другата страна на реката се низеха покрай малките прозорци.

Срещата му беше определена за девет часа. Това го дразнеше. Не частв. Девет беше съвсем нормално време за по-голямата част от бизнеса. Не това го дразнеше. Дразнеше го фактът, че изобщо му определят среща. От доста време никой не беше определял среща на Честър Стоун. Всъщност той не помнеше това някога да се е случвало. Може би на дядо му, в самото начало. След това винаги бе ставало обратното. И тримата, дядо, баща и син, бяха имали секретарки, които услужливо се опитваха да вмъкнат молителите в претовареното разписание. Много пъти хората бяха чакали с дни, за да се появи пролука, а след това още часове, в приемната. Сега беше друго. И го ядеше отвътре.

Бе дошъл рано, защото се тревожеше. Бе прекарал четирийсет минути в кабинета си, за да обмисли възможностите си още веднъж. Нямаше такива. Както и да гледаше нещата, фактът бе, че не му достигат милион и сто хиляди долара и шест седмици, за да успее. Това го задушаваше. Защото не ставаше дума за зрелищно срутуване и пламъци. Не беше пълна катастрофа. Това бе премерена и реалистична реакция спрямо пазара, която почти достигаше целта, но не съвсем. Като топка за голф, която пада на сантиметър от дупката. Много, много близо, но недостатъчно.

В девет сутринта Световният търговски център е шестият по големина град в щата Ню Йорк. По-голям от Олбъни. Само двацет и четири декара площ, но с дневно население от 130 000 души. Докато стоеше на площада, Честър Стоун имаше чувството, че всички те летят като някаква вихрушка наоколо. По времето на дядо му това място все още беше във водите на река Хъдсън. Честър също бе наблюдавал през прозореца на своя офис как засипват речното корито и сушата напредва сантиметър по сантиметър, как след това там растат небостъргачите. Сега взе асансьора до осемдесет и осмия етаж и излезе в пуст коридор. Таванът беше нисък, мястото бе тясно. От двете страни имаше затворени врати с прозорчета от армирано стъкло. Намери тази, която му трябваше, погледна през стъклото и натисна звънеца. Ключалката щракна и той влезе в нещо като приемна. Приличаше на нормален офис. Изненадващо обикновен. Имаше дъбова преграда, отгоре с плот и с месингови орнаменти – опит за разточителство, и секретар, мъж, на бюрото зад нея.

Честър Стоун спря за миг, изправи раменете си и тръгна към него.

– Честър Стоун – каза той твърдо.

Мъжът в приемната беше първата изненада. Беше очаквал жена. Втората изненада бе, че го въведоха веднага. Не го накараха да чака. Смяташе, че ще го държат известно време отвън, седнал на неудобен стол. Самият той би постъпил така. Ако някой отчаян тип бе дошъл при него, за да моли за заем, щеше да го остави да се поти поне двацет минути. Това бе елементарен психологически трик, нали?

Самият кабинет беше огромен – явно в помещението бяха махани вътрешни стени – и полутъмен. От едната страна имаше цял ред прозорци, но те бяха закрити с вертикални щори, почти изцяло затворени. Видя и голямо бюро с три канапета отпред – двете едно срещу друго, в двата края на бюрото, и третото, срещу него. В пространствата между тях имаше малки масички с лампи, а в средата, върху килимче, бе сложена по-голяма, квадратна маса от метал и стъкло. Всичко това напомняше на всекидневна от витрина на мебелен магазин.

Зад бюрото седеше мъж. Стоун започна да преодолява голямото разстояние до него. Мина между канапетата, заобиколи масата в средата. Застана пред бюрото. Протегна ръка.

– Мистър Хоби? Аз съм Честър Стоун.

Мъжът зад бюрото беше пострадал от изгаряне. Белегът покриваше едната страна на лицето му. Беше люспест, като кожа на влечуго. Стоун извърна поглед ужасен, но продължаваше да вижда белега с периферното си зрение. Напомняше преварен пилешки крак, само че беше неестествено розов. Там, където се сливаше със скалпа, не растеше коса. След това се появяваха отделни кичури, които преминаваха в нормална коса от другата страна на главата. Косата беше сива. Белегът беше неравен и твърд, а здравата кожа беше мека и сбръчкана. Мъжът беше може би на петдесет или петдесет и пет. Седеше близо до бюрото, отпуснал ръце в скута си. Стоун стоеше срещу него с протегната дясна ръка и едва се съдръжаше да не извърне глава.

Ужасно неловко положение. Няма нищо по-неприятно от това да протегнеш ръка на някого, а той да пренебрегне жеста. Струва ти се глупаво да стоиш така, но и никак си още по-глупаво да дръпнеш ръката си. И той продължаваше да стои с протегната ръка и да чака. След това мъжът се раздвижи. Оттласна се от бюрото с лявата си ръка и вдигна нагоре дясната. Само че не беше ръка. Беше блестяща метална кука, която започваше дълбоко навътре, под маншета. Не беше изкуствена ръка или някаква хитроумна протеза, а най-обикновена кука с формата на

въпросителен знак, от неръждаема стомана, излъскана до блясък. Стоун понечи да я стисне, но се сепна и замръзна на място. Мъжът се усмихна леко, снизходително, с подвижната част на лицето си. Като че ли всичко това не означаваше нищо за него.

– Наричат ме Хоби Куката – каза той.

Седеше с неподвижно лице, протегнал куката напред сякаш за да му даде възможност да я разгледа. Стоун преглътна и се опита да си възвърне самообладанието. Зачуди се дали не би трябвало да подаде лявата си ръка. Познаваше някои хора, които правят така. Чичо му бе прекарал инсулт и през последните десет години от живота си се ръкуваше с лявата ръка.

– Седнете – каза Хоби Куката.

Стоун кимна с благодарност и се отдръпна назад. Седна на края на канапето, доволен, че най-после може да направи нещо. Хоби го погледна и стовари куката си върху бюрото. Металът издрънча.

– Искате да получите заем.

Обгарялата част от лицето му изобщо не помръдна. Беше твърда и груба, като гръб на крокодил. Стоун почувства как стомахът му се изпълва с киселини и погледна надолу, към масичката. След това кимна и прокара длани върху коленете си. Кимна още веднъж и се опита да си спомни подготвения сценарий.

– Налага се да преодолеем едно препятствие – отвърна той. – Милион и сто хиляди, за шест седмици.

– Банка?

Стоун се вторачи в пода. Масичката беше стъклена, отдолу имаше шарен килим. Сви рамене мъдро, сякаш този малък жест отразяваше стотиците тънкости на някаква висша бизнес стратегия – разговаряше с човек, когото не би си и помислил да обиди с какъвто и да било намек, че не познава някоя от тези тънкости.

– Предпочитам да не го правя – заяви той. – Естествено, вече имаме кредитно споразумение и за него успех да издействам много добри условия, но само ако сумата е фиксирана, за фиксиран срок и без възобновяем компонент. Разбирате, че не бих желал да загубя всичко това, като поискам допълнителни средства, още повече, че става дума за дребна сума.

Хоби помръдна дясната си ръка и куката изстърга по плота на бюрото.

– Това са глупости, мистър Стоун – каза той тихо.

Стоун не каза нищо. Слушаше куката.

– Служили ли сте? – попита Хоби.

– Моля?

– Били ли сте в армията? Във Виетнам?

Стоун преглътна. Обезобразеното лице, куката.

– Не. Освободиха ме заради колежа. Разбира се, много исках да замина, но когато завърших образованието си, войната беше свършила.

Хоби кимна бавно.

– аз бях там – каза той. – Едно от нещата, които научих, е колко важно е да събиращ информация. Прилагам този урок и в бизнеса си.

Полутъмният офис притихна. Стоун кимна. Обърна глава и се вторачи в ръба на бюрото. Сценарият се променяше.

– Добре – каза той. – Не можете да ме обвините за това, че се опитвам да представя ситуацията по най-добрият начин, нали?

– Попаднали сте в доста голяма каша – отбеляза Хоби. – Истината е, че плащате на банката си максималната лихва и че тя ви отказва всякакви нови кредити. Все пак усилията, които полагате, за да се измъкнете, са добри. Почти сте излезли от дълбокото.

– Почти – съгласи се Стоун. – Нужни са ми шест седмици и милион и сто хиляди долара, това е всичко.

– аз съм се специализирал – каза Хоби. – Всеки се е специализирал в нещо. Моята област са случаите като вашия. Добри по същество предприятия, които преживяват временни и ограничени затруднения. Банките не могат да помогнат за решаването им, защото те също са се специализирали в други области. Като например да си тъп и лишен от всякакво въображение.

Куката отново простърга по плота.

– Възнаграждението ми не е голямо – продължи той. – аз не съм кожодер. Няма да говорим за стотици проценти лихва. Бих могъл да покрия нуждите ви с тези милион и сто хиляди според мен срещу шест процента за шестте седмици.

Стоун отново прокара длани по коленете си. Шест процента за шест седмици? Равно на колко за годината? Близо 52%. Вземаш милион и сто хиляди сега, а след шест седмици го връщаш плюс шейсет и шест хиляди долара. По единайсет хиляди седмично. Не съвсем като кожодер. Но не много далеч от това. Поне не бе отказал.

– А срещу каква гаранция? – попита Стоун.

– Ще взема акции – отговори Хоби.

Стоун си наложи да вдигне глава и да го погледне. Предполагаше, че това е нещо като изпит. Преглътна с усилие. След като бе толкова

близо до целта, честността бе най-добрата политика.

– Акциите не струват нищо – каза той тихо.

Хоби кимна с ужасяващата си глава, сякаш отговорът му допадна.

– В момента да – каза той. – Скоро обаче ще струват нещо, нали?

– Но едва след като парите ви вече не са изложени на риск – отвърна Стоун. – Параграф 22, нали? Акциите ще имат стойност едва когато ви върна парите. Когато изляза от дълбокото.

– В такъв случай ще получа печалбата си от тях тогава. Нямам предвид временно прехвърляне. Ще получа част от акциите и ще ги задържа.

– Ще ги задържите? – възкликна Стоун. Не беше в състояние да прикрие изненадата си. Петдесет и два процента плюс подарък пакет акции?

– Винаги постъпвам така – каза Хоби. – Сантиментален съм. Харесва ми да имам част от бизнеса, който подпомагам. Повечето хора приемат това предложение с радост.

Стоун преглътна. Извърна лице. Замисли се за възможностите. Сви рамене.

– Разбира се – отвърна. – Нямам нищо против.

Хоби посегна с лявата си ръка, дръпна чекмеджето и извади оттам лист хартия. Хвърли го върху бюрото.

– Подготвих това – каза.

Стоун се надигна от канапето и го взе. Беше договор за заем от милион и сто хиляди, шест седмици, шест процента, и стандартен протокол за прехвърляне на акции. За нещо, което до съвсем скоро струваше много милиони и не бе изключено съвсем скоро цената пак да се покачи до тези нива. Стоун премигна.

– Не мога да го направя по никакъв друг начин – увери го Хоби. – Както вече казах, аз съм се специализирал. Познавам тази част от пазара. Няма да получите по-добри условия никъде. Истината е, че другаде няма да получите каквото и да било.

Хоби беше на три метра от него зад бюрото, но Стоун имаше чувството, че е до него на канапето, че обезобразеното му лице е на сантиметър от неговото и че металната кука разкъсва вътрешностите му. Кимна – едва доловимо, безмълвно движение на главата, после бръкна в джоба на самото си, за да извади дебелия писалка „Монблан“. Наведе се напред и подписа на двете места. Хоби го изчака и също кимна.

– Предполагам, че искате парите в текущата ви сметка. Така че другите банки да не ги видят.

Стоун кимна замаян.

– Така би било добре – каза той.

Хоби си записа нещо.

– Ще бъдат там след час.

– Благодаря – каза Стоун. Струваше му се уместно.

– Значи сега аз съм изложеният на риск – добави Хоби. – Шест седмици без реална гаранция за връщане. Чувството не е никак приятно.

– Няма да има проблем – отвърна Стоун и сведе поглед.

Хоби кимна.

– Сигурен съм в това – каза той, наведе се напред и натисна копчето на интеркома пред себе си. Стоун чу леко жужене в предното помещение. – Досието на Стоун, моля – каза Хоби пред апарата.

За миг настъпи тишина, след това вратата се отвори. Мъжът от приемната влезе и отиде до бюрото. Носеше тънка зелена папка. Наклони се и я остави пред Хоби. Върна се и затвори вратата тихо. Хоби вдигна кука и избута с нея папката напред.

– Хвърлете един поглед.

Стоун се наведе и взе папката. Отвори я. В нея имаше снимки. Няколко големи, шестнайсет на двайсет, черно-бели, гланцирани. На първата се виждаше къщата му – явно бе снимана от кола, спряла в началото на алеята. На втората беше жена му. Мерилин. Снимана с дългофокусен обектив, докато се разхожда из градината. На третата също се виждаше Мерилин, как излиза от козметичния салон в града. Зърнесто, дългофокусно изображение. Снимано тайно. На следващата снимка беше номерът на беемвето ѝ.

Петата снимка бе също на Мерилин. Направена през нощта, през прозореца на спалнята им. Беше по хавлия. Косата ѝ бе разпусната и изглеждаше влажна. Стоун се втренчи. За да направи тази снимка, фотографът трябваше да застане в задния им двор. Очите му се замъглиха, тишината забуча в ушите му. След това събра снимките и затвори папката. Върна я на бюрото бавно. Хоби се наклони напред и притисна зелената корица с върха на кука. Придърпа папката към себе си. Шумът отекна в тишината.

– Това е моята гаранция, мистър Стоун – каза той. – Както обаче сам казахте, сигурен съм, че няма да има никакви проблеми.

Честър Стоун не каза нищо. Просто стана и измени разстоянието покрай мебелите до вратата. През приемната, коридора, до асансьора. Осемдесет и осем етажа надолу и след това навън, където яркото сутрешно слънце го цапардоса по физиономията като юмрук.

3

Същото това слънце напичаше тила на Ричър, когато влизаше в Манхатън с нерегистрирано такси – предпочиташе нелицензираните шофьори, ако имаше избор. Това отговаряше на навика му да се крие. Нямаше защо да дава възможност да го проследят, като разпитват шофьорите на таксите, а най-безопасният вариант беше шофьор на такси, който не би признал, че е такъв. Това също така даваше възможност да се пазариш за цената – човек не би могъл да спори с таксиметровия апарат на редовните таксите.

Минаха по моста Трайбъроу и влязоха в Манхатън по 125-а улица. Продължиха на запад до Рузвелт Скуеър. Ричър накара шофьора да спре там, огледа се и се замисли. Искаше да намери някой евтин хотел, но същевременно с работещи телефони. И цели телефонни указатели. Прецени, че в този квартал не може да открие място, отговарящо и на трите изисквания. Все пак слезе и плати. Където и да отидеше, щеше да извърви последното разстояние пеша. Да бъде сам. Това също отговаряше на навиците му.

Двамата млади мъже в изпомачканите костюми от по хиляда долара изчакаха, докато Честър Стоун си отиде, после влязоха в кабинета, минаха между мебелите и застанаха мълчаливо пред бюрото. Хоби вдигна очи към тях и отвори едно чекмедже. Сложи настрана подписаното споразумение и снимките и извади бележник с жълти листа. После опря куката върху бюрото, обърна се така, че слабата светлина от прозорците да осветява здравата страна на лицето му, и попита:

– Е?

– Тъкмо се върнахме – отговори единият.

– Имате ли информацията, която поисках?

Вторият кимна. Седна на канапето.

– Търсеше човек на име Джак Ричър.

Хоби записа името в жълтия бележник.

– Кой е той?

Последва кратка пауза.

– Не знаем – отговори първият след това.

Хоби кимна замислено.

– Кой е бил клиентът на Костело?

Още една пауза.

– Не знаем – отговори мъжът.

– Това се доста важни въпроси – отбеляза Хоби.

Онзи го погледна мълчаливо, смутен.

– Не помислихте ли, че трябва да зададете тези доста важни въпроси?

Вторият кимна.

– Зададохме ги. Задавахме ги като откачени.

– И Бил Костело не пожела да ви отговори?

– Щеше – каза първият.

– Но?

– Умря ни в ръцете – каза вторият. – Просто изхълца и умря. Беше стар, затлъстял. Може да е било инфаркт. Съжалявам, сър. И двамата съжаляваме.

Хоби кимна още веднъж, бавно.

– Следи?

– Никакви – отвърна онзи. – Не могат да го идентифицират.

Хоби погледна върховете на пръстите на лявата си ръка.

– Къде е ножът?

– В морето – отговори вторият.

Хоби премести куката и забарабани ритмично по бюрото. Замисли се продължително, после кимна решително.

– Добре, предполагам, че не сте виновни вие. Слабо сърце, какво можеш да направиш?

Първият се поуспокои и седна до другия на канапето. Бяха се откачили от куката и тази фраза имаше особено значение в офиса.

– Трябва да намерим клиента – продължи Хоби. Двамата кимнаха и зачакаха. – Костело трябва да има секретарка, нали? Тя трябва да знае кой е клиентът. Доведете ми я.

Двамата останаха на канапето.

– Какво има?

– Джек Ричър – каза първият. – Едър мъж, пристигнал на островите преди три месеца. Костело ни каза, че хората говорели за някакъв едър мъж, отишъл там преди три месеца, който вечер работел в бар. Отидохме да го видим. Наистина беше едър, но каза, че не е Джек Ричър.

– Е, и?

– Летището в Маями – каза вторият. – Взехме „Юнайтед“, защото полетът беше директен. Преди него обаче имаше още един полет. „Делта“ до Ню Йорк през Атланта.

– И?

– Едрият тип от бара. Видяхме го да се запътва към самолета.

– Сигурни ли сте?

Първият кимна.

– Деветдесет и девет процента. Беше доста далеч, но наистина е едър, трудно ще го сбъркаш.

Хоби отново забарабани с куката. Замисли се.

– Добре, той е Ричър. Трябва да е той, нали? Костело разпитва наоколо, след това разпитвате вие, в същия ден той се подплашва и бяга. Къде обаче? Тук?

Вторият кимна.

– Ако не е слязъл от самолета в Атланта, значи е тук.

– А защо? – попита Хоби. – Кой, по дяволите, е той?

Замисли се за момент и сам отговори на въпроса си:

– Секретарката ще ми каже кой е бил клиентът, нали?

Усмихна се.

– А клиентът ще ми каже кой е този Джек Ричър.

Двамата с елегантните костюми кимнаха безмълвно и станаха. Минаха покрай мебелите и излязоха от кабинета.

Ричър крачеше през Сентръл Парк на юг. Опитваше се да осъзна мащабите на задачата, която си бе поставил. Беше уверен, че е в града, в който трябва да е. Говорът на тримата не подлежеше на съмнение. Само че населението тук беше огромно. Седем и половина милиона, пръснати из пет района, и може би общо към осемнайсет милиона с предградията. Осемнайсет милиона души – достатъчно хора, за да се насочат към вътрешността, когато имат нужда от специализирана градска услуга, като умел и бърз детектив например. Нещо му подсказваше, че офисът на Костело е бил в Манхатън, но нищо не пречеше мисис Джейкъл да е от предградията. Ако си жена от предградията и ти е нужен частен детектив, къде ще се насочиш? Не около супермаркета или видеотеката. Не в търговския център, край магазина за дрехи. Ще вземеш „Дългите страници“ на близкия голям град и ще започнеш да се обаждаш. След първоначалния разговор или детективът идва при теб, или ти отиваш при него. Откъдето и да било в този гъсто населен район, прострял се на стотици квадратни мили.

Беше се отказал от хотелите. Не беше задължително да загуби много време. Би могъл да успее и за час. Освен това му бе нужна повече

информация от тази, която може да ти предложи хотел. Трябваша му телефонните указатели за всичките пет района и за предградията. Хотелите едва ли ги имаха. А и не му се искаше да плаща за телефонните разговори по хотелски тарифи. Копаенето на плувни басейни не го бе направило богат.

Насочи се към обществената библиотека. На Четирийсет и втора улица и Пето Авеню. Най-голямата в света? Не помнеше. Може би да, може би не. Бе достатъчно голяма обаче, за да има всички телефонни указатели, които му трябваша, а също така големи маси и удобни столове. На четири мили от Рузвелт Скуеър, един час бързо ходене, прекъсвано само от светофарите на пресечките и едно отбиване до магазин за канцеларски материали, за да купи молив и бележник.

Следващият, който влезе в кабинета на Хоби, беше секретарят от приемната. Той затвори вратата след себе си и заключи. После отиде до канапето, което беше най-близо до бюрото, и седна. Втренчи се в Хоби – продължително, настоятелно, мълчаливо.

– Какво? – попита го Хоби, макар и да знаеше.

– Трябва да изчезваш – отвърна секретарят. – Става опасно.

Хоби не каза нищо. Просто улови куката с лявата си ръка и прокара останалите си пръсти по извивката на метала.

– Нали имаш план – продължи секретарят. – И обеща. Няма смисъл да кроим планове и да обещаваме, ако не направим каквото трябва.

Хоби сви рамене. Мълчеше.

– Обади се от Хавай, нали? – каза секретарят. – Планираше да избягаш веднага щом се обадиш от Хавай.

– Костело не е бил в Хавай – отвърна Хоби. – Проверихме.

– Толкова по-зле. Някой друг е бил в Хавай. Някой, когото не познаваме.

– Нищо необичайно. Няма как иначе. Помисли – каза Хоби. – Няма смисъл някой да отиде до Хавай, преди да са ни се обадили от другата страна. Нещата са последователни, както знаеш. Най-напред ни се обаждат от другия край, след това от Хавай, едно, две. После трябва да тръгваме. Не преди това.

– Ти обеща – каза секретарят.

– Твърде рано е – отвърна Хоби. – Не е логично. Помисли. Ако някой си купи пистолет и кутийка патрони и насочи пистолета към теб, ще се изплашиш ли?

– Разбира се.

– А аз няма – каза Хоби. – Защото pistolетът не е зареден. Първата стъпка е да купиш оръжието и патроните. Втората стъпка е да го заредиш. Докато не ни се обадят от другия край, Хавай е празно оръжие.

Секретарят отпусна глава назад и се загледа в тавана.

– Защо правиш това?

Хоби отвори чекмеджето и извади папката на Стоун. След това подписаното споразумение. Наклони го към светлината, докато видя сищото мастило на двата подписа.

– Шест седмици – каза той. – Може би по-малко. Само това ми е необходимо.

Секретарят отново погледна напред и присви очи.

– Необходимо за какво?

– За най-големия удар през живота ми.

Остави документа на бюрото и го затисна с куката.

– Стоун току-що ми предаде цялата си компания. Три поколения труд и усилия, а този глупак ми поднесе всичко на тепсия.

– Не. Поднесе ти лайно на тепсия. Даде милион и сто хиляди долара срещу някакви си хартийки.

Хоби се усмихна.

– Успокой се и остави мисленето на мен, става ли? Мен ме бива в това, нали?

– Добре, тогава как? – попита секретарят.

– Знаеш ли какво притежава той? Голяма фабрика на Лонг Айланд и голяма къща в Паунд Ридж. Петстотин къщи, струпани около фабриката. Сигурно има към дванайсет хиляди декара първокласен недвижим имот на Лонг Айланд, близо до брега, който плаче да бъде разработен.

– Къщите не са негови – възрази секретарят.

Хоби кимна.

– Не са. Повечето са ипотекирани в някаква малка банка в Бруклин.

– Добре, тогава как? – попита отново секретарят.

– Помисли – каза Хоби. – Какво ще стане, ако пусна акциите на борсата?

– Срещу тях няма да получиш нищо. Те нямат никаква стойност.

– Точно така, нямат никаква стойност. Само че bankerите все още не го знаят. Той ги е излъгал. Не ги е посветил в проблемите си. Иначе защо му е да идва при мен? Така че на bankerите ще им бъде показано доколко са гарантирани дадените от тях кредити. Ще получат оценка направо от борсата. Ще им бъде казано: „Акциите ви струват по-малко

от лайно. “ Тогава какво?

– Ще изпаднат в паника – отвърна секретарят.

– Точно – кимна Хоби. – Ще изпаднат в паника. Изложени са на риск, обезпеченията им не струват нищо. Ще се потят, докато Хоби Куката не отиде при тях и не им каже, че дава по двайсет цента за долар от дълга на Стоун.

– Ще се съгласят ли? Двайсет цента за долар?

– Ще се съгласят. Ще са готови да отхапят и другата ми ръка, за да стане. И като част от сделката ще включат и акциите, които държат.

– Добре, а след това какво? Къщите?

– Същото нещо – отговори Хоби. – Аз ще притежавам акциите, фабриката. Ще я затворя. Няма работа. Пет хиляди ипотеките ще останат неплатени. Банката в Бруклин наистина ще се разтревожи заради това. Ще откупи ипотеките срещу десет цента за долар, ще изхвърля наемателите и готово. След това наемам два големи булдозера и ставам собственик на дванайсет хиляди декара първокласна земя на Лонг Айланд, близо до брега. Плюс голяма къща в Паунд Ридж. Всичко това ще ми струва около осем милиона и сто хиляди долара. Къщата струва два. Оставам с шест милиона и сто хиляди, дадени за нещо, което Може да се продаде за сто милиона, ако подходиш правилно.

Секретарят го гледаше.

– Затова са ми нужни шест седмици – каза Хоби.

След това секретарят поклати глава.

– Няма да стане – възрази той. – Това е стар семеен бизнес. Стоун все още държи повечето акции. Той още не ги е продал. Банката му държи малка част от тях. Ти ще си съдружник с миноритарен дял и той няма да позволи да направиш всичките тези неща.

Хоби също поклати глава.

– Ще ми продаде дела си. Целия. Без остатък.

– Няма.

– Ще го продаде.

В обществената библиотека имаше добра и лоша новина. В телефонните указатели на Манхатън, Бронкс, Бруклин, Куинс, Стейтън Айланд, Лонг Айланд, Уестчестър, крайбрежието на Джърси, Кънетикът, бяха записани много хора на име Джейкъб. Ричър определи радиус от един час път до центъра на града. Хората, които живеят на час от града, инстинктивно отиват там, когато се нуждаят от нещо. Ако живеят по-

далеч, може би не. Записа си ги с молива в бележника и преброи 129 потенциални кандидатки за обезпокоената мисис Джейкъб.

В „Жълтите страници“ обаче нямаше частен детектив на име Костело. В „Белите страници“ имаше предостатъчно на брой граждани с това име, но не и професионални детективи. Ричър въздъхна. Беше разочарован, но не и изненадан. Би било прекалено хубаво, за да е истина, ако бе отворил указателя и бе попаднал на „Костело – частни разследвания; специалист по откриването на бивши военни полицаи из островите край Флорида.“

Много от агенциите не носеха имената на собствениците си и голяма част от тях се конкурираха за вписване в началото на списъка, защото започваха с главно „А“. „Ас“, „А-1“, „АА“, частни разследвания. Други използваша имената на местонахождението си, като Манхатън или Бронкс. Някои се целеха в горните нива на пазара с фрази като „Паралегални услуги“. Една агенция се бе нарекла „Шерлок Холмс“, за да подчертае приемствеността в занаята. В две работеха само жени и обслужваха само жени.

Ричър разгърна още веднъж указателя, обърна страницата на бележника и си записа петнайсет номера на нюйоркската полиция. Замисли се над възможностите си. След това излезе навън, мина покрай двата приклекнали лъва и отиде до един уличен телефон на тротоара. Опря бележника върху апарата и с всичките монети по четвърт долар, които имаше, започна да се обажда в полицейските участъци. Надяваше се да попадне на някой стар сержант, който знае всичко, което си струва да се знае.

Улучи при четвъртото обаждане. Първите три участъка не можеха да му помогнат, без да засвидетелстват особено съжаление заради този факт. Четвъртото обаждане започна по същия начин – сигнал, бързо прехвърляне на линията, дълга пауза, след това дрезгаво потвърждение, че на телефона е човек, заровен дълбоко в търбуха на някаква малка стая с папки.

– Търся човек на име Костело – каза Ричър. – Пенсиониран от полицията и започнал да работи частно, може би сам, може би за някой друг. На около шейсет.

– Да, кой се обажда? – попита гласът от другата страна. Би могъл да принадлежи на самия Костело.

– Името ми е Картър – отговори Ричър. – Като президента.

– И така, за какво ви е Костело, мистър Картър?

– Имам нещо за него, но загубих визитката му. Не намирам номера

му в указателя.

– Защото не е вписан – каза гласът. – Работи само за адвокати, не с други клиенти.

– Значи го познавате?

– Дали го познавам? Разбира се, че го познавам. Работи като детектив в тази сграда петнайсет години. Не е чудно, че го познавам.

– Знаете ли къде е офисът му?

– Някъде в Гринич Вилидж – отговори гласът и млъкна.

– А къде точно?

– Гринич Авеню, ако не се лъжа.

– Знаете ли на кой номер?

– Не.

– Телефонен номер?

– Не.

– Познавате ли жена на име Джейкъб?

– Не, защо да познавам?

– Просто питам. Била му е клиентка.

– Не съм чувал за такава.

– Добре. Благодаря за помощта – каза Ричър.

– Моля – отвърна гласът.

Ричър окачи слушалката на мястото ѝ, върна се назад и се изкачи отново по стълбите. Потърси Костело на Гринич Авеню. Не беше записан. Върна указателите на рафта излезе вън на слънцето и закрачи.

Гринич Авеню беше дълга права улица, която минаваше диагонално на юг и изток от Четиринайсета улица и Осмо Авеню до Осма улица и Шесто Авеню. От двете ѝ страни имаше приятни ниски къщи, някои от които имаха издадени полуприземни етажи, които служеха за магазини или галерии. Ричър мина най-напред по северната страна и не откри нищо. Промъкна се през колите до края и се върна по отсрещния тротоар. Някъде в средата на улицата видя метална плочка, монтирана край една входна врата. Беше добре излъскана и правоъгълна и на нея пишеше *Костело*. Вратата беше черна и отворена. Вътре имаше малко фойе с табло за съобщения, разделено на няколко части, от което се виждаше, че в сградата има десет офиса. Офис номер пет беше на Костело. В края на фойето се виждаше стъклена врата. Заключена. Ричър натисна звънец номер пет. Никой не отговори. Натисна още веднъж продължително, но не постигна нищо. Позвъни на номер шест. Обади се дрезгав глас.

– Да?

– Куриерски услуги – отговори той, стъклената врата забръмча и се отвори.

Сградата беше на три етажа или четири, ако броиш отделния сутерен. Офиси едно, две и три бяха на първия етаж. Изкачи се на втория и видя вляво офис четири, вдясно офис шест и право напред офис пет, в задната част на сградата, сбутан под стълбата, която водеше нагоре.

Полираната махагонова врата беше отворена. Не широко, но достатъчно, за да бие на очи. Ричър я бутна с върха на обувката си и видя скромна, семпла приемна, голяма колкото хотелска стая. Беше боядисана в пастелен цвят, нещо средно между светлосиво и светлосиньо. На пода имаше дебел килим. Г-образно бюро за секретарката, със сложен телефонен апарат и елегантен компютър. Шкаф за документи и канапе. Имаше прозорец с матово стъкло и още една врата, водеща към кабинета.

Помещението бе тихо, нямаше никого. Ричър влезе и затвори вратата с пета. Резето на бравата бе вдигнато – офисът бе отворен за работа. Ричър мина през килима до вътрешната врата. Уви долната част на ризата около ръката си и натисна дръжката. Влезе в кабинета, който бе също толкова голям. Стаята на Костело. По стената висяха черно-бели фотографии – по-млади версии на мъжа, когото бе видял на острова, сниман с полицейски шефове и местни политици, които Ричър не бе виждал. Бе ясно, че преди много години Костело е бил слаб. От снимките се виждаше как с възрастта става все по-дебел – като реклама за диетична храна, но наопаки. Бяха на стената, вдясно от бюрото. Върху него имаше попивателна, старомодна мастилница и телефон, а отзад се виждаше голям стол, вдлъбнат по очертанията на тежък човек. Вляво имаше прозорец, също с матово стъкло, и редица заключени шкафове, а пред бюрото – два стола за клиенти, поставени симетрично под ъгъл.

Ричър се върна в приемната. Във въздуха все още се долавяше ароматът на парфюм. Заобиколи бюрото и видя дамска чанта, отворена, грижливо поставена на един рафт вляво от стола. Капакът бе обърнат назад и откриваше портмоне от мека кожа и пакетче книжни салфетки. Ричър взе един молив и бутна настрана салфетките със задния му край. Отдолу се показаха връзка ключове и купчина гримове; лъхна го мек аромат на скъп парфюм.

На екрана на монитора плуваха воднисти фигурки – програма за защита на екрана. Ричър бутна мишката с молива. Фигурките изчезнаха и се появи недовършено писмо. В горния край се виждаше датата – от

същия ден. Курсорът мигаше търпеливо по средата на недовършена дума. Ричър си спомни трупа на Костело, проснат край гробището на Кий Уест, погледна чантата на отсъстващата жена, отворената врата, недовършената дума и потрепери.

След това с помощта на молива излезе от текстообработващата програма. Появи се надпис, който го питаше дали иска да запази промените в писмото. Замисли се за миг и отговори НЕ. След това отвори списъка на файловете и прегледа директориите. Търсеше фактура. Мястото създаваше впечатлението, че Костело е водел бизнеса си както трябва. Дотолкова както трябва, че да издаде фактура при получаване на хонорара, преди да тръгне да търси Джак Ричър. А кога бе започнало това търсене? Във всеки случай нещата бяха протекли в определена последователност. Инструкциите на мисис Джейкъб вероятно са били неясни – нищо повече от име, смътно описание за ръста му, военната му служба. Костело вероятно се бе обърнал към Централния архив на армията в Сейнт Луис – строго охраняван комплекс, в който се пази всяко късче хартия, отнасящо се до всеки мъж или жена, носили някога военна униформа. Охраната там беше двойна: физическа, с огради и портали, и административна, състояща се от дебел пласт препятствия, които да обезкуражават свободния достъп. След търпеливо изчакване вероятно бе научил, че Джак Ричър е освободен с почести. И бе спрял озадачен, попаднал в задънена улица. Бе последвал почти безнадеждният ход с банковата сметка. Обадил се бе на стар приятел, поискал бе услуга, пуснал бе в ход връзките си. Може би бе получил размазан факс от Вирджиния, може би му бяха продиктували поредицата тегления и внасяния на суми по телефона. След това бе отлетял на юг, бе заразпитвал по Дювал Стрийт, после бяха дошли онези двамата, юмруците, ножът за линолеум.

Тази последователност се стори логична на Ричър, само че Сейнт Луис и Вирджиния биха му отнели много време. Според него, за да се сдобие с каквато и да било информация от военния архив, на гражданин като Костело би му отнело поне три, а може би и четири дни. Банката във Вирджиния едва ли би била по-експедитивна. Хората не правят услуги моментално. Моментът трябва да е подходящ. Даваше му общо седем дни бюрократични перипетии, един ден за мислене и още по един ден в началото и края. Може би бяха минали общо десет дни, откакто мисис Джейкъб му се бе обадила.

Отвори поддиректория, наречена „фактури“. В дясната страна на екрана се появи дълъг списък имена, подредени азбучно. Спусна курсора надолу. Нямаше Джейкъб. Имаше инициали и акроними – вероятно

съкратени имена на адвокатски фирми. Провери датите. Нямах нищо, което да е записано точно преди десет дни. Един от файловете обаче беше отпреди девет дни. Може би Костело бе по-бърз, отколкото си мислеше, или може би секретарката му бе по-бавна. Файлът се наричаше СГР&Т–09. Щракна върху него, твърдият диск на компютъра зачурулика и на екрана се появи хонорар за хиляда долара за издирване на изчезнал човек, получен от фирма на Уолстрийт, наречена „Спенсър, Гътмън, Ричър и Талбът“. Имаше адрес, но не и телефонен номер.

Ричър се върна към базата данни. Потърси СГР&Т и намери запис със същия адрес, но този път с телефон, факс, телекс и адрес за електронна поща. Наведе се леко и измъкна от чантата на секретарката две салфетки. Едната уви около слушалката, а другата сложи върху номератора на телефона. Набра номера. Обади се след първото позвъняване.

- „Спенсър, Гътмън“ – каза жизнен глас. – Мога ли да ви помогна?
- Мисис Джейкъб, моля – отвърна Ричър делово.
- Един момент – каза гласът.

Чу се някаква мелодийка, а след това мъжки глас. Говореше бързо, но почтително. Може би беше някакъв помощник.

- Мисис Джейкъб, моля – повтори Ричър.

Отговорът прозвуча нервно и припряно:

– Вече замина за Гарисън и се боя, че не знам кога отново ще бъде в офиса.

- Имате ли адреса ѝ в Гарисън?
- Нейният!? – попита онзи изненадано. – Или неговият?

Ричър замълча, прецени изненадата, и реши да рискува.

- Неговият. Изглежда, съм го загубил.

– Все едно – каза онзи. – И без това беше сгрешен. Тази сутрин пре-насочих поне петдесет души.

Издекламира някакъв адрес, явно по памет. Гарисън, Ню Йорк, град на около шейсет мили нагоре по река Хъдсън, повече или по-малко срещу военната академия Уест Пойнт, където Ричър бе прекарал четири дълги години.

- Мисля, че ще трябва да побързате – добави мъжът по телефона.
- Да, ще побързам – отвърна Ричър и прекъсна линията объркан.

Излезе от базата данни и остави екрана черен. Хвърли последен поглед на дамската чанта, пое още веднъж аромата на парфюма ѝ и излезе.

Секретарката умря пет минути след като издаде самоличността на мисис Джейкъб, а това беше около пет минути след като Хоби се зае да я обработва с куката си. Бяха в частната баня, в офиса на осемдесет и осмия етаж. Мястото бе идеално – просторно, към пет квадратни метра, доста голямо за баня. Скъп дизайнер бе поставил гранитни плочи върху всичките шест повърхности на помещението – стените, пода, тавана. Имаше голяма кабина за душа, закрыта с прозрачна найлонова завеса, окачена на желязна рейка. Рейката беше италианска, излишно здрава за някаква си найлонова завеса. Хоби бе установил, че може да издържи теглото на закопчано с белезници за нея човешко тяло. Изгубило съзнание. От време на време и по-тежки същества от секретарката бяха висели там, докато той ги подканяше да отговорят на нетърпящите отлагане въпроси или разсъждаваше относно мъдростта на някое конкретно свое решение.

Единственият проблем беше звукоизолацията. Самият той бе почти сигурен, че всичко е наред. Сградата беше солидна. Всеки от „Близнаците“ тежи повече от половин милион тона. Огромно количество стомана и бетон, хубави дебели стени. А и нямаше любопитни съседи. Повечето от помещенията на осемдесет и осмия етаж бяха наети от различни, никому неизвестни чужди държавици и повечето от малобройните служители прекарваха по-голямата част от времето си в ООН. Същото беше на осемдесет и седмия и осемдесет и деветия. Тъкмо затова бе взел офис на това място. Все пак Хоби бе от тези, които в никакъв случай не поемат риск, ако има как да го избегнат. Затова използваше лепенка. Преди да започне, винаги подготвяше няколко десетсантиметрови парчета, които залепваше временно за стената. Първото запушваше устата. Когато човекът започнеше да клати глава като обезумял, с изцъклени очи, Хоби махаше лепенката в очакване на отговор. Ако се разнесеше писък, залепваше следващото парче и продължаваше обработката. Обикновено получаваше нужните му отговори след второто парче.

Освен всичко друго покритият с плочки под позволяваше измиване – няколко кофи вода от душа, после малко работа с парцала, и мястото добиваше предишния си вид веднага щом водата изтечеше през канала, осемдесет и осем етажа надолу, към канализацията. Разбира се, Хоби не се занимаваше с парцала лично. За това са нужни две ръце. Това бе работа на по-младия тип, който навиваше нагоре скъпите си панталони и събуваше обувките и чорапите си.

Хоби отиде в кабинета си, седна зад бюрото и се обърна към другия си сътрудник:

– Ще ти дам адреса на мисис Джейкъб, а вие ще ми я доведете, нали?

– Разбира се – отговори онзи. – А какво ще правим с това?

Кимна към вратата на банята. Хоби проследи погледа му.

– Изчакайте до довечера. Сложете й някакви дрехи и я закарайте до лодката. Ще я хвърлите на миля-две навътре в залива.

– Морето ще я изхвърли – отбеляза онзи. – След ден-два.

Хоби сви рамене.

– Все ми е едно. След два дни ще се подуе. Ще решат, че е паднала от някоя моторница и че раните й са от витлата.

Потайността имаше своите предимства, но също така имаше и недостатъци. Най-добрият начин да се добере бързо до Гарисън беше да наеме кола. За човек, който не използва кредитни карти и предпочита да не носи шофьорска книжка, този вариант е невъзможен. Ричър трябваше отново да вземе такси и да се запъти към гара Гранд Сентръл. Беше почти сигурен, че компанията „Хъдсън“ има влакове дотам. Предполагаше, че и в Гарисън има хора, които всеки ден идват на работа в Ню Йорк. Ако ли не, вероятно влаковете на „Амтрак“ за Олбъни и Канада спираха там.

Плати на шофьора и се сля с тълпата на входа. Тръгна по дългата рампа към огромната чакалня. Озърна се и проточи врат, за да прочете разписанието на заминаващите влакове. Опита се да си припомни географията. Влаковете за Кротън-Хармън не му вършеха работа – не достигаха толкова на север. Проследи с очи списъка. Нищо подходящо. През следващия час и половина нямаше влак, който да го отведе в Гарисън.

Направиха го както обикновено. Единият се спусна деветдесет етажа надолу в подземното хале за товарене и сред купчината боклуци намери голям празен кашон. Най-добри бяха кашоните от хладилници или автомати за газирани напитки, но веднъж се бе справил и с кашон от не-голям телевизор. Този път намери кашон от шкаф. Взе количката на портiera и се качи с него в товарния асансьор. Стигна до осемдесет и осмия етаж.

Другият вече бе напъхал тялото в банята в чувал за трупове. Сгъна го в кашона и с остатъка от лепенката затвориша капачиците. Качиха го на количката и отново влязоха в асансьора. Този път слязоха в подземния паркинг. Закараха кашона до черното комби. Преброиха до три и го

качиха отзад. Затвориша задната врата и щракнаха ключалката. Обърнаха се, за да видят какво е положението – тъмни стъкла, слабо осветен гараж, никакви проблеми.

– Знаеш ли какво? – обади се единият. – Ако свалим задната седалка, ще можем да сложим вътре и мисис Джейкб. Да свършим всичко на един път още тази вечер. Не обичам да се качвам на лодката повече, отколкото е необходимо.

– Добре – съгласи се другият. – Имаше ли други кашони?

– Този беше най-добрият. Зависи дали мисис Джейкб е едра или дребна.

– Зависи дали ще свършим с нея тази вечер.

– Съмняваш ли се? – попита другият. – Какво беше настроението му днес?

Отидоха до друга клетка и се качиха в черен шевролет тахо. Бе по-малък от другата кола, но все пак бе огромна машина.

– Е, къде е тя? – попита вторият.

– Градът се нарича Гарисън – отговори първият. – Право нагоре, покрай Хъдсън, след Синг-Синг. Час, час и половина.

Шевролетът излезе на заден от клетката и гумите му засвириха към изхода от гаража. Подскочи плавно на рампата и излезе на Уест Стрийт, където сви вдясно и ускори на север.

4

Уест Стрийт става Единайсето Авеню точно срещу кей 56, където трафикът в западна посока се излива от Четиринайсета улица и се насочва на север. Големият черен шевролет попадна в задръстването и писъкът на клаксона му се добави към гневния вой на останалите, който отекваше в стените на сградите и се носеше над реката. Премина пълзешком девет пресечки и сви вляво по Двайсет и трета улица, след което отново тръгна на север, по Дванайсета. Движи се малко по-бързо от пешеходец до конгресния център „Джейвитс“, след което отново заседна в трафика от западна Четирийсет и втора. Дванайсета се вля в надлеза Милър, но трафикът бе все толкова мудар, над цялата огромна площ, набраздена от старите железопътни линии. След това Милър преминаваше в Хенри Хъдсън Паркуей. И тук се движеха бавно, но Хенри Хъдсън по същество бе шосе номер 9А, което по-късно, в Кротънвил, ставаше шосе номер 9 и щеше да ги отведе до Гарисън. Прав път, никакви завои, но все още бяха в Манхатън, в Крайбрежния парк, цял половин час след като потеглиха.

Най-важното нещо беше текстообработващата програма. Курсорът, който търпеливо премигваше в средата на недовършената дума. Отворената врата и изоставената чанта също бяха убедителни, но не най-съществени. Служителите най-често вземат нещата си и затварят вратите на офисите, но невинаги. Бе възможно секретарката да е прескочила до някой от другите офиси в сградата, за да поиска нещо или да направи ксерокопие, а това да е довело до приятна чаша чай и приказки за срещата предишната вечер. Нямахме нищо необикновено в това – човек би могъл да излезе за две минути, да остави вратата отворена и да се върне след половин час. Никой обаче не би оставил компютъра, без да е записал файла на твърдия диск. Дори и за минута. А тази жена бе направила точно това. Бе се появил надпис, който го питаше дали иска да запази промените в текста, което означаваше, че жената е станала от бюрото, без да запише файла, а това е втора природа за всеки, който работи с компютър.

Това бе причината положението да изглежда доста зле. Ричър беше в другата голяма зала на гарата и тъкмо бе приключил с голямата чаша кафе, която бе купил от автомат. Хвърли я в кошчето и опипа пачката

пари в джоба си. Беше достатъчно дебела, за да му стигне за това, което бе наумил. Върна се тичешком до перона, където тръгваше следващият влак за Кротън.

Хенри Хъдсън Паркуей се разделя на плетеница от извити виадукти около 170-а улица и северните платна се превръщат в Ривърсайд Драйв. Същият път, същата посока, без никакви завои, но сложната динамика на пътното движение означаваше, че ако един-единствен шофьор намалеше скоростта повече от нормалното, улицата отзад реагираше жестоко – стотици автомобили едва помръдваха само защото някой провинциалист на миля по-напред се е объркал за миг. Големият черен шевролет тахо дори бе принуден да спре напълно и да пълзи на спирания и тръгвания чак до моста Джордж Вашингтон. След това Ривърсайд Драйв се разширява и те караха на трета чак докато стигнаха Хенри Хъдсън и бариерата за плащане ги спря отново. Изчакаха опашката, за да платят, да излязат от остров Манхатън и да се насочат на юг през Бронкс.

До Кротън-Хармън се движеха два вида влакове – пътнически и експресни. Експресните влакове не се движат много по-бързо, но спират по-рядко. Изминават разстоянието за около четирийсет и девет до петдесет и две минути. Пътническите влакове спират навсякъде и престоят по гарите, ускоряването и намаляването на скоростта удължават пътуването до около седемдесет и три минути. Най-много двайсет и четири минути в полза на експреса.

Ричър се качи на пътническия. Беше дал пет и половина долара за билет в едната посока, по тарифата за извънпиков час, и се бе изтегнал на седалка за трима души, опрял глава на прозореца, с изопнати от многото кафе нерви. Чудеше се накъде е тръгнал, защо и какво ще прави, когато стигне там. И дали изобщо ще стигне навреме, за да го направи, каквото и да бе то.

Шосе 9А премина в шосе 9 и с елегантна извивка се отдалечи от реката, за да мине зад Кемп Смит. Нагоре в Уестчестър това бе бързо шосе. Не беше съвсем като състезателна писта, защото имаше твърде много завои и неравности, за да се поддържа непрекъснатата голяма скорост, но бе пусто. Старите участъци се редуваха с нови, от време на време край пътя се появяваха къщи, старателно боядисани, зад дървени

огради, с оптимистични имена, вдълбани върху големи морени край портите. Колата продължаваше напред – единият от двамата шофираше, а другият беше разтворил върху коленете си карта.

Минаха Пийкскил и започнаха да търсят разклон вляво. Намериха го и свиха по него право към реката – доловиха присъствието ѝ, празно място, прорязано в гората. Влязоха в градчето Гарисън и започнаха да търсят адреса. Не беше лесно да го откриеш. Жилищата бяха пръснати на голяма площ. Можеш да имаш пощенски код от Гарисън и да живееш доста далеч, в пущинаците. Все пак намериха пътя, минаха откъдето трябва и стигнаха до улицата. Намалиха скоростта и продължиха сред оредяващите дървета над реката, вторачени в пощенските кутии. Пътят сви и излезе на открито. Продължиха. След малко видяха къщата, която търсеха, и рязко спряха край банката.

Ричър слезе от влака в Крогън седемдесет и една минути, след като се бе качил. Изтича нагоре по стълбите, после надолу, към стоянката за таксите. Имаше четири автомобила, спрели с предници към изхода на гарата, стари комбита, с имитация на дърво отстрани. Първа реагира една едра жена, която бе наклонила глава, сякаш бе готова да го изслуша.

– Знаеш ли къде е Гарисън? – попита я Ричър.

– Гарисън? – отвърна жената. – Доста далеч е, мистър, на дващест мили.

– Знам къде е – каза той.

– Може да струва четирийсет долара.

– Ще ти дам петдесет – каза той. – Трябва да стигна там веднага.

Седна отпред, до нея. Колата вонеше като всички стари таксите – сладникав освежител за въздух и препарат за почистване на тапицерия. Километражът бе отчел може би милион, колата се движеше като лодка върху вълни, докато се измъкнат от паркинга и стигнат до шосе 9.

– Ще ми кажеш ли адреса? – попита жената, без да отделя очи от пътя.

Ричър повтори каквото му беше казал човекът от юридическата фирма. Жената кимна и ускори.

– Мястото е над реката – отбеляза тя.

Пътуваха към четвърт час, минаха Пийкскил и жената затърси разклон вляво. Намери го и тежката кола се насочи на запад. Ричър почувства реката някъде напред, широка почти цяла миля ивица през гората. Жената знаеше пътя. Когато стигна до реката, сви на север по някакъв

малък път. Железопътната линия минаваше между тях и водата. Нямаше влакове. Мястото беше равно и Ричър видя Уест Пойнт вляво и напред, на около миля от другата страна на реката.

– Трябва да е някъде тук – каза жената.

Пътят беше тесен, с огради от груби дъски от двете страни, окосени ливади и специални растения. През около сто метра се виждаха пощенски кутии, електрически стълбове стърчаха над короните на дърветата.

– Ау! – възкликна жената изненадано. – Предполагам, че е това.

Пътят стана още по-тесен, а след малко и непроходим – от едната страна бяха паркирани множество автомобили, повечето тъмносини и черни. Последни модели лимузини или спортни машини. Редицата коли достигаше чак до къщата, а още десетина други бяха паркирани на асфалта пред гаража. Две от тях бяха обикновени на вид, зелени. Военни автомобили. Ричър можеше да познае кола на Пентагона от миля разстояние.

– Е? Всичко наред ли е? – попита жената.

– Предполагам – отвърна Ричър предпазливо.

Измъкна петдесетачка от пачката си и й я подаде. Слезе от таксито и застана на алеята към къщата, неуверен. Чу как автомобилът изръмжа на заден ход. Върна се на пътя и погледна редицата коли. Погледна и пощенската кутия. В горния край, с малки алуминиеви букви беше написано име. Гарбър. Знаеше това име много добре.

Къщата беше разположена сред голям парцел, не особено добре поддържан, нещо средно между небрежно запуснат и природно красив. Самата къща беше ниска, простряла се на голяма площ, със стени от тъмен кедр, тъмни капаци на прозорците и голям зидан от камък комин; бе нещо средно между скромна крайградска къща и уютна планинска хижа. Наоколо цареше тишина. Въздухът беше топъл, влажен и миришеше на застояло. Чуваше жуженето на насекомите в тревата. Долавяше реката зад къщата, широката цяла миля бездна, която отнасяше шумолетето си към юг.

Приблужи се и зад къщата чу приглушени разговори. Хора, които разговаряха тихо, вероятно много хора. Тръгна нататък и мина покрай гаража. Застана в горния край на циментова стълба, с лице към задния двор и към реката, синя и ослепителна под лъчите на слънцето. На миля по-нататък, в маранията, се виждаше военната академия Уест Пойнт – ниска, сива.

Задният двор представляваше разчистено от дървета място на високия бряг. Беше покрит с груба, ниско окосена трева, по която се

разхождаше внушителна тълпа от стотина души. Всички бяха облечени в черно, и мъжете, и жените – черни костюми и вратовръзки, черни блузи и обувки, – с изключение на неколцина офицери в пълна парадна униформа. Разговаряха тихо, сериозно, крепяха картонени чинийки и чаши вино, а в извивката на раменете им се долавяше тъга.

Погребение. Беше дошъл неканен на нечие погребение. Стоеше неловко, изпънат на височината, с дрехите, които бе намъкнал предния ден в Кий Уест – изпомачкана светложълта риза, без чорапи, протрити обувки, шръкнала във всички посоки изрусяла от слънцето коса, небръснат от един ден. Гледаше опечалените, а те изведнъж се смълчаха и се обърнаха към него, сякаш бе изпляскал с ръце. Бяха се вторачили в Ричър мълчаливо, питащо, а той стоеше пред тях с безизразно лице. Беше тихо. Нищо не помръдваше. Тогава една жена се раздвижи. Подаде чашата и чинийката на човека до себе си и тръгна напред.

Беше млада, може би на трийсет, облечена като останалите в строг черен костюм. Бледа и напрегната, но много красива. Болезнено красива. Слаба, висока, с дълги крака, обути в тъмни найлонови чорапи. Руса коса, дълга, без прическа, сини очи, тънки кости. Премина през ливадата и застана в подножието на стълбата, сякаш очакваше той да слезе при нея.

– Здравей, Ричър – поздрави го тя тихо.

Той се вгледа в нея. Тя го познаваше. И той я познаваше. Осъзна го внезапно, сякаш петнайсет години се изнизаха пред очите му като на филм, мигновено. Момичето се превърна в красива жена пред очите му за част от секундата. Гарбър. Името от пощенската кутия. Лион Гарбър, офицерът, под чието командване бе работил в продължение на години. Спомни си началото, когато се опознаваха на барбекю в задния двор, през горещите влажни нощи на Филипините. Слабичкото момиче, което ту изчезваше, ту се появяваше от сенките около мрачното офицерско жилище – достатъчно жена на петнайсет, за да е абсолютно пленителна, и достатъчно малка, за да е абсолютно забранена. Джоди, дъщерята на Гарбър. Единственото му дете. Светлината на живота му. Това бе Джоди Гарбър петнайсет години по-късно, пораснала и красива, която го очакваше да слезе по няколко циментови стъпала.

Той погледна още веднъж тълпата и слезе на моравата.

– Здравей, Ричър – каза тя отново.

Гласът ѝ беше нисък и напрегнат. Тъжен, както и всичко наоколо.

– Здравей, Джоди – отвърна той.

След това му се прииска да попита кой е починал, но не беше в

състояние да го направи така, че да не прозвучи безсърдечно или направо глупаво. Тя забеляза колебанието му и кимна.

– Татко – каза само.

– Кога? – попита той.

– Преди пет дни. Беше болен последните няколко месеца, но въпреки това стана внезапно. Неочаквано.

Ричър кимна замислено.

– Съжалявам – каза той.

Погледна към реката и стотината лица пред него се превърнаха в сто лица на Лион Гарбър. Нисък, солиден, силен мъж. Широката усмивка, която винаги се появяваше, когато беше щастлив, ядосан или изложен на опасност. Смел мъж, физически и душевно. Голям лидер. Честен, почтен, внимателен. Образец за Ричър през ужасно важните години, когато се формираше. Учител и покровител. Защитник. Бе направил невъзможното и бе повишил Ричър два пъти за година и половина – така го бе направил най-младия майор в мирно време, доколкото всички си спомняха. После бе разперил ръце и с усмивка бе отрекъл да има каквато и да било заслуга за последвалия му успех.

– Много съжалявам, Джоди.

Тя кимна мълчаливо.

– Просто не мога да повярвам – продължи той. – Не мога да го възприема. Видях го преди по-малко от година. Беше в добра форма. Бил е болен, така ли?

Джоди кимна, отново без да каже дума.

– А беше толкова силен.

Тя поклати тъжно глава.

– Беше, нали? Толкова силен.

– И не беше стар – добави той.

– На шейсет и четири.

– Какво се случи?

– Сърцето му – отвърна тя. – Най-накрая го повали. Нали си спомняш как непрекъснато се преструваше, че няма такава?

Ричър поклати глава.

– Най-голямото сърце, което някога съм виждал.

– Убедих се в това – каза тя. – Когато майка ми умря, с него станяхме много близки приятели, и така в продължение на цели десет години. Обичах го.

– Аз също – каза Ричър. – Имам чувството, че беше мой баща, а не твоя.

Джоди кимна.

– Говореше само за теб, през цялото време.

Ричър извърна лице и се вторачи в неясния силует на Уест Пойнт, сивкав в далечината. Чувстваше се като вцепенен. Беше във възрастта, когато познатите ти умират. Баща му беше покойник, майка му, брат му. Сега бе починал и най-близкият му приятел.

– Преди шест месеца прекара инфаркт – каза Джоди. Очите ѝ потъмняха и тя прибра дългата си права коса зад ухото. – След това се възстанови за известно време. Изглеждаше много добре, но всъщност състоянието му бързо се влошаваше. Обмисляха дали да не му сложат байпас, само че много бързо това стана невъзможно. Беше толкова слаб, че нямаше да издържи операцията.

– Ужасно съжалявам – каза той за трети път.

Тя застана до него и го улови за ръка.

– Недей – каза му. – Баща ми винаги е бил щастлив човек. По-добре за него, че си отиде така бързо. Не мога да си представя, че би бил доволен, ако всичко това се бе проточило.

Ричър си представи стария Гарбър, кипящ от енергия, невероятно жизнен, и си даде сметка колко отчаян би се чувствал, ако бе останал инвалид. Даде си сметка и как претовареното му старо сърце се бе отказало от борбата. Кимна тъжно.

– Ела да те запозная с някои хора. Може би вече си се срещал с някои от тях.

– Не съм облечен подходящо за случая – каза той. – Чувствам се зле. По-добре да си вървя.

– Няма никакво значение – възрази тя. – Мислиш ли, че татко би обърнал някакво внимание на това?

Представи си Гарбър в старите му изпомачкани панталони и овехтяла шапка. Беше най-лошо облеченият офицер в цялата армия през всичките тринайсет години, докато служеше при него. Усмихна се.

– Мисля, че не би – съгласи се той.

Тя го поведе по моравата. От стотината познаваше може би шестима. Двама от униформените му се струваха познати. С неколцина бе работил тук-там, в един друг живот. Ръкува се с десетки хора, опитваше се да чуе и да запомни имената им, но те влизаха през едното му ухо и излизаха през другото. След малко тихите разговори, яденето и пиенето започнаха отново, тълпата се затвори около него, сензацията с ненадейното му пристигане бе загладена и забравена. Джоди все още го държеше за ръката. Чувстваше дланта ѝ хладна върху кожата си.

– Търся някого – каза той след малко. – Всъщност затова дойдох.

– Знам – отвърна Джоди. – Мисис Джейкъб, нали?

Той кимна и попита:

– Тук ли е?

– Аз съм мисис Джейкъб – отвърна тя.

Черният шевролет включи на заден ход и се измъкна от редицата паркирани коли – двамата искаха да се отдалечат от далекопровода, така че телефонът в автомобила да работи без смущения. Шофьорът набра номера и сигналът изпълни купето. След малко им отговориха – от кабинета, намиращ се шейсет мили на юг и осемдесет и осем етажа нагоре.

– Проблеми, шефе – каза шофьорът. – Тук има някакво бдение, погребение или нещо такова. Най-малко сто души се разхождат наоколо. Няма как да хванем мисис Джейкъб. Дори не можем да разберем коя е, защото има десетки жени, може да е всяка от тях.

По линията долетя хриптенето на Хоби.

– И?

– Онзи тип от бара в Кий Уест. Току-що пристигна с някакво шибано такси. Довлече се десетина минути след нас и влезе право вътре.

Високоговорителят изпраща. Не дойде членоразделен отговор.

– Какво да правим? – попита шофьорът.

– Стойте там – отвърна Хоби. – Скрийте колата и изчакайте някъде всички да си тръгнат. Къщата е нейна, доколкото мога да преценя. Може да живее там постоянно, а може да е вила за почивните дни. Всички ще си тръгнат, тя ще остане. Не се връщайте без нея, ясно ли е?

– Ами едрият тип?

– Ако си тръгне, не го закачайте. Ако не, вижте му сметката, но ми доведете мисис Джейкъб.

– Ти си мисис Джейкъб? – попита Ричър.

Джоди Гарбър кимна.

– Съм, бях – отвърна тя. – Разведох се, но запазих името заради работата си.

– Кой е той?

Тя сви рамене.

– Адвокат като мен. В началото идеята ми се струваше добра.

– Колко време трая бракът?

– Три години. Запознахме се в университета, оженихме се, когато започнахме работа. Аз останах на Уолстрийт, а преди две години той отиде в една фирма във Вашингтон. Бракът ни не издържа, нещата се охладиха от само себе си. Уредихме документите миналата есен. Сега не си спомням кой беше той. Просто име. Алън Джейкълб.

Ричър, огрян от слънцето, я погледна. Това, че е била омъжена, го безпокоеше – осъзна го. На петнайсет тя беше слабичко, но въпреки всичко разкошно хлапе, самоуверено, невинно и някак срамежливо в същото време. Бе я наблюдавал, борбата между свенливостта и любопитството, когато набираше кураж да подхване разговор с него за смъртта и живота, за доброто и злото. След това свиваше кокалестите си колене под себе си и смутено, неловко променяше темата – за любовта и секса, за мъжете и жените. После се изчервяваше и изчезваше. Той оставаше сам, изпълнен със студ – бе запленил от нея и ядосан, че е така. След време отново я виждаше някъде из базата и лицето ѝ пак започваше да пламти. Сега, петнайсет години по-късно, беше зряла жена на трийсет, завършила колеж и право, омъжена и разведена, красива, елегантна и уравновесена, стоеше в двора на баща си и държеше ръката му.

– Ти женен ли си? – попита го.

Той поклати глава.

– Не.

– А щастлив ли си?

– Винаги съм щастлив – отвърна той. – И винаги ще бъда.

– С какво се занимаваш?

Ричър сви рамене.

– Не е кой знае какво.

Вдигна поглед над главата ѝ и огледа лицата в тълпата. Сдържани, делови хора, заможен живот, блестяща кариера, всичко от А до Я. Гледаше тези хора и се питаше дали те са глупаци или самият той. Спомни си изражението на Костело.

– Току-що се върнах от Кий Усет – каза той. – Копаех плувни басейни с лопата.

Лицето ѝ не се промени. Опита се да стисне лакътя му, но дланта ѝ бе твърде малка, за да го обхване. Почувства го като нежно притискане.

– Костело ли те намери там? – попита тя.

Не ме намери, за да ме покани на погребение, помисли си той.

– Трябва да поговорим за Костело – каза той.

– Добър е, нали?

Не достатъчно. Тя се отдалечи, за да обърне внимание и на

останалите. Хората я очакваха, за да поднесат повторно съболезнованията си. Виното бе отпуснало езиците и сега разговорите бяха по-шумни и по-сентиментални. Ричър се качи на верандата, където имаше голяма маса с бяла покривка, отрупана с храна. Сложи си малко студено пиле с ориз в картонена чиния и си наля чаша вода. Отстрани имаше много стар комплект мебели за веранда, на които никой не обръщаше внимание, защото бяха покрити със сивкавозеленикави частици кора, паднали от дърветата. Чадърът за слънце беше избелял, платът се бе втвърдил. Ричър седна на един от мръсните столове под него.

Докато се хранеше, наблюдаваше тълпата. Хората сякаш не искаха да си тръгват. Беше ясно, че са обичали стария Гарбър. Хората като него будят възхищение сред околните, може би твърде силно, за да им бъде засвидетелствано направо, така че това трябва да дойде по-късно. Джоди обикаляше наоколо, усмихваше се тъжно, стискаше ръце, кимаше. Всеки имаше да ѝ разкаже някаква история, анекдот за златното сърце на Гарбър, прозиращо зад грубата, навъсена външност. Самият той би могъл да ѝ разкаже доста случки. Не би го направил, защото нямаше нужда да се обяснява на Джоди, че баща ѝ е бил добър човек. Тя го знаеше. Цял живот бе обичала стареца, той също я бе обичал и това ѝ даваше някакво спокойствие. Бе споделяла с него всичко, той бе споделял с нея всичко. Хората живеят и умират и ако направят и двете както трябва, няма за какво да се съжалява.

На същия път намериха къща, затворена и заключена, в която явно нямаше никой, и скриха колата зад гаража, така че да не се вижда от улицата, но да е готова за преследване. Извадиха деветмилиметровите пистолети от жабката и ги мушнаха в джобовете на саката си, после се върнаха до пътя и се скриха в храсталациите.

Не беше лесно. Намираха се само на шейсет мили от Манхатън, но все едно, че бяха в джунглите на Борнео. Навсякъде висяха преплетени лиани, които ги спъваха, дърпаха, удряха по лицата и ръцете. Дърветата бяха самораслящи, буренаци, чиито клони стърчаха под всевъзможни ъгли, съвсем ниско. Наложиха се да се движат заднишком, за да си пробиват път. Когато най-накрая се изравниха с алеята към къщата на Гарбър, дишаха тежко, бяха изпоцапани от мъховете и цветния прашец. Намериха вдлъбнатина, която можеше да ги скрие, и огледаха алеята откъм задния двор на къщата. Започнаха да се появяват хора, готови да си тръгват.

Вече им бе ясно коя е мисис Джейкъб. Ако Хоби бе прав и къщата

бе нейна, значи беше слабата руса жена, която се сбогуваше с всички като домакиня. Те си тръгнаха, тя оставаше. Тя беше мисис Джейкъб. Наблюдавах я – бе център на вниманието, усмихваше се храбро, раздаваше целувки, махаше с ръка. Хората се застичаха по един и по двама, после и на по-големи групи. Започнаха да палят двигатели, появи се синкав дим от ауспуси. Чува ръмжене на мотори, стържене на гуми по настилката. Автомобилите маневрираха, за да се измъкнат от плътната редица. Ръмжаха нататък по пътя. Скоро щеше да остане съвсем сама, тъжна и умислена. После щеше да приеме още двама непредвидени посетители. Може би, когато ги видеше, щеше да реши, че са закъсниели гости, дошли да изкажат съболезнованията си. Бяха с черни костюми и вратовръзки. Облеклото, подходящо за финансовия център на Манхатън, бе подходящо и за погребение.

Ричър се изкачи по циментовите стъпала след последните двама от гостите. Единият беше полковник, а другият генерал, и двамата в безупречни парадни униформи. Не бе очаквал друго – военните винаги си тръгват последни, ако има безплатна храна и напитки. Не бе виждал полковника, но физиономията на генерала му се струваше позната. Имаше чувството, че и генералът го познава, но и двамата предпочетоха да не коментират това. Не искаха да се впускат в дълги и ненужни обяснения.

Военните се ръкуваха с Джоди сковано, изпънаха се и козируваха. Резки парадни движения, блестящи черни обувки върху асфалта, вперени в далечината погледи... всичко изглеждаше някак странно на фона на спокойната провинциална алея. Качиха се в последната паркирана пред гаража кола, която беше най-близо до къщата. Бяха дошли първи, тръгнаха си последни. Нямаше нито студена, нито гореща война, чудеца се какво да правят по цял ден. Тъкмо затова Ричър бе доволен, когато го освободиха, и докато гледаше как зелената кола на военните се отдалечава, още веднъж осъзна, че е имал право да е доволен.

Джоди се приближи до него и отново улови ръката му.

– Е – каза тя, – това е.

Шумът от зелената кола утихна и настъпи пълна тишина.

– Къде е погребан? – попита Ричър.

– В градското гробище. Разбира се, можеше и да е в Арлингтън, но той не пожела. Искаш ли да отидеш на гроба?

Ричър поклати глава.

– Не, никога не го правя. За него вече е все едно, нали? Знаеше, че ще ми липсва. Казвал съм му го неведнъж.

Джоди кимна. Продължаваше да държи ръката му.

– Трябва да поговорим за Костело – каза той след малко.

– Защо? Нали ти предаде каквото трябва?

Ричър поклати глава.

– Не. Намери ме, но бях предпазлив и му казах, че не съм Джак Ричър.

Тя го изгледа изненадано и попита:

– Защо?

Той сви рамене.

– По навик, предполагам. Предпочитам да не се забърквам в нищо. Не бях чувал името Джейкъб, така че просто не му обърнах внимание. Там, на юг, се чувствах добре, живеех спокойно.

Джоди все още го гледаше.

– Трябваше да използвам името Гарбър. И без това беше заради татко. Направих го обаче чрез фирмата и изобщо не се замислих. Щеше да му обърнеш внимание, ако беше казал „Гарбър“, нали?

– Разбира се – отвърна той.

– И нямаше да се безпокоиш, защото не беше нищо особено.

– Може ли да влезем вътре? – попита той.

Тя отново го изгледа изненадано.

– Защо?

– Защото беше много, много особено.

Видяха ги да влизат през входната врата. Жената дръпна мрежата против насекоми, той я задържа, тя натисна дръжката и отвори. Вратата беше масивна, от матово кафяво дърво. Влязоха и затвориха. След десет секунди в един от прозорците вляво се появи едва забележима светлина. Вероятно беше кабинет, толкова засенчен от растителността вън, че се налагаше да се пали лампа и през деня. Хората на Хоби клечаха във влажната вдлъбнатина и чакаха. Наоколо жуужаха насекоми, огрени от слънцето. Двамата се спогледаха и се ослушаха. Не чува нищо.

Надигнаха се и изтичаха до алеята. После застанаха приведени зад ъгъла на гаража, с прилепени към стената гърбове, излязоха отпред. Извадиха пистолетите, насочиха ги надолу, после се качиха на верандата един по един, внимателно, за да не проскърцат старите дъски. Клекнаха от двете страни на вратата, с извадени пистолети, готови. Тя

непременно щеше да излезе. Беше въпрос на време.

- Някой го е убил ли? – повтори Джоди.
- Вероятно и секретарката му – отвърна Ричър.
- Не мога да повярвам! Защо?

Бяха минали през тъмен коридор и сега бяха в малък кабинет, в далечния ъгъл на къщата. Заради малкия прозорец, тъмната дървена ламперия и тежките кожени мебели помещението изглеждаше мрачно, но Джоди бе запалила настолната лампа и сега обстановката напомнимаше баровете от предвоенно време, които Ричър бе виждал в Европа. Имаше рафтове с книги, евтини издания, купени по абонамент преди години, и избелели фотографии с подвити ъгли, закрепени с кабарчета за предните ръбове на рафтовете. Имаше и обикновено бюро, каквито използват възрастните безработни мъже, за да проверяват сметките и данъците си по подобие на начина, по който са работили преди пенсионирането си.

– Не знам защо – каза Ричър. – Не знам нищо. Дори не знам защо си го изпратила да ме търси.

– Татко имаше нужда от теб – отговори тя. – Така и не ми обясни защо. Бях заета. Имах дело, доста объркано, което продължи с месеци. Нямах и секунда свободно време. Знаем само, че след като се разболя, ходеше при кардиолог. Там е срещнал някого и се е заел с нещо. То го безпокоеше. Според мен приемаше всичко това като свой голям дълг. По-късно, когато здравето му се влоши, разбра, че ще трябва да се откаже, и започна да говори, че трябва да те намери, за да продължиш започнатото, защото ти си бил човекът, който можел да направи нещо за всичко това. Започна да се тревожи прекалено, което не беше никак добре за него, така че наех Костело да те открие. Нашата фирма го използва непрекъснато и аз реших, че това е най-малкото, което бих могла да направя.

Звучеше убедително, но първата мисъл на Ричър беше: *Защо аз?* Разбираше проблема на Гарбър. Заел се е с нещо, здравето му е изневерило, не е искал да изостави задължението си и му е дотрябвала помощ. Само че човек като Гарбър можеше да си осигури помощ от много места. „Жълтите страници“ на Манхатън бяха пълни с детективски агенции. Ако нещата бяха твърде сложни или лични, за да се поверят на градски детектив, беше достатъчно да вдигне телефона, и поне десетина от бившите му колеги от военната полиция щяха да се отзоват веднага. Двайсет. Сто. Мнозина биха желали да му се отблагодарят за добрината, с

която се бе отнасял към тях през цялата им кариера. За това Ричър се питаше: *Защо точно аз?*

– Кого е срещнал при кардиолога?

Тя сви тъжно рамене.

– Не знам. Наистина имах много работа. Никога не сме разговаряли за това.

– Костело тук ли дойде? Говори ли за всичко това с него?

Джоди кимна.

– Обадих му се и му казах, че ще му платим през фирмата, но трябва да дойде тук, за да научи подробностите. След ден-два ми се обади и ми каза, че е говорил с татко и че нещата опират, общо взето, до това да те намерим. Искаше да го наема официално, с документи, защото издирването можело да се окаже скъпо. Разбира се, направих каквото трябва, защото не исках татко да се безпокои за разноските или каквото и да било.

– И затова той ми каза, че е нает от мисис Джейкъб. А не от Лион Гарбър. Затова и аз не му обърнах внимание. Затова и причиних смъртта му.

Тя тръсна глава и го изгледа рязко, като че ли беше някакъв новоназначен сътрудник, току-що написал калпава чернова. Това го изненада. Все още мислеше за нея като за петнайсетгодишно момиченце, не като за трийсетгодишна адвокатка, която се занимава със сложни, заплетени дела.

– Не е вярно – възрази тя. – Ясно е какво е станало, нали? Татко е разказал историята на Костело, Костело се е опитал да намери пряк път към теб, при което е повдигнал камък, който не е трябвало да пипа. Някой се е изплашил и го е убил, за да разбере кой се интересува и защо. Няма никакво значение, че не си се представил веднага. Пак щяха да хванат Костело, за да го попитат кой го е изпратил да души по следата. В крайна сметка аз съм тази, която е отговорна за смъртта му.

Ричър поклати глава.

– Не ти, а Лион. Чрез теб.

Джоди не се съгласи.

– Тогава е човекът от кардиологичната клиника. Той, чрез татко, чрез мен.

– Трябва да намеря този човек – каза той.

– Има ли някакво значение сега?

– Мисля, че да. Ако Лион се е безпокоял заради нещо, значи трябва да се безпокоя и аз. Такива бяха някогашните ни отношения.

Джоди кимна замислено. Стана и отиде бързо до рафтовете с книги. Извади с пръсти кабарчето на една от снимките, погледна я и му я подаде.

– Помниш ли? – попита.

Снимката беше правена преди петнайсетина години, цветовете бяха избледнели, както става със старите фотографии под влияние на времето и светлината. Виждаше се синьото небе на Манила и двор, пълен с вехтории. Вляво беше Лион Гарбър, на около петдесет, облечен в изпомачкана, маслиненна на цвят бойна униформа. Вдясно беше Ричър, лейтенант на двацет и четири, цяла глава по-висок от Гарбър, усмихнат с широката усмивка на младостта. Помежду им стоеше Джоди, на петнайсет, с лятна рокля, увила едната си ръка около раменете на баща си, а другата около кръста на Ричър. Бе примижала от светлината, усмихваше се и се бе долепила до Ричър, сякаш искаше да стисне кръста му с всичките сили на слабичкото си, загоряло от слънцето тяло.

– Помниш ли? Тъкмо бе купил новия фотоапарат. Със самоснимачка. Бе взел назаем статив и нямаше търпение да го изпробва.

Ричър кимна. Помнеше. Помнеше аромата на косата ѝ онзи ден, под палещото слънце на Пасифика. Чиста, млада коса. Помнеше докосването на тялото ѝ. Помнеше дългата ѝ, слаба ръка около кръста си. Помнеше как крещеше сам на себе си: *Чакай! Спри, приятелче! Тя е едва на петнайсет и е дъщеря на шефа ти!*

– Казваше, че това е семейната ни снимка – продължи Джоди.

Ричър кимна.

– Така е. Отношенията ни бяха такива.

Тя продължи да гледа снимката. Лицето ѝ бе добило някакво особено изражение.

– Да не забравяме и секретарката – каза той. – Вероятно са я питали кой е наел шефа ѝ. Тя е казала. Дори и да не е, биха разбрали за половин минута. Аз самият разбрах за толкова, плюс един телефонен разговор. Така че сега ще дойдат при теб, за да научат кой стои зад всичко.

Джоди го изгледа с недоумение и остави снимката на бюрото.

– Но аз нямам никаква представа!

– Смяташ ли, че ще ти повярват?

Тя кимна неопределено и погледна към прозореца.

– Добре, какво да направя в такъв случай?

– Ще се махнеш от това място – отговори той. – И то незабавно.

Твърде уединено и изолирано е. Имаш ли жилище в града?

– Разбира се – кимна тя. – Имам студио в долната част на Бродуей.

– С кола ли си?

– Да, в гаража е. Само че смятах да прекарам нощта тук. Трябва да намеря завещанието му, да прегледам документите, да сложа нещата в ред. Смятах да се върна утре рано сутринта.

– Направи всичко това сега – каза той. – Колкото можеш по-бързо. След това се махаме. Говоря сериозно, Джоди. Които и да са тези хора, бъди сигурна, че не се шегуват.

Изразът на лицето му беше по-красноречив от думите. Тя кимна бързо и стана.

– Добре, започвам с бюрото. Можеш да ми помогнеш.

От военното обучение в средното училище до демобилизацията си Лион Гарбър бе служил в армията по един или друг начин. Това личеше и по бюрото му. В горното чекмедже имаше моливи, химикалки и лийки, подредени като в аптека. Долните бяха по-дълбоки и бяха пълни с папки, окачени на метални шини. Всяка имаше етикет, старателно надписан на ръка. Данъци, телефон, електричество, мазут за отопление, сметки за градинаря, гаранционни бележки за домакински уреди. Имаше и етикет, написан наскоро, с друг цвят: ПОСЛЕДНА ВОЛЯ И ЗАВЕЩАНИЕ. Джоди хвърли бърз поглед на папките, после ги извади от всички чекмеджета. Ричър намери очукан кожен куфар в един шкаф и ги подредиха вътре. Натиснаха капака, за да се затвори, и шракнаха ключалките. Той взе старата снимка от бюрото и я погледна пак.

– Беше ли ти неприятно? – попита. – Имам предвид това, че ме смяташе за част от семейството си.

Тя спря на прага и кимна.

– Да, ужасно. И един ден ще ти обясня защо.

Той вдигна поглед към нея, но тя се обърна и изчезна в тъмния коридор.

– Ще си събера нещата – подвикна му. – Пет минути, става ли?

Ричър отиде до библиотеката и закрепил снимката там, където беше преди. После загаси лампата и изнесе куфара от стаята. В коридора се огледа. Къщата беше много хубава. Виждаше се, че е била разширявана през периода на съществуването си. Това бе несъмнено. Имаше централно ядро от стаи, в чието разположение се долавяше някаква логика. От коридорчето, в което беше обаче, се разклоняваха нови помещения подобно на кучешки крака, които стърчаха встрани от всевъзможни произволни антрета. Беше твърде малко, за да се нарече зайчарник, и твърде голямо, за да се досетиш кое какво е. Мина през всекидневната. Прозорците гледаха към задния двор и реката, в далечината се виждаше

силуетът на академията Уест Пойнт. Въздухът бе застоял и миришеше на стара паста за лъскане на мебели. Обзавеждането беше овехтяло и поначало семпло. Неутрален цвят на пода, бели стени, тромави мебели. Стар телевизор, радио нямаше. Книги, картини, още снимки. Нищо не беше в тон с останалото. Този интериор не бе оформян от дизайнери, бе се развил от само себе си, комфортно. Беше използван за живеене.

Гарбър беше купил къщата преди около трийсет години. Може би когато майката на Джоди бе забременяла. Често срещана постъпка. Семейните офицери често купуваха жилище, обикновено недалеч от първата база, в която са разпределени, или друго място, което си мислят, че ще играе основна роля в живота им, като Уест Пойнт например. Купуваха го и го оставяха празно, докато служеха някъде другаде. В основата на това бе желанието да имат някакъв пристан, място, където да се върнат, когато всичко свърши. Или пък място, където да живеят съпругите и децата, ако за тях няма условия край казармата или ако го налага образованието на децата.

Родителите на Ричър не бяха постъпили така. Не бяха купували къща. Самият той никога не бе живял в къща. Очукани служебни бунгала и казармени помещения, а след това – евтини мотели. И бе сигурен, че не иска нищо друго. Беше сигурен, че не иска да живее в къща. Бе се разминал с този иначе нормален стремеж. Неизбежните грижи го потискаха. Сметките, имотните данъци, застраховките, гаранциите, ремонтите, поддръжката, решенията, които трябваше да се вземат – поправка на покрива или нова печка, мокет или килими, разпределените по дни разходи... Работата в двора. Приближи се към прозореца и погледна навън. Дворът бе отлична илюстрация на цялото безсмислие... Най-напред изразходваш маса време и пари, за да накараш тревата да расте, малко след това изразходваш много време и пари, за да я косиш. Ядосваш се, че е прекалено висока, после, че е прекалено ниска, и я поливаш със скъпа вода цяло лято и със скъпи химикали на есен.

Безумно. Все пак, ако някоя къща би могла да го накара да промени отношението си, това бе къщата на Гарбър. Беше толкова обикновена, така непретенциозна. Сякаш бе разцъфнала благодарение на някакво добродушно пренебрежение. Би могъл да си представи, че живее в нея. И изгледът беше великолепен. Огромната река Хъдсън, вдъхваща кураж, осезаема физически. Старата река щеше да продължава да тече, независимо кой какво прави в къщите и дворовете по бреговете ѝ.

– Е, мисля, че съм готова – подвикна Джоди.

Появи се на прага на всекидневната. Носеше кожена пътна чанта и

бе свалила черния траурен костюм. Беше с избелели джинси и сиво-синя фланелка с дребен надпис, който Ричър не можа да разчете. Беше сресала косата си, а статичното електричество бе накарало два кичура да щръкнат встрани. Тя ги прибра зад ухото си. Сиво-синята фланелка подчертаваше очите ѝ и бледата ѝ кожа. Последните петнайсет години не ѝ бяха навредили изобщо.

Отидоха в кухнята и залостиха вратата към задния двор. Изключиха всички електрически уреди, които видяха, и здраво затегнаха крановете на чешмите. Върнаха се в коридора и отвориха пътната врата.

5

Ричър излезе през вратата пръв поради няколко причини. Обикновено би пуснал Джоди да мине пред него, защото неговото поколение все още носеше останките от някогашната американска галантност, но, от друга страна, се бе научил да не проявява същата тази галантност, преди да е сигурен как ще реагира жената, с която е. Освен това къщата беше нейна, което променяше нещата изцяло – тя трябваше да заключи вратата, след като излязат. Така или иначе, той излезе пръв и двамата отвън видяха най-напред него.

Хоби им бе казал да видят сметката на едрия тип и да му заведат мисис Джейкъб. Този, който беше вляво, стреля от клекнало положение. Беше напрегнат и подготвен, така че на мозъка му бе нужна част от секундата, за да обработи информацията от зрителния нерв. Видя как се отваря вратата, след това мрежата против насекоми, след това някой прекрачи прага, видя, че е едрият, и стреля.

Другият, вдясно, беше в по-лоша позиция. Мрежата против насекоми се отвори право пред лицето му. Не че би могла да спре куршум, но той си служеше с дясната ръка и имаше опасност рамката да удари пистолета точно когато го насочваше за стрелба. Това го накара да се поколебае за миг, а след това да се надигне и да се отдръпне назад и встрани от обхвата на рамката. Сграбчи я с лявата си ръка, дръпна я към тялото си и протегна дясната с пистолета напред.

По това време Ричър вече действаше подсъзнателно и инстинктивно. Беше на близо трийсет и девет години и още от най-ранното му детство, може би отпреди трийсет и пет от тях, не помнеше друго освен военна служба – на баща му, на приятелите на баща му, своята, на своите приятели. Никога не бе живял на едно място, не бе прекарал цяла година в едно и също училище, никога не бе работил от девет до пет, от понеделник до петък, през целия си живот бе очаквал единствено изненади и непредсказуеми неща. Една част от мозъка му, някак свръхразвита, като добре трениран мускул, му казваше, че е абсолютно нормално да излезе през вратата на тиха провинциална къща недалеч от Ню Йорк и да види приклекли отпред двама мъже, които за последен път е видял на две хиляди мили разстояние, в Кий Уест, да размахват пред очите му деветмилиметрови пистолети. Никаква изненада или стъписване, никакво сковаващо чувство на страх. Никакво колебание или задръжки. Чисто

и просто моментална реакция при чисто механична задача, намираща се пред него, като геометричен чертеж, в който има време и пространство, ъгли, твърди куршуми и мека плът.

Тежкия куфар беше в лявата му ръка и в момента, когато прекрачваше прага, се бе залюлял напред. Ричър направи едновременно две неща. Запази движението на куфара, като го ускори максимално с цялата сила на лявото си рамо напред и нагоре. С дясната ръка блъсна Джоди в гърдите назад към коридора. Тя се олюля, а куфарът пое първия изстрел. Ричър усети как подскочи в ръката му. Когато стигна в крайно положение, го завъртя вдясно, наклони се напред като плувец, който се колебае дали да скочи в студения басейн, и го стовари върху физиономията на типа от лявата страна на вратата. Беше леко приклепнал и ударът по лицето го извади от равновесие. Той полетя назад и временно излезе от играта.

Ричър не видя как пада, защото погледът му вече беше насочен към другия тип, който държеше рамката на мрежата против насекоми, с пистолет на около петнайсет градуса от посоката на целта. Ричър използва инерцията на куфара, за да се хвърли напред. Остави дръжката да се изплъзне през свитите му пръсти, извъртя се рязко с вдигнат нагоре десен лакът. Пистолетът го удари странично в гърдите. Ричър чу изстрела и почувства как огънят от цевта опърли кожата му. Куршумът мина под вдигнатата му лява ръка и се заби в гаража по същото време, в което десният му лакът удари онази по физиономията.

Лакът, задвижен от сто и двамайсет килограмово тяло, нанася сериозни поражения. Улучи нападателя в брадичката. Ударът премина назад и нагоре през челюстта, която бе достатъчно здрава, така че го предаде към основата на мозъка, без силата му да отслабне ни най-малко. Като съдеше по начина, по който онзи се свлече, Ричър прецени, че го е неутрализирал за известно време. В този момент мрежата против насекоми се затвори, а първият нападател запълзя към пистолета си, който беше паднал върху дъските на верандата. Джоди беше зад мрежата, свита на две. Бе притиснала ръце към гърдите си и се мъчеше да поеме дъх. Старият куфар се изтъркаля по тревата.

Проблемът беше Джоди. Тя се намираще на около три метра от него, а левият нападател беше по-близо до нея. Ако се хвърлеше да вземе падналия пистолет и го насочеше към него, Джоди също попадеше в обсега на изстрела. Вместо това скочи към входа, избута Джоди един метър навътре в коридора и затръшна вратата. След миг три куршума я пробиха и във въздуха се разлетяха трески и прахоляк. Ричър щракна

ключалката и изтласка Джоди към кухнята.

– Можем ли да стигнем до гаража?

– Да, има покрит проход.

Беше юни, така че прозорците на прохода бяха свалени и той бе защитен единствено от мрежи за насекоми от пода до покрива. Левият нападател използваше берета М9 и вероятно бе започнал деня с петнайсет патрона в пълнителя. Бе стрелял четири пъти – веднъж в куфара и три пъти във вратата. Оставаха единайсет, което не бе успокояваща мисъл, когато си защитен само от пластмасова мрежа против насекоми.

– Ключовете от колата?

Тя ги измъкна от чантата си. Ричър ги взе и ги стисна в юмука си. Вратата на кухнята имаше стъкло прозорче и през него, в дъното на прохода, се виждаше същата врата, която водеше към гаража.

– Заключена ли е? – попита Ричър.

Джоди кимна задъхано.

– Зеленият ключ.

Той погледна връзката. Видя стар ключ марка „Йейл“, върху който имаше белег, направен със зелена боя. Отвори вратата на кухнята, коленичи и показа главата си навън, по-ниско, отколкото би могло да се очаква. Огледа се. Не видя нападателя. След това отдели зеления ключ и го насочи напред като скалпел. Скочи на крака и хукна напред. Мушна ключа, завъртя го рязко, измъкна го. Отвори вратата и махна на Джоди да го последва. Тя нахълта в гаража и той затръшна вратата. Заключи и се ослуша. Никакъв звук.

Гаражът беше голям и тъмен, с открити греди на покрива и открити рамки, наситен с миризма на старо моторно масло и креозот. Беше пълен с обичайните за всеки гараж неща, косачки, маркучи, градински столове, но всички те бяха стари – собственост на човек, престанал да купува нови вещи преди двайсет години. Голямата врата за автомобила представляваше ръчна ролетка, която се вдигаше и спускаше по метални релси. Никакъв механизъм. Никаква електрическа система за отваряне. Подът беше от лят бетон, излъскан почти до блясък от времето и миенето. Колата на Джоди беше нов олдсмобил бравада, тъмнозелен, със златни лайстни. Беше със задницата към вратата. Металните букви гордо обявяваха, че има двойно предаване и шестцилиндров V-образен двигател. Двойното предаване можеше да е от полза, но всичко зависеше от скоростта, която щеше да развие двигателят.

– Качвай се отзад – нареди Ричър. – Легни на пода.

Джоди пропъзля с главата напред и легна върху гърбицата на

кардана. Той прекоси гаража и намери ключа за вратата към двора. Отвори я, надникна навън и се ослуша. Никакво раздвижване, никакъв звук. Върна се при колата, мушна ключа в таблото и даде контакт, така че да може да дръпне електрическата седалка докрай назад върху релсите.

– Връщам се след секунда – прошепна той.

Инструментите на Гарбър бяха подредени както нещата в бюрото му. На едната стена бе монтирана голяма дъска, три на метър и половина, на която в идеален порядък висяха всевъзможни домашни пособия. Ричър видя голям дърводелски чук и го откачи, после излезе през вратата към двора и го хвърли през покрива на къщата, така че да падне в храсталаците, които бе видял отпред. Преброи до пет, за да даде на нападателя време да чуе шума и да се втурне натам от мястото, където се намираше. След това се спусна към колата. Завъртя стартера, без да влиза вътре. Двигателят запали моментално. Ричър изтича до ролетката и я тласна нагоре. Тя се отвори с трясък. После скочи зад волана, включи на задна и натисна педала. Четирите гуми се завъртяха мощно и колата излетя навън. Ричър видя мъжа с беретата далеч вляво, край верандата. Ускори на заден по алеята, чак до главния път, и изви волана. Натисна спирачката, включи на първа и подкара рязко сред облак синкав дим от гумите.

Продължи с пълна скорост още петдесетина метра и намали газта. Спря малко след алеята към съседната къща, отново включи на заден, влезе в нея и изгаси двигателя, когато стигна до някакви шубраци. Дждо ди се надигна от пода и се втренчи в него.

– Какво, по дяволите, правиш?

– Чакам.

– Какво?

– Да се махнат оттук.

Тя изпъшка – нещо средно между гняв и изумление.

– Няма да *чакаме*, Ричър! Ще отидем направо в полицията!

Той даде контакт, за да може да отвори прозореца. Свали го до долу, за да чува по-добре звуците вън.

– Не мога да отида в полицията – каза той, без да я погледне.

– Защо, по дяволите, да не можеш?

– Защото ще започнат да ме разпитват за Костело.

– Ти не си убил Костело.

– Мислиш ли, че ще ми повярват така лесно?

– Ще ти повярват, защото не си бил ти, толкова е просто.

– Ще мине доста време, преди да намерят някой по-подходящ кандидат от мен.

Тя замълча за миг.

– Какво предлагаш тогава?

– Предлагам да стоим настрана от полицията. Така е по-добре.

Джоди поклати глава. Ричър го видя в огледалото.

– Не, Ричър, *трябва* да съобщим в полицията.

Той улови погледа ѝ в огледалото.

– Помниш ли какво казваше Лион? Казваше: „Дявол да го вземе, аз съм полицията.“

– Така е, бяхте полицаи, само че доста отдавна.

– Не чак толкова отдавна.

Тя замълча. Изправи гръб. Наклони се към него.

– Работата е, че *не искаш* да се обърнеш към полицията, нали? Така ли е? Не че *не можеш*, просто, по дяволите, *не искаш!*

Той се обърна, за да може да я вижда направо. Видя, че погледът ѝ се спуска към изгорялото петно върху ризата му. Беше продълговато и черно от набитите в тъканта барутни частици. Разкопча ризата и я разтвори. Вгледа се. Същото продълговато петно бе прогорено и върху кожата му – опърлени косми, вече се бе надигнал мехур, зачервен и гневен. Напљунчи палеца си и го притисна към мехура. Лицето му се сгърчи болезнено.

– След като се бъркат в моя живот, ще отговарят пред мен.

Тя го гледаше втренчено.

– Ти си абсолютно невъзможен, знаеш ли? Също като баща ми! Трябва да отидем в полицията, Ричър.

– Не можем – отвърна той. – Ще ме натикат в затвора.

– Трябва – каза тя отново.

Но го каза неубедено. Ричър поклати глава и не отговори. Наблюдаваше я внимателно. Тя беше адвокат, но също така беше и дъщеря на Лион, така че знаеше какво се случва в реалния свят. Джоди мълча дълго време, после притисна длан към гръдната си кост, сякаш я болеше.

– Добре ли си? – попита я той.

– Удари ме доста силно.

Бих могъл да разтрия мястото по-добре, помисли си той.

– Кои са тези типове?

– Двамата, които убиха Костело – отвърна Ричър.

Джоди кимна. И въздъхна. Сините ѝ очи се огледаха наляво и надясно.

– Добре. Тогава къде ще отидем?

Той се отпусна. И се усмихна.

– Кое е последното място, на което ще си помислят да ни търсят?

Тя сви рамене. Свали ръката си от гърдите и приглади косата си.

– Манхатън?

– Къщата – каза той. – Видяха ни, че бягаме. Няма да допуснат, че сме се върнали.

– Ти си луд, знаеш ли?

– Трябва да вземем куфара. Лион може да е водил записки.

Джоди поклати глава объркано.

– И трябва да затворим къщата. Не можем да оставим гаража отворен, защото ще се напълни с гризачи. Няма да може да се отървеш от тях.

След това вдигна ръка и опря пръст до устните си. Чу се стартиране на мотор. Голям, може би осемцилиндров, на около двеста метра от тях. Хрущене на гуми върху чакъл в нечия алея. Форсиране. Черният силует се появи в полезрението им. Голям, черен джип, алуминиеви джанти. Юкон или тахо, в зависимост от това дали на задницата пишеше „Дженерал Мотърс“ или „Шевролет“. Вътре седяха двама в тъмни костюми. Единият шофираше, другият се бе отпуснал на седалката. Ричър показва цялата си глава през прозореца и се заслуша в утихващия шум на двигателя.

Честър Стоун изчака в кабинета си малко повече от час, после се обади на финансовия директор и го накара да провери текущата сметка в банката. Беше регистриран превод на един милион и сто хиляди долара, направен преди петдесет минути от компания със седалище на Бахамските острови чрез офиса ѝ на Каймановите острови.

– Парите са налице – каза финансовият директор. – Ти се справи, шефе. Номерът мина.

Стоун стисна слушалката и се зачуди точно какъв номер е минал.

– Слизам долу – каза той. – Искам да прегледам цифрите още веднъж.

– Цифрите са наред – отвърна финансистът. – Не се тревожи за това.

– Все пак ще дойда – настоя Стоун.

Спусна се два етажа надолу с асансьора и влезе в луксозния кабинет. Набра паролата и отвори поверителната таблица. Финансовият

директор застана пред клавиатурата и вписа новата сума, налична в текущата сметка. Машината направи изчисленията и показа равно салдо точно след шест седмици.

– Видя ли? – попита финансовият. – Бинго.

– Ами лихвата? – попита Стоун.

– Единайсет хилядарки на седмица, шест седмици. Малко нагорно, нали?

– Можем ли да ги платим?

Другият кимна уверено.

– Разбира се. Дължим на двама доставчици седемдесет и три хиляди. Имаме тези пари в наличност. Ако загубим фактурите им и ги накараме да ги изпратят отново, ще спечелим малко време. – Почука по екрана и посочи графата „Плащания срещу получени фактури“. – Седемдесет и три хиляди, минус шейсет и шест, прави седем хиляди отгоре. Можем дори да отидем на вечеря в града един-два пъти.

– Изчисли го пак – настоя Стоун. – Провери всичко още веднъж.

Финансовият директор го изгледа, но все пак повтори операцията. Изтри парите от текущата сметка, получи баланс на червено, после пак ги вписа и салдото отново се изравни. След това забрани плащането по фактурите, извади по единайсет хиляди на всеки седем дни и приключи периода от шест седмици с положително салдо от седем хиляди долара.

– На косъм е – каза той, – но все пак минаваме.

– А как ще платим главницата? – попита Стоун. – В края на шестте седмици трябва да имаме милион и сто хиляди в наличност.

– Няма проблем. Предвидил съм го. Ще платим навреме.

– Покажи ми как.

– Добре, погледни тук. – Посочи друга графа на екрана, където бяха вписани вземания от клиенти. – Тези двамата търговци на едро ни дължат точно един милион, сто седемдесет и три хиляди, което е главницата плюс загубените фактури и падежът е точно след шест седмици.

– Ще платят ли навреме?

Финансистът сви рамене.

– Досега винаги са плащали.

Стоун се втренчи в екрана.

– Пусни го пак. Тройна проверка.

– Не се тревожи, шефе. Всичко е наред.

– Направи го.

Финансовият кимна. В края на краищата компанията принадлежеше на Стоун. Стартира цялата калкулация отначало и резултатът бе

същият. Парите на Хоби се стопиха с уреждането на множеството плащания, двамата доставчици останаха на сухо, лихвата бе уредена, парите от търговците на едро се появиха, Хоби получи заема си, доставчиците получиха парите си и в плюс останаха същите банални седемдесет и три хиляди долара.

– Не се тревожи – каза пак финансовият. – Ще се справим.

Стоун продължаваше да гледа втрещено екрана. Чудеше се дали останалите седем хиляди ще са достатъчни, за да уредят на Мерилин пътуване до Европа. Едва ли. Или поне не пътуване за шест седмици. А и така би събудил подозренията ѝ. Щеше да я разтревожи. Щеше да го попита защо иска да я отпрати. Нямахме как да не ѝ каже. Беше много умна. Достатъчно умна, за да измъкне отговора от него по един или друг начин. И тогава щеше да откаже да пътува из Европа и също като него да не спи още шест седмици.

Куфарът все още се търкаляше пред къщата. В единия край имаше дупка от куршум. Куршумът не беше излязъл от другата страна. Бе пробил кожата, стената от здрав шперплат и бе заседнал някъде вътре, в пластове добре натъпкана хартия. Ричър се усмихна и го занесе при Джоди край гаража.

Оставиха джипа на асфалта отпред и влязоха в къщата по същия начин, по който бяха излезли – затвориха ролетката, заключиха вратата със зеления ключ, минаха през прохода и стигнаха до кухнята. Заключиха и тази врата и прекрачиха изоставената пътна чанта на Джоди, която бе захвърлена в коридора. Ричър занесе куфара във всекидневната – там беше по-светло и имаше повече място, отколкото в кабинета.

Отвори куфара и извади папките на пода. Куршумът изпадна отвътре и отскочи от килима. Стандартен деветмилиметров парабелум с медно покритие. Леко смачкан в предната част от удара в твърдия шперплат, но без никакви други деформации. Хартията го бе спряла след около трийсет сантиметра. Дупката през папките се виждаше ясно. Провери тежестта на куршума в дланта си и забеляза Джоди, застанала на прага. Метна ѝ го и тя го улови с една ръка.

– За спомен – каза ѝ той.

Джоди го подхвърли, сякаш бе нагорещен, и го запрати в камината. После отиде при Ричър и коленичи на пода пред купчината папки. Той долови аромата на парфюма ѝ – непознат, но деликатен и много женствен. Фланелката не ѝ бе по мярка – твърде голяма и безформена, но

въпреки това някак си подчертаваше фигурата ѝ. Ръкавите достигаха до средата на дланите ѝ, почти до пръстите. Джинсите ѝ бяха стегнати в кръста с колан, но бедрата ѝ не ги изпълваха изцяло. Изглеждаше крехка, но той помнеше силата на ръцете ѝ. Слаба, но жилава. Тя се наведе над папките и косата ѝ падна напред. Ричър долови същото меко ухаение, което си спомняше отпреди петнайсет години.

– Какво търсим? – попита тя.

Ричър сви рамене.

– Ще разберем, когато го открием.

Затършуваха усилено, но не откриха нищо. Сред книгата нямаше нищо интересно. Нищо актуално, нищо важно. Чисто и просто купчина лични документи, станали изведнъж стари и непотребни, очертаващи един жизнен път, който е приключил. Последният документ беше завещанието, поставено в запечатан, четливо надписан плик. Четливо, но някак бавно и неуверено – почерк на човек, който току-що се е върнал у дома от болницата след първия си инфаркт. Джоди го занесе в коридора и го мушна в джоба на пътната си чанта.

– Някакви неплатени сметки? – извика тя.

Имаше папка, на която пишеше: „Неуредени“. Беше празна.

– Не виждам – подвикна той в отговор. – Може да дойдат след време, нали? Ежемесечно ли ги изпращат?

Тя го погледна от прага и му се усмихна.

– Да. Всеки месец.

Имаше и папка, на която пишеше „Медицински“. Беше пълна с разписки за получени суми от клиниката, както и с кореспонденцията със застрахователя. Ричър прегледа всичко.

– Боже, толкова ли много струва всичко това! – възкликна той.

Джоди се приближи и погледна.

– Толкова – отвърна тя. – Имаш ли застраховка?

Той я изгледа с недоумение.

– Мисля, че ми я осигурява Организацията на ветераните, поне за известно време.

– Трябва да провериш. За да си сигурен – каза тя.

Ричър сви рамене.

– Чувствам се отлично.

– Татко също се чувстваше отлично. В продължение на шейсет и три и половина години.

Джоди коленичи до него и той видя как очите ѝ потъмняват. Сложи ръка върху нейната.

– Тежък ден, нали?

Тя кимна и премигна. После се надигна и се усмихна горчиво.

– Невероятен. Погребях баща си, двама убийци стреляха по мен, наруших закона по толкова много пунктове, че не мога да ги преброя, и след всичко това се оказвам обвързана с един безумен човек, който иска да ме натресе в саморазправа. Знаеш ли какво би казал баща ми по този повод?

– Какво?

Тя присви устни и сниши глас, имитирайки добродушното ръмжене на Гарбър:

– „Това е в реда на нещата, момиче, това е в реда на нещата.“ Ето това щеше да ми каже.

Ричър ѝ се усмихна и стисна ръката ѝ отново. След това прерови още веднъж медицинските разписки и извади една официална бланка.

– Да отидем до тази клиника – каза той.

Двамата в шевролета спореха разпалено дали изобщо да се прибират. „Провал“ не беше сред любимите думи на Хоби. Може би беше по-добре просто да изчезнат. Да се чупят, и толкова. Това им се струваше привлекателна възможност. Само дето бяха сигурни, че Хоби ще ги открие. Може би не скоро, но рано или късно щеше да ги намери. А това вече не беше привлекателна възможност.

Насочиха вниманието си към ограничаването на щетите. Беше ясно какво трябва да направят. Спряха където трябва по пътя и изразходваха достатъчно време в една крайпътна закувалня на шосе 9. Докато стигнат до южната част на Манхатън, версията им беше напълно готова.

– Не беше кой знае колко сложно – каза първият. – Чакахме с часове, затова се забавихме толкова. Проблемът е, че в къщата останаха група войници, нещо като церемониална стража. Лошото е, че имаха карабини.

– Колко? – попита Хоби.

– Войници ли? Поне десетина. Може би петнайсет. Разходвах се наоколо, така че беше трудно да ги преброим. Нещо като почетна стража.

– Тя тръгна с тях – каза другият. – Сигурно са я изпратили до къщата от гробищата, а после тя тръгна някъде с тях.

– Не ви ли мина през ум да ги последвате?

– Нямаше начин. Караха бавно и беше дълга колона коли. Като

погребална процесия. Щяха да ни забележат веднага. Не бихме могли да се залепим в края на погребална процесия, нали?

– А какво стана със здравеняка от Кий Уест?

– Той си тръгна много рано. Оставихме го. Наблюдавахме мисис Джейкб. Вече бяхме разбрали коя е тя. Остана последна, после тръгна с войниците.

– Какво направихте след това?

– Проверихме къщата – отговори първият. – Беше заключена, така че се отбихме в града и проверихме чия е собствеността. Всичко е записано в обществената библиотека. Имотът е регистриран на някой си Лион Гарбър. Попитахме библиотекарката какво знае, а тя само ни подхвърли местния вестник. На трета страница имаше репортаж за стареца. Току-що умрял от инфаркт. Вдовец, без други роднини, освен единствената му дъщеря, която е млада, но много добра финансова адвокатка в „Спенсър, Гътман, Рикър и Талбът“ на Уолстрийт. Живее на Бродуей.

Хоби кимна бавно и забарабани нервно с острието на куката по бюрото.

– И кой точно е този Лион Гарбър? Защо всичките тези войници са отишли на погребението му?

– Военна полиция – отговори единият.

Вторият кимна.

– Има три ордена за храброст и повече медали, отколкото можеш да преброиш. Служил е четирийсет години. Корея, Виетнам, къде ли не.

Хоби престана да барабани. Седеше неподвижно, а кръвта се оттегли от лицето му – кожата стана съвсем бяла, с изключение на грапавите розови белези от изгарянето, които блестяха отчетливо в полумрака.

– Военна полиция – повтори той.

След тези думи мълча дълго. Просто седеше, вторачен в пространството. След това вдигна нагоре куката и я завъртя пред очите си – бавно, за да могат светлите лъчи от щорите да очертаят контурите ѝ. Трепереше и затова я улови с лявата си ръка, за да я задържи неподвижно.

– Военна полиция – каза още веднъж и се взря в куката.

След това премести погледа си върху двамата мъже на канапето.

– Излез – нареди на втория.

Той погледна за миг партньора си, излезе и затвори тихо вратата. Хоби избута стола си назад и се надигна. Заобиколи бюрото и застана съвсем неподвижно, точно зад гърба на другия, който седеше на канапето, без да смее да помръдне или да се обърне назад, за да погледне.

Яката на ризата му беше шестнайсети номер, което означаваше, че

вратът му е с диаметър малко повече от дванайсет сантиметра, ако можеше да се допусне, че човешкият врат е повече или по-малко правилен цилиндър, допускане, което Хоби винаги правеше със задоволство. Куката му представляваше най-обикновено извито почти в кръг парче стомана, доста голямо. Вътрешният диаметър на извивката беше малко под десет сантиметра. С едно бързо движение надяна куката отпред, върху врата на седналия, и дръпна назад с всичка сила. Онзи подскочи първо напред, после към облегалката на канапето и мушна пръсти под студения метал, за да намали задушавания натиск. Хоби се усмихна и дръпна още по-силно. Куката беше занитена към чаша от дебела кожа, надяната върху остатъка от ръката му, и прикрепена към кожен ръкав, стегнат върху бицепса му. Ръкавът, който беше по-тесен от лакътната става, поемаше цялото натоварване и придържаше долната част на мястото ѝ – кожената чаша беше само за стабилност. Продължи да дърпа, докато гърдите на жертвата му започнаха да свирят и червенината по лицето му придоби синкав оттенък. След това отпусна сантиметър и се наведе до ухото му.

– На лицето му има синина. Как, по дяволите, се получи това?

Седналият продължаваше да издава нечленоразделни звуци и да жестикулира като обезумял. Хоби завъртя куката леко, така че освободи гласните му струни, но опря острието на куката върху меката част под ухото му.

– Как се получи това? – попита го пак.

Онзи знаеше, че и при най-малкия допълнителен натиск острието ще се забие в уязвимия триъгълник зад челюстта му. Не разбираше много от анатомия, но чудесно разбираше, че от смъртта го дели един сантиметър.

– Ще ти кажа! – изхриптя той. – Ще ти кажа!

Хоби остави куката където беше, като я завърташе леко при всяко колебание, така че целият разказ не отне повече от три минути от началото до края.

– Прецакахте ме – отбеляза Хоби.

– Да, така е – изпъшка онзи. – Само че вината не беше моя. Той сгафи... с мрежата за насекоми... пред вратата... Обърка всичко. Безполезен е!

Хоби завъртя куката.

– А ти си полезен, така ли?

– Заради него стана – изхриптя седналият пак. – Аз все още мога да ти бъда полезен.

– Ще трябва да го докажеш.
 – Как? Само ми кажи как. Моля те, само ми кажи!
 – Много лесно. Ще направиш нещо за мен.
 – Добре – изпъшка онзи. – Каквото поискаш.
 – Доведи ми мисис Джейкъб! – изкрещя Хоби в ухото му.
 – Добре! – изкрещя той в отговор.
 – И без повече грешки! – изкрещя пак Хоби.
 – Добре. Повече няма да грешим, обещавам.
 Хоби завъртя куката още два пъти, за да подчертае думите си.
 – Не *вие*. Само *ти*. Защото ще направиш и още нещо за мен.
 – Какво? Само ми кажи. Всичко ще направя!
 – Отърви ме от безполезния си партньор – прошепна Хоби. – Довечера, с лодката.

Седналият кимна енергично, доколкото му позволяваше куката. Хоби се наклони леко напред и освободи врата му. Онзи се свлече странно върху канапето с хриптене. Гадеше му се и искаше да повърне.
 – И ми донеси дясната му ръка – добави Хоби. – За доказателство.

Установиха, че клиниката, в която се бе лекувал Лион, всъщност не е самостоятелно здравно заведение, а административна единица в рамките на голяма частна болница, която обслужваше цялата южна част на област Патнъм. Беше бяла десететажна сграда, издигаща се сред парк, сред който бяха пръснати множество ниски постройки; до тях се стигаше по малки алеи, виещи се сред добре поддържаната градина. Вътре се помещаваха различните клиники и отделения, лекарските и зъболекарските кабинети. Болните идваха първо тук и ако се окажеше, че не могат да им помогнат, ги прехвърляха в голямата сграда, срещу заплащане, разбира се. Кардиологичната клиника всъщност не бе нещо обособено – местата и лекарите се променяха в зависимост от това кой е болният и колко тежко е състоянието му. Документацията на Лион показваше, че той също бе ходил на няколко места – от интензивното отделение в началото, през реанимацията, след това в отделението за външни пациенти и отново в интензивното при последното си посещение.

Документите показваха, че единствено името на лекуващия кардиолог не се е променило през цялото време, доктор Макбанърман. В представите на Ричър това беше добродушен възрастен мъж, ерудиран, белонос, мъдър и състрадателен, може би от старо шотландско потекло... докато Джоди не му каза, че всъщност става дума за жена от Болтимор на

трийсет и пет. Защото бе разговаряла с нея няколко пъти. Той беше зад волана на джипа на Джоди, а тя се оглеждаше наляво-надясно, за да открие мястото. В края на една от алеите се добраха до ниската тухлена постройка, измазана с бяло, около която сякаш сияеше антисептичен ореол, както е при медицинските сгради. Отпред бяха паркирани няколко коли. Ричър видя свободно място и вкара джипа там.

На рецепцията седеше стара, възпълна леля, която посрещна Джоди с известно съчувствие. Покани ги да изчакат в самия кабинет на доктор Макбанърман, което предизвика гневни погледи от страна на останалите пациенти, чакащи в общата приемна. Кабинетът не бе потискащо място – имаше малка кушетка за прегледи, а зад бюрото висеше голяма цветна схема на човешко сърце в разрез. Джоди се вторачи в нея, сякаш се питаше: „Е, коя част в края на краищата не издържа?“ Ричър усещаше туптенето на собственото си сърце в гърдите си, голямо и силно. Чувстваше как кръвта пулсира в шията, в китките.

Изчакаха десетина минути, след което се отвори вътрешна врата и се появи доктор Макбанърман – семпла, чернокоса жена с бяла престилка, стетоскоп, табела с името и титлата и угрижено изражение на лицето.

– Джоди – каза тя, – ужасно съжалявам за Лион.

Беше деветдесет и девет процента искрена, но също така се долавяше и някакво безпокойство. *Опасява се от обвинения в некомпетентност*, помисли си Ричър. Дъщерята на пациента беше адвокатка и бе дошла в кабинета ѝ веднага след погребението. Джоди също го долови и кимна, за да разсее съмненията ѝ.

– Просто дойдох, за да ви благодаря. Правехте всичко възможно през цялото време. Не би могъл да получи по-добри грижи.

Макбанърман се успокои. Единият процент безпокойство изчезна. Усмихна се, а Джоди отново погледна голямата схема.

– Е, коя част от сърцето му не издържа?

Макбанърман проследи погледа ѝ с очи и сви рамене.

– Боя се, че цялото. Това всъщност е голям, сложен мускул, който се свива и разпуска трийсет милиона пъти за една година. Ако издържи два милиарда и седемстотин милиона удара, което прави деветдесет години, казваме старост. Ако издържи само един милиард и осемстотин милиона, шейсет години, казваме преждевременно кардиологично заболяване. Наричаме го „най-сериозния здравен проблем на Америка“, но всъщност имаме предвид, че рано или късно то престава да бие, и толкова.

Замълча и погледна Ричър. За миг му се стори, че е доловила някакъв симптом на заболяване в него, после осъзна, че чака да го представят.

– Джек Ричър – каза той. – Бях приятел на Лион.

Тя кимна замислено, сякаш току-що е решила ребус.

– Прославеният майор Ричър. Той често говореше за вас.

Седна и го изгледа с нескрит интерес. Очите ѝ се плъзнаха по лицето му, после надолу, към гърдите. Не беше сигурен дали го прави като кардиолог или заради опърленото от изстрела място.

– А говорил ли е за нещо друго? – попита Джоди. – Останах с впечатлението, че се безпокои за нещо.

Макбанърман я погледна озадачено, сякаш искаше да каже: *Всичките ми пациенти се безпокоят за нещо, за живота и смъртта например.*

– За какво?

– Не знам – отвърна Джоди. – Може би нещо, за което е разговарял с някой от другите пациенти.

Макбанърман сви рамене с недоумение, сякаш не знаеше нищо, но след това видяха, че си спомни.

– Всъщност веднъж ми спомена нещо. Каза ми, че имал нова задача.

– А сподели ли каква е тя?

Лекарката поклати глава.

– Не, не е споделял подробности с мен. Първоначално изглеждаше отегчен. Не му се занимаваше. Като че ли му бяха натрапили нещо досадно. След това обаче интересът му се повиши значително, до степен да се отрази на електрокардиограмата му. Това никак не ми хареса.

– Имаше ли връзка с някой от другите пациенти? – обади се Ричър.

Макбанърман поклати глава.

– Не знам. Възможно е. Прекарват доста време заедно навън, в приемната. Разговарят помежду си. Това са възрастни хора, отегчени и самотни за жалост.

Прозвуча като упрек и Джоди се изчерви.

– Кога за пръв път спомена за новата си задача? – попита Ричър веднага.

– През март – отвърна Макбанърман. – Или април. Скоро след като го изписаха и започна да идва на консултации като външен пациент. Малко преди да замине за Хавай.

– Заминал е за Хавай? Не знаех. – Джоди бе изненадана.

Лекарката кимна.

– Пропусна една консултация и го попитах какво се е случило. Каза ми, че е пътувал до Хавай само за ден-два.

– До Хавай ли? Защо е пътувал до Хавай, без да ми каже?

– Нямам представа защо – отговори Макбанърман.

– А здравето му позволяваше ли подобно пътуване? – намеси се Ричър.

Тя поклати глава.

– Не. И струва ми се, самият той си даваше сметка, че е глупаво.

Може би затова не го е споменал.

– Кога стана външен пациент? – попита Ричър.

– В началото на март.

– А кога пътува до Хавай?

– Май в средата на април.

– Добре – каза Ричър. – Можете ли да ни дадете списък на другите пациенти от този период? Хората, с които може да е разговарял?

Доктор Макбанърман започна да клати глава още преди да е завършила.

– Не. Съжالياвам, но наистина не мога. Това е поверително.

Погледна Джоди умоляващо, сякаш търсеше разбиране – като лекар от адвокат, като жена от жена. Джоди кимна – знам какво е.

– Може би ако попитате жената в приемната... Дали е виждала татко да говори с някого или нещо подобно? Това ще е съвсем неофициално, нормално, няма да застраши ничии интереси. Поне моето мнение е такова.

Доктор Макбанърман си даде сметка, че няма как да откаже, позвъни в приемната и помоли жената да дойде. Зададох ѝ въпроса, а тя започна да кима енергично и да отговаря още преди да чуе края.

– Да, разбира се, мистър Гарбър винаги разговаряше с едно мило семейство, възрастни хора, спомняте си ги... мъжа с лошата клапа... горна дясна камера... Вече не може да шофира и затова всеки път го води жена му... в една кошмарна кола... Мистър Гарбър бе започнал да прави нещо за тях, абсолютно сигурна съм. Показвах му разни снимки и ирезки от вестници.

– Семейство Хоби ли? – попита доктор Макбанърман.

– Точно те. Тримата бяха все заедно, през цялото време. Мистър Гарбър, мистър и мисис Хоби.

6

Хоби Куката беше сам в кабинета си на осемдесет и осмия етаж, вслушваше се в тихите шумове на гигантската сграда и размишляваше – предстоеше му промяна. Той не беше негъвкав човек. Гордееше се с това. Възхищаваше се от начина, по който умееше да се променя и приспособява, да слуша и да се учи. Даваше си сметка, че тъкмо това му осигурява предимство пред останалите, че то го отличава от тях.

Бе заминал за Виетнам повече или по-малко в неведение относно собствените си способности. Повече или по-малко в неведение относно каквото и да било, защото беше много млад. И не само много млад, а и отрасъл в затънтено провинциално градче, което не предлагаше кой знае какви възможности за натрупване на жизнен опит.

Виетнам го бе променил. Би могъл да го унищожи. Бе унищожил мнозина други. Навсякъде около него непрекъснато рухваха хора. И не само хлапетата като него, а и по-възрастните професионални военни с дългогодишна служба зад гърба си. Виетнам се стоварваше върху хората като преса – някой издържаха, други се пропукваха.

Той издържа. Просто се бе оглеждал и ослушвал, бе се променил и приспособил. Слушаше и се учеше. Убиването беше лесно. Преди това не беше виждал нищо мъртво освен блъснати от кола животни – зайци, невестулки и от време на време някой пор – по обраслите със зеленина пътища край дома му. През първия си ден във Виетнам бе видял осем трупа на американци. Участваше в пехотен патрул, чиято обиколка бе щателно обозначена с минометен огън. Осем мъже, двайсет и девет парчета, някои от които големи. Момент на осъзнаване. Неговите приятелчета повръщаха и стенеха безмълвно, изпаднали в злокобно изумление. Той остана невъзмутим.

Започна като търговец. Всеки искаше нещо. Всеки се жалваше, че няма това или онова. Беше лесно до абсурд. Просто трябваше да се ослушва. Един пуши, но не пие. Друг обича бира, но не пуши. Вземаш цигарите от единия и ги разменяш срещу бирата на другия. Посредничиш в сделката. Запазваш за себе си малък процент. Беше толкова лесно и толкова очевидно, че просто се чудеше защо не го правят сами за себе си. Не го приемаше на сериозно, защото бе сигурен, че няма да продължи дълго. Просто съвсем скоро всички щяха да се сетят и да го отрежат като посредник.

Само че никой не се сещаше. Това бе първият му урок. Можеше да прави неща, които другите хора не можеха. И се заслушваше още повече. Какво друго искаха? Много неща – момичета, храна, пеницилин, музика, дежурства в базовия лагер, само че без миене на тоалетните. Обувки, препарати против насекоми, хромирани пистолети, изсушени уши от трупове на виетконгци за сувенири. Марихуана, аспирин, хероин, чисти игли, безопасни мисии през последните сто дни служба. Той слушаше, учеше се, търсеше и събираше.

След това дойде големият пробив. Това бе концептуален скок, който винаги го изпълваше с невероятна гордост. По същата схема бе направил и другите си, по-късни гигантски крачки напред. Дойде като отговор на два проблема, които трябваше да реши. Първият беше огромният труд, който трябваше да хвърля за всичко. Да намериш нещо конкретно понякога бе доста трудно. Да намериш момиче без болести още повече, да намериш девственица – почти невъзможно. Да осигуряваш постоянни доставки дрога бе рисковано. Другото бе отегчително. Хубави оръжия, уши от виетнамци, дори прилични обувки – намирането на всичко това отнемаше време. Разни офицери новобранци, току-що дошли от дома, проваляха сделките му за безопасните дежурства.

Вторият проблем беше конкуренцията. Постепенно разбра, че не е единствен. Хората като него не бяха много, но все пак ги имаше. И все повече и повече се включваха в играта. Развиваше се свободен пазар. Понякога отхвърляха предложенията му. Хората си отиваха, като заявяваха, че другаде ще им предложат по-добри условия. Това го ужасяваше.

Промяна и приспособяване. Обмисли ситуацията. Прекара една вечер съвсем сам на тесния нар в палатката си. Мислеше. И взе решение. Защо да търси това или онова? Ставаше все по-трудно да откриеш един или друг физически обект. Защо да се моли на този или онзи доктор и да го пита какво ще иска за сварен и изсушен череп на виетнамец? Защо след това да търси въпросното нещо и да се връща, за да го размени? Защо да се занимава с всичко това? Защо да не се заеме с най-често срещаната и най-достъпна стока в цял Виетнам?

Американските долари. Стана лихвар. По-късно, когато се възстановяваше и имаше време да чете, се усмихваше на всичко това. Напредъкът му беше класически. Примитивните общества започват с натурална размяна, после преминават към парична икономика. Американското присъствие във Виетнам бе започнало както примитивните общества. Това бе самата истина. Примитивно, импровизирано, дезорганизирано

общество, затънало в калта на онази кошмарна страна. С времето това общество бе станало по-голямо, по улегнало, по-зряло. Израстваше и той бе първият сред себеподобните, които израснаха заедно с него. Първият и в продължение на много дълго време единственият. Това бе източник на огромна гордост за него. Доказваше, че е по-добър от останалите. По-умен, с по-голяма фантазия, по-способен да се променя, приспособява и просперира.

Парите в брой бяха ключ към всичко. Американец иска обувки или героин, или момиче, за което някой лъжлив жълтурко се кълне, че е на дванайсет и девствено – всичко това можеше да купи с пари, взети на заем от Хоби. Той можеше да удовлетвори желанията си и да плати за това седмица по-късно, плюс няколко процента лихва. Хоби пък можеше просто да седи където е, като мързелив паяк в средата на мрежата си. Никакво тичане насам-натам. Никакви разправии. Бе мислил много за всичко това. Рано осъзна психологическата стойност на цифрите. Малките числа като девет изглеждаха незначителни и приветливи. Девет беше любимият му лихвен процент. На пръв поглед изглеждаше едно нищо. Девет – някаква си драскулка върху лист хартия. Едноцифрено число. Така го виждаха тъпаците. Само че за година това правеше 468 процента. Ако някой забавеше връщането на заема със седмица, започваше да начислява сложна лихва. Въпросните 468 процента ставаха 1000 съвсем скоро. Само че никой не се замисляше за това. Никой освен Хоби. Всички виждаха само числото девет, едноцифрено, незначително и приветливо.

Първият, непокрил дълга си навреме, беше един едър тип, свиреп, жесток, до голяма степен не съвсем наред в главата. Хоби се усмихна. Опрости дълга му и го отписа. Предложи му да се отплати за щедростта му, като застане до него, за да защитава интересите му. След това никой повече не си позволи да не върне заема. Не беше лесно да се намери най-добрият начин за въздействие. Счупената ръка или крак биха изпратили длъжника в тиловата болница, където щеше да е в безопасност и заобиколен от красиви медицински сестри, които биха загубили ума и дума, ако им пробуташе някакво героично обяснение за това как е получил травмата. Едно по-лошо счупване дори би го изпратило обратно в Щатите. Това не можеше да е качествено въздействие. Хоби накара своя човек да използва дървени шипове. Бяха виетнамско изобретение – малко, много остро дървено колче, намазано с биволски тор, който беше отровен. Бойците на Виетконг ги поставяха в плитки дупки, така че американските войници да стъпят върху тях и да получат осакатяващи рани

по краката. Човекът на Хоби обясняваше, че ще ги използва върху тесните на неизправния длъжник. Повечето от клиентите смятаха, че не си заслужава да рискуват с дългосрочните медицински последствия, независимо че те щяха да ги отърват от дълга и от униформата.

По времето, когато обгоря и изгуби ръката си, Хоби вече беше много богат. Следващият му удар бе пренасянето на богатството у дома, без да го хванат, изцяло. Не всеки би се справил с подобна задача. Не и при неговите обстоятелства. Това бе още едно доказателство за качествата му. Както и животът му след това. Пристигна в Ню Йорк след дълги обиколки, сакат и обезобразен, и веднага се почувства като у дома си. Манхатън беше джунгла, която не се отличаваше от джунглите на Индокитай, така че нямаше причина да се държи по различен начин. Нямаше причина и да променя бизнеса си. Освен другото тук започваше и с големи финансови резерви. Не от нулата.

Подвизаваше се като кредитна акула години наред. Развиваше бизнеса си. Разполагаше с капитала, бе си създал и репутацията. Белезите от изгарянията и куката оказваха голямо въздействие – визуално. Привлече армия помощници. Хранеха го цели тълпи и поколения емигранти и бедняци. Пребори се с италианците, за да остане в бизнеса. Плащаше на прокурори и полицаи, за да остане невидим.

После направи втория си пробив. Подобно на първия, и този дойде в резултат на дълбоко, радикално обмисляне. В отговор на проблем. Проблемът беше невероятният мащаб. Притежаваше милиони, раздадени на улицата, но това бяха трохи. Хиляди отделни заеми – сто долара тук, сто и петдесет там, 9 или 10 процента седмично, 500 или 1000 процента годишно. Много писане, много грижи, непрекъснато тичане, за да не изпусне юздите. Тогава изведнъж си даде сметка, *че може да печели повече*. Дойде му като проблясък. Пет процента от милионите на някоя корпорация бяха повече за една седмица, отколкото жалките 500 процента на улицата.

Обхвана го треска. Замрази всякакви нови заеми и натегна винтовете, за да получи всичко, което му дължаха. Купи си костюми и нае офис. Съвсем скоро се превърна в корпоративен кредитор.

Това бе гениален ход. Бе надушил сивото поле, намиращо се малко вляво от конвенционалната търговска практика. Бе открил огромен контингент кандидати за кредити, които бяха на ръба на това, което банките наричаха „приемливо“. Огромен контингент. Отчаян контингент. И най-вече мекушав. Лесен за обработка. Възпитани мъже в костюми, които идваха при него, за да искат милиони, и в същото време

представяваха много по-малка заплаха от мърлявите типове в бедняшките квартали, които искаха стотачка и държаха бесни кучета в жалките си жилища. Беше много лесно да манипулира тези мекушави нещастници, които нямаха никаква представа за грубите реалности на живота. Освободи се от биячите си, седна на мекия стол, клиентелата му намалая рязко, до шепа хора, средната сума на заемите, които даваше, се повиши с милиони, лихвените му проценти се снишиха до стратосферата, а печалбите му нараснаха повече, отколкото би могъл да си представи. *По-малкото е повече.*

Новият бизнес беше нещо чудесно. Разбира се, от време на време имаше проблеми, но те бяха преодолими. Промени тактиката си за въздействие. Възпитаните му нови клиенти бяха уязвими чрез семействата си. Жени, синове, дъщери. Най-често заплахата се оказваше достатъчна. Понякога се налагаше и да се предприемат действия. Нерядко беше забавно. Разглезените съпруги и дъщери от богатите предградия можеха и да доставят удоволствие. Допълнителна премия. Чудесен бизнес. Постигнат благодарение на непрекъснатото му желание да се променя и приспособява. Някъде дълбоко в себе си вярваше, че умението му да проявява гъвкавост е най-голямата му сила. Бе си обещал никога, никога да не забравя този факт. Заради това беше сам в кабинета си на осемдесет и осмия етаж, затова се вслушваше в звуците на гигантската постройка и размишляваше, отново изправен пред промяна.

На петдесет мили в северна посока, в Паунд Ридж, Мерилин Стоун също обмисляше промяна. Беше умна жена. Знаеше, че Честър има финансови затруднения. Не би могло да е нещо друго. Нямахше любовница. Знаеше го. Ако имаше, тя щеше да долови признаците. При Честър със сигурност нямаше такива. Той просто нямаше за какво друго да се тревожи. Само за парите си.

Първоначално смяташе да чака. Да седи търпеливо и да дочака деня, когато най-накрая ще му се прииска да се освободи от товара и да й каже. Смяташе да изтърпи до този ден и след това да се намеси. След това би могла да овладее ситуацията, независимо колко тежка е – дългове, неплатежоспособност, дори фалит. Жените се справят по-добре от мъжете в тежки ситуации. Тя беше в състояние да предприеме практически стъпки, да му предложи утехата, от която се нуждае, би могла да избере правилния път през руините, без подклажданото от егото чувство за безнадеждност, което Честър щеше да изпитва.

Сега обаче променяше решението си. Повече не можеше да чака. Честър се самоубиваше с тревогите си. Тя трябваше да направи първата крачка и да предприеме нещо. Нямаше смисъл да говори с него. Той криеше проблемите някак инстинктивно. Не искаше да я тревожи. Щеше да отрича всичко, а положението да се влошава все повече. Значи трябваше да направи първата крачка и да действа сама. Заради него, както и заради себе си.

Първата, очевидната стъпка бе да обяви къщата за продан в агенция за недвижими имоти. Независимо точно колко сериозно бе положението, би могло да се окаже, че да се продаде къщата е необходимо. Дали щеше да е достатъчно, не би могла да прецени. Може би щеше да реши проблема, а може би не. Така или иначе, това бе първият ход.

Богатите съпруги като Мерилин, които живеят в Паунд Ридж, имат много приятелки в агенциите за недвижими имоти – работещите там жени са едно стъпало по-надолу в социалната стълбица, но се чувстват комфортно, без да са богати. Нерядко се преструват, че работата им е хоби, че е нещо, свързано повече със страстта им към вътрешния дизайн, отколкото с печеленето на пари. Мерилин веднага записа имената на четири добри приятелки, на които би могла да се обади. Ръката ѝ увисна над телефона, докато се колебаеше на коя да позвъни. Най-накрая се спря на Шерил, която познаваше най-малко от четирите, но пък изглеждаше най-способна. Мерилин приемаше нещата сериозно и искаше посредничката по продажбата да ги приема по същия начин. Набра номера.

– Мерилин! – отговори Шерил. – Колко се радвам да те чуя! Мога ли да ти помогна с нещо?

Мерилин пое дълбоко дъх.

– Може би ще продадем къщата.

– И се обаждаш на мен? Благодаря ти. А защо изобщо мислите да я продавате? Мястото е хубаво. Да не би да се местите в друг щат?

Мерилин отново пое дъх.

– Мисля, че Честър се разорява. Всъщност не ми се говори за това, но смятам, че е необходимо да се подготвя.

Нямаше пауза. Никакво колебание или неловкост.

– Според мен постъпваш мъдро. Повечето хора чакат до последния момент, после се оказва, че трябва да продават бързо, и губят много пари.

– Повечето хора? Често ли се случва?

– Шегуваш ли се? Става непрекъснато. По-добре е да започнеш

рано и да получиш реалната стойност. Постъпваш правилно, повярвай ми. Ние, жените, обикновено постъпваме разумно, защото се справяме с подобни неща по-добре от мъжете, нали?

Мерилин въздъхна и се усмихна. Чувстваше, че прави точно каквото трябва и че се е обърнала точно към когото трябва, за да го направи.

– Ще я впиша веднага – продължи Шерил. – Предлагам ти начална цена два милиона без един долар, като целта е да получим милион и деветстотин хиляди. Това е реално и ще имаме резултат съвсем скоро.

– Колко скоро?

– При днешния пазар място като вашето... Може би шест седмици. Да, смятам, че ще мога да ти гарантирам оферта до шест седмици.

Доктор Макбанърман продължаваше да настоява за дискретност, така че, макар и да им даде адреса на семейство Хоби, категорично отказа да добави и телефонния им номер. За Джоди това бе нелогично, но след като за лекарката така бе правилно, не си направи труд да спори с нея. Стисна ръката ѝ и излезе. Отправи се към колата, следвана от Ричър.

– Странно – каза тя. – Видя ли тези хора в приемната?

– Точно така – кимна той. – Стари хора, с единия крак в гроба.

– И татко беше същият в последните дни. Съвсем същият за съжаление. Мисля си, че мистър Хоби няма да е по-различен. И тези старци са се захванали с нещо, заради което убиват хора! Какво може да е то?

Качиха се в джипа. Джоди взе слушалката на телефона от таблото, а Ричър запали двигателя, за да раздвижи въздуха в купето. Тя позвъни на информационната служба. Семейство Хоби живееше на север от Гарисън, малко по-нататък от Брайтън, следващия град на железопътната линия. Джоди записа телефонния им номер с молив върху листче от джобния си бележник и веднага го набра. Телефонът звъня дълго, преди да се обади женски глас.

– Да? – Звучеше доста неуверено.

– Мисис Хоби? – попита Джоди.

– Да? – повтори жената. Джоди си я представи – стара, болна, слаба, може би с домашен пенъоар на цветя, стиснала също толкова стара телефонна слушалка в тъмна къща, която мирише на готвено и въсък за лъскане на мебели.

– Мисис Хоби, аз съм Джоди Гарбър, дъщерята на Лион Гарбър.

– Да? – каза жената за трети път.

– За съжаление той почина преди пет дни.

– Да, зная – отвърна жената. В гласа ѝ имаше тъга. – Казаха ни в приемната на доктор Макбанърман вчера, на консултацията. Много съжалявам. Беше добър човек, много мил. Помагаше ни. Разказа ни и за вас. Вие сте адвокатка. Много съжалявам за загубата ви.

– Благодаря – отвърна Джоди. – А можете ли да ни кажете за какво ви помагаше?

– Е, сега вече е без значение, нали?

– Смятате ли? Защо?

– Защото баща ви почина. Боя се, че той наистина беше последната ни надежда.

Каза го напълно убедено. Гласът ѝ беше нисък. В края на изречението се прокрадна някакво горчиво примирение, трагична нотка – сякаш се бе отказала от нещо, за което бе копняла и което бе очаквала от години. Джоди си я представи – притиснала слушалката към ухото си с кокалеста ръка, по старческото ѝ лице се спуска сълза...

– Може би не е така – заяви твърдо тя. – Може би и аз ще мога да ви помогна.

Жената замълча. Чуваше се само тихият шум на телефонната линия.

– Не мисля – каза жената след малко. – Това не е нещо, с което би се занимавал адвокат.

– Какво е то?

– Вече е без значение.

– Все пак не можете ли да ми дадете някаква представа?

– Не. Мисля, че всичко вече е свършило – отговори жената, сякаш сърцето ѝ се късаше.

Отново замълча. Джоди погледна навън, към клиниката на доктор Макбанърман.

– А как баща ми щеше да ви помогне? Защото знаеше нещо? Заради връзките си в армията? Това ли беше? Нещо, свързано с армията?

– Да. Затова смятам, че вие няма да можете. Вие сте адвокатка. Вече опитвахме с адвокати. Мисля, че ни трябва човек, свързан с армията. Все пак благодаря за загрижеността. Много мило от ваша страна.

– Вижте – каза Джоди, – има още един човек. Той е с мен в момента. Някога работеше с баща ми. Той би ви помогнал, стига да може.

Отново тишина. Чуваше се само лекото свистене и дишане. Жената сякаш обмисляше. Сякаш имаше нужда от време, за да свикне с нещо ново.

– Името му е майор Ричър – продължи Джоди. – Може би баща ми го е споменавал пред вас. Служили са заедно много време. Баща ми го повика, когато разбра, че няма да е в състояние да продължи.

– Повикал го е? – повтори жената.

– Да. Смяташе, че би могъл да дойде и да поеме нещата в свои ръце. Имам предвид това, което правеше за вас.

– И той ли е бил във военната полиция?

– Да, беше. Това важно ли е?

– Всъщност не знам – отвърна жената и отново замълча. Дишаше тежко, съвсем близо до телефонната слушалка.

– Ще може ли да дойде до нашата къща? – попита изведнъж.

– Ще дойдем и двамата – отговори Джоди. – Искате ли да дойдем и двамата, веднага?

Отново тишина, дишане, мислене.

– Мъжът ми току-що си взе лекарството. В момента спи. Много е болен, знаете това.

Джоди кимна и несъзнателно сви длан в юмрук.

– Мисис Хоби, не можете ли да ми кажете за какво става дума?

Тишина, дишане, мислене.

– Мъжът ми трябва да ви обясни. Ще го направи по-добре от мен, струва ми се. Това е дълга история и понякога се обърквам.

– Добре, кога ще се събуди? – попита Джоди. – Можем да дойдем малко по-късно.

Нова пауза.

– Обикновено се събужда чак на другия ден след това лекарство. Може ли приятелят ви да дойде утре рано сутринта?

Хоби натисна бутон на интеркома върху бюрото с върха на куката. Наклони се напред и извика секретаря.

– Тони? Трябва да поговорим.

Тони влезе, заобиколи малката масичка и седна на едно от канапетата.

– В Хавай е бил Гарбър – каза той.

– Сигурен ли си? – попита Хоби.

Тони кимна.

– Летял с „Америкън“. От Уайт Плейнс до Чикаго, от Чикаго до Хонолулу. На петнайсети април. Върнал се е на следващия ден, шестнайсети април. Същият маршрут. Всичко е записано в компютъра.

– А какво е правил там? – попита Хоби, но сякаш не очакваше отговор.

– Не знам – промърмори Тони. – Но можем да се досетим, нали?

Злокобна тишина изпълни кабинета. Тони наблюдаваше необгорената страна на лицето на Хоби и чакаше отговор.

– Говорих с Ханой – каза Хоби.

– Боже, кога?

– Преди десет минути.

– Ханой! – възкликна Тони. – Дявол да го вземе!

– Минаха трийсет години – продължи Хоби. – И се случи. Сега.

Тони стана и отиде зад бюрото. Разтвори щорите с пръсти и погледна навън. През пролуката проникна лъч слънчева светлина.

– Сега вече трябва да се махнеш. Твърде опасно е.

Хоби не каза нищо. Улови куката с пръстите на лявата си ръка.

– Обеща – настоя Тони. – Първи сигнал, втори сигнал. И двата се получиха. И двата дойдоха, за бога!

– Независимо от това ще им е нужно малко време – каза Хоби. – Нали? В момента все още не знаят нищо.

Тони поклати глава.

– Гарбър не беше глупак. Знаел е нещо. Щом е ходил до Хавай, имало е защо.

Хоби повдигна куката с лявата си ръка и опря студената стомана до обгорялата тъкан на лицето си. Понякога това облекчаваше сърбежа.

– Какво стана с този Ричър? – попита той. – Докъде стигнахте с него?

Тони присви очи пред пролуката в щорите, осемдесет и осем етажа над улицата.

– Обадах се в Сейнт Луис – отговори той. – Ричър също е бил от военната полиция. Служил е с Гарбър в продължение на тринайсет години. Преди десет дни някой друг също се е интересувал от него. Предполагам, че е бил Костело.

– Защо? – попита Хоби. – Семейство Гарбър плаща на Костело, за да намери някогашно приятелче от армията?! Защо, по дяволите?

– Нямам представа – отвърна Тони. – Този тип скита от място на място. Там, където го намери Костело, копаеше плувни басейни.

Хоби кимна мълчаливо. Мислеше.

– Военно ченге – каза той сам на себе си, – което сега скита от място на място.

– Трябва да изчезнеш – настоя Тони пак.

– Не обичам военните ченгета – отбеляза Хоби.

– Знам. Трябва да изчезнеш.

Хоби кимна.

– Умея да проявявам гъвкавост – каза той. – Знаеш го.

Тони пусна щорите. Кабинетът отново стана тъмен.

– Тук не става дума за гъвкавост – каза Тони. – Моля те само да направиш това, което беше планирал от самото начало.

– Промених плана. Искам да се оправя със Стоун.

Тони заобиколи бюрото и седна на канапето.

– Твърде рисковано е да чакаш тук. Обадиха се и от двете места, за бога! Виетнам и Хавай.

– Знам – отговори Хоби. – Затова промених плана още веднъж.

– Как? В първоначалния му вид?

Хоби сви рамене и поклати глава.

– Комбинация от двете. Ще се махнем, това е сигурно, но след като приключи със Стоун.

Тони въздъхна и сложи ръце върху тапицерията с дланите нагоре.

– Шест седмици са твърде много време. Твърде много. Гарбър вече беше в Хавай, за бога! Този смахнат генерал със сигурност е знаел нещо, иначе защо ще бие път?

Хоби клатеше глава. Тънък лъч светлина пронизваше кичурите си ва коса върху обгорялата част от главата му.

– Знаел е, съгласен съм с това. Само че се разболя и умря. Това, което е знаел, е умряло с него. В противен случай защо дъщеря му ще прибъгва до някакъв скапан частен детектив и някакъв безработен скитник?

– Какво ще правим тогава?

Хоби отпусна куката под плота на бюрото и подпря брадичката си със здравата ръка. Вдигна пръстите си нагоре, върху белега. Заемаше тази поза подсъзнателно, когато искаше да изглежда дружелюбен и добронамерен.

– Не мога да се откажа от Стоун. Съгласен си, нали? Това нещо просто те моли да го схрускаш. Ако се откажа сега, няма да си простя цял живот. Ще бъде проява на страх. Да избягаш е умно, съгласен съм, само че да избягаш прекалено рано, по-рано, отколкото в действителност е нужно... това вече е страх. А аз не съм страхливец, Тони, знаеш го, нали?

– Тогава какво ще направиш?

– Ще направя и двете неща, само че по-бързо. Защото съм съгласен с теб, че шест седмици са твърде дълго време. Трябва да се измъкна по-

рано. От друга страна, не мога да се измъкна, преди да приключа със Стоун, така че ще ускорим нещата.

– Добре. Как?

– Ще пусна акциите на пазара още днес – обясни Хоби. – Ще влязат в борсата деветдесет минути преди звънеца в края на търговията за деня. Времето е достатъчно, за да може посланието да стигне до банките. Утре сутринта Стоун ще дойде тук бесен. Мен няма да ме има, така че ти ще му кажеш какво искаме и какво ще направим, ако не го получим. Ще го даде най-много за два дни. Ще продам предварително имотите на Лонг Айланд, за да не губим време за това после. Междувременно ти ще приключиш с нещата тук.

– Добре, как? – попита Тони отново.

Хоби огледа тъмния кабинет, всичките четири ъгла.

– Просто ще си отидем от това място. Губим наем за шест месеца, но няма значение. Двамата задници, които си играят на биячи, няма да са проблем. Единият ще види сметката на другия още довечера, ти ще работиш с него, докато ми доведе мисис Джейкъб, след това ще очистиш и двамата заедно. Продай лодката, продай колите и ще изчезнем от тук без следа. Мисля, че можем да си дадем седмица, нали?

Тони кимна. Наклони се напред, облекчен при мисълта за предстоящите действия.

– Ами Ричър? Той е следа.

Хоби сви рамене.

– За него имам отделен план.

– Няма да го намерим – отбеляза Тони. – Не и ако сме само двамата. Не и само за една седмица. Нямаме никакво време да обикаляме, за да го търсим.

– Няма да е нужно.

Тони го погледна.

– Нужно е, шефе. Той е следа, нали?

Хоби поклати глава, после свали ръката от лицето си и вдигна кука над плота.

– Ще действаме ефективно. Няма смисъл да изразходвам енергия, за да го търся. Ще се оставя той да ме намери. И ще ме намери. Знам що за птици са военните ченгета.

– И какво после?

Хоби се усмихна.

– След това ще си живее дълго и щастливо – отговори той. – Поне още трийсет години.

– А сега какво? – попита Ричър.

Все още бяха на паркинга пред дългата, ниска клиника на доктор Макбанърман. Двигателят работеше на ниски обороти, вентилаторът бучеше, за да неутрализира слънчевите лъчи, които нажежаваха тъмноезеления покрив на колата. Струите бяха насочени във всички посоки и той долавяше финия аромат на парфюма ѝ. В този момент се чувстваше щастлив – изживяваше най-аве една стара фантазия. Много пъти в миналото бе фантазирал за това какво би било, ако е до нея, когато е достатъчно възрастна. Това бе нещо, което не бе очаквал да преживее. Бе смятал, че е загубил дирите ѝ и никога повече няма да я види. Бе смятал, че с времето чувствата му просто ще умрат. Сега обаче седеше до нея, вдъхваше аромата ѝ и поглеждаше косо към дългите ѝ крака, протегнати надолу към пода. Изпитваше известна вина – не си бе представял, че ще стане чак толкова ослепително красива. Фантазиите му се оказваха несправедливи към нея.

– Възниква проблем – отбеляза Джоди. – Утре не мога да дойда тук. Нямам повече свободни дни. В момента сме ужасно натоварени и трябва да работя за много богати клиенти.

Петнайсет години. Много или малко време беше това?

Могат ли да променят един човек? Не го чувстваше като дълго време. Не се усещаше коренно различен от това, което беше тогава. Беше същият човек, мислеше по същия начин, бе способен на същите неща. През това време бе придобил сериозен опит – беше по-възрастен, бе врял и кипял, но бе същият човек. Смяташе обаче, че тя се е променила. Би трябвало да е така. Нейните петнайсет години бяха по-голям скок, бе преживяла по-големи промени. Гимназия, колеж, университет, брак, развод, стремеж да се нареди сред съдружниците във фирмата, ухажване на богати клиенти. Имаше чувството, че е сред некартографирана територия, не беше сигурен как да се отнася с нея, защото трябваше да се справи с три отделни неща, които се бореха в главата му – реалността отпреди петнайсет години, когато беше малка, представата му за бъдещето ѝ и това, което бе станало с нея. Знаеше всичко за две от тези неща, но не и за третото. Познаваше хлапето. Познаваше зрялата жена, която бе създал в главата си. Не познаваше обаче реалността и това го караше да се чувства несигурен, защото изведнъж разбра, че не иска да допуска никакви глупави грешки спрямо тази жена.

– Ще трябва да отидеш сам – каза тя. – Имаш ли нещо против?

– Ни най-малко – отговори той. – Само че въпросът не е в това. Трябва да се пазиш.

Джоди кимна. Издърпа ръкавите над дланите си и обгърна раменете си. Ричър не знаеше защо.

– Всичко ще бъде наред, предполагам – добави тя.

– Къде е кантората ти?

– На Уолстрийт и долния край на Бродуей.

– Там живееш, нали? В долния край на Бродуей?

Тя кимна.

– Разстоянието е тринайсет пресечки. Обикновено ходя пеша.

– Не и утре – каза той. – Ще те закарам.

Тя го изгледа изненадано.

– Така ли?

– Точно така. Тринайсет пресечки пеша! Забрави това, Джоди. У дома ще си в безопасност, но на улицата могат да те хванат. Ами кантората ти? Сигурна ли е?

Тя кимна.

– Никой не може да влезе, ако няма определена среща и документи за самоличност.

– Добре. Ще прекарам нощта в апартамента ти, а утре ще те закарам от врата до врата. След това ще се върна тук, за да поговоря със семейство Хоби, а ти ще ме чакаш в кантората, докато не дойда да те взема, става ли?

Тя мълчеше. Ричър се замисли над това, което бе казал.

– Имам предвид... Нали имаш свободна стая? – попита той.

– Разбира се. Имам.

– Значи няма проблем?

Джоди кимна мълчаливо.

– А сега какво? – попита той. Тя се обърна настрана. Въздухът от централните отвори на вентилатора подхвана косата ѝ и я издуха върху лицето ѝ. Тя вдигна ръка и я закрепи зад ухото си. И му се усмихна.

– Трябва да отидем на пазар – заяви тя.

– На пазар? За какво? Какво ти трябва?

– Не на мен – отвърна Джоди, – а на теб.

Изгледа я объркано.

– Какво ми трябва?

– Дрехи. Не можеш да отидеш при онези старци с вид на нещо средно между плажен нехранимайко и дивак от Борнео, нали?

След това се наклони към него и докосна с пръст следата от

куршума върху ризата му.

– И освен това трябва да намерим аптека. Трябва да сложиш нещо на това.

– Какво, по дяволите, правиш! – изкрещя финансовият директор.

Беше на прага на кабинета на Честър Стоун, два етажа над неговия; стискаше рамката на вратата с две ръце и дишаше тежко от изтощение и гняв. Не бе дочакал асансьора. Беше хукнал нагоре по аварийното стълбище. Стоун го гледаше с недоумение.

– Идиот такъв! – изкрещя финансистът. – Казах ти да не правиш това!

– Какво съм направил? – попита Стоун.

– Извадил си акциите на пазара, ето какво! – изрева финансистът. – Казах ти да не го правиш!

– Не съм правил такова нещо – отвърна Стоун. – На пазара няма наши акции.

– Има и още как! При това голям пакет, който стои там и не прави абсолютно нищо! Хората се дърпат настрана, като че ли е радиоактивен или кой знае какво!

– Моля?

Финансистът пое въздух и се вторачи в работодателя си. Видя малък, смачкан човек в нелеп английски костюм, седнал зад бюро, което в момента струваше повече от всички нетни активи на корпорацията.

– Задник такъв! Казах ти да не го правиш! Със същия успех можеше да купиш страница в „Уолстрийт Джърнъл“ и да напишеш, че корпорацията ти струва по-малко от кравешко лайно!

– Какви ги дрънкаш? – попита Стоун.

– Банкерите са на телефоните – отговори финансовият директор. – Следят мониторите. Акциите на Стоун са се появили преди час и оттогава цените им падат толкова бързо, че шибаните компютри не могат да ги следят! Непродаваеми са! Ти им обясни всичко, за бога! Каза им, че си неплатежоспособен. Каза им, че им дължиш шестнайсет милиона долара срещу гаранции, които не струват и шестнайсет шибани цента!

– Не съм предлагал акциите на пазара – повтори Стоун.

Финансовият директор поклати глава със сарказъм.

– Кой тогава го е направил? Лошата вещица?

– Хоби – отвърна Стоун. – Няма кой друг. Боже мили! Защо?

– Хоби? – повтори финансистът.

Стоун кимна.

– Хоби? – потрети онзи изумено. – По дяволите! Дал си му акции!?

– Нямахе как – отвърна Стоун. – Трябваше.

– По дяволите! – изръмжа финансистът, излязъл от кожата си. – Разбираш ли какво върши той в момента?

Стоун пребледня и кимна уплашено.

– Какво можем да направим?

Финансовият директор свали ръцете си от рамката на вратата и се обърна с гръб.

– Забрави. Вече няма „ние“. Напускам. Махам се. Можеш да се оправяш сам.

– Ти ми препоръча онзи тип! – изкрещя Стоун.

– Не съм ти препоръчвал да му даваш акции, задник такъв – изкрещя финансовият в отговор. – Какво си ти? Малоумник? Ако ти препоръчам да отидеш в Аквариума, за да видиш пираните, ще натопиш ли скапания си пръст във водата при тях?

– Трябва да ми помогнеш – каза Стоун.

Финансистът само поклати глава.

– Вече си сам. Махам се. Препоръката ми в момента е да слезеш в бившия ми кабинет и да се захванеш за работа. На бившето ми бюро има редица телефони, които не престават да звънят. Препоръчвам ти да започнеш с този, който звъни най-силно.

– Чакай! – извика Стоун. – Имам нужда от помощта ти.

– Срещу Хоби? – изсумтя другият презрително. – Продължавай да снуюваш.

И си тръгна. Просто мина през приемната на секретарката и изчезна. Стоун заобиколи бюрото, застана пред вратата и го проследи с поглед. Беше много тихо. Секретарката си бе отишла. По-рано, отколкото би трябвало. Излезе в коридора. Търговският отдел вдясно бе опустял. В „Маркетинг“ също нямаше жива душа. Копирните машини бяха утихнали. Повика асансьора и шумът на механизма му се стори оглушителен в тишината. Спусна се два етажа надолу сам. Офисът на финансовия директор беше пуст. Виждаха се отворени чекмеджета – беше взел личните си вещи. Влезе във вътрешния кабинет. Италианската настолна лампа на бюрото светеше. Компютърът беше изключен. Слушалките на телефоните бяха вдигнати и оставени върху плота от палисандрово дърво. Взе една от тях.

– Ало? – каза той. – Говори Честър Стоун.

Не му отговориха и той повтори. Тогава чу женски глас, който му

каза да изчака. Няколко прешраквания, мека електронна музика.

– Мистър Стоун? – обади се друг глас. – Тук е отдел „Неплатежоспособни клиенти“.

Стоун затвори очи и стисна слушалката.

– Моля изчакайте, за да говорите с директора.

Още музика. Безмилостно стържещи барокови цигулки.

– Мистър Стоун? – обади се гърлен глас. – Аз съм директорът.

– Здравейте – отвърна Стоун. Това бе всичко, което му дойде наум.

– Предприемаме нужните стъпки – продължи гласът. – Сигурен съм, че разбирате ситуацията ни.

– Добре – каза Стоун. *Какви стъпки?* Мозъкът му работеше отчаяно. *Съдебни дела? Затвор?*

– Трябва да излезем от блатото. Ще го направим утре сутринта.

– Да излезете от блатото? Как?

– Ще продадем дълга ви, разбира се.

– Ще го продадете? – повтори Стоун. – Не разбирам.

– Вече не го искаме – отговори гласът. – Сигурен съм, че това ви е ясно. Дългът ви излезе от параметрите, при които бихме се чувствали сигурни, така че ще го продадем. Така постъпват всички, нали? Когато имаш нещо, което не ти е нужно, го продаваш за най-добрата цена, която можеш да получиш.

– На кого ще го продадете?

– На компания от Кайманите. Получихме оферта.

– Какво ни остава тогава?

– На нас? – попита гласът озадачено. – Не ни остава нищо. Вашите задължения към нас са прекратени. Няма *нас*. Взаимоотношенията ни приключиха. Единственият ми съвет е никога да не се опитвате да ги съживявате. Ще го смятаме за обида, добавена към щетите.

– Тогава на кого съм длъжник?

– На компанията от Кайманите – обясни гласът търпеливо. – Сигурен съм, че който и да стои зад нея, ще се свърже с вас много скоро, за да ви представи предложенията си за разплащане.

Джоди щеше да шофира. Ричър слезе, заобиколи отпред и седна от другата страна, а тя се прехвърли през централната конзола и плъзна седалката напред. Потеглиха на юг, през Кротън към Уайт Плейнс. Ричър често се обръщаше назад и се оглеждаше. Никой не ги следеше. Нямаше нищо подозрително. Беше свършен, ленив юнски следобед в

провинцията. Трябваше да докосне мехура на гърдите си, за да си спомни, че изобщо нещо се е случило.

Спряха пред голям търговски комплекс. Сградата беше внушителна, с размерите на стадион, гордо изправена сред също толкова големи сгради с офиси, защото беше сред плетеница натоварени улици. Джоди успя да се престои в нужната лента на платното и сви към подземния гараж. Долу беше тъмно, бетонът на пода беше прашен и с множество петна от масло, но в далечината се виждаше стъклена врата, която водеше директно в някакъв магазин, от който струеше ослепителна светлина като обещание за чудесно прекарване. Джоди намери свободно място на около петдесет метра от вратата. Спря и излезе, за да направи нещо пред някакъв автомат. Върна се и остави на арматурното табло малък билет, така че да се вижда през предното стъкло.

– Е – каза тя след това, – откъде ще започнем?

Ричър сви рамене. В тази област не го биваше. През последните две години си бе купувал много дрехи, защото бе придобил навика да купува нови неща, вместо да пере старите. Това бе защитна реакция. Така се защитаваше срещу носенето на тежки чанти и срещу необходимостта да изучава техниките на прането. Знаеше, че има обществени перални и химическо чистене, само че се безпокоеше да остане сам в обществена пералня при положение, че не бе сигурен как точно се работи с машините. Даването на дрехи на химическо чистене означаваше ангажимент да се върне на същото място в бъдеще, а той не обичаше подобни ангажименти. Най-доброто решение беше да купува нови дрехи и да хвърля старите. Беше купувал, но му бе трудно да каже точно откъде. Просто виждаше нещо на някоя витрина, влизаше и го купуваше, а после излизаше, без да знае в кой магазин е бил.

– Веднъж в Чикаго бях в един магазин... мисля, че беше търговска верига или нещо такова. С кратко име... „Гаф“? „Гап“? Нещо подобно. Там имаха моите размери.

Джоди се разсмя и го улови подръка.

– „Гап“ – каза тя. – И тук има магазин на тази фирма.

Стъклената врата водеше право в универсален магазин.

Въздухът беше хладен, миришеше на сапун и парфюм. Минаха покрай козметиката и стигнаха до място, където имаше маси, натрупани с летни дрехи в пастелни тонове. След това излязоха в централната част на търговския комплекс. Беше в овална форма като състезателна писта, по чиято периферия имаше малки магазини. Същото се повтаряше и на следващите две нива. Пътеките бяха покрити с мокет, свиреше музика и

навсякъде бе пълно с хора.

– Мисля, че „Гап“ е горе – каза Джоди.

Ричър усети аромат на кафе. Точно отсреща имаше барче като уличните кафенета в Италия. Вътрешните стени бяха боядисани като външните, а таванът беше плътно черен, така че да не се вижда, както небето. Интериор, който трябваше да изглежда като екстериор, закрит търговски център, който трябваше да изглежда като открита търговска улица. Само дето беше застлан с мокет.

– Искаш ли кафе? – попита Ричър.

Джоди се усмихна и поклати глава.

– Първо ще купим каквото трябва, а после ще прием кафе.

Поведе го към асансьорите. Той се усмихна. Ричър знаеше как се чувства тя. И той се бе чувствал по същия начин преди петнайсет години. Беше тръгнала с него, неспокойна и неуверена, за да посетят оранжерията в Манила. За него това беше позната територия, нещо съвсем обикновено. За нея обаче беше ново и странно. Беше се чувствал ангажиран и щастлив, някак доволен от възможността да ѝ обяснява. Беше му приятно да се разхождат заедно и да ѝ показва разни неща. Сега тя се чувстваше по този начин. Този търговски комплекс не означаваше нищо за нея. Бе пристигнала в Америка отдавна и знаеше всичко с подробности. Сега той беше новак на нейна територия.

– Какво ще кажеш за това място? – подвикна му тя.

Не беше „Гап“, а някакъв особен магазин, обилно натруфен с вехт дървен материал, спасен от някогашна плевня.

Дрехите бяха от дебел памук в пастелни тонове и бяха подредени с вкус по ритлите на стари каруци с железни обръчи на колелата.

Сви рамене.

– Изглежда ми нормално.

Тя улови ръката му. Дланта ѝ беше хладна и слаба. Заведе го в магазина, прибра косата зад ушите си и се наведе над изложената стока. Държеше се по начина, по който бе виждал, че го правят и другите жени – с леки движения на китката слагаше едно върху друго нещата, чифт панталони, все още сгънати, риза, притваряше очи, свиваше устни, оглеждаше, клатеше глава, вземаше нещо друго и пак се взираше. Истинско пазаруване.

– Какво ще кажеш? – попита го.

Беше взела чифт панталони таки, малко по-тъмни от обикновените, риза, дискретно каре в зелено и кафяво, и яке в тъмнокафяво, което подхождаше на всичко останало.

– Струва ми се добре – отговори той.

Цените бяха написани на ръка върху малки етикети, закачени на конец върху дрехите. Ричър повдигна един от тях с пръст.

– Боже! – възкликна той. – Забрави!

– Струва си цената – отвърна тя. – Качеството е добро.

– Не мога да си го позволя, Джоди.

Само ризата беше два пъти по-скъпа от най-скъпия пълен комплект дрехи, който някога бе купувал. Общо струваха колкото би спечелил след цял ден копаене на басейни – десет часа, четири тона пръст и камъни.

– Аз ще ги купя.

Той се поколеба за момент с ризата в ръце.

– Помниш ли огърлицата? – попита го Джоди.

Ричър кимна. Помнеше. В един бижутерски магазин в Манила тя си бе харесала една огърлица. Беше семпла, златна, сплетена като въже и смъртно напомняше нещо египетско. Не беше скъпа, но беше извън нейните възможности. Лион провеждаше някаква политика на самодисциплина спрямо нея и нямаше да ѝ я купи. Ричър ѝ я купи. Не за рождения ѝ ден или нещо такова – просто защото харесваше Джоди, а Джоди харесваше огърлицата.

– Бях толкова щастлива – каза тя. – Имах чувството, че ще се пръсна от щастие. Още я пазя и я нося. Сега ще ми позволиш ли да ти се отблагодаря?

Той се замисли за миг и кимна.

– Добре.

Тя можеше да си го позволи. Беше адвокат. Вероятно печелеше много. И сделката беше почтена, погледнато пропорционално, имаше възвръщаемост на инвестицията, плюс петнайсет години инфлация.

– Добре – повтори той. – Благодаря ти, Джоди.

– Трябват ти също чорапи и други дреболии, нали?

Купиха чифт кафяви чорапи и чифт бели боксерки. Джоди отиде до касата и плати със златна кредитна карта. Ричър взе нещата и влезе в пробната. Скъса етикетите с цените и се преоблече. Мушна парите си в джоба на новите панталони и хвърли старите си дрехи в кошчето за боклук. Новите неща бяха някак груби, но пък с тях изглеждаше добре в огледалото, със слънчевия си загар. Излезе.

– Хубаво – кимна Джоди. – А сега, аптека.

– След това кафе – добави той.

Купи си самобръсначка, флакон пяна за бръснене, четка и паста за

зъби. И малка тубичка мехлем за изгаряния. Плати в брой и взе всичко в кафяв книжен плик. По пътя към аптеката минаха покрай нещо като закувалня. Видя печени ребърца, които ухаеха добре.

– Хайде да вечеряме – предложи той. – Не само кафе. Аз черпя.

– Добре – кимна тя и отново го улови под ръка.

Вечерята за двама струваше колкото новата риза, което не му се стори възмутително скъпо. Поръчаха си десерт и кафе, а след това по-малките магазини започнаха да затварят.

– Добре, а сега у дома – каза той. – И оттук нататък ще бъдем наистина предпазливи.

Минаха покрай щандовете на универсалния магазин в обратен ред – първо пастелните летни памучни дрехи, след това острата миризма на козметиката. Накара я да спре пред стъклената врата и огледа внимателно паркинга. Въздухът там беше топъл и влажен. Вероятността да се случи нещо лошо беше едно на милион, но си струваше да се вземе предвид. Нямаше нищо обезпокоително – само хора, които мъкнеха към колите си издути торби. Отидоха до тяхната. Джоди седна зад волана, а той до нея.

– Откъде минаваш обикновено? – попита той.

– Когато се прибирам оттук ли? По Рузвелт Драйв.

– Добре. Сега ще караш към Ла Гуардия и ще минем през Бруклин.

По Бруклинския мост.

Тя го погледна.

– Сигурен ли си? Ако искаш да разгледаш забележителностите на града, има по-добри места от Бронкс и Бруклин.

– Първо правило – каза той. – Възможността да се предскажат постъпките ти е опасно нещо. След като обичайно минаваш по един път, сега ще минем по друг.

– Сериозно ли говориш?

– И още как. Навремето си изкарвах хляба с охрана на важни личности.

– Сега значи съм важна личност, така ли?

– И още как – повтори той.

След час се стъмни – това беше най-доброто време да минат по Бруклинския мост. Ричър се чувстваше като турист, когато се изкачиха по гърбицата и изведнъж Долен Манхатън се разкри пред очите им с милионите си ярки светлини. Една от най-величествените гледки на

света, помисли си той. Беше виждал по-голямата част от конкуренцията.

– Отиди няколко пресечки на север – каза той. – Ще минем по заобиколен път. Те ще очакват да се приберем направо у дома.

Сви вдясно и след голяма обиколка се насочи към Лафайет. След това сви вляво и пак вляво и подкара на юг по Бродуей. Светофарът беше червен и Ричър се вторачи напред в неоновата мътилка.

– Още три пресечки – отбеляза Джоди.

– Къде паркираш?

– В гаража под сградата.

– Добре, свий в предната пресечка – каза той. – Ще отида да проверя. След малко ела да ме вземеш. Ако не те чакам на тротоара, отиди направо в полицията.

Джоди сви вдясно, спря, Ричър слезе, тупна леко покрива и тя продължи нататък. Той сви зад ъгъла и намери сградата. Беше масивна, квадратна, с наскоро обновено фоайе, тежки стъклени врати, солидна ключалка, табло с петнайсет звънци, подредени вертикално. До тях, зад прозорчетата от прозрачна пластмаса, бяха изписани имената. Срещу звънеца на апартамент 12 пишеше „Джейкъб/Гарбър“, сякаш там живееха двама души. По улицата имаше хора – някои разговаряха на групи, други бяха тръгнали нанякъде, но никой от тях не беше интерес. Входът за подземния гараж беше малко по-нататък. Стръмно спускане в тъмнината. Слезе долу. Беше тихо и почти неосветено. Местата за паркиране бяха в две редици – едната за осем, а другата за седем коли, защото рампата, водеща към улицата, беше на мястото за осмата. Общо петнайсет. Единайсет паркирани коли. Провери цялото помещение. Нямаше хора. Излезе отново, промуши се през колите и застана на отсрещния тротоар. След малко я видя да се задава по улицата. Джоди спря край него и той се качи.

– Чисто е – каза Ричър.

Тя се вля отново в трафика, след малко сви вдясно и се спусна по рампата към гаража. Спря в прохода по средата и вкара колата на мястото ѝ на заден ход. Изгаси двигателя и изключи фаровете.

– Как се стига догоре? – попита той.

Джоди посочи.

– Ето там. Вратата към фоайето.

Малка метална стълба водеше към груба врата, която бе обкована със стоманена ламарина. И тук имаше солидна ключалка, като онази на входната врата горе, на улицата. Слязоха от колата и я заключиха. Ричър взе сака на Джоди и двамата тръгнаха към вратата. След малко

влязоха във фойето. Имаше само един асансьор.

– На четвъртия съм – каза Джоди.

Ричър натисна бутона за петия.

– Ще слезем по стълбите отгоре – каза той. – За всеки случай.

Слязоха един етаж. Накара я да изчака на площадката, докато огледа коридора. Висок, тесен, пуст. Апартамент десети вляво, единайсети вдясно, дванайсети точно отред.

– Хайде – каза той.

Вратата беше черна и дебела. Шпионка на височината на очите, две ключалки. Джоди отключи и влязоха. След това тя заключи и залости вратата със стара метална планка, която преграждаше цялата врата. Ричър я натисна, за да влезе докрай в скобите. Беше солидна и никой не би могъл да влезе, докато е на мястото си. Остави сака до стената. Джоди запали лампите и го пусна да мине пред нея. Антре, дневна, кухня, спалня, баня, спалня, баня, спалня, гардероби. Големи стаи с високи тавани. Нямаше никой. Върна се в дневната, свали новото си яке, хвърли го на един стол и се обърна към Джоди. Бе се успокоил.

Но тя не беше. Личеше си. Избягваше погледа му и беше някак напрегната – повече, отколкото през целия ден. Стоеше пред вратата на спалнята си, отпуснала ръце надолу. Дланите ѝ бяха обърнати навътре. Нямаше представа какво става с нея.

– Добре ли си? – попита я.

Джоди наведе глава и рязко я дръпна назад, за да прибере косата си зад раменете.

– Ще взема душ – отвърна тя. – После ще си лягам.

– Тежък ден, нали?

– Невероятно.

Мина покрай него, някак на разстояние, после му махна за довиждане – съвсем леко, само с пръсти, които едва се виждаха над ръкава.

– В колко ставаме утре? – попита той.

– Седем и половина е добре, струва ми се.

– Окей – отвърна той. – Лека нощ, Джоди.

Тя кимна и изчезна в коридора. Чу как се отваря и затваря вратата на спалнята ѝ. Той гледа след нея дълго време изненадан, после седна на канапето и събу обувките си. Бе твърде неспокоен, за да заспи веднага. Тръгна из апартамента по чорапи, за да го разгледа.

Всъщност не беше студио. Просто сградата беше много стара и таваните бяха високи. Конструкцията беше запазена както е била. Вероятно бе служила за някакво производство. Външните стени бяха тухлени,

наскоро почиствани с пясък, вътрешните бяха измазани с гипс, идеално шпакловани.

Прозорците бяха огромни, вероятно за да има повече светлина за работничките зад шевните машини, ако за това бе служила сградата преди сто години.

На места стените не бяха измазани и се виждаха тухлите в мек кафяв оттенък. Всичко останало беше бяло освен пода, който бе покрит с жълтеникаво дюшеме. Всичко беше хладно и неутрално като в галерия. Нямаше признаци, че жилището някога е било обитавано от повече от един човек. Не се виждаха следи от борещи се за надмощие вкусове. Всичко беше в един стил – бели канапета, бели столове, прости секции, боядисани в бяло като стените. Единственото цветно нещо беше копие-то на Мондриан, окачено над най-голямото канапе. Беше истинско копие, рисувано с маслени бои върху платно, с истински цветове. Не ярки и крещящи, а приглушени, автентични на вид пукнатини по бялото, което бе по-близо до сиво. Остана пред картината дълго – Мондриан беше любимият му художник, а от всичките картини на художника най-много обичаше тъкмо тази. Наричаше се „Композиция в червено, жълто и синьо“. Оригиналът бе рисуван през 1930 година и Ричър го бе виждал в Цюрих, Швейцария.

Срещу най-малкото канапе имаше висок шкаф, също бял като всичко останало. В него имаше малък телевизор, видео, устройство за кабелна телевизия и компактдиск, в който бяха включени големи слушалки. Погледна дисковете – повечето бяха с джаз от шейсетте. Харесваше тази музика, без да е луд по нея.

Прозорците гледаха към Бродуей. Чуваше се непрекъснатото бучене на колите, виждаше се неоновият блясък, от време на време се разнасяше вой на сирена, който заглъхваше и се усилваше, когато проникваше през пролуките между блоковете. Ричър наклони леко щорите надолу и погледна към тротоара. Все още се виждаха групичките хора, но нямаше нищо, което да го обезпокои. Затвори щорите плътно.

Кухнята беше огромна и висока. Всички шкафове бяха дървени, също бели, а уредите бяха големи, от неръждаема стомана като в пицария. Бе живял в стаи, по-малки от хладилника. Отвори го и видя десетина бутилки с любимата си минерална вода, същата, която пиеше в Кий Уест. Отпечата едната и я занесе в стаята си.

И тя беше бяла. Мебелите бяха дървени – бяха започнали земния си път с друга политура, но впоследствие също бяха боядисани в бяло. Ричър остави бутилката с вода на нощното шкафче и влезе в банята. Бели

плочки, бяла мивка, бяла вана – стар емайл и фаянс. Върна се в стаята. Затвори щорите, съблече се и сгъна новите си дрехи върху шкафа. После отметна завивката и легна.

Илюзия и реалност. Какво бяха девет години? Много, струваше му се, когато тя бе на петнайсет, а той на двайсет и четири. А сега? Той беше на трийсет и осем, а тя беше на двайсет и девет или трийсет, не беше сигурен точно колко. Имаше ли някакъв проблем в тази разлика? *Защо не правеше нищо?* Може би не възрастта беше причината. Може би беше Лион. Тя беше негова дъщеря и той не можеше да забрави този факт. Това го караше да изпитва чувство за вина, да я приема за нещо средно между племенница и по-малка сестра. Това чувство му налагаше множество задръжки, но пък то бе само илюзия, нали? Тя бе дъщеря на стар приятел, нищо повече. Стар приятел, който вече не бе между живите. Защо тогава се ужасяваше толкова от мисълта, че би могъл да свали фланелката ѝ и да махне колана от кръста ѝ? *Защо не го направи?* Защо беше в другата стая, а не от другата страна на стената, в леглото при нея? Както бе желал през толкова много, отдавна забравени нощи в миналото, някои от които изпълнени с чувство на срам, други с копнеж.

Защото, предполагаше, нейните реалности бяха вкоренени в подобни илюзии. Противоположното на по-малка сестра и племенница беше по-голям брат и чичо. Любим чичо без съмнение, защото знаеше, че тя го харесва. Привързаността ѝ бе голяма. Любимите чичовци имаха своята отредена роля – семейни неща, пазар, глезене по един или друг начин. Любимите чичовци не биваше да пускат ръце. Това би дошло като гръм от ясно небе, би се изтълкувало като кошмарно предателство. Ужасяващо, нежелано, порочно, психологически травмиращо.

Тя беше от другата страна на стената. Ала не можеше да направи нищо. Нищо. Това нямаше да се случи никога. Даваше си сметка, че всичко това може да го докара до лудост, ето защо си наложи да не мисли за нея, а за други неща. Те със сигурност бяха реалност, не илюзии. Онези двамата, които и да бяха те. Сигурно вече знаеха адреса ѝ. Имаше десетки начини да разбереш къде живее някой. Може би вече бяха някъде съвсем близо. Припомни си сградата. Входната врата беше заключена. Вратата откъм подземния гараж – също. Вратата на апартамента беше заключена и залостена. Прозорците бяха затворени, щорите спуснати. Поне тази вечер бяха на сигурно място. Утре сутринта обаче нямаше да е така. Опасността беше голяма. Може би много голяма. Ричър заспа, докато се опитваше да запомни онези двамата – колата, с която бяха, костюмите им, телосложението, физиономиите.

По това време вече само единият имаше физиономия. Бяха навлезли в океана на десетина мили от апартамента на Джоди. Заедно бяха разкопчали ципа на пластмасовия чувал и бяха хвърлили студения труп на секретарката в мазните вълни на Атлантика. Единият се бе обърнал към другия, за да подхвърли някаква шега, и беше получил изстрел в лицето с безшумна берета. После още един и още един. Поради бавното падане на тялото му трите куршума попаднаха на различни места. Цялото му лице се превърна в ужасна кървяща рана, която изглеждаше черна в тъмнината. След това другият опря ръката му на махагоновия парапет и я отрязва при китката с откраднат ресторантски сатър. Бяха нужни пет удара. Беше жестоко и мръсно. Ръката влезе в найлонов плик, а тялото се плъзна във водата почти без звук, на по-малко от двайсет метра от мястото, където вече потъваше секретарката.

7

Джоди се събуди рано на следващата сутрин, което беше необичайно за нея. Обикновено спеше дълбоко, докато будилникът не зазвънеше, за да я накара да се измъкне от завивките и да отиде в банята, бавно и сънливо. Тази сутрин се събуди цял час по-рано. Чувстваше се бодра, дишаше леко, сърцето ѝ туптеше тихо в гръдния кош.

Спалнята ѝ беше бяла както всички останали стаи, а леглото ѝ беше голямо, с бяла дървена рамка, поставено с главата към стената срещу прозореца. Стаята за гости беше до нейната и беше обзаведена по същия начин, само че огледално, защото гледаше в противоположната посока. Това означаваше, че главата му е на около трийсет сантиметра от нейната. Делеше ги само стената.

Знаеше от какво е направена стената. Беше купила апартамента, преди да бъде ремонтиран. Бе следила как върви работата по преустройството месеци наред. Стената между двете спални беше строена заедно с цялата сграда преди сто години. Подът беше от гредоред, а отгоре строителите бяха иззидали стената, до тавана. При ремонта я бяха измазали с мазилка и след това шпакловали, както правят в Европа. Архитектът смяташе, че трябва да се направи по този начин. Така се придаваше допълнителна здравина на стените, подобряваше се звукоизолацията и устойчивостта на огън. Така обаче между нея и Ричър имаше трийсет сантиметра тухли и два пласта мазилка.

Беше влюбена в него. Не се съмняваше нито за миг. Никак. Още от самото начало, винаги. Само че дали беше редно? Беше ли редно да е влюбена в него по този начин? Този въпрос я бе измъчвал и преди. Не бе спала по цели нощи тогава, преди години. Бе изгаряла от срам заради чувствата си. Разликата от девет години помежду им беше срамна. Неприлична. Знаеше го. Едно петнайсетгодишно момиче не бива да изпитва такива чувства към офицер, колега на баща си. По военния протокол това бе още по-срамно. Все едно да се влюбиш в чичо си. Все едно да изпитваш такива чувства към собствения си баща. Но го обичаше. Нямахше никакво съмнение.

Беше с него винаги когато бе възможно. Разговаряше с него, когато можеше, докосваше го, когато можеше. Имаше свое копие от снимката в Манила, на която го бе прегърнала през кръста. Бе я държала в един бележник цели петнайсет години. Бе я гледала безброй пъти. Не

можеше да забрави усещането от онова докосване пред обектива. Все още помнеше твърдостта на тялото му, аромата.

Чувствата ѝ не я бяха напускали никога. А бе желала това. Бе ѝ се искало всичко да се окаже някаква детска история, младежко увлечение. Но не бе такава. Знаеше го, защото чувствата ѝ бяха издържали. Той бе изчезнал, тя бе пораснала и бе продължила по пътя си, но чувствата ѝ все още бяха там. Не бяха отслабнали, но постепенно започнаха да се движат успоредно с основния ход на живота ѝ. Винаги на лице, винаги истински, винаги силни, но не непременно свързани с ежедневието и реалността. Както при някои хора, които познаваше, адвокати и банкери, които в действителност искаха да са футболисти или танцьори. Някаква мечта от миналото, несвързана с реалността, но абсолютно определяща същността на съответния човек. Адвокат, който иска да е футболист. Банкова служителка, която иска да стане балерина. Разведена трийсетгодишна жена, която през цялото време иска да е с Джек Ричър.

Предишният ден би трябвало да е най-лошият в живота ѝ. Бе погребала баща си, единствения близък, който ѝ бе останал. Бяха я нападнали мъже с пистолети. Познаваше хора, които се бяха обърнали към психотерапевт за значително по-дребни неща. Би трябвало да е съсипана от сполетялото я нещастие. Но не беше. Предишният ден бе най-хубавият в живота ѝ. Ричър се бе появил като видение там, на стълбите зад гаража, над задния двор. Обедното слънце го осветяваше точно отгоре, над главата. Сърцето ѝ се бе разтуптяло и старите чувства се бяха върнали с пълна сила, за да заемат отново централно място в живота ѝ по-силни и безпощадни отвсякога, като някакъв наркотик, който бучеше във вените ѝ подобно на гръмотевица.

Но всичко това бе губене на време. Знаеше го. Трябваше да го приеме. Той гледеше на нея като на племенница или по-малка сестра. Като че ли разликата от девет години все още имаше някакво значение. А нямаше. Ако бяха на петнайсет и двайсет и четири, сигурно би възникнал проблем, но на трийсет и трийсет и девет всичко беше наред. Имаше хиляди двойки с по-голяма възрастова разлика. Милиони двойки. Имаше старци по на седемдесет, женени за двайсетгодишни момичета. За него обаче не беше все едно. Или може би просто бе свикнал да гледа на нея единствено като на дъщеря на Лион. Нещо като племенница. Като дете на началника му. Правилата на обществото или военния протокол го бяха ослепили и не му позволяваха да гледа на нея по друг начин. Това винаги я бе изпълвало с негодувание. До ден-днешен. Привързаността на Лион към него, това, че го наричаше свой брат... това го бе отблъснало

от нея. Бе поставило невъзможни пречки от самото начало.

Бяха прекарвали деня като брат и сестра, като чичо и племенница. След това той бе станал сериозен, като истински бодигард, който се грижи за поверения му обект с професионална отговорност. Бяха се забавлявали, физическата ѝ безопасност го интересуваше, но само толкова. Никога нямаше да има нещо повече. И тя не беше в състояние да промени каквото и да било. Каквото и да било. Тя бе канила мъже на срещи. Всички жени на нейната възраст го правеха. Беше допустимо. Прието, дори нормално. Само че какво би могла да му каже сега? Какво? Какво би могла да каже една сестра на брат си или племенница на чичо си, без да предизвика възмущение, изумление и погнуса? Значи това нямаше да се случи и самата тя не беше в състояние да направи нищо.

Изтегна се в леглото и вдигна ръце над главата си. Опря длани на делящата ги стена и ги задържа там. Поне беше в нейния апартамент и поне можеше да мечтае.

Беше спал по-малко от три часа, след като остави лодката на кея сам, затвори я и се прибра в квартирата си в града. Стана в шест, в шест и двайсет вече беше вън, след бърз душ, но без да закуси. Ръката беше в найлоновия плик, увита във вчерашен вестник. Носеше я в плик за пазаруване, останал му от последния път, когато бе купил продукти, за да си сготви вечеря у дома.

Качи се на черния шевролет тахо и подкара бързо, за да избегне задръстванията и хората, които правеха доставки рано сутринта. Паркира в подземния гараж и се изкачи до осемдесет и осмия етаж. Тони, секретарят, вече беше зад бюрото си, но всичко бе някак странно притихнало – явно нямаше никой друг. Влезе, стиснал плика от магазина като трофей.

- Нося това за Куката – каза той.
- Куката днес няма да дойде – отговори Тони.
- Страхотно – промърмори мъжът вкиснато.
- Мушни го в хладилника – каза Тони.

До приемната имаше малка кухня. Беше претъпкана и разхвърляна, както обикновено са кухните в офисите – лошо измити чаши, филтри за кафе. Хладилникът беше малък и се намираще под плота. Мъжът бутна настрана бутилка мляко и кутийка бира, после сгъна плика в освободеното пространство.

- Целта за днес е мисис Джейкъб – каза Тони. Беше застанал до

вратата на кухнята. – Знаем къде живее. В долната част на Бродуей, северно от кметството. Осем пресечки отук. Съседите казаха, че винаги излиза в седем и двацет и ходи на работа пеша.

– Къде точно работи? – попита другият.

– Уолстрийт и Бродуей – отвърна Тони. – Аз ще карам, ти ще я хванеш.

Честър Стоун се бе прибрал у дома в обичайното време, но не каза нищо на Мерилин. Не би могъл да ѝ каже каквото и да било. Бързината, с която бе рухнало всичко, го бе объркала. Целият му свят се бе обърнал наопаки само за двацет и четири часа. Просто не беше в състояние да осъзнае какво се е случило. Смяташе да не мисли за всичко това до сутринта, а после да се срещне с Хоби и да се опита да го вразуми. Дълбоко в сърцето си не вярваше, че няма да успее да се спаси. Корпорацията беше на деветдесет години, за бога! Три поколения на фамилията Честър Стоун. Това бе твърде много, за да изчезне за една нощ. Не каза нищо и прекара вечерта в нещо като унес.

Мерилин Стоун също не му каза нищо. Беше твърде рано да разбере, че е поела нещата в свои ръце. Този разговор трябваше да бъде проведен при съответните обстоятелства. Беше донякъде свързан и с егото ѝ. Сега просто се суетеше наоколо, заета с обичайните си вечерни занимания, после се опита да заспи, докато той лежеше буден до нея, вперил поглед в тавана.

Когато Джоди опря длани в стената, Ричър беше под душа. Беше си изработил три отделни процедури за къпане и всяка сутрин избираше към коя да прибегне. Първата се състоеше само от душ и нищо повече. Отнемаше му единайсет минути. Втората беше бръснене плюс душ – двацет и две минути. Третата беше много специална и рядко я използваше. Състоеше се от един душ, после бръснене и след това втори душ. Отнемаше повече от половин час, но пък имаше едно преимущество – навлажняването. Някакво момиче му беше обяснило, че ще се избръсне по-добре, ако кожата му е добре намокрена. Също така му беше казала, че от втори шампоан няма да му стане нищо.

Днес се бе спрял на специалната процедура. Душ, бръснене, душ. Чувстваше се добре. Банята за гости беше просторна, а душът бе монтиран достатъчно високо, за да може да стои под него изправен, което не се срещаше често. Имаше добре подредени бутилки с шампоан.

Подозираше, че ги е купувала, но не са ѝ харесали и затова ги е оставила в стаята за гости. Всъщност му бе все едно. Намери шампоан, на който пишеше, че бил предназначен за суха, увредена от слънцето коса. Реши, че точно това му е нужно, изсипа малко в дланта си и се намаза. Натри тялото си с някакъв жълтеникав сапун и се изплакна. Докато се бръснеш, наоколо хвърчаха пръски пяна. Направи го много старателно – от долната част на шията, под носа, отстрани, назад, напред. След това пак под душа.

Отдели цели пет минути за зъбите си, с новата четка. Все още беше твърда и му се струваше, че върши добра работа. След това се избърса и заглади гънките на новите си дрехи. Обу панталоните и отиде до кухнята, за да намери нещо за хапване.

Джоди вече беше там. Тя също бе излязла от банята току-що и беше свежа. Косата ѝ бе потъмняла от водата и висеше право надолу. Беше с възголяма тениска, която се спускаше почти до коленете ѝ. Краката ѝ бяха дълги и гладки. Беше боса. И много слаба освен на местата, където не би трябвало. Дъхът му спря.

– Здравей, Ричър – поздрави го тя.

– Добро утро, Джоди – отвърна той.

Гледаше го. Сякаш го изпиваше с очи. Нещо се появи на лицето ѝ.

– Изгореното – каза тя. – Изглежда по-зле.

Той присви очи надолу. Беше зачервено и го болеше. Леко се бе разширило и беше подуто.

– Намаза ли го с мехлема? – попита тя.

Той поклати глава.

– Забравих.

– Донеси го.

Той отиде до банята, взе кафявия плик и го занесе в кухнята. Джоди взе мехлема и развинти капачката на тубата, после проби металната запушалка с шипа на капачката и изстиска малко върху възглавничката на пръста си. Правеше го съсредоточено, с език между зъбите. Застана пред него и вдигна ръка. Докосна мехура внимателно и леко втри лекарството. Той гледаше вдървено над главата ѝ. Беше на сантиметри от него. Съвсем гола под тениската. Слагаше мехлем на гърдите му. Искаше му се да я вдигне от земята и да я притисне до себе си. Да я целува. Би започнал от шията. Искаше да вдигне лицето ѝ и да я целуне по устните. Тя продължаваше да втрива мехлема. Той усещаше уханието на косата ѝ, влажна и лъскава. Усещаше аромата на кожата ѝ. Тя продължаваше да втрива мехлема. На сантиметри от него. Съвсем гола под тениската.

Той въздъхна и сви юмруци. Тя направи крачка назад.

– Заболя ли те? – попита го.

– Какво?

– Попитах заболя ли те.

Видя пръста ѝ, блестящ от мазнината.

– Малко – отговори.

Джоди кимна.

– Съжалявам – каза тя. – Но е нужно.

Той също кимна.

– Предполагам.

След това кризата премина. Тя завинти капачката на мястото ѝ, а той се отдалечи просто за да направи нещо. Отвори хладилника и извади бутилка вода, после в една купа на плота видя банан. Джоди остави тубата на масата.

– Ще отида да се облека – каза тя. – Трябва да тръгваме.

– Добре – отвърна той. – Ще се приготвя.

Тя изчезна в стаята си, а той изяде банана и изпи чаша вода. След това отиде в стаята си и си облече ризата. Намери чорапите и якето, после отиде в дневната, за да чака. Вдигна щорите изцяло, отвори прозореца и се надвеси навън, за да огледа улицата, четири етажа по-долу.

Беше много по-различна в началото на деня. Блестящият неон го нямаше, слънцето се издигаше над сградите отсреща и обливаше всичко в ярка светлина. Групите хора, които разговаряха лениво, също си бяха отишли и сега се виждаха само забързани пешеходци, понесли в ръце пластмасови чашки с кафе и кифлички, увити в салфетки. Такситата се опитваха да си пробият път и надуваха клаксони пред светофарите сякаш за да ги накарат да светнат зелено по-бързо. Имаше лек ветрец и се долавяше мирисът на реката.

Сградата беше на западната страна на улицата. Трафикът беше предимно в една посока, на юг, от ляво на дясно под прозореца. За да отиде на работа, Джоди трябваше да тръгне надясно и да се движи в посоката на автомобилите. Щеше да върви по десния тротоар, за да е на слънце, да прекоси Бродуей шест-седем пресечки по-нататък, да продължи по левия тротоар и да свие на изток по Уолстрийт към кантората си.

Как биха се опитали да я хванат? Мисли като противника. Като онези двамата. Груби, недоцялани, любители на директния подход, надъхани и опасни, но въшност нищо повече от ентузиазирани аматьори. Беше му ясно какво ще опитат да направят. Щяха да чакат в някоя странична улица, две-три пресечки по-нататък, в кола с четири врати, готови

да изпълзят на Бродуей и да свият вдясно. Щяха да седят на предната седалка, да мълчат и да наблюдават пешеходната пътека – сигурно очакваха, че Джоди ще пресече забързано или ще спре, за да изчака зелената светлина на светофара. Биха й дали секунда, а после щяха да направят десния завой, да се изравнят с нея, леко да я задминат. След това единият щеше да изскочи навън, да я хване, да отвори задната врата, да я натика в колата и да седне до нея. Само с едно бързо, добре заучено движение. Елементарна тактика, но надеждна и ефективна. Повече или помалко с гарантиран успех в зависимост от обекта и от готовността му да реагира. Ричър бе правил същото многократно с обекти, доста по-силни и по-подготвени от Джоди. Веднъж дори го бе правил заедно с Лион – той седеше зад кормилото.

Наведе се напред през прозореца и огледа улицата вляво и вдясно, много внимателно. По ъглите на следващите няколко пресечки не се забелязваше нищо. Би трябвало да чакат някъде там.

– Готова съм – извика Джоди.

Спуснаха се заедно деветдесет етажа надолу, в подземния паркинг. Стигнаха докъдето трябва – местата за паркиране, наети заедно с офиса на Хоби.

– Трябва да вземем другата кола – обади се биячът. – По-голяма е.

– Добре – съгласи се Тони. Отключи я и седна зад волана. Другият се намести до него и погледна назад към празното пространство. Тони запали двигателя и подкара колата към изхода.

– Е, как ще действаме? – попита Тони.

Другият се усмихна самоуверено.

– Няма да е трудно. Ще тръгне на юг по Бродуей. Ще чакаме зад някой ъгъл и ще я видим. Две пресечки южно от апартамента й. Ще изчакаме да прекоси по пешеходната пътека, ще излезем на Бродуей, ще я настигнем и готово, нали?

– Грешка – каза Тони. – Ще постъпим по друг начин.

Онзи го изглежда косо.

– Защо?

Тони изкачи колата по рампата и излязоха вън, на дневна светлина.

– Защото не си особено умен – отговори той. – Щом като ти предлагаш нещо, значи има и по-добър начин да се направи. В Гарисън се провалихте, нали? Ще се провалиш и сега. Онзи тип Ричър сигурно е с нея. Там ви прецака, ще ви прецака и тук. Това, което ти смяташ за най-

добро, е последното, което ще направим.

– Добре, как ще го направим тогава?

– Ще ти го обясня много внимателно – отвърна Тони. – И много простичко.

Ричър затвори прозореца, щракна ключалката и спусна щорите. Джоди беше застанала на вратата. Косата ѝ все още не бе напълно изсъхнала; беше с права ленена рокля без ръкави, голи крака, семпли обувки. На цвят роклята беше същата като мократа ѝ коса, но скоро щеше да изглежда по-тъмна – когато косата ѝ изсъхнеше. Носеше дамска чанта и голямо кожено куфарче, като тези, които използват пилотите от гражданската авиация. Явно бе доста тежко. Остави го на пода и се наведе към сака, който все още беше там, където Ричър го бе захвърлил предната вечер. Извади завещанието на баща си, отвори черното куфарче и го сложи вътре.

– Искаш ли да го нося аз? – попита я той.

Джоди се усмихна и поклати глава.

– В този град профсъюзите са силни. Охраната на хора не включва мъкненето на багажа им.

– Изглежда тежък – отбеляза той.

– Вече съм голямо момиче – отвърна тя и го погледна.

Ричър кимна, после вдигна металното резе на вратата.

Джоди протегна ръка покрай него и отключи. Отново вдъхна парфюма ѝ – деликатен и женствен. Раменете ѝ под роклята бяха слаби, почти кльощави. Под кожата на лявата ѝ ръка играеха мускулчета, за да крепят тежката чанта.

– Какви закони си понесла в куфарчето? – попита я.

– Финансови – отговори тя.

Той отвори вратата и погледна навън. Коридорът беше пуст. Индикаторът на асансьора показваше, че някой слиза от третия етаж.

– Какви точно? – попита той.

Отидоха до асансьора и го повикаха.

– Предимно преструктуриране на дългове – отговори тя. – Всъщност повече се занимавам с преговори, отколкото с юридическа дейност. По-скоро съм съветник и посредник, знаеш какво е, нали?

Не знаеше. Никога не бе влизал в дългове. Не поради някаква вродена добродетелност, а просто защото не бе имал тази възможност. Армията винаги му бе осигурявала най-необходимото – покрив над

главата, храна в чинията. Не се бе научил да иска нещо повече от това. Познаваше обаче хора, които си имаха неприятности. Купуваха къщи и коли на изплащане, а после закъсняваха с вноските и се налагаше счетоводителите да се намесват, за да оправят положението – най-често отиваха в банката и уговаряха плащанията да стават направо от заплатата. Но това беше дребна работа в сравнение с мащабите, в които работеше Джоди.

– Работиш с милиони, нали? – попита той.

Асансьорът дойде и вратата се отвори.

– Да. Обикновено десетки, понякога стотици.

Кабината беше празна и те влязоха.

– Доставя ли ти удоволствие?

Понесоха се надолу.

– Разбира се – отвърна Джоди. – Човек има нужда от работа и трябва да е доволен от това, което има.

Асансьорът спря с леко поклащане.

– Бива ли те?

– Да – отговори тя. – Аз съм най-добрата на Уолстрийт, не се съмнявам в това.

Ричър се усмихна. Беше дъщеря на Лион – не би могло да се сбърка.

Вратата на асансьора се отвори. Във фойето нямаше никой, входната врата щракна и се затвори, надолу по стълбите към тротоара слизаше някаква жена.

– Ключовете от колата – каза Ричър.

Джоди му ги подаде – голяма връзка ключове, окачени на метална халка.

– Чакай тук – каза ѝ след това. – Ще докарам колата пред вратата. Само минутка.

Отвътре вратата към подземния гараж не се заключваше. Ричър мина през нея, слезе по металните стълби и се огледа в тъмнината. Нямаше никой. Или поне не виждаше никой. Приблужи се уверено към друга кола, крайслер или нещо такова, през две места от джипа на Джоди. Легна на земята и огледа под автомобилите. Нищо особено. Никой не се спотайваше зад някой от тях. Стана, мина покрай предния капак на крайслера и покрай следващата кола. Отново погледа пода, застанал между задницата на олдсмобила и стената. След това потърси жици на места, където не би трябвало да има такива. Беше чисто, нямаше заложени капани.

Отвори джипа и се качи, после го извади в прохода по средата и го закара на заден ход до металната стълба. Протегна ръка и отвори дясната врата. Джоди се появи в горния край на стълбата, изтича надолу и се качи до него с едно плавно движение. Затръшна вратата, а Ричър подкара и излезе на улицата. За момент слънцето го заслепи, но след като направи завоя вдясно, отново попадна в сянка и можеше да вижда. Първата пресечка беше на около трийсет метра. Колите се движеха едва-едва. Движението не беше спряло, просто беше бавно. Червеният светофар ги спря три коли преди пресечката. Беше в дясната лента и поради това нямаше видимост към пряката. По нея се източваха автомобилите, на които бе дадено зелено. Виждаше, че далечният поток се бави, сякаш трябваше да заобикаля препятствие. Може би паркирано превозно средство. Може би паркирана кола с четири врати, която е спряла, за да изчака нещо. След малко спряха движението по пряката и пуснаха зелена светлина по Бродуей.

Ричър премина през кръстовището с обърната настрани глава. Гледаше пътя напред само с половин око – вниманието му беше насочено към страничната улица. Нямаше нищо подозрително. Нямаше паркирани коли. Препятствието беше сигнална преграда, поставена пред отворена шахта. На десетина метра по-нататък бе спряла кола на електрическата компания. На тротоара стояха неколцина работници и пиеха газирани напитки от кутии. Отминаха. На следващия светофар спряха пак. Този път от пресечката ги делиха четири коли.

Тази улица не беше която трябва. Движението беше в обратна посока, от ляво на дясно. Виждаше добре какво става вляво – почти петдесет метра по продължение на улицата. Нямаше нищо. Не беше тази. Вероятно следващата.

В идеалния случай би предпочел да направи нещо повече от това просто да мине покрай онези двамата. Добре би било да заобиколи по пресечките и да им излезе в гръб, да остави джипа на стотина метра от тях и да ги изненада отзад.

Те щяха да се взират пред себе си, към пешеходната пътека. Би могъл да се вмъкне в колата им, да улови главите им и да ги блъсне с всички сили една в друга, като цимбали. След това можеше да го направи пак и пак, и пак, докато не започнеха да отговарят на някои същностни въпроси.

Нямаше да действа така. *Съсредоточи се върху конкретната задача* – това беше правилото му. Конкретната задача в случая беше да заведе Джоди до кантората ѝ жива и здрава. Целта на охраняването беше

защитата – ако се захванеш и с нападение, най-вероятно да объркаш и двете. Както бе казал на Джоди, бе изкарвал прехраната си с това. Беше обучен да го прави. Много добре обучен и с голям опит. Щеше да се придържа към защитна стратегия и щеше да се смята за победител, ако видеше Джоди да влиза невредима през вратата на кантората си. И нямаше да ѝ говори за опасността, която я грозеше. Не искаше да я плаши. Нямаше причина това, което бе започнал Лион, да ѝ създава каквито и да било тревоги. Лион не би го искал. Би искал чисто и просто той да се погрижи за всичко. Точно това и щеше да направи. Щеше да я придружи до вратата на кантората и никакви дълги обяснения и мрачни предупреждения.

Светна зелено. Първата кола потегли, после втората. След нея третата. Той включи на скорост и отпусна леко съединителя. Прецени разстоянието отпред и се обърна вдясно. Къде бяха? Пресечката беше тясна. Две редици спрели автомобили, чакащи зелен светофар. Нямаше паркирани коли. Нищо подозрително. Не бяха там. Мина бавно през цялата дължина на кръстовището, вперил очи вдясно. Нищо. Въздъхна успокоен и се обърна напред. В този момент нещо отзад изтрещя страховито. Ударът беше страхотен – смачкан метал, рязко политане напред. Джипът се блъсна в предната кола почти веднага след това и закова. Предпазните въздушни възглавници на таблото изскочиха. Ричър видя как Джоди политна, как тялото ѝ рязко спря, задържано от предпазния колан, как главата ѝ отскочи от въздушната възглавница и после се блъсна в облегалката. За момент лицето ѝ се движеше успоредно с неговото, а вътрешността на колата се понесе назад в стремителна вихрушка, защото неговата глава описа съвсем същото движение.

Двойният удар откъсна ръцете му от волана. Предпазната възглавница започна да спада. Той вдигна очи към огледалото и видя висока черна предница на автомобил, хлътнала в задницата на джипа. Горният край на блестяща метална решетка, деформирана от сблъсъка. Беше някаква голяма машина, с двойно предаване. Вътре, зад оцветеното предно стъкло, се виждаше само един човек. Непознат. Отзад започнаха да свирят клаксони, колите започнаха да свиват вяло, за да заобиколят препятствието. Хората се обръщаха, за да зяпат. След трясъка се чу силно свистене – пара от радиатора или шум в ушите му след силния трясък. Шофьорът от задната кола слезе, вдигнал безпомощно ръце. Изглеждаше разтревожен, смутен и уплашен. Затвори вратата и тръгна към Ричър в тясната пролука край бавно движещите се коли в съседната лента, хвърли поглед към смачканите ламарини, когато мина покрай тях.

От предната кола слезе жена. Изглеждаше ядосана и объркана. Навсякъде наоколо ръмжаха автомобили, свиреха клаксони. Въздухът трептеше от нагрети двигатели. Джоди се наклони напред и опипа тила си.

– Добре ли си? – попита я той.

Тя се замисли за момент, после кимна.

– Добре съм. А ти?

– Всичко е наред – отговори той.

Тя побутна с показалец надутата възглавница пред себе си, сякаш бе някакво чудо.

– Това нещо върши работа, нали?

– За първи път виждам как става – каза той.

– Аз също.

След това мъжът от задната кола почука нетърпеливо по стъклото. Ричър се втренчи в него. Онзи жестикулираше нетърпеливо, сякаш нямаше време за губене.

– По дяволите! – изруга Ричър и настъпи педала за газта. Джипът заръмжа, избута предната кола на около метър, поднесе вляво.

– Какво правиш!?! – изкрещя Джоди.

Мъжът от задната кола държеше дръжката на вратата. Другата ръка беше скрита в джоба му.

– Легни долу! – извика Ричър.

Включи на заден и блъсна тежката машина отзад. Спечели още около трийсет сантиметра. После изви рязко волана вляво и даде газ. Закачи задницата на предната кола и се посипа нов дъжд от счупени стъкла. Трафикът отново се обърка. В този момент Ричър зърна единия от типове, които бе видял в Кий Уест и Гарисън. Беше се навел към прозореца откъм Джоди, стискаше дръжката на вратата ѝ. Ричър включи отново на заден, настъпи педала и завъртя волана. От рязкото движение назад онзи изгуби равновесие и падна, но се бе вкопчил в дръжката и не я пускаше. Ричър блъсна още веднъж черната кола, после даде газ напред и изви рязко вляво. Биячът успя да се изправи и залитна, размахал свободната си ръка като каубой, който се опитва да укроти побеснял жребец. Ричър форсира двигателя и мина на сантиметри от предната кола. Онзи се удари в задницата ѝ, бронята го подкоси и физиономията му се залепи за задното стъкло. Ричър видя в огледалото как падна и запълзя към тротоара.

– Внимавай! – извика Джоди.

Другият все още висеше на вратата откъм кормилото. Ричър бе успял да вмъкне джипа в съседната лента, но колите се движеха бавно и

онзи просто тичаше край тях и се мъчеше да измъкне нещо от джоба си. Ричър сви леко вляво, съвсем близо до един камион в съседната лента, и го блъсна в металната каросерия. Чу се удар, после онзи изчезна. Камιονът спря рязко и Ричър успя да провре джипа пред него. Трафикът по Бродуей беше кошмарен. Отпред проблясваха разноцветни покриви на коли, въздухът беше натежал от бензинови пари, пицяха клаксони. Сви в лявата пресечка. Мина на червено и хората от пешеходната пътека се разбягаха уплашено. Термометърът на таблото показваше, че двигателят е прегрял. През пролуките край смачкания капак на мотора се издигаше пара. Предпазната възглавница висеше в краката му.

След малко сви в тясна пролука, пълна с всевъзможни боклуци, изхвърлени от ресторант – кашони, празни тенекии от олио, груби дървени щайги, пълни с гниещи зеленчуци. Заби предницата на джипа в купчина кашони и те се разлетяха във всички посоки. Изгаси мотора и извади ключовете.

Джипът беше много близо до стената и Джоди не можеше да отвори вратата, за да излезе. Грабна куфарчето и чантата ѝ и ги изхвърли навън, през своята врата. После се обърна към Джоди. Тя се опитваше да изпъзли по седалките зад него. Роклята ѝ се бе вдигнала нагоре. Ричър я грабна през кръста, тя прилепи глава до рамото му и той я измъкна навън. Вдигна я нагоре и я пренесе на няколко метра – беше много лека. Остави я и се върна тичешком, за да вземе нещата ѝ. Джоди приглади роклята си надолу. Дишаше тежко, косата ѝ се бе разрошила.

– Как разбра? – попита го тя. – Че не е обикновена катастрофа?

Той ѝ подаде чантата, но задържа тежкото куфарче. Улови я за ръка и я поведе назад, към улицата, задъхан от притока на адреналин.

– Говори, докато ходим – каза той.

Свиха вляво и се насочиха на изток към Лафайет. Сутрешното слънце светеше в очите им, вятърът откъм реката духаше в лицата им. Зад гърба си чуваха ръмженето на колите по Бродуей. Изминаха около петдесет метра – задъхани, все още неспокойни.

– Как разбра? – повтори Джоди.

– Въпрос на статистика, предполагам. Какви са шансовете да претърпиш злополука точно сутринта, в която очакваш да дойдат да те търсят двама главорези? Мисля, че е около милион на едно.

Джоди кимна. Усмихна се леко. Бе вдигнала глава, раменете ѝ бяха изпънати, възстановяваше се бързо. Нямаше и следа от уплаха. Беше дъщеря на баща си, нямаше никакво съмнение.

– Беше страхотен – отбеляза тя. – Реагира толкова бързо...

– Напротив, бях пълен боклук – възрази той. – Тъп колкото си шеш. Допусках грешка след грешка. Бяха сменили физиономиите. Появи се нов човек. И през ум не ми мина, че може да го направят. Опитах се да отгатна как биха постъпили двамата задници, които познаваме, а не си помислих, че могат да изпратят някой по-умен от тях. А този, новият, беше доста умен. Планът му беше добър, почти успя. Успяха да ме изненадат, а и после, когато стана, загубих куп време, за да разговарям с теб за предпазни възглавници.

– Не се укорявай – каза тя.

– Как не. Лион имаше едно основно правило: върши нещата както трябва. Добре че го няма, за да види този гаф. Щеше да се срамува от мен.

Видя, че лицето ѝ помръкна. Осъзна какво е казал.

– Извинявай. Просто все още не искам да приема, че го няма.

Излязоха на Лафайет. Джоди застана на бордюра и се заозърта за такси.

– Е, няма го – отбеляза тя. – Ще свикнем с тази мисъл, предполагам.

Ричър кимна.

– Ядосвам се и за колата ти. Трябваше да предвидя, че ще стане така.

Тя сви рамене.

– На изплащане е. Ще поискам да ми изпратят нова, съвсем същата. Сега вече знам, че издържа на удар. Може би този път ще предпочета червена обаче.

– Трябва да я обявиш за открадната – каза той. – Обади се на ченгелата и кажи, че тази сутрин, когато си тръгвала за работа, не си я намерила в гаража.

– Това е измама – отбеляза тя.

– Това е умно – поправи я той. – Не забравяй, че не мога да си позволя ченгелата да ме разпитват за случилото се. Та аз не нося дори и шофьорската си книжка.

Джоди се замисли. После се усмихна. *Както се усмихва една сестра, когато прощава на големия си брат някакво прегрешение*, помисли си той.

– Добре – съгласи се Джоди накрая. – Ще се обадя от офиса.

– От кантората!? – възкликна Ричър. – Смяташ да отидеш в проклетата кантора?

– Защо не? – попита тя с изненада.

Той махна неопределено с ръка, назад, към Бродуей.

– След това, което се случи? Джоди, искам да си пред очите ми през цялото време.

– Трябва да отида на работа, Ричър. И... разсъждавай логично. Кантората не е станала по-опасна само заради това, което се случи тук, нали? Това са съвсем различни неща. Преди инцидента нямаше нищо против да отида, какво се е променило сега?

Погледна я. Искаше му се да ѝ каже: *всичко се е променило*. Защото бе ясно, че в това, което Лион бе започнал със старците от кардиологичната клиника, вече са се замесили професионалисти, макар и не съвсем компетентни. Не съвсем компетентни професионалисти, които без малко да се окажат победители тази сутрин. Искаше му се да ѝ каже също: Обичам те, ти си в опасност и не искам да ходиш никъде, където да не мога да се грижа за теб. Само че не можеше да каже нито едното, нито другото. Беше взел решение да не говори с нея за тези неща – за любовта и опасността. Само сви рамене примирено.

– Трябва да дойдеш с мен.

– Защо? За да ти помагам?

Той кимна.

– Да. За да ми помогнеш със старците. Ще им е по-лесно да разговарят с теб, защото си дъщеря на Лион.

– Искаш да съм с теб, защото съм дъщеря на Лион? – попита тя.

Ричър кимна отново. Джоди видя такси и му махна.

– Грешен отговор, Ричър.

Опита се да спори с нея, но не стигна доникъде. Бе взела решение и нямаше намерение да го променя. Най-доброто в момента бе да решат непосредствения проблем – тя трябваше да му наеме кола със златната си кредитна карта и шофьорската си книжка. Накараха шофьора на таксито да ги закара до едно бюро на „Херц“ в центъра. Ричър остана да я чака отред, на слънце, а след петнайсет минути тя се появи от пресечката зад волана на съвсем нов таурус, за да го вземе. Ричър се качи до нея. Върнаха се до долната част на Бродуей и минаха покрай сградата ѝ и мястото на засадата на три пресечки оттам. Смачканите коли ги нямаше. Край бордюра все още се виждаха парчета от стъклата, а по асфалта личаха капки машинно масло, но това бе всичко. Продължиха на юг и спряха пред входа на кантората ѝ. Джоди остави двигателя да работи и дръпна седалката докрай назад, за да е готова за следващия шофьор.

– Е, това е – каза тя. – Ще дойдеш да ме вземеш към седем, нали?

– Толкова късно?

– Днес започвам по-късно – отвърна Джоди. – Следователно ще свърша по-късно.

– Не мърдай от сградата. В никакъв случай.

Ричър излезе на тротоара и я проследи с поглед, докато влезе. Пред входа имаше широк тротоар. Тя го прекоси бързо – голите ѝ крака проблясваха и танцуваха под роклята. После спря, обърна се усмихнато и му махна. Промуши се странично през въртящата се врата, понесла тежкото куфарче. Сградата беше висока – може би на шейсет етажа. Вероятно в нея бяха наели офиси десетки, а може би и стотици отделни фирми. Все пак мястото изглеждаше достатъчно сигурно – непосредствено до входната врата имаше голям пулт, зад който седяха няколко души от охраната. Зад тях имаше стъклена преграда, от стена до стена, от пода до тавана, с една-единствена врата, която се отваряше с бутон под плота на охраната. Зад нея бяха асансьорите. Нямаше начин да се влезе, освен ако охраната не реши да те пусне. Ричър кимна машинално. Може би мястото беше достатъчно сигурно. Може би. Това зависеше от усърдието на хората от охраната. Видя я да разговаря с един от тях – бе навела глава, русата ѝ коса бе паднала напред. След това отиде до вратата в преградата, изчака малко, бутна я, тръгна към асансьорите. Натисна бутон, една от вратите се отвори. Джоди влезе заднишком, стиснала куфара с две ръце пред себе си. Асансьорът се затвори.

Ричър изчака около минута на тротоара, после забързано влезе във фоайето и застана пред портиерите, сякаш го правеше всеки божи ден. Спря пред най-възрастния. Обикновено най-възрастните бяха и най-небрежни. Младите все още хранят някакви надежди за повишение.

– Трябва да отида в „Спенсър, Гътман“ – каза Ричър и погледна часовника си.

– Име? – попита възрастният.

– Линкълн – отговори Ричър.

Човекът беше стар и уморен, но направи каквото трябваше – взе бежжик от една преграда и се вторачи в него.

– Имате ли определена среща?

– Току-що ми се обадиха по пейджъра – отвърна Ричър. – Предполагам, че е нещо спешно.

– Линкълн, като автомобилите ли?

– Като президента – отговори Ричър.

Възрастният кимна и прокара дебелия си пръст надолу по дълъг

списък с имена.

– Няма ви в списъка – каза той след малко. – Не мога да ви пусна, ако ви няма в списъка.

– Работя за Костело – настоя Ричър. – Имат нужда от мен спешно.

– Мога да им се обадя. Кой ви повика?

Ричър сви рамене.

– Мистър Спенсър, предполагам. Обикновено се срещам с него.

Възрастният доби обиден вид и остави бележника на мястото му.

– Мистър Спенсър почина преди десет години. Ако искате да влезете, уредете си среща като всички останали, това е.

Ричър кимна. Мястото беше добре охранявано. Завъртя се на пета и се върна при колата.

Мерилин Стоун изчака, докато мерцедесът на Честър се скри от погледа ѝ, после се втурна в къщата и се залови за работа. Беше сериозна жена и си даваше сметка, че през очаквания период от шест седмици между обявата и продажбата ще трябва да положи сериозни усилия.

Най-напред се обади на службата за почистване. Къщата беше съвършено чиста, но смяташе да махне някои от мебелите. Знаеше, че по-малкото мебели създават впечатление за простор. Къщата щеше да изглежда дори по-голяма, отколкото беше. Освен това по този начин нямаше да позволи потенциалните купувачи да си създават предварително мнение за това кое би било подходящо и кое не. Например италианският шкаф в коридора беше чудесен, идеален за мястото си, но тя не искаше купувачът да си мисли, че коридорът не би могъл да изглежда и по-различно. По-добре беше да няма нищо и да остави въображението на купувача да запълни празнотата.

И така, след като щеше да маха мебели, беше ѝ нужна и службата за почистване, за да се погрижи за местата под мебелите. По-малкото мебели създаваха впечатление за простор, но биещите на очи празни места навяхаха тъга. Обади се в службата, а след това и на транспортната компания и на един склад, защото трябваше да сложи някъде махнатите неща. После се обади на поддръжката за басейна и на градинарите. Искаше да идват всяка сутрин до второ нареждане, за да работят поне по един час всеки ден. Знаеше, че добре оформените градини вършат чудеса.

След това опита да си припомни разни други неща, които бе чела или които бе чула от други хора. Цветя във вазите, разбира се,

навсякъде. Обади се в цветарския магазин. Спомни си как някой ѝ бе казал, че чинийки с препарат за почистване на прозорци улавят всички специфични миризми, които съществуват във всяка къща. Спомни си и че ако сложиш шепа кафени зърна в нагорещената фурна, се получава чудно приятен аромат, който впечатлява още в първия момент. Мушна един пакет в чекмеджето с кухненските прибори, за да ѝ е подръка. Прецени, че ако слага по малко във фурната по времето, когато Шерил ѝ се обади, че идва с клиент, очакваният аромат ще е налице точно навреме.

8

Денят на Честър Стоун започна нормално. Тръгна с колата за работа в обикновеното време. Бенцът го успокояваше както винаги. Слънцето грееше както би трябвало през юни. Шофирането до града мина нормално. Трафикът беше нормалният – повече или по-малко. На бариерите за плащане на пътната такса стояха същите продавачи на вестници и цветя. Разредените автомобили по протежението на Манхатън отново доказваха, че както обикновено и този път е преценил правилно. Паркира на обичайното място в подземния гараж на сградата, което държеше под наем, и се качи с асансьора до кабинета си. След това денят престана да бъде нормален.

Всичко горе беше пусто. Сякаш фирмата му бе изчезнала за една нощ. Хората му си бяха отишли – инстинктивно, като плъхове от потъващ кораб. Един-единствен телефон звънеше някъде по бюрата. Нямаше кой да вдигне слушалката. Компютрите бяха изключени. Екраните на мониторите сивееха и отразяваха луминесцентните лампи на тавана. Неговият кабинет винаги беше тих, но сега бе някак злокобно смълчан. Влезе. Тишината напомняше за гробница.

– Аз съм Честър Стоун – каза той.

Каза го само за да чуе звук, но се получи нещо като грачене. Нямаше ехо, защото дебелият килим и ламперите по стените поглъщаха звуците като дунапрен. Гласът му просто изчезна в пустотата.

– По дяволите! – изруга той.

Беше ядосан. Преди всичко на секретарката си. Бе работила при него дълго време и бе от служителите, от които очакваше да издържат и да бъдат лоялни – срамежлива ръка на рамото му, блясък в очите, обещание да остане и да се бори срещу неприятностите, каквито и да са те. Но бе постъпила както всички други. Бе дочула слуховете, долетели от финансовия отдел – фирмата е разорена, чековете за заплатите нямат покритие, – бе изхвърлила куп стари папки от един кашон, бе събрала в него снимките на проклетите си племенници в евтини рамки и скапаното си растение от бюрото, както и боклуците от чекмеджетата и се бе прибрала с метрото у дома, в спретнатия си малък апартамент, където и да се намираше. Малкият апартамент, ремонтиран и обзаведен с неговите пари от времето, когато нещата вървяха добре. Сега вероятно седеше там по хавлия и пиеше бавно кафе в тази неочаквана свободна сутрин, за да

не се върне никога повече при него. А може би вече четеше обявите за работа в някой вестник и избираше следващия си пристан.

– По дяволите! – изруга той пак.

Завъртя се на пета, мина през стаята на секретарката и се върна при асансьора. Спусна се до партера и излезе на улицата. Тръгна на запад, с разтуптяно сърце, бесен. Огромните блестящи масиви на „Близнаците“ се издигаха съвсем близо. Прекоси площада и се качи в асансьора. Потеше се. Хладният въздух във фоайето проникваше през дрехите му. Експресният асансьор го качи на осемдесет и осмия етаж. Мина бързо по тесния коридор и влезе в офиса на Хоби за втори път за двайсет и четири часа.

Секретарят седеше на мястото си. От малката кухничка в другия край на приемната излезе набит човек в скъп костюм. В едната си ръка носеше две големи порцеланови чаши. Стоун долови аромат на кафе. Видя как над чашите се издига синкава пара. Погледна единия, после другия.

– Искам да видя Хоби – каза той.

Не му обърнаха внимание. Набитият отиде до бюрото и остави едната от чашите пред секретаря. После мина покрай Стоун и застана поблизо до вратата към коридора, отколкото беше той. Секретарят се наклони напред и внимателно завъртя чашата с кафе, докато дръжката застана в удобно за ръката му положение.

– Искам да видя Хоби – повтори Стоун, вперил поглед право пред себе си.

– Името ми е Тони – отговори секретарят.

Стоун се обърна към него и го изгледа втренчено. На челото му имаше червенина, като че ли неотдавна някой го бе ударил. Косата на слепоочията му бе срасана, но мокра, сякаш бе слагал на челото си студена кърпа.

– Искам да видя Хоби – каза Стоун за трети път.

– Мистър Хоби днес няма да бъде в офиса – каза Тони. – Засега аз ще се занимавам с вашите въпроси. Трябва да обсъдим някои неща, нали?

– Да, трябва – отвърна Стоун.

– В такъв случай да влезем вътре – каза Тони и се изправи.

Кимна на другия, той заобиколи бюрото и седна на стола. Тони тръгна към кабинета на Хоби. Отвори вратата и я задържа, за да влезе Стоун. Беше също толкова сумрачно, колкото и предишния ден. Щорите все още бяха спуснати. Тони прекоси тъмната стая и седна зад бюрото,

на стола на Хоби. Пружините проскърцаха в тишината. Стоун тръгна след него, после спря и се огледа – не знаеше къде да седне.

– Ти ще стоиш прав – каза му Тони.

– Какво? – попита Стоун.

– Ти ще стоиш прав, докато водим този разговор.

– Какво? – попита Стоун още веднъж, изумен.

– Точно пред бюрото – добави Тони.

Стоун застана неподвижно, с плътно затворена уста.

– Ръцете отстрани – продължи Тони. – Изправи раменете и не се отпускаяй.

Каза го спокойно и тихо, като че ли беше в реда на нещата, без изобщо да помръдне. След това стана тихо. Чуваха се само приглушени звуци, долитащи от други места в сградата и от сърцето в собствените му гърди. Очите на Стоун започнаха да свикват с мрака. Вече можеше да различи драскотините по плота на бюрото от куката на Хоби. Като оплетена с гняв дантела, вдълбана дълбоко в дървото. Тишината го смущаваше. Нямаше никаква идея как да реагира на подобно отношение. Погледна към канапето вляво. Беше унизително да стои прав. Още повече, когато ти го каже някакъв си проклет секретар. Погледна към канапето вдясно. Знаеше, че би трябвало да реагира. Трябваше да отиде и да седне на едно от канапетата. Да не му обърне внимание. *Да го направи.* Да седне, да покаже на този тип с кого си има работа. Все едно да извади коз асо. *Седни на канапето, за бога,* каза си. Краката му обаче не помръдваха. Беше като парализиран. Продължаваше да стои неподвижно, вцепенен от гняв и унижение. И страх.

– Облякъл си сакоето на мистър Хоби – отбеляза Тони. – Би ли го свалил, ако обичаш?

Стоун го гледаше втренчено. След това наведе очи към сакоето си. Шито в Лондон. Даде си сметка, че за пръв път в живота си облича едни и същи дрехи два поредни дни.

– Това е моето сако – отвърна Стоун.

– Не, не е. На мистър Хоби е.

Стоун поклати глава.

– Купих го в Лондон. Съвсем определено това е моето сако.

Тони се усмихна в тъмнината.

– Изглежда, не разбираш, нали?

– Какво да разбирам? – попита Стоун с безизразно лице.

– Че сега си собственост на мистър Хоби. Ти си негов. Заедно с всичко, което имаш.

Стоун се втрени в него. Беше много тихо. Ако не се броят шумовете на сградата и биенето на собственото му сърце.

– Така че свали сакото на мистър Хоби – каза Тони тихо.

Стоун продължаваше да го гледа. Само устата му се отваряше и затваряше, без да издаде и звук.

– Свали го. Не е твоя собственост. Не можеш да обличаш чужди дрехи.

Гласът беше тих, но изпълнен със заплаха. Лицето на Стоун беше вдървено от изненада, но изведнъж ръцете му се раздвижиха, сякаш не се подчиняваха на съзнателен контрол. Пребори се със сакото, свали го и го улови за яката, сякаш беше в магазин за мъжка конфекция и искаше да върне дреха, която току-що е пробвал, но не му е харесала.

– На бюрото, моля – каза Тони.

Стоун остави сакото върху бюрото. Опипа го и почувства грапавината на вълнения плат. Тони го придърпа към себе си и претърси джобовете един след друг. Струпа съдържанието им на малка купчинка пред себе си, после грабна сакото, сви го небрежно на топка и го запрати през бюрото върху лявото канапе.

Вдигна писалката „Монблан“, присви устни удовлетворено и я пъхна в джоба си. След това взе връзката ключове, разтла ги върху бюрото и ги разгледа един по един. Отдели ключа за колата и го стисна с палеца и показалеца си.

– Мерцедес?

Стоун кимна безмълвно.

– Модел?

– 500 SL – промърмори Стоун.

– Нов?

Стоун сви рамене.

– На една година.

– Цвят?

– Тъмносин.

– Къде е?

– В гаража на офиса ми.

– Ще го прибера по-късно – увери го Тони.

Отвори едно чекмедже и пусна ключовете вътре. Затвори го и насочи вниманието си към портфейла. Разтвори го, тръсна съдържанието му върху бюрото и избута каквото е останало с показалец. Когато го изпразни, Тони го захвърли в кошчето за боклук. След това хвърли поглед на снимката на Мерилин и я запрати след портфейла. Стоун чу лекото

драскане на фотографската хартия в металните стени на кошчето. Тони подреди кредитните му карти една върху друга и ги бутна настрана с жест на крупие.

– Един тип, когото познаваме, ще ни даде за тях сто долара – каза той.

После събра на едно място книжните пари, подреди ги по купюри, преброи ги и ги зашила с кламер. Пусна ги в същото чекмедже, в което бе пуснал и ключовете.

– Какво искате? – попита Стоун.

Тони го погледна.

– Искам да свалиш вратовръзката на мистър Хоби.

Стоун сви безпомощно рамене.

– Питам сериозно. Какво искате от мен?

– Седемнайсет милиона и сто хиляди долара. Толкова ни дължиш.

Стоун кимна.

– Знам. Ще ви платя.

– Кога? – попита Тони.

– Ще ми е нужно малко време, разбира се – отговори Стоун.

Тони кимна.

– Добре. Имаш един час.

Стоун го изглежда.

– Трябва ми повече от час.

– Но имаш само толкова.

– Не мога да ви върна парите за един час.

– Знам, че не можеш – каза Тони. – Не можеш да ги върнеш за един час, за един ден, за седмица, месец или година, защото си безполезен боклук, който не успя да се измъкне от мокрия чувал, нали?

– Какво?

– Ти си позор, Стоун. Получи бизнес, над който дядо ти се е трудил като роб и който баща ти разшири още повече само за да го изхвърлиш в тоалетната, защото си пълен глупак, нали?

Стоун сви рамене, после преглътна.

– Понесох няколко удара – отвърна той, – но какво можех да направя?

– Свали вратовръзката! – изкрещя Тони.

Стоун се стресна, вдигна ръце нагоре и се зае с възела.

– Свали я, гаден боклук! – крещеше Тони.

Най-накрая успя да я развърже. Хвърли я върху бюрото, оплетена на кълбо.

– Благодаря, мистър Стоун – каза Тони тихо.

– Какво искате от мен? – попита Стоун шепнешком.

Тони бръкна в друго чекмедже и извади изписан на ръка лист. Беше жълт, почеркът беше дребен и неравен. Някакъв списък. Вдясно се виждаше колона цифри, които бяха сумирани в долния край на листа.

– Притежаваме трийсет и девет процента от корпорацията ти – отбеляза Тони. – От тази сутрин. Искаме още дванайсет процента.

Стоун го изгледа втренчено.

– Искате контролния пакет?

– Точно така – отговори Тони. – Държим трийсет и девет процента, ако добавим дванайсет, ще станат петдесет и един, което наистина е контролният пакет.

Стоун преглътна пак и поклати глава.

– Не. Няма да направя това.

– Добре. В такъв случай искаме седемнайсет милиона и сто хиляди долара до един час.

Стоун се заоглежда вляво и вдясно като обезумял. Вратата зад гърба му се отвори, набитият мъж със скъпия костюм влезе, мина безшумно по килима и застана със скръстени ръце зад рамото на Тони.

– Часовника, ако обичаш – продължи Тони.

Стоун погледна лявата си китка. Беше ролекс. Металът приличаше на стомана, но беше платина. Беше го купил в Женева. Разкопча верижката и му го подаде. Тони кимна и го пусна в друго чекмедже.

– А сега свали ризата на мистър Хоби.

– Не можете да ме принудите да ви дам повече акции – каза Стоун.

– Мисля, че можем. Свали ризата, разбра ли какво ти казах?

– Слушай, няма да се поддам на натиск – заяви Стоун с цялата самоувереност, която успя да събере.

– Вече се поддаваш – възрази Тони. – Не е ли така? Всеки момент ще изцапаш панталоните на мистър Хоби. Това между другото би било голяма грешка, защото ще те накараме да ги почистиш.

Стоун не каза нищо. Просто гледаше втренчено в една точка, някъде между двамата мъже.

– Дванайсет процента от акциите – каза Тони спокойно. – Защо не? И без това не струват нищо, а и без тях пак ще ти останат четирийсет и девет процента.

– Трябва да говоря с адвокатите си – отвърна Стоун.

– Добре, говори.

Стоун се озърна безпомощно.

– Къде е телефонът?

– Тук няма телефон – обясни Тони. – Мистър Хоби мрази телефоните.

– Тогава как?

– Викай – отговори Тони. – Викай с цяло гърло и може би адвокатите ти ще те чуят.

– Какво?

– Викай – повтори Тони. – Бавно загреваш, нали, мистър Стоун? Събери две и две и си направи заключенията. Тук няма телефон, не можеш да излезеш от стаята, следователно ще трябва да викаш.

Стоун продължаваше да гледа втренчено.

– Викай, долнопробен боклук! – изкрещя Тони.

– Не, не мога – отвърна Стоун безпомощно. – Не знам какво имаш предвид.

– Свали ризата – извика Тони.

Стоун се разтрепери. Поколеба се, с увиснали във въздуха ръце.

– Свали я, гаден боклук! – изкрещя Тони.

Стоун вдигна ръце нагоре и разкопча ризата. Съблече я като автомат, стисна я и затрепери, останал само по фланелка.

– Сгъни я хубаво, моля – каза Тони. – Мистър Хоби не обича нещата му да са в безпорядък.

Стоун вложи цялото си старание. Тръсна ризата, сгъна я внимателно на две, после още на две и я сложи върху сакото на канапетото.

– Дай ни дванайсетте процента – каза Тони.

– Не – отвърна Стоун и стисна юмруци.

Стана тихо. Тихо и тъмно.

– Тук обичаме ефективността – каза след малко Тони. – Трябваше да обръщаш повече внимание на ефективността, когато му беше времето, и сега бизнесът ти нямаше да е в тоалетната. Така. В такъв случай кой е най-ефективният начин да направим всичко това?

Стоун сви рамене безпомощно.

– Не разбирам за какво става дума.

– Тогава ще ти обясня. Искаме да се съгласиш. Искаме да сложиш подписа си на лист хартия. Как да го постигнем?

– Никога няма да го постигнеш, копеле такова! – каза Стоун. – Преди това ще обявя фалит. Параграф единайсет. Няма да получиш нищо от мен. Абсолютно нищо. Ще се съдим пет години минимум.

Тони поклати глава търпеливо, като дългогодишен начален учител, който чува поредния грешен отговор.

– Правете каквото искате – продължи Стоун, – но няма да ви дам компанията си.

– Можем да ти причиним болка.

Очите на Стоун се насочиха към плота на бюрото, потънал в полумрака. Вратовръзката все още бе там, върху драскотините от куката.

– Свали панталоните на мистър Хоби! – изкрещя Тони.

– Не, няма, по дяволите! – изкрещя Стоун в отговор.

Мъжът зад Тони бръкна под самото си. Чу се проскърцване на кожа. Стоун се вторачи в него стъписано. Онзи извади малък черен пистолет. Насочи го към него, прицели се, заобиколи бюрото и тръгна към Стоун. Приближаваше. Бавно. Очите на Стоун се разшириха. Втрещиха се в оръжието. Беше насочено към лицето му. Стоун затрепери и се изпоти. Мъжът пристъпваше тихо, цевта приближаваше, очите на Стоун я следяха, събираха се в средата. Цевта опря в челото му. Мъжът натискаше. Металът беше твърд и студен. Стоун се разтрепери още повече. Затстъпва под натиска. Залитна, опитваше се да фокусира пистолета, превърнал се в размазано черно петно пред очите му. Не успя да види как другата ръка на мъжа се свива в юмрук. Не видя и как замахва. Юмрукът хлътна в корема му и Стоун се свлече като чувал – краката му се подгънаха, сгърчи се, не можеше да си поеме дъх, щеше да повърне.

– Сваляй панталоните, боклук! – изрева Тони.

Другият го изрита с всичка сила и Стоун се завъртя по гръб, като обърната костенурка. Едва дишаше. Давеше се. Посегна към колана. Разкопча го. След това копчето и ципа. Смъкна панталона, но крачолите се закачиха за обувките и го изтегли обърнат наопаки.

– Стани, Стоун – каза Тони тихо.

Стоун се надигна, олюля се, наклони се напред, с наведена глава, и се улови за коленете. Стомахът му се издигаше и спускаше, краката му стърчаха изпод гачетата бели и гладки, с нелепо изглеждащи черни чорапи и обувки.

– Можем да ти причиним болка – каза Тони. – Разбираш, нали?

Стоун кимна и пое въздух. Притискаше корема си с ръце. Все още не можеше да диша нормално.

– Разбираш, нали? – попита Тони отново.

Стоун се насили да кимне.

– Кажй го с думи, Стоун – настоя Тони. – Кажй, че можем да ти причиним болка.

– Можете да ми причините болка – изпъшка Стоун.

– Но няма да го направим. Мистър Хоби не обича нещата да стават

по този начин.

Стоун избърса сълзите от очите си, после вдигна очи, изпълнен с надежда.

– Мистър Хоби предпочита да причинява болка на съпругите – обясни Тони. – Така е по-ефективно, нали? Дава по-бързи резултати. На този етап всъщност би трябвало да мислиш за Мерилин.

Наестият таурус беше доста по-бърз от джипа. По сухите пътища през юни не можеше да има конкуренция. Може би при снеговете и поледите през януари и февруари би оценил по-високо машината с двойно предаване, но през юни за едно бързо пътуване по поречието на Хъдсън обикновената кола несъмнено беше много по-добър избор. Беше ниска и стабилна, возеше добре, вземаше завоите отлично. И беше тиха. Беше пуснал по радиото мощна градска радиостанция и някаква кънтри певица на име Уинона Джъд го питаше „Защо не аз?“ Не би трябвало Уинона Джъд да му допада чак толкова, знаеше го, защото, ако някой го попиташе дали обича кънтри певиците, които пеят жаловито за любовта, вероятно щеше да отговори „не“ заради прудебежденията си. Тази обаче имаше страхотен глас, а китарата в парчето беше просто великолепа. Думите също му въздействаха, защото си представяше, че ги изрича Джоди, а не Уинона Джъд. „Защо не аз, когато остарееш? – пееше тя. – Защо не аз?“ Започна да припява с грубия си бас и когато песента свърши и започнаха рекламите, вече си мислеше, че ако някога има къща и стереоуредба, би си купил тази песен. „Защо не аз?“

Караше на север, по шосе номер 9. Картата на „Херц“ беше с него и тя беше достатъчно голяма, за да му покаже, че Брайтън е по средата между Пийкскил и Пофкипси, право на запад по река Хъдсън. Адресът на старците беше до картата, написан на лист от клиниката на доктор Макбанърман. Караше достатъчно бързо, за да стигне дотам, достатъчно бавно, за да не го закачат пътните полицаи, които според него можеха да се крият зад всеки храст в очакване да повишат приходите на общината си чрез радари и непопълнени кочани за глоби.

След час стигна до Гарисън и реши да продължи на север по магистралата, която помнеше, че отбива леко на запад през реката към Нюбъроу. Би трябвало да има изход от тази магистрала малко преди Хъдсън, така че да влезе в Брайтън отгоре. След това оставаше само да открие адреса, което можеше и да се окаже трудно.

Оказа се лесно обаче, защото пътят, по който влезе в града от север,

носеше същото име, което бе изписано на втория ред от адреса на старците. Продължи да се движи на юг и да оглежда пощенските кутии и номерата на къщите. Тогава стана по-трудно. Пощенските кутии бяха поставени на групи от по шест през стотина метра, без никаква видима връзка с къщите на притежателите си. Всъщност не се виждаха никакви къщи – до тях се стигаше по тесни пъччета, застлани с чакъл или асфалт, които се разклоняваха вляво и вдясно през гората като тунели.

Откри пощенската кутия, която търсеше. Беше окачена на дървен кол, прогнил от времето и наклонен напред от тежестта на снега през зимата. Около него се виеха трънаци и пълзящи растения. Кутията беше голяма, тъмнозелена, а номерът на къщата беше старателно написан от страни на ръка. Бе и доста избелял. Вратичката висеше отворена, защото кутията беше претъпкана с поща. Ричър извади пликовете, сложи ги на предната седалка до себе си и затвори вратичката. Върху нея беше изписано името „Хоби“.

Всички пощенски кутии бяха от едната страна на пътя за удобство на пощальона, но къщите бяха от двете страни. От мястото, където беше спрял, се виждаха четири – две отляво и две отдясно. Сви рамене и тръгна към първата вдясно, към реката.

Не беше тази. В края на алеята имаше две къщи, гледащи на север и на юг. Върху портата на едната имаше табела с име: *Козински*. Пред другата бе паркиран ярко червен понтиак файърбърд. Над вратата на гаража бе монтиран баскетболен кош, на моравата отпред се търкаляха детски велосипеди. Нямаше убедителни признаци обитателите да са възрастни и немощни хора.

Първото от разклоненията вляво също не водеше където трябва. Оказа се второто. Беше обрасла с шубраци алея, успоредна на реката. Върху портата на оградата имаше друга пощенска кутия, потънала в ръжда, свидетелство от времето, когато пощенската служба е била готова да идва по-близо до дома ти. И тя някога е била боядисана в тъмнозелено, но това се долавяше още по-трудно, отколкото при другата. Същият надпис с боя, направен на ръка, призрачно избелял: „Хоби“. В къщата влизаха електрически проводници и телефонен кабел, от които висяха растения като завеси. Вкара колата през портата и продължи нататък. Шубраците от двете страни на пътя дращеа по стъклата. Спря зад стар двуместен шевролет, паркиран под навес. Машината беше огромна – предният капак и багажникът бяха като корабни палуби, а кафявата боя бе станала матова като на всички стари коли.

Изгаси двигателя и слезе, после се наведе и взе пощата от

седалката. Къщата беше едноетажна и се простираше на запад към реката. Беше в същия кафяв цвят като колата – стари греди, гниеща дървения. Дворът беше в безпорядък – такива стават поддържаните градини след петнайсет дъждовни пролети и горещи лета при пълна липса на грижи. Между навеса за колата и вратата на къщата имаше широка някога пътека, по която сега едва можеше да се мине заради настъпващите храсталаци. Ричър се огледа и реши, че един пехотен взвод с огнехвъргачки би свършил по-добра работа на това място от всякакви градинари.

Добра се до пътната врата въпреки трънаците, които се закачаха по дрехите му. Имаше звънец, но не работеше. Приведе се и почука. Почака малко и понеже никой не отвори, почука пак. Чуваше звуците на джунглата зад себе си. Насекоми. Чуваше и ауспуха на колата си – изстиваше и пукаше. Почука още веднъж. Изчака малко. Някъде в къщата проскърцаха дъските на пода. Чуха се стъпки, които приближиха пътната врата и спряха от другата ѝ страна.

– Кой е? – попита женски глас, тънък и приглушен от дървената преграда.

– Ричър – извика той в отговор. – Приятелят на генерал Гарбър.

Гласът му прокъркна в тишината. Някакво подплашено животно прошумоля в храстите, ръждясалата ключалка изщрака и вратата се отвори със скърцане. Вътре беше тъмно. Ричър направи крачка напред, за да влезе в сянката на стряхата, и видя стара жена. Беше може би на осемдесет, слаба като пръчка, с бяла коса, прегърбена, облечена в избеляла рокля на цветя, която се разширяваше от кръста надолу над найлонови фусты. Бе виждал подобни рокли на снимки от петдесетте и шейсетте – жени от крайградските райони на градински увеселения, най-често с дълги бели ръкавици, шапки с широка периферия и доволни усмивки.

– Очаквахме ви – каза старицата.

Обърна се и застана странично. Ричър кимна и пристъпи напред. Роклята ѝ беше толкова широка, че за да влезе, трябваше краката му да се отрят в нея. Чу се шумолене на найлон.

– Донесох ви пощата – каза той. – Кутията беше пълна.

Подаде ѝ купчината пожълтели пликкове.

– Благодаря – отвърна жената. – Много сте мил. Дотам е далеч, за да отидеш пеша, а когато сме с колата, не искаме да спираме, за да не ни блъсне някой. Пътят е много натоварен и всички карат много бързо. Побързо, отколкото трябва, струва ми се.

Ричър кимна. Това беше най-спокойният път, който някога беше

виждал. Човек би могъл да заспи на осевата линия – шансовете да оцелее до сутринта бяха много добри. Все още държеше пощата. Старицата не проявяваше никакво любопитство към писмата.

– Къде да ги оставя? – попита Ричър.

– В кухнята, ако обичате.

Коридорчето беше тъмно, покрито с мрачна ламперия. Кухнята беше още по-зле. Имаше малко прозорче с жълтеникаво релефно стъкло. Видя отделни кухненски шкафове, байцвани в някакъв кално тъмен цвят, и чудати емайлирани уреди на ментовозелени и сиви точки, върху къси крачета. Въздухът миришеше на стара храна и топла фурна, но иначе беше чисто и подредено. Върху протрития балатум беше постлана стара черга. Видя нащърбена порцеланова чаша, в която бяха оставени чифт очила с дебели стъкла. Домакинята щеше да ги сложи на очите си и да прегледа пощата веднага щом посетителят си тръгне, след като прибере най-хубавата си рокля обратно в гардероба при нафталина.

– Мога ли да ви предложа малко кейк? – попита тя.

Ричър погледна към печката. Видя голяма порцеланова чиния, покрита с протрита ленена кърпа. Беше изпекла нещо за него.

– А кафе?

До печката се мъдреше древна кафеварка с ментовозелен емайл, стъклена дръжка на капака и електрически шнур, чиято изолация беше от прокъсан плат. Кимна.

– С удоволствие ще изпия едно кафе с кейк.

Жената явно остана доволна. Спусна се към печката, роклята ѝ зашумоля. Натисна бутона на кафеварката с тънък, треперещ палец. Беше заредена, готова за работа.

– Ще стане веднага – отбеляза тя, изправи се и се послуша. Кафеварката избълбука силно и заработи. – Е, а сега елате да ви запозная с мистър Хоби. Буден е и гори от нетърпение да ви види. Докато чакаме кафето.

Поведе го през коридорчето, към малка гостна отзад. Беше четири на четири, пълна с кресла, канапета и стигащи до гърдите бюфети със стъклени витрини, в които бяха подредени порцеланови украшения. На едно от креслата седеше старец. Беше в костюм от корав вълнен плат, син, на места протрит, поне с три номера по-голям за изсушеното му тяло. Яката на ризата му беше като голям колосан обръч около белия му жилест врат. От косата му бяха останали хаотично разположени бели копринени кичури. Китките му приличаха на моливи, щръкнали изпод маншетите на ризата му. Дланите му бяха слаби и кокалести, отпуснати

върху подлакътниците на креслото. Под ноздрите му минаваше прозрачна найлонова тръбичка, която бе закрепена зад ушите му. Зад стола имаше кислороден апарат на колелца. Старецът вдигна очи и пое шумно от животелния газ сякаш за да си осигури енергията, нужна му, за да вдигне ръка.

– Майор Ричър – каза той. – Приятно ми е.

Ричър пристъпи напред, улови ръката му и я стисна. Беше студена и суха, напомняше ръка на скелет, увита в плат. Старецът пое още малко кислород и продължи:

– Аз съм Том Хоби, майоре. А тази прекрасна дама е съпругата ми Мери.

Ричър кимна.

– Приятно ми е – каза той. – Само че вече не съм майор.

Старецът кимна и пак пое дълбоко кислород.

– Служили сте – отбеляза той. – Следователно имате право на званието си, струва ми се.

В средата на едната стена имаше иззидана от камъни камина. На рафта над нея бяха подредени множество снимки, монтирани в богато украсени сребърни рамки. Повечето бяха цветни, на млад мъж в маслиненозелена бойна униформа, заснет в различни пози и ситуации. Видя и една по-стара снимка, на друг мъж в униформа, висок, изпънат и усмихнат, ефрейтор от друго поколение. Може би беше самият мистър Хоби от времето, преди сърцето да започне да му създава проблеми. Ричър не бе в състояние да прецени. Нямахше прилика.

– Това съм аз – каза мистър Хоби, когато проследи погледа му.

– През Втората световна война ли? – попита Ричър.

Старецът кимна. В очите му се появи тъга.

– Така и не ме изпратиха на фронта – продължи мистър Хоби. – Записах се доброволец доста преди набора, но сърцето ми беше слабо още тогава и не ме взеха. Прекарах службата си в един склад в Ню Джърси.

Ричър кимна. Хоби протегна ръка назад и завъртя кранчето на кислородния апарат, за да засили притока на газ.

– Ще донеса кафето – обади се старицата. – И кейка.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – попита Ричър.

– Не, няма нужда – отвърна тя и излезе от стаята с шумолене.

– Заповядайте, майоре, седнете – каза Том Хоби.

Ричър кимна и седна на малко кресло, достатъчно близо, за да чува слабия глас на стареца.

Чуваше и дишането му. Нищо повече – само лекото свистене на

бутилката с кислород и подрънкване на порцелан откъм кухнята. Нормални домашни звуци. На прозореца имаше щори от лимоненожълта пластмаса, леко притворени, за да не пускат светлината отвън. Реката беше някъде там, вероятно отвъд буренясалия двор, трийсетина мили нагоре по течението от къщата на Лион Гарбър.

– Готово – извика мисис Хоби от коридорчето.

Тикаше количка за сервиране, върху която беше подреден сервиз – еднакви чаши и чинийки, каничка за мляко и захарница. Бе махнала ленената кърпа и отдолу се бе показал кейк, поръсен с нещо жълто – може би лимон. Древната кафеарка също беше там и ухаеше на кафе.

– Как го пиете?

– Без мляко и захар – отговори Ричър.

Наля кафе в една от чашите. Китката ѝ трепереше от усилието. Докато му я поднасяше, чашата подрънкваше в чинийката. След това отряза парче кейк, сложи го в друга чинийка и също му я подаде. Чинията трепереше. Кислородният апарат свистеше. Старият мистър Хоби вероятно репетираше разказа си, делеше го на части, поемаше въздух, за да захрани с енергия всяка от тях.

– Бях печатар – започна той неочаквано. – Имах собствена печатница. Мери работеше при един от големите ми клиенти. Запознахме се и се оженихме през пролетта на четирийсет и седма. Синът ни се роди през юни четирийсет и осма.

Обърна се и прокара поглед по редицата снимки.

– Нашият син, Виктор Труман Хоби.

Гостната притихна както при отдаване на последна почит.

– Вярвах в дълга – продължи старецът. – Не бях годен за активна военна служба и ужасно съжалявах, че е така. Горчиво съжалявах. Все пак бях щастлив, че мога да служа на страната си по някакъв начин и служих достойно. Възпитах сина си да обича страната си и да ѝ служи по същия начин. Той се записа доброволец във Виетнам.

Старият мистър Хоби затвори уста и пое въздух през ноздрите – веднъж, два пъти, после протегна ръка към пода до себе си и взе подвързана с кожа папка. Сложи я върху кокалестите си колене и я разтвори. Извади някаква снимка и му я подаде. Ричър балансира чинийката и чашката с кафето и се наведе, за да я вземе. Беше избледняла цветна снимка на момче, направена в някакъв заден двор. Момчето беше на девет или десет, набито, с бели зъби, лунички, ухилено, с метална купа, нахлупена на главата като каска, и детска пушка на рамо. Джинсите му бяха мушнати в ботите, за да приличат на военна униформа.

– Искаше да стане войник – продължи мистър Хоби. – Винаги е искал. Това беше амбицията му. По онова време одобрявах, разбира се. Не можем да имаме повече деца, така че Виктор остана сам. Беше светлият лъч в живота ни. Сметнах, че стремежът да стане войник е добър за единствения син на един патриотично настроен баща.

Последва пауза. Кашляне. Свистене на кислорода от бутилката. Тишина.

– Одобрявахте ли Виетнам, майоре? – попита Хоби неочаквано.

Ричър сви рамене.

– Тогава бях твърде млад, за да си изградя някакво определено мнение. От гледна точка на това, което знам днес, мисля, че не бих одобрил войната във Виетнам.

– Защо?

– Всичко беше погрешно там – отговори Ричър. – Мястото, времето, причините, подходът, методите, лидерите. Нямахме стабилна подкрепа, нямаше истинско желание за победа, нямаше смислена стратегия.

– Бихте ли заминали там?

Ричър кимна.

– Да, бих заминал. Нямахме да имам избор. Освен това съм син на военен. Все пак завиждам на неговото поколение. Много по-лесно е било да се сражаваш във Втората световна война.

– Виктор искаше да пилотира хеликоптер – отбеляза Хоби. – Искаше го страстно. Вината и тук е моя, боя се. Заведох го на един панаир в провинцията и платих два долара, за да се повози на хеликоптер. Беше стара машина „Бел“. С такива пръскат нивите. След това не искаше нищо друго, освен да стане пилот на хеликоптер. И реши, че най-доброто място да се научи да лети е армията.

Извади още една снимка от папката и я подаде. Беше на същото момче, но вече на около двайсет, отново ухилено, израснало, в нова униформа. Стоеше пред военен хеликоптер „Хилър Н-23“, стара тренировъчна машина.

– Това е във Форт Уолтърс – каза Хоби. – Чак в Тексас. Начална армейска школа за пилоти на хеликоптери.

Ричър кимна.

– Значи във Виетнам е бил пилот на хеликоптер? – попита той.

– Завърши втори по успех в групата си – каза Хоби. – Това не ни изненада. Винаги се е учил много добре още от гимназията. Особено добър беше по математика. Разбираше от счетоводство. Въобразявах си, че ще завърши колеж и ще дойде при мен, за да се занимава със

сметките. Очаквах го с нетърпение. Мен не ме биваше в училище, майоре. Сега няма смисъл да го крия. Не съм образован. Успехите на Виктор ми доставяха истинско удоволствие. Беше умно момче. И много добро. Умен, мил, добросърдечен... идеалният син. Нашият единствен син.

Старицата мълчеше. Не ядеше от кейка, не пиеше кафе.

– Дипломира се във Форт Ръкър – продължи Хоби. – В Алабама. Отидохме дотам, за да присъстваме на церемонията.

Подаде му следващата снимка. Беше копие на една от онези, върху рафта над камината – избеляло пастелно небе и трева, високо момче в парадна униформа, с нахлупена над очите фуражка, прегърнало по-възрастна жена, облечена в щампована рокля. Снимката беше с леко разместен фокус, хоризонтът беше малко накриво... Снимал беше суеятящ се, задъхан от гордост баща.

– Това са Виктор и Мери – обясни старецът. – Тя не се е променила никак, нали? Оттогава досега.

– Никак – излъга Ричър.

– Обичахме това момче – обади се старицата тихо. – Изпратиха го отвъд океана две седмици, след като направихме тази снимка.

– През юли шейсет и осма – каза Хоби. – Беше на двайсет години.

– Какво се случи по-нататък? – попита Ричър.

– Изкара пълния срок. Награждаваха го два пъти. Върна се с медал. Веднага си дадох сметка, че перспективата да води сметките на малка провинциална печатница е твърде ограничена за него. Предположих, че след като приключи с военната служба, ще стане цивилен летец и ще работи за нефтодобивните компании. В Залива например. Там плащаха много добре на военните пилоти.

– Само че той замина отново – обади се мисис Хоби. – Пак за Виетнам.

– Записа се пак – добави мистър Хоби. – Не беше длъжен да го прави, но каза, че било негов дълг. Заяви, че войната все още продължавала и че е длъжен да вземе участие. Това бил истинският патриотизъм.

– И какво стана после? – попита Ричър.

Двамата мълчаха продължително.

– Не се върна – каза мистър Хоби накрая.

Тишината бе надвиснала като някаква тежест в стаята. Някъде тик-такеше часовник. Звукът сякаш се усилваше все повече и повече, докато накрая заприлича на гневно блъскане с чук.

– Това ме съсипа – каза мистър Хоби тихо.

Кислородът свистеше навън и навътре, навън и навътре през

свитото му гърло.

– Просто ме съсипа. Казах, че съм готов да дам остатъка от живота си само за да прекарам поне още един ден с него.

– Остатъкът от живота си – повтори като ехо жена му. – Само за да прекарам поне още един ден с него.

– Не бяха само думи – продължи Хоби. – И сега съм готов на това. И сега, майоре. Като ме погледне човек... не е кой знае каква сделка, нали? Вече не ми остава много живот. Но тогава го казах и съм го казвал всеки ден от трийсет години насам. Бог ми е свидетел, това не са празни думи. Остатъкът от живота ми за един ден със сина ми.

– Кога го убиха? – попита Ричър.

– Не го убиха – отговори Хоби. – Попадна в плен.

– Бил е пленник?

Старецът кимна.

– В началото ни казаха, че е безследно изчезнал. Предположихме, че е мъртъв, но продължихме да се надяваме. Обявиха го за изчезнал и си остана така. И досега нямаме официално потвърждение, че е умрял.

– И започнахме да чакаме – поде мисис Хоби. – Чакахме с години. И започнахме да разпитваме. Казаха ни, че Виктор е изчезнал и че го смятат за загинал. Само това можеха да ни кажат. Хеликоптерът му бил свален над джунглата и не успели да открият отломките.

– В началото приехме това обяснение – каза мистър Хоби. – Знаехме какво е било. Много момчета загинаха, без да имат гробове. Винаги е така на война.

– После направиха паметника – каза мисис Хоби. – Виждали ли сте го?

– Стената с имената ли? – попита Ричър. – Във Вашингтон? Да, бил съм там. Виждал съм я. Смятам, че е силен монумент.

– Отказаха да впишат името му на нея – каза мистър Хоби.

– Защо?

– Така и не ни обясниха. Питахме, молихме, но изобщо не ни обясниха защо. Просто заявиха, че вече не го смятат за жертва.

– Тогава попитахме за какъв го смятат – вметна мисис Хоби. – Изчезнал по време на бойни действия, това ни отговориха.

– Само че другите изчезнали по време на бойни действия са записани на стената – каза мистър Хоби.

Отново настъпи тишина. Часовникът в съседната стая продължаваше да трака.

– Какво каза за това генерал Гарбър? – попита Ричър.

– Не проумяваше – отговори Хоби. – Изобщо не разбираше защо. Когато почина, все още се опитваше да провери какво се е случило.

Тишина. Свистенето на кислорода, тракането на часовника.

– Но ние знаем какво се е случило – обади се мисис Хоби.

– Така ли? – попита Ричър. – Какво?

– Единственото смислено обяснение е, че е попаднал в плен – отговори мисис Хоби.

– И не е бил освободен – добави мистър Хоби.

– И затова армията го прикрива – продължи мисис Хоби. – Властите са гузни. Факт е, че някои момчета изобщо не са били освободени. Виетнамците са ги задържали като заложници, за да измъкнат международна помощ, кредити и търговски отстъпки от нас след войната. Нещо като шантаж. Нашите власти не са отстъпили през годините, въпреки че момчетата са все още там. Не биха могли да го признаят. Крият фактите и не искат да говорят за тези неща.

– Сега обаче ние можем да го докажем – каза мистър Хоби.

Извади още една снимка от папката и му я подаде. Беше по-скорошна, с ярки, блестящи цветове. Беше направена с телеобектив през някакви хрусталаци. Бодлива тел, опъната на колове от бамбук. Азиатец с кафява униформа и кърпа на главата. Автомат в ръцете. Съветски Калашников. Нямахме съмнение в това. Виждаше се и още една фигура. Висок белокож човек на около петдесет, отслабнал, съсухрен, превит и посивял, облечен с избеляла армейска униформа. Гледаше встрани от азиатца, лицето му бе сгърчено.

– Това е Виктор – каза мисис Хоби. – Синът ни. Снимката е правена миналата година.

– Разпитвахме в продължение на трийсет години – добави мистър Хоби. – Питахме къде ли не. След това срещнахме един човек, който ни разказа за тайните лагери. Не са много и в тях сега има само шепа пленници. Повечето вече са мъртви. Умрели са от старост и болести или от глад. Този човек замина за Виетнам, за да проучи ситуацията. Приближил се е достатъчно, за да направи тази снимка. Дори е успял да поговори с един от другите пленници през оградата. Тайно, през нощта. Изложил се е на голяма опасност. Попитал за името на пленника, когото е заснел. Бил Вик Хоби, пилот на хеликоптер от първа ескадрила.

– Човекът нямаше пари, за да организира бягство – каза мисис Хоби. – А ние вече му бяхме дали всичко, което имахме, за да замине за Виетнам първия път. Нямахме повече пари. Когато се запознахме с генерал Гарбър в болницата, му разказахме всичко това и го помолихме да

направи опит да накара властите да платят.

Ричър се вгледа в снимката, в съсухрения човек със сивеещо лице.

– Кой друг е виждал тази снимка? – попита той.

– Само генерал Гарбър – отговори мисис Хоби. – Човекът, който я направи, ни каза да не я показваме на никого. Защото е много деликатна в политическо отношение. Много опасна. Става дума за един ужас, погребан в историята на нацията. Все пак трябваше да я покажем на генерал Гарбър, защото той беше в състояние да ни помогне.

– Какво искате да направя аз? – попита Ричър.

Кислородът свистеше в тишината. Навън, навътре, навън, навътре през прозрачния найлонов маркуч. Устните на стареца помръдваха.

– Просто искаме да се върне – каза той. – Просто искам да го видя поне още веднъж, преди да умра.

С това старците приключиха. Нямаше какво повече да кажат и обърнаха глави към редицата снимки над камината. Ричър остана сам в тишината. След малко старецът вдигна кожената папка с две ръце от коленете си и се протегна, за да му я подаде. Ричър я пое. В началото помисли, че му я дава, за да му я прибере трите снимки на мястото им. После осъзна, че му предават щафетата. Като церемония. Тяхното издирване бе поето от Лион, сега трябваше да го поеме той.

Папката беше тънка. Освен трите снимки, които бе видял, нямаше кой знае какво – няколко писма до дома от сина войник, няколко официални писма от армията. И няколко документа, показващи как са се стопили спестяванията им за цял живот, както и изпращането на чек за осемнайсет хиляди долара на адрес в Бронкс на човек на име Ратър, за да замине за Виетнам с проучвателна цел.

Писмата от момчето започваха с кратки описания на различните места от Юга, където бе минало обучението му. След това имаше кратко писмо от Мобайл, Алабама, ден, преди да се качи на кораба за едномесечното пътуване през Панамския канал и Тихия океан до Индокитай. Следваха няколко рехави телеграми от самия Виетнам – осем от първия път и шест от втория. Хартията беше отпреди трийсет години, изсъхнала и втвърдена като древен папирус. Като нещо, открито от археолозите.

Не беше кой знае какъв писател. Писмата му бяха изпълнени с баналните фрази, които младите войници пишат до дома. Сигурно по света имаше стотици милиони родители, които пазят като съкровище стари писма като тези, писани по различно време, през различни войни, на

различни езици, но посветени на едни и същи неща – храната, времето, слуховете за предстоящи сражения, успокоенията.

Отговорите от военното министерство отразяваха развитието на технологиите през период от трийсет години. Първите бяха на механична пишеща машина с неравни и неравномерно разположени букви, на места зацапани от мастилената лента. После идваха електрическите пишещи машини – доста по-равни и свежи. После компютрите – безупречен печат, на много по-хубава хартия. Изчезнал по време на акция, смята се за убит. Съболезнования. Няма друга информация.

Сделката с човека на име Ратър ги бе разорила. Имаше малко пари в брой в спестовен фонд и малък депозит в банка. Имаше и лист, изписан с неравния почерк на старицата, в който се описваха месечните им нужди и бяха събрани сумите, после бяха намалявани с различни пера, докато сумата се изравни с тази от социалните помощи, така че да се освободят собствените им пари. Вноските в спестовния фонд бяха изтеглени преди осемнайсет месеца и заедно с парите от банковата им сметка бяха изпратени на адреса в Бронкс. Имаше разписка от Ратър с ангажмента незабавно да замине за Виетнам, за да проучи положението. Целта беше да се сдобие с всички възможни сведения, които могат да са от полза – включително лични номера, история и фотографии. Следваше писмо, с дата отпреди три месеца, в което се описваше откриването на секретния лагер, рисковата, тайно направена снимка, опасният разговор през бодливата тел. Беше приложен план за организиране на спасителна акция, много подробен, при предварителна цена от четирийсет и пет хиляди долара, които трябваше да плати семейство Хоби. Пари, с които старците не разполагаха.

– Ще ни помогнете ли? – попита мисис Хоби в настъпилата тишина. – Ясно ли ви е всичко? Искате ли да научите още нещо?

Той вдигна очи към нея и разбра, че го е наблюдавала, докато преглеждаше материалите. Затвори папката и се вгледа в протритата ѝ корица. В този момент искаше да знае само едно: *Защо, по дяволите, Лион не беше казал на тези хора истината?*

Мерилин Стоун пропусна обед, защото имаше много работа, но бе доволна, защото трансформацията ѝ харесваше. Бе започнала да гледа на всичко някак безпристрастно, което донякъде я изненадваше, тъй като се бе заела да продаде своя *дом*, нейния собствен дом, мястото, което бе избрала толкова внимателно, с толкова вълнение и размисъл само преди няколко години. Това бе къщата на мечтите ѝ. Много по-голяма и по-хубава от всичко, което бе очаквала да притежава. Тогава бе изпитала физически трепет само при мисълта. Преместването тук бе като смърт и прераждане в рая. Сега гледаше на мястото като на витрина, като на пазарна оферта. Не виждаше стаите, които бе обзавеждала, в които се бе радвала и вълнувала. Нямахме болка. Нямахме тъжни погледи към местата, където с Честър се бяха забавлявали, където се бяха смели, хранили, спали. Просто бърза, делова решимост да превърне къщата в още по-изкусително място.

Най-напред, точно както бе планирала, бяха дошли хората от транспортната компания, за да преместят мебелите. Беше ги накарала да махнат шкафа от коридора, след това креслото на Честър от всекидневната. Не защото беше лошо, а защото определено беше излишно. Беше любимият му стол, избран така, както мъжете избират нещата – защото са им удобни и познати, а не защото са стилни или подходящи. Това бе единственото нещо, донесено от предишната им къща. Бе го сложил до камината, под лек ъгъл. Постепенно бе започнала да го харесва. Придаваше на стаята приятен, уютен вид. Тъкмо това превръщаше стаята от нещо, което можеш да видиш в списание, в семейно жилище. И тъкмо затова трябваше да си отиде.

Беше накарала също така да изнесат от кухнята масата за рязане на месо. Бе мислила дълго за нея. Наистина придаваше на кухнята сериозен вид – като място, където се върши работа, където се планират и приготвят ястия. Без нея обаче се ширваха десет метра покрит с теракота под, чак до еркерния прозорец. Даваше си сметка, че ако плочките се лъснат добре, светлината от прозореца ще заблести в пода и ще изпълни цялото помещение с усещане за простор. Бе опитала да се постави на мястото на потенциалния купувач и си бе задала въпроса: Кое би те впечатлило повече? Сериозната на вид кухня? Или кухня, толкова голяма, че да ти секне дъхът? И масата за рязане на месо отиде в камиона с

другите мебели.

Телевизорът от кабинета също отиде там. Честър имаше проблем с телевизорите. Домашното видео бе ликвидирало цял клон от бизнеса му – домашното кино, и той не гореше от ентузиазъм, когато ставаше дума да се купят най-новите и съвършени продукти на конкуренцията му. Телевизорът беше древен модел – около екрана имаше рамка от имитация на хром, а самият екран беше заоблен и издут като аквариум за рибки. Бе виждала по-добри модели, захвърлени на тротоара, когато гледаше през прозореца на влака, малко преди да влезе в гарата на 125-а улица. Накара работниците да махнат апарата и да свалят една библиотека от апартамента за гости, за да се запълни мястото. Реши, че така стаята изглежда доста по-добре. С библиотеката, кожените канапета и тъмните абажури изглеждаше цивилизована. Интелигентна. Място за вдъхновение. Сякаш купувачът щеше да купува и начин на живот, а не само къща.

Отдели известно време, за да подбере книги за малките масички. След това дойдоха от цветарския магазин с няколко картонени кутии, пълни с цветя. Мерилин накара момичето да измие вазите, а след това го остави насаме със списание „Юропиън“ и му каза да подреди цветята така, както са там. Един мъж от офиса на Шерил донесе табела „Продава се“ и я заби край пътя до пощенската кутия. Градинарите дойдоха, когато си тръгнаха хората за мебелите, и това предизвика няколко тромави маневри по алеята. Мерилин разведе шефа на градинарите наоколо, за да му обясни какво иска да бъде направено, и бързо се прибра вътре, преди да забръмчат моторите на косачките. Момчето от службата за поддържане на басейните пристигна по същото време, по което и хората от службата за почистване. Това донякъде я разконцентрира и за момент не беше сигурна с какво да започне. Но бързо взе решение, каза твърдо на чистачите да почакаят и заведе момчето при басейна, за да му покаже какво трябва да се свърши. После пак се върна в къщата, защото почувства глад. Разбра, че е пропуснала обед, но пък беше изпълнена със задоволство от свършената работа.

И двамата дойдоха в коридорчето, за да го изпратят. Старецът пухтя продължително с кислородния апарат, докато успее да стане от стола, а после забута бавно количката пред себе си, облягайки се на нея като на бастун. Жена му тръгна пред него, а полата на роклята ѝ шумолеше по рамките на вратите и тесните стени на коридорчето. Ричър излезе

последен, стиснал здраво кожената папка. Старицата се зае да отключи вратата, докато съпругът ѝ пухтеше и пъшкаше, сграбчил дръжката на кислородния апарат. Най-накрая вратата се отвори и отвън нахлу свеж въздух.

– Тук наоколо останал ли е някой от старите приятели на Виктор? – попита Ричър.

– Това важно ли е, майоре?

Той сви рамене. Бе разбрал, че най-добрият начин да подготвиш хората за лошата новина е да си дадеш вид, че работиш много задълбочено още от самото начало. Слушаха по-добре, ако знаеха, че всички възможности наистина са изчерпани.

– Нужно е да натрупам малко начални сведения – отговори той.

Старците го изгледаха озадачено, но не искаха да разсъждават върху това, защото той беше последната им надежда. Животът на сина им беше в негови ръце, съвсем буквално.

– Ед Стивън от железарския магазин, предполагам – каза мистър Хоби накрая. – Много бяха близки с Виктор още от детската градина, чак до дванайсети клас. Само че това беше преди трийсет и пет години, майоре. Не виждам какво значение може да има сега.

Ричър кимна, защото наистина нямаше никакво значение.

– Имам телефонния ви номер – каза той. – Ще ви се обадя веднага щом науча нещо.

– Разчитаме на вас – каза старицата.

Ричър кимна отново.

– За мен беше удоволствие да се запозная с вас – каза той. – Благодаря за кафето и кейка. И... много съжалявам за положението, в което се намирате.

Те не отговориха. Това, което им каза, бе пълна дивотия. Трийсет години кошмар, а той ги уверява, че съжалявал за положението им? Обърна се, стисна немощните им ръце и тръгна към обраслата с храсталаци алея. Стигна до колата. Стискаше папката и гледаше неотклонно напред.

Излезе на заден по алеята през храсталаците и стигна до главния път. Сви вдясно и подкара по него към града. Скоро Брайтън се появи пред очите му. Пътят се разшири и стана по-гладък – видя бензиностанция и пожарна. Малък градски парк. Супермаркет с голям паркинг, банка, редица магазинчета с обща фасада.

Паркингът на супермаркета сякаш беше географският център на града. Заобиколи бавно и видя детски ясли – в двора имаше растения в

саксии и градинска пръскачка, която правеше дъги на слънцето. След това голяма барака, боядисана в матово червено, издигната отделно от всичко останало – железарският магазин на Ед. Завъртя волана и спря пред дърводелската работилница.

Влизаше се през най-обикновена врата, монтирана в средата на бараката. Тя водеше към рафтове с всевъзможни неща, каквито никога не му се бе налагало да купува – винтове, пирони, болтове, ръчни инструменти, електрически инструменти, кошчета за боклук, пощенски кутии, стъкла, дограма, врати, кутии с боя. Тази плетеница водеше към сърцевината на магазина, където под няколко луминесцентни лампи бяха сложени четири тезгяха под форма на квадрат. В квадрата стояха един мъж и две момчета по джинси и ризи, със сини платнени престилки. Мъжът беше слаб и дребен, може би на петдесет, а момчетата явно му бяха синове – по-млади варианти на същото лице и физика, може би на осемнайсет и дваисет.

– Ед Стивън? – попита Ричър.

Мъжът кимна, наклони леко глава и повдигна вежди като човек, който трийсет години е отговарял на въпроси на клиенти и доставчици.

– Искам да поговоря с вас за Виктор Хоби.

В първия момент мъжът го изгледа с недоумение, после хвърли кос поглед на синовете си, сякаш връщаше като на лента целия си живот назад към времето, когато за последен път е видял Виктор Хоби.

– Умря във Виетнам, нали?

– Трябват ми малко общи сведения.

– Неговите старци ли те изпращат? – Каза го без изненада, но в гласа му също така се прокрадна и нотка на досада. Сякаш проблемите на семейство Хоби бяха добре известни в градчето и толерирани, макар и отдавна да не будеха никакво сериозно съчувствие.

Ричър кимна.

– Трябва да добия представа що за човек е бил. Говори се, че си го познавал много добре.

Стивън отново го погледна с недоумение.

– Да, предполагам, че го познавах добре, само че тогава бяхме хлапета. След като завършихме училище, съм го виждал само веднъж.

– Ще ми разкажеш ли за него?

– Имам доста работа. Трябва да разговарвам стока.

– Мога да ти помогна. Ще говорим, докато разговарваме.

Стивън беше готов да каже „не“ съвсем по инерция, но в последния момент се вгледа в ръста на Ричър и се усмихна като хамалин, на когото

съвсем изневиделица са предложили да използва подемна машина, при това безплатно.

– Добре – каза Ед. – Отзад.

Излезе от ограденото с тезгясите място и поведе Ричър към задната врата. Пред навес с ламаринен покрив бе паркиран пикап, натоварен с торби цимент. Рафтовете под навеса бяха празни. Ричър свали якето си и го метна върху предния капак на пикапа.

Торбите бяха от дебела хартия. От работата по басейните бе научил, че ако хванеш такава торба с две ръце по средата, хартията може да се скъса. Трябваше да се хващат в ъгъла, с една ръка. Така щеше да опази и дрехите си от прахоляка. Торбите тежаха по петдесет килограма и той започна да пренася по две наведнъж, леко отдалечени от тялото му. Стивън го гледаше, сякаш беше някаква циркова атракция.

– Е, разкажи ми за Виктор Хоби – изсумтя Ричър.

Стивън сви рамене. Бе се облегнал на една от подпорите на навеса, на сянка.

– Беше отдавна – отвърна той. – Какво мога да ти кажа? Бяхме деца, хлапета. Бащите ни бяха заедно в търговската камара. Неговият беше печатар, а моят имаше този магазин, макар че тогава продаваше само дървен материал. В училище бяхме непрекъснато заедно. Взеха ни в детската градина в един и същи ден, завършихме гимназия в един и същи ден. След това го видях само веднъж, когато се прибра у дома след армията. Беше прекарал във Виетнам година и искаше пак да се върне.

– Що за човек беше?

Стивън сви рамене.

– Някак си не смея да ти кажа мнението си.

– Защо? Нещо нередно ли има?

– Не, не, нищо такова – отговори Стивън. – Няма какво да крия. Беше добро хлапе. Само че мнението ми ще е мнение на едно хлапе за друго и ще е отпреди трийсет и пет години, нали? Едва ли е актуално.

Ричър спря с двете петдесеткилограмови торби в ръце и погледна Ед Стивън. Макар и слаб, излъчваше здраве и сила – точно така Ричър си представяше типичния предпазлив бизнесмен янки от провинциалните градчета. Един от хората, чиито преценки нерядко са доста солидни. Ричър кимна.

– Добре, това ми е ясно – каза. – Ще го взема предвид.

Стивън също кимна – основните правила вече бяха изяснени.

– На колко години си? – попита той.

– На трийсет и осем – отговори Ричър.

– От тук някъде ли си?

Ричър поклати глава.

– Всъщност не съм от никъде конкретно.

– Добре, трябва да си наясно с две неща – продължи Стивън. – Това е много малък, провинциален град, а ние с Виктор сме родени тук през четирийсет и осма година. Когато убиха Кенеди, бяхме по на петнайсет, бяхме на шестнайсет, когато дойдоха Бийтълс, и на двайсет, когато започнаха бунтовете в Чикаго и Лос Анджелис. Разбираш ли какво искам да кажа?

– Друг свят – отвърна Ричър.

– И още как – продължи Ед Стивън. – Израснахме в друг свят. Цялото ни детство мина в него. За нас най-смелата постъпка беше да си сложиш парче пластмаса на сплиците на велосипеда, за да бръмчи като мотор. Трябва да имаш това предвид, когато слушаш каквото ще ти кажа.

Ричър кимна и вдигна деветата и десетата торба от пикапа. Бе се изпотил леко и започваше да се притеснява за състоянието на ризата си, когато я види Джоди.

– Виктор беше много праволинейно хлапе. Праволинейно и нормално. И както ти казах, заради сравнението, това беше по времето, когато смятахме, че сме извършили чудеса от храброст, ако се приберем в девет и половина вечерта в събота, след като сме пили млечен шейк.

– Какви интереси имаше той? – попита Ричър.

Стивън изду бузи и сви рамене.

– Какво мога да ти кажа? Както всички нас, струва ми се. Бейзбол. Музика. Обичахме Елвис Пресли. Сладолед и филми. Такива неща. Нормални неща.

– Баща му ми каза, че искал да бъде войник.

– Всички искахме. Най-напред играехме на каубои и индианци, след това станахме войници.

– Ти беше ли във Виетнам?

Стивън поклати глава.

– Не. Някак си се измъкнах от военните истории. Не защото не одобрявах. Трябва да разбереш, че става дума за времето много, много преди да се появят онези с дългите коси. Никой нямаше нищо против военните. Аз също не се страхувах. Тогава все още нямаше от какво да се страхуваме. Ние бяхме Съединените щати, нали? Трябваше да сритаме онези жълтурковци с дръпнати очи, най-много шест месеца, и толкова. Никой не се безпокоеше, че ще го изпратят там. Просто изглеждаше

някак старомодно. Всички уважавахме тези неща, обичахме да слушаме разкази, но ни се струваше, че е нещо от вчерашния ден, разбираш ли какво искам да кажа? Аз исках да се занимавам с бизнес. Исках от магазинчето на баща си да направя голяма корпорация. Струваше ми се, че това си заслужава усилията. Смятах, че е нещо далеч по-американско, отколкото да постъпя в армията. В онова време това изглеждаше не по-малко патриотично.

– Значи се отърва от войската? – попита Ричър.

– Извикаха ме в донаторната комисия, но бях подал документи за кандидатстване в колеж и ме прескочиха. Баща ми беше близък с председателя и, предполагам, това също помогна в случая.

– Как реагира Виктор, когато научи?

– Нямаше нищо против. Не беше проблем. Аз не бях против войната или нещо подобно. Чисто и просто беше въпрос на личен избор, дали да предпочетеш нещо от миналото или нещо от бъдещето. Аз исках бъдещето. Виктор искаше армията. Но като че ли знаеше, че... че е някак глупаво. Истината е, че беше под влиянието на баща си. Бил е негоден за военна служба през Втората световна война. Моят старец беше пехотинец и се бе сражавал в Тихия океан. Виктор сякаш смяташе, че семейството му не е дало каквото трябва. Искаше да го направи той, нещо като да изпълни дълга си. Сега ти звучи надут, нали? Тогава обаче всички мислехме по този начин. И дума не може да става за сравнение с днешните момчета. Тук всички бяхме сериозни и старомодни, а Виктор може би малко повече от останалите. Много сериозен, много усърден. Но в никакъв случай не необикновен.

Ричър бе пренесъл близо три четвърти от торбите. Спря, за да почине, и се подпря на вратата на пикапа.

– А беше ли умен?

– Достатъчно умен, струва ми се – отговори Стивън. – Справяше се добре в училище, без да е някакво дете-чудо. През годините тук имаме хлапета, от които излезе нещо. Адвокати, лекари. Едно от тях отиде в НАСА. Беше малко по-малък от мен и Виктор. Виктор беше достатъчно умен, но все пак трябваше да се труди, за да получава високите си оценки, доколкото си спомням.

Ричър отново се зае с торбите. Беше запълнил най-напред по-далечните рафтове и се радваше, че го е направил, защото ръцете започваха да го болят.

– А забърквал ли се е някога в неприятност?

Стивън го изгледа раздражено.

– Неприятности? Май не си ме слушал. И най-калпавото дете от онова време днес би изглеждало като ангел, а Виктор беше честен до крайност.

Още шест торби. Ричър избърса длани в панталоните си.

– А как ти се стори, когато го видя за последен път?

Стивън се замисли за момент.

– Малко поостарял, предполагам. Аз бях остарял с една година, а той като че ли с пет. Но не беше по-различен. Същият. Все така сериозен, усърден. Посрещнаха го с парад, защото бе получил медал. Той много се смути. Казваше, че медалът не бил нищо особено. След това замина пак и повече не се върна.

– Ти как го понесе?

Стивън се замисли отново.

– Доста зле. Познавах го цял живот. Много щях да се радвам, ако си беше дошъл у дома, но пък, от друга страна, се радвам и че не си дойде в инвалиден стол или нещо такова, както се случи на мнозина.

Ричър приключи с торбите. Намести последната с длан и се облегна на подпората до Стивън.

– Ами тази мистерия... Това, което стана с него?

Стивън поклати глава и се усмихна тъжно.

– Няма никаква мистерия. Убили са го. Тук нещата опират до това, че двама старци отказват да приемат три неприятни истини.

– Кои са те?

– Много просто. Първата е, че синът им е мъртъв. Втората е, че е убит в някаква забравена от Бога джунгла, където никой никога няма да го намери. Третата е, че властите по онова време започнаха да играят непочтено и престанаха да вписват изчезналите по време на военни действия в списъка на жертвите, за да не расте бройката прекомерно. На хеликоптера на Виктор е имало поне десет момчета, когато са го свалили. Тези десет имена автоматично отпадат от вечерните новини. Такава беше политиката, а сега е твърде късно, за да го признаят.

– Така ли смяташ?

– Разбира се – отговори Стивън. – Войната тръгна на зле, властите също, заедно с нея. За моето поколение не беше никак лесно да приеме този факт, казвам ти. Вие, по-младите, може би по-лесно възприемате тези неща, но бъди сигурен, че старци като семейство Хоби никога няма да се примирят.

Замълча и погледна разсеяно рафтовете с торбите цимент и празния пикап.

– Прехвърли един тон цимент. Искаш ли да влезем вътре, за да се измиеш? Ще ти купя нещо разхладително за пиене.

– Искам да хапна – отвърна Ричър. – Не съм обядвал.

Стивън кимна и се усмихна тъжно.

– Карай на юг. Има закувалня точно след железопътната гара. Там някога пиехме млечните шейкове до девет и половина в събота вечер и се мислехме за Франк Синатра и компания.

Закувалнята явно се бе променяла многократно от времето, когато смелите местни момчета с картончета в спиците на велосипедите бяха пили млечни шейкове в събота вечер. Сега беше заведение, обзаведено в стила на седемдесетте, с тухлена фасада и зелен покрив, но с блясъка на деветдесетте, с ярки сини и розови неоновни надписи по витрините. Ричър взе кожената папка със себе си, дръпна вратата и влезе в хладното помещение, вмирано на фреон и хамбургери, както и на силния препарат, с който напръскват масите, преди да ги почистят. Седна на бара. Едно жизнерадостно пълно момиче на двайсет и няколко сложи пред него салфетка и прибори и му връчи меню с размери на улична реклама, със снимки на предлаганите ястия и писмени описания. Поръча си голям хамбургер, съвсем леко препечен, швейцарско сирене, салатата от зеле и моркови с кръгчета лук и се обзаложи сам със себе си, че изобщо няма да прилича на снимката от менюто. След това изпи чаша вода с лед, поиска още една и отвори папката.

Съсредоточи се над писмата на Виктор до родителите му. Общо бяха двайсет и седем – тринайсет от местата, където го бяха обучавали, и четиринайсет от Виетнам. Те свидетелстваха за всичко, което беше чул от Ед Стивън – правилни изречения, акуратен правопис, стегнати фрази. Ръкописни букви, каквито използваша всички, получили образование в Америка между двайсетте и шейсетте, но с обратен наклон. Левичар. Никое от двайсет и седемте писма не превишаваше първата страница с повече от няколко реда. Човек на дълга. Човек, който си дава сметка, че се смята за нелюбезно да завършиш писмо на първата страница. Добър, възпитан, изпълняващ дълга си, левичар, скучен, конвенционален, нормален човек, солидно образован, но не чак гений.

Момичето му донесе хамбургера. Сам по себе си беше внушителен, но доста се различаваше от огромния деликатес, който бе изобразен на снимката от менюто. Зелето плуваше в побелял оцет в смачкана картофена купа, кръгчетата лук бяха подпухнали и еднакви, като малки

кафяви автомобилни гуми. Швейцарското сирене беше нарязано толкова тънко, че бе станало прозрачно. Поне имаше вкус на сирене.

Снимката, направена след парада при дипломирането в Ръкър, бе по-трудна за тълкуване. Фокусът не беше добър, а нахлупената фуражка скриваше очите на Виктор в дълбока сянка. Раменете му бяха изпънати назад, а тялото му изглеждаше напрегнато. Изпълнен с гордост или смутен от присъствието на майка си? Беше трудно да се каже. В края на краищата Ричър реши, че е гордост, заради устата. Беше тънка линийка, леко извита надолу в краищата – само сериозно усилие на лицевите мускули би могло да попречи на такава уста да се размее жизнерадостно. Това беше снимка на момче, достигнало абсолютния връх на живота си в този момент. Постигнало всички цели, осъществило всички свои мечти. Две седмици по-късно е бил в чужбина. Ричър затършува из писмата, за да намери това от Мобайл. Беше написано на корабна койка преди отплаването и изпратено от някакъв военен чиновник от Алабама. Трезви фрази, страница и една четвърт. Добре контролирани емоции. Не казваше абсолютно нищо.

Плати сметката и остави на момичето два долара за това, че е толкова жизнерадостно. Би ли написало това същество подобно писмо до дома – страница и четвърт скъпернически пресметнати празнословия в деня, преди да замине на война? Не, но и никога не би заминало на война. Хеликоптерът на Виктор се бе разбил може би седем години, преди момичето да се роди, а Виетнам беше нещо, заради което беше страдало единствено в часовете по история в единайсети клас.

Беше прекалено рано, за да потегли направо към Уолстрийт. Джоди бе казала в седем. Трябваше да убие поне два часа. Качи се в колата и пусна вентилацията, за да прогони жегата. След това разтвори картата върху твърдата кожена папка и набеляза пътя си назад от Брайтън. Щеше да мине по шосе номер 9 южно от Мечата планина, после на изток до Теконик, после на юг до Спрейн, а оттам щеше да излезе на Бронкс Ривър Паркуей. Тази улица щеше да го отведе право в ботаническата градина – място, което никога не бе посещавал и което много му се искаше да разгледа.

Мерилин седна да обядва малко след три часа. Преди да пусне чистачите да си отидат, бе проверила какво са свършили – бяха се справили отлично. Бяха почистили мокета в коридора с пароструйка – не защото беше мръсен, а защото това бе най-добрият начин да се премахнат

следите от крачетата на шкафа в коридора. От парата влакната на вълната набъбват и след щателно изсмукване с прахосмукачка никой не би могъл да забележи, че на мястото доскоро е стоял тежък шкаф.

Взе душ, а после избърса кабинката с кухненска кърпа, за да остави плочките сухи и блестящи. Среса косата си и я остави да изсъхне сама. Знаеше, че влагата през юни ще я направи леко къдрава. После се облече. Сложи си роклята, която Честър обичаше най-много – тъмнорозова коприна, прилепнала по тялото, която изглеждаше най-добре, когато отдолу няма нищо. Достигаше до коляното и макар и да не беше много стегната, обемаше съществените места плътно, така, сякаш бе шита специално за нея, което си беше и самата истина, независимо че Честър не знаеше. Мислеше, че просто е извадила късмет, като е попаднала на нея в магазина за конфекция. Тя нямаше желание да разсее заблудата му, но не заради парите, а защото ѝ се струваше донякъде *безсрамно* да признае, че си е поръчала такава секси рокля при шивачите. И въздействието върху Честър наистина беше, честно казано, безсрамно. Действаше му като спусък. Използваше я, когато смяташе, че той се нуждае от възнаграждение. Или малко разсейване. Тази вечер щеше да се нуждае тъкмо от разсейване. Щеше да се прибере у дома. Да завари къщата обявена за продан и да разбере, че жена му е поела инициативата в свои ръце. Както и да го гледаше, знаеше, че вечерта няма да е лека, и беше готова да използва всички предимства, били те безсрамни или не.

Избра обувките „Гучи“ с високи токове, защото отиваха на роклята и с тях краката ѝ изглеждаха по-дълги. След това слезе в кухнята, за да изяде обедата си, който се състоеше от една ябълка и парченце сирене с намалено съдържание на мазнини, после пак се качи горе, изми си зъбите и се замисли за грима. Тъй като беше гола под роклята и със свободно пусната коса, най-добре би било да не слага никакъв грим, но Мерилин беше готова да признае, че времето, когато това би останало незабелязано, вече е отминало, и се зае с трудоемката задача да се гримира така, че да изглежда, като че ли не си е правила този труд.

Отне ѝ двайсет минути. После оправи маникюра си, а също и ноктите на краката, защото това беше от значение, когато очакваш да събуеш обувките си рано. После си сложи от любимия парфюм – достатъчно, за да се почувства, но без да прекалява. Телефонът иззвъня. Беше Шерил.

– Мерилин? – каза тя. – Шест часа на пазара и първата риба вече клъвна.

– Така ли? Кой? И как?

– Наистина! Още първия ден, преди да си записана където и да било! Не е ли чудесно? Някакъв господин, който се мести тук със семейството си. Обикалял района, за да добие впечатление за мястото, и видял табелата ти. Веднага дойде при мен, за да научи подробностите. Готова ли си? Мога ли да го доведе веднага?

– Ау! Веднага? Вече!?! Доста бързо е, нали? Е, добре, готова съм, предполагам. Кой е той, Шерил? Мислиш ли, че е сериозен купувач?

– Определено. И е тук само днес. Довечера се връща на запад.

– Добре, добре. Доведи го. Готова съм.

Осъзна, че е репетирила цялата процедура несъзнателно, без да си дава сметка, че го прави. Действаше бързо, но не припряно. Затвори телефона и веднага отиде в кухнята, за да включи фурната на ниска температура. Изсипа малко кафени зърна в една чинийка и я сложи на средния рафт. Затвори фурната и отиде до умивалника. Пусна остатъците от ябълката в кошчето за боклук и сложи чинията в съдомиялната машина, после избърса мивката с книжна салфетка и направи крачка назад с ръце на кръста, за да огледа всичко. Отиде до прозореца и отвори щорите леко, колкото подът да заблести от светлината.

– Идеално – каза сама на себе си.

Изтича по стълбите и започна от най-горе – влизаше във всички стаи, оглеждаше, проверяваше, оправяше цветята, щорите, възглавниците. Запали лампите навсякъде. Бе чела някъде, че ако ги запалиш, след като купувачът дойде, означава да му покажеш недвусмислено, че къщата е мрачна. По-добре да горят още с влизането му, което пък бе знак, че го посрещат с радост, че е добре дошъл.

После пак слезе долу. Отвори щорите на гостната изцяло, за да се вижда басейнът. В кабинета ги затвори почти напълно и запали лампите – така изглеждаше по-уютно и комфортно. Влезе във всекидневната. По дяволите! Масичката на Честър все още беше там, край креслото му! Как я бе пропуснала!?! Сграбчи я с две ръце и хукна с нея към мазето. Чу колата на Шерил отвън, на алеята. Спусна се тичешком по стълбата, остави масичката, изтича обратно горе. Затръшна вратата и хукна към банята. Оправи кърпите, пипна косата си и се погледна в огледалото. Боже! Все още беше с копринената рокля. Без нищо отдолу. Коприната прилепваше по тялото ѝ. Какво, по дяволите, щеше да си помисли този човек?

На вратата се позвъни. Тя замръзна. Имаше ли време да се преоблече? Разбира се, че не. Те бяха пред вратата, бяха позвънили, чакаха. Сако или нещо друго? Отново се позвъни. Мерилин пое дъх, разклати

бедрата, за да отпусне плата и тръгна към вратата. Пое дъх още веднъж и отвори.

Шерил ѝ се усмихна широко, но Мерилин вече оглеждаше купувача. Беше доста висок, може би на петдесет или петдесет и пет, сива коса, тъмен костюм, застанал странично, за да огледа растенията по протежение на алеята. Погледна обувките му, защото Честър винаги бе казвал, че богатството и добрият произход си личат най-напред по тях. Изглеждаха доста добри. Здрави, елегантни, лъснати до блясък. Усмихна се. Това ли щеше да е всичко? Успешна продажба само за шест часа? Страхотно. Намигна съзаклятнически на Шерил и се обърна към мъжа.

– Влезте – каза жизнерадостно и протегна ръка.

Най-после той се обърна към нея. Огледа я дръзко, неприкрито. Почувства се гола пред очите му. Всъщност *беше*, но въпреки всичко тя също се вторачи в неговия зловещ белег. Половината от главата му приличаше на блестяща червена пихтия. Успя да задържи усмивката на лицето си и да му протегне ръка. Той не бързаше. Най-накрая също протегна ръка, само че... не беше ръка. Беше лъскава метална кука. Не изкуствена ръка, не някаква хитроумна протеза, просто злокобно изкривено парче блестяща стомана.

Ричър стигна до шейсетатажната сграда на Уолстрийт десет минути преди седем. Остави мотора да работи и огледа мястото непосредствено пред входа, което би дало възможност на някого да стигне до нея преди него. Не забеляза нищо обезпокоително. Никой не стоеше неподвижно, никой не наблюдаваше – само поток от излизачи служители, понесли саката си в ръце, помъкнали издути куфарчета. Повечето тръгваха наляво, към станцията на метрото. Някои се провираха между спрелите автомобили и се взираха в потока по улицата, за да спрат такси.

Спрелите коли не бяха опасни. Малко по-напред беше спрял камион на куриерска фирма, имаше и две лимузини, чиито шофьори оглеждаха тълпата, за да зърнат поверените им пътници. Безобидна блъсканица в края на уморителен ден. Ричър се отпусна на седалката и зачака, без да престава да се оглежда във всички посоки и най-вече да следи въртящата се врата.

Джоди излезе малко преди седем, което беше по-рано, отколкото бе очаквал. Видя я през стъклото във фойето. Зърна косата, роклята, краката ѝ, докато се измъкваше странично през изхода. Зачуди се дали не го е чакала пред прозореца. Изглеждаше правдоподобно. Може би беше

видяла колата му и бе тръгнала към асансьора веднага. Мина през вратата и се озова на тротоара. Ричър излезе от колата, заобиколи я отпред и изчака Джоди да се приближи. Носеше пилотското куфарче. Мина през един слънчев лъч и косата ѝ заблестя като ореол. Усмихна му се на десетина метра от него.

– Здравей, Ричър.

– Здравей, Джоди – отвърна той.

Беше научила нещо ново – личеше по лицето ѝ. Имаше някаква новина за него, но се усмихваше така, сякаш искаше да го подразни, преди да му я съобщи.

– Какво има? – попита той.

Джоди се усмихна и поклати глава.

– Първи ти, става ли?

Седнаха в колата и той ѝ разказа всичко за срещата си със старците. Усмивката ѝ се стопи, лицето ѝ доби мрачен вид. Ричър ѝ даде кожената папка, за да я прегледа, докато той си пробиваше път през трафика. Мина по каре от еднопосочни пресечки, които ги отведоха на две преки от дома ѝ. Спря пред някакво барче. Джоди четеше написаното от Ратър за проучването му във Виетнам и разглеждаше снимката на съсухрения бял мъж и азиатца.

– Невероятно – промърмори тя тихо.

– Дай ми ключовете си – каза той. – Поръчай си кафе. Ще дойда, след като проверя апартамента ти.

Джоди не възрази. Снимката я бе потресла. Бръкна в чантата си, намери ключовете, подаде му ги, после слезе от колата и влезе в бара. Ричър я изчака да седне и подкара по улицата. Влезе направо в подземния гараж. Беше с друга кола и прецени, че ако някой го причаква там, долу, ще се колебае достатъчно дълго, за да му осигури преимуществото, от което имаше нужда. Гаражът обаче беше тих. Същите автомобили, които изглеждаха така, сякаш не са излизали целия ден. Вкара колата на нейното място и се качи по металната стълба във фойето. Нямаше никой. Нямаше никой и в асансьора, и на площадката на четвъртия етаж. Вратата беше цяла. Отключи и влезе. Тихо, неподвижен въздух. Нямаше никой.

Слезе по аварийната стълба и излезе на улицата през стъклената врата. Върна се в барчето и завари Джоди да чете писмата на Виктор Хоби. На масата пред нея стоеше недокосната чаша еспreso.

– Ще го пиеш ли? – попита я той.

Джоди сложи снимката от джунглата върху писмата.

– Това е страшно – каза тя.

Ричър реши, че този отговор означава не, взе кафето и го изпи на една глътка. Беше леко изстинало и чудесно силно.

– Да вървим – каза Джоди. Остави го да носи куфарчето и го улови под ръка, докато изминат разстоянието. Той ѝ подаде ключовете пред стъклената врата, двамата влязоха и мълчаливо се изкачиха с асансьора. Джоди отключи апартамента и влезе преди него.

– Значи ни преследват хора на властите – отбеляза тя.

Ричър не отговори. Свали новото си яке и го хвърли на канапето под копието на Мондриан.

– Трябва да е така – добави Джоди.

Ричър отиде до прозореца и раздалечи щорите. През пролуката нахлуха лъчи дневна светлина и бялата стая заблестя.

– Приближили сме се прекалено до тайната за тези лагери и някой се опитва да ни запуши устата. ЦРУ или някой друг.

Ричър отиде в кухнята, отвори хладилника и извади бутилка вода.

– Изложени сме на голяма опасност – каза Джоди. – Ти обаче не изглеждаш особено разтревожен.

Той сви рамене и отпи глътка. Беше прекалено студена. Предпочиташе да е със стайна температура.

– Животът е твърде кратък, за да се тревожим – отвърна.

– Татко се тревожеше. Това още повече влоши здравето му.

Ричър кимна.

– Знам. Съжалявам.

– Тогава защо не приемаш нещата сериозно? Или не вярваш, че е така?

– Вярвам – отвърна той. – Вярвам, че всичко, което ми казаха старците, е истина.

– И снимката го доказва, нали? Онова място явно съществува.

– Знам, че съществува – каза той. – Бях там.

Тя се втренчи в него.

– Бил си там? Кога? Как?

– Наскоро. Приближих се на същото разстояние, на което е бил и онзи тип Ратър.

– За бога, Ричър! – възкликна тя. – Какво смяташ да правиш при всичко това?

– Смятам да си купя пистолет.

– Не. Трябва да отидем в полицията. Или в някой вестник може би. Правителството не може да прави подобни неща.

– Ще ме почакаш тук, нали? – попита той.

– Къде отиваш?

– Да купя пистолет. И пица. Ще я донеса, за да хапнем.

– Не можеш да купиш пистолет, за бога! Не и в Ню Йорк! Има закони. Трябват ти документи за самоличност и разрешения, за които се чака най-малко пет дни.

– Мога да купя пистолет навсякъде – възрази той. – Особено в Ню Йорк. С какво искаш да е пицата?

– Имаш ли достатъчно пари?

– За пицата ли?

– За пистолета.

– Пистолетът ще ми струва по-малко от пицата. Заклучи вратата след мен. И не отваряй, ако не видиш през шпионката, че съм аз.

Остави я да стои по средата на кухнята и слезе по аварийното стълбище. Постоя сред тълпата по тротоара отпред достатъчно дълго, за да се запознае с обстановката – видя пицария малко по-нататък, влезе вътре и поръча голяма пица, половината с аншоа, половината с пикантен салам, като каза, че ще дойде да я вземе след половин час. После тръгна по Бродуей в източна посока. Беше идвал в Ню Йорк достатъчно пъти, за да знае, че това, което говореха хората, е истина. Всичко в този град ставаше бързо. Нещата се променяха бързо. И като хронология във времето, и като география. Един район прелива в друг в рамките на една-две пресечки. Понякога виждаш сгради, чиито фасади говорят за богатство и разкош, само че по уличката отзад спят скитници. Знаеше, че само след десет минути бързо ходене ще се отдалечи на светлинни години от скъпия апартамент на Джоди.

Намери това, което търсеше, в сенките под естакадата към Бруклинския мост. Долу имаше плетеница от малки улички, а на север и изток се ширеше гигантско жилищно строителство. Множество неподдържани, неугледни магазини, баскетболно игрище с кошове от вериги вместо мрежи. Въздухът беше горещ и влажен, изпълнен с отработени газове и шум. Сви зад един ъгъл и се облегна на оградата на игрището, вперил поглед в сблъсъка между два отделни свята. Имаше непрекъснат поток автомобили и забързани хора и не по-малко спрели машини с работещи двигатели, около които се въртяха групички. Движещите се коли заобикаляха спрелите, свиреха с клаксони, натискаха спирачки, крачещите хора се блъскаха, ядосваха се и слизаха на платното, за да заобиколят онези, които висяха на тротоара. Понякога рязко спираше автомобил и към прозореца на шофьора се втурваше момче. След кратък

разговор няколко банкноти сменяха собственика си, както се прави фокус, после момчето отново изчезваше в близкия вход, за да се появи след малко и отново да изтича до колата. Шофьорът се оглеждаше вляво и вдясно, вземаше малкото пакетче и отново се вливаше в потока коли сред дима от ауспусите и воя на клаксоните. Момчето отново заставаше на тротоара, за да чака.

Понякога търговията се осъществяваше и без кола, но процедурата винаги беше една и съща. Момчетата бяха посредниците, които осъществяваха връзката между продавач и купувач. Пренасяха парите и пакетчетата, защото бяха твърде малки, за да ги съдят. Ричър забеляза, че използват най-често три входа, разположени отпред, на тротоара. През средния се осъществяваше най-активната търговия. Около две към едно по продадени количества. Беше единайсетата постройка, преброено откъм южната страна. Ричър мина през някаква телена ограда и тръгна на изток. Отпред имаше празно място, отвъд което се виждаше реката. Мостът се издигаше над главата му. Сви на север и излезе на малка уличка зад сградите. Вгледа се пред себе си, без да спира, и преброи единайсет противопожарни стълбища. Сنيши поглед към нивото на земята и видя черна кола, спряна в тясното пространство пред единайсетия заден вход. На предния капак седеше младо момче, може би на деветнайсет, с мобилен телефон в ръка – охраната на задния вход, едно стъпало по-високо в йерархията от малките братчета, претакащи напред-назад по тротоара.

Наоколо нямаше никой друг. Момчето беше само. Ричър излезе на уличката. Начинът да направиш такова нещо е да крачиш много бързо и да насочиш вниманието си към нещо много далеч от целта. Да накараш онзи да си мисли, че няма нищо общо с него. Ричър погледна демонстративно часовника си и се вторачи в далечината. Закрачи забързано, почти затича. В последния момент впери поглед в колата, сякаш бе препятствие, което внезапно го е спряло. Момчето го наблюдаваше. Ричър понечи да тръгва вдясно от нея, макар и да знаеше, че оттам няма място да мине. Спря в последния момент и тръгна вляво, раздражен, че някаква досадна глупост се изпречва на пътя му. С промяната на посоката завъртя лявата си ръка и стовари юмрук отстрани в главата на хлапето. То залитна и Ричър го удари още веднъж, този път с дясната ръка, но сравнително леко – нямаше нужда да го изпраща в болница.

Остави го да падне на земята под собствената си тежест, за да види до каква степен го е приспал. Човек в съзнание винаги реагира и не допуска да падне като чувал. Хлапето не реагира. Тупна тежко в

прахоляка, и толкова. Ричър го обърна по гръб и претърси джобовете му. Имаше пистолет, но не беше това, което би занесъл у дома с удоволствование. Беше китайски пистолет, 22-ри калибър, имитация на съветска имитация на нещо, което вероятно поначало не е вършело никаква работа. Ритна го под колата, за да е извън обсега на хлапето.

Знаеше, че задната врата на сградата няма да е заключена, защото тъкмо в това е смисълът на една задна врата, когато въртиш опасна търговия само на сто и петдесет метра от полицейския участък. Ако дойдат отпред, трябва да можеш да изхвърчиш отзад, без да тършуваш по джобовете си за ключа. Отвори съвсем леко с върха на обувката си и се огледа в полумрака. Вдясно в задното коридорче имаше врата към стая, в която беше запалено осветлението. Беше на десетина крачки.

Нямаше смисъл да чака повече. Онези едва ли щяха да излязат в пощивка за вечеря. Тръгна напред и спря пред вратата. Сградата миришеше на гнило, на пот и урина. Беше тихо. Изоставена сграда. Ослуша се. В стаята се чу нисък глас. После друг глас отговори. Минимум двама души.

Да отвориш рязко вратата, да застанеш на прага и да огледаш обстановката не е правилно. Този, който закъснее и с милисекунда, умира преди съучениците си. Ричър прецени, че сградата е широка поне пет метра, а от тях три се падаха на коридора, в който се намираше. Трябваше да измине останалото разстояние навътре в стаята, преди онези дори да са разбрали, че е там. Щяха да останат втрещени във вратата и да се чудят още колко души ще нахълтат след него.

Пое дъх и мина през вратата, сякаш я нямаше. Тя се блъсна в стената, а той направи две крачки и се оказа в другия край на стаята. Слаба светлина. Една-единствена електрическа крушка. Двама мъже. Върху масата – пакети. Също и пистолет. Юрукът му описа широка дъга и се стовари върху слепоочието на първия. Той започна да пада странично и Ричър го пресрещна с коляно в червата, докато се придвижваше към втория – той се бе надигнал от стола, с широко отворени очи и увиснала от изумление челюст. Ричър се прицели добре и му нанесе хоризонтален саблен удар точно между веждите и линията на косата. При достатъчно силен удар можеш да извадиш някого от играта за час, като при това черепът му си остава цял. В края на краищата това бе пазаруване, а не екзекуция.

Застана неподвижно и се послуша. Нищо. Онзи отвън бе приспан, а шумът от улицата пречеше на хлапетата от другата страна да чуят какво става вътре. Погледна към масата и веднага извърна лице. Оръжието,

което се търкаляше там, беше „Колт Детектив Спешъл“, револвер 38-и калибър с шест патрона, синкав на цвят и пластмасова дръжка. Къса, петсантиметрова цев. Въобще не беше добър. Бе твърде далеч от това, което търсеше. Късата цев беше недостатък, а калибърът го разочароваше. Помнеше едно ченге от Луизиана, с което някога се бе запознал. Беше полицаи в някакво малко градче и беше отишъл във военната полиция, за да иска съвет за огнестрелни оръжия. Ричър бе натоварен да му помогне. Той разказваше безброй тъжни истории за револверите 38-и калибър, които използваша хората му. *Просто не можеш да разчиташ, че ще повали когото и да било, ако тръгне към теб, особено ако е дрогиран* – това казваше той. Разказваше и за едно самоубийство – онзи трябвало да гръмне пет пъти в главата си, докато умре. Ричър се бе впечатлил от тъжната физиономия на ченгето и бе решил да стои настрана от оръжията 38-и калибър. Сега нямаше намерение да променя тази си политика. Обърна се с гръб към масата и отново се послуша. Нищо. Приклепна до единия от падналите и претърси джобовете му.

Най-активните дилъри печелят най-много пари, а най-многого пари купуват най-хубавите играчки – затова беше в тази сграда, а не в някоя от останалите, по-нататък по улицата, които не търгуваха толкова активно. В левия вътрешен джоб намери точно това, което търсеше. Нещо значително по-добро от дребния полицейски 38-и калибър. Беше голям, черен автоматик, „Щаер GB“, любимец на приятелите му от специалните сили през повечето време, докато беше на служба. Взе го и го прегледа. Всичките осемнайсет патрона, които побираше пълнителят, бяха вътре, а цевта миришеше на съвсем нова – явно оръжието не бе стреляло. Натисна спусъка и видя как се движи механизмът. След това мушна пистолета под колана си на гърба и се усмихна. Обърна се към падналия на пода и му каза:

– Ще купя патлака ти за долар. Ако не си съгласен, само поклати глава, става ли?

Усмихна се пак и се изправи. Измъкна един долар от пачката си и го затисна с револвера на масата. Излезе в коридорчето. Всичко беше спокойно. Направи десетте крачки и излезе. Огледа се нагоре и надолу по улицата, после се приближи до паркираната кола. Отвори вратата откъм волана, намери лостчето и отвори багажника. Вътре имаше черен найлонов спортен сак, празен. Под плетеница черни и червени кабели за подаване на ток видя картонена кутийка с деветмилиметрови патрони. Сложи я в сака и си тръгна. Когато стигна до заведението на Бродуей, пицата вече го чакаше.

Беше внезапно, случи се без предупреждение. Веднага щом влязоха вътре и вратата се затвори, мъжът удари Шерил – жесток удар по лицето с това, което беше в празния му ръкав. Мерилин замръзна стъписана. Видя как блестящата кука описва дъга, чу мекото хрущене при удара. Шерил вдигна ръце към устата си, сякаш поради някаква причина бе от жизнена важност да не изпищи. След това мъжът се обърна към нея, бръкна с лявата си ръка под самото си и извади пистолет. После видя, че Шерил се олюля и се свлече на пода, точно на мястото, което все още беше влажно от почистването с пара. След това пистолетът също описва дъга, този път в обратна посока, и се насочи към нея. Беше от тъмен метал, сив, покрит със смазка. Беше матов, но блестеше. Цвета се изравни с гърдите ѝ, а тя се вторачи в цвета ѝ и не можеше да мисли каквото и да било освен: *значи това имат предвид, когато казват оръжейна стомана.*

– Приближи се – каза мъжът.

Беше като парализирана. Бе прилепила длани към слепоочията си, а очите ѝ бяха широко отворени – струваше ѝ се, че кожата на лицето ѝ ще се пропука.

– Приближи се – повтори мъжът.

Мерилин се вторачи в Шерил, която се бе подпряла на лакти. От носа ѝ течеше кръв, погледът ѝ бе разфокусиран. Горната ѝ устна се подуваше, кръвта капеше от брадичката ѝ. Роклята ѝ се бе вдигнала нагоре и се виждаше горният край на чорапогащника ѝ. Дишаше неравномерно. Опита се да стане, но лактите ѝ не издържаха и главата ѝ тупна меко на пода.

– Приближи се – каза онзи още веднъж.

Втренчи се във физиономията му. Беше като каменна. Белезите му приличаха на твърда пластмаса. Едното му око беше скрито под удебелен и груб клепач. Другото я гледаше ледено, неподвижно. Погледна пистолета на трийсет сантиметра от гърдите ѝ. Не трепваше. Ръката, която го държеше, беше гладка, ноктите бяха с маникюр. Направи малка крачка напред.

– По-близо.

Мерилин плъзна единия си крак напред, докато цвета на пистолета докосна тъканта на роклята ѝ. През коприната почувства твърдия студен метал.

– По-близо.

Гледаше го втренчено. Лицето му беше на една педя от нейното. Кожата от лявата му страна беше сивкава и набраздена. Здравото око беше сред паяжина от бръчки. Дясното премигна. Клепачът беше тежък, движеше се бавно. Спусна се надолу, повдигна се. Преднамерено, като машина. Тя се наклони напред още малко. Цевта потъна в гърдата ѝ.

– По-близо.

Премести единия си крак напред. Натискът на пистолета се увеличи. Металът потъваше в плътта ѝ все повече, коприната се изпъваше и дърпаше зърното на гърдата настрани.

Болеше я. Мъжът вдигна дясната си ръка. Куката. Задържа я пред очите ѝ. Беше извито парче обикновена стомана, излъскано до блясък. Завъртя я бавно, с усилие. Чу се скърцане на кожа. Краят бе остър като шип. Завъртя върха настрани и долепи извитата част до челото ѝ. Мерилин трепна. Металът беше студен. Той плъзна куката надолу, по извивката на носа ѝ. Под носа ѝ. Спусна я още малко и натисна, докато устата ѝ не се отвори. Чукна леко по зъбите ѝ. След това продължи движението надолу. Металът закачи долната ѝ устна, защото беше суха, дръпна я, докато еластичната плът се освободи, после продължи по извивката на брадичката. До гърлото. После нагоре, докато не я накара да вдигне глава. Втренчи се в очите ѝ.

– Името ми е Хоби – каза той.

Мерилин се бе изправила на пръсти, защото се опитваше да намали натиска върху гърлото си. Започваше да се задушава. Не помнеше да е поемала въздух след отварянето на вратата.

– Честър спомена ли за мен?

Главата ѝ започна да се накланя назад. Очите ѝ се обърнаха към тавана. Пистолетът продължаваше да се впива в плътта ѝ. Вече не беше студен. Бе го стоплила с тялото си. Поклати глава едва забележимо, защото куката я притискаше.

– Не е споменал?

– Не – изпъшка Мерилин. – Защо? Трябваше ли?

– Потаен човек ли е той?

Тя отново поклати глава. Същото едва забележимо движение, вляво и вдясно. Кожата на гърлото ѝ се триеше в метала.

– Споделял ли е с теб проблемите в бизнеса си?

Мерилин премигна и пак поклати глава.

– Значи е потаен човек.

– Може би – изпъшка тя. – Все пак аз знаех.

– Той има ли приятелка?

Тя премигна. Поклати глава.

– Как можеш да си сигурна? – попита Хоби. – След като е потаен човек?

– Какво искате от мен? – изпъшка тя.

– Предполагам, че не му е нужна приятелка, след като има такава красива жена.

Мерилин премигна. Беше се изправила на пръсти. Токчетата на обувките ѝ се бяха отделили от пода.

– Току-що ти направих комплимент – каза Хоби. – Не трябва ли да кажеш нещо в отговор? От учтивост?

Увеличи натиска. Стоманата се впиваше в кожата на гърлото ѝ. Единият ѝ крак се отдели от пода.

– Благодаря – изпъшка тя.

Натискът намаля. Очите ѝ се върнаха в хоризонтално положение, токчетата се допряха в пода. Разбра, че диша. Тежко – навън, навътре, навън, навътре.

– Много красива жена.

Махна куката от гърлото ѝ. Металът докосна кръста ѝ. Спусна се надолу по извивката на ханша. По бедрото. Гледаше я втрещено, пистолетът бе все така хлътнал в гърдата ѝ. Куката се завъртя – сега по бедрото ѝ се плъзгаше само върхът. Продължи да се движи надолу. Почувства как слезе под коприната и продължи надолу по голия ѝ крак. Беше остър. Не като игла. Като връх на молив. Спря. Започна да се движи нагоре. Той натискаше, съвсем леко. Не нараняваше кожата ѝ. Знаеше го. Просто я драскаше съвсем леко. Продължи нагоре, мушна се под коприната. Чувстваше метала по бедрото си. Продължаваше нагоре. Усещаше как коприната се сгъва и набира в радиуса на куката. Подгъвът се плъзгаше по бедрата ѝ, Шерил се раздвижи на пода. Куката спря и ужасното дясно око на Хоби бавно се насочи нататък.

– Бръкни в джоба ми – каза той.

Тя го гледаше.

– С лявата ръка в десния ми джоб.

Трябваше да се приближи още повече и да се протегне между ръцете му. Лицето му сега беше съвсем близо до нейното. Миришеше на сапун. Мерилин бръкна в джоба му и напипа нещо цилиндрично. Извади го. Беше ролка сребриста лепенка, около три сантиметра в диаметър. Беше останало съвсем малко. Хоби се отдалечи от нея.

– Завържи китките на Шерил с това – каза той.

Мерилин раздвижи бедрата си, за да спусне подгъва на роклята си

надолу. Хоби забеляза движението и се усмихна. Тя погледна ролката, после Шерил на пода.

– Обърни я – нареди Хоби.

Светлината от прозореца блестеше в стоманата на пистолета. Мерилин коленичи до Шерил, улови я за едното рамо и я преобърна по корем.

– Прилепи лактите й – каза Хоби.

Мерилин се поколеба. Той вдигна пистолета леко нагоре, после кука – демонстрация на превъзходство. Тя направи гримаса. Шерил отново се раздвижи. Кръвта й продължаваше да се стича по пода. Беше кафява и лепкава. Мерилин прилепи лактите зад гърба й с две ръце. Хоби погледна надолу.

– Приближи ги плътно.

Тя отдели края на лепенката с нокът и дръпна. След това омота веднъж ръцете на Шерил малко под лактите.

– Стегни ги – каза той. – От горе до долу.

Мерилин продължи да увива лепенката – стигна малко над лактите, после надолу, до китките. Шерил се раздвижи. Опита се да се съпротивлява.

– Добре – каза Хоби. – Сложи я да седне.

Мерилин напрегна сили и я намести в седнало положение. Лицето й беше покрито с кръв. Носът й беше отеъкъл, образуваше се синина. Устните й бяха подути.

– Залепи устата й – каза Хоби.

Мерилин дръпна десетина сантиметра лепенка и скъса парчето със зъби. Шерил премигна. Опитваше се да ги фокусира. Мерилин сви безпомощно рамене, сякаш за да се извини, и залепи парчето върху устата й. Лепенката беше здрава. Под пластмасовото покритие имаше здрави подсилващи нишки. Блестеше, но не се хлъзгаше заради нишките – бяха релефни, кръстосани. Мерилин прокара пръст по дължината на парчето, за да го залепи по-добре. От носа на Шерил заизлизаша мехурчета, очите й се разшириха от ужас.

– Боже! Не може да диша! – възкликна Мерилин. Посегна към лепенката, но Хоби ритна ръката й встрани.

– Счупи носа й! – каза Мерилин. – Не може да диша!

Пистолетът се насочи към главата й. Не трепваше, само трийсетина сантиметра.

– Тя ще умре! – продължи Мерилин.

– Това е абсолютно сигурно – отбеляза Хоби.

Тя го изгледа ужасена. Кръвта бълбукаше в ноздрите на Шерил. Гледаше втрещено, обезумяла от ужас. Гръдният ѝ кош се повдигаше и спускаше. Хоби не отделяше очи от лицето на Мерилин.

– Искаш ли да проявя добрина?

Тя кимна като обезумяла.

– А ти ще ми отвърнеш ли със същото?

Мерилин се втренчи в приятелката си. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха конвулсивно, бореха се за въздух, който не достигаше. Главата ѝ се люлееше вяло и вдясно. Хоби се наведе и опря върха на куката върху лепенката на устата на Шерил, докато главата ѝ продължаваше да се люлее. След това натисна силно и я проби. Шерил замръзна. Хоби раздвижи куката вяло и вдясно, нагоре и надолу. Извади я. През неравномерната дупка започна да свисти въздух. Краищата на лепенката се издуваха и отпусаха с дишането ѝ.

– Проявих добрина – каза Хоби. – Сега си ми задължена.

Шерил дишаше с усилие през дупката в лепенката. Бе насочила цялото си внимание към това. Бе присвила очи сякаш за да потвърди, че наоколо има достатъчно въздух, за да диша. Мерилин я наблюдаваше, отпусната върху токететата си, примряла от ужас.

– Помогни ѝ да се качи в колата – каза Хоби.

Честър Стоун беше сам в банята на осемдесет и осмия етаж. Тони го беше принудил да влезе там. Не със сила. Просто беше застанал пред него и бе посочил безмълвно вратата, а Стоун бе прекосил стаята както беше, по фланелка и долни гащи, с черните чорапи и лъснатите обувки на краката си. След това Тони бе свалил ръката си, бе му казал да стои вътре и да не излиза и бе затворил вратата. След това бе чул приглушени шумове в офиса навън, а след още няколко минути реши, че двамата са излезли – бе чул отварянето и затварянето на вратите и шума от асансьора. След това бе станало тъмно и тихо.

Честър седна на пода, опря гръб в сивите гранитни плочи на стената и се загледа в тъмнината. Вратата на банята не беше заключена. Знаеше го. Не бе чул щракване, когато Тони я затвори. Беше му студено. Подът беше твърд и студът се просмукваше през тънкия плат на гачетата му. Започна да трепери. Беше гладен и жаден.

Ослуша се внимателно. Нищо. Стана от пода и отиде до мивката. Пусна водата и се послуша пак. Нищо. Наведе се и пи. Зъбите му докоснаха метала на чешмата, почувства вкуса на хлорираната градска вода. Задържа една глътка в устата си и я остави да накваси езика му. След това преглътна и затегна крана.

Изчака час. Цял час, седнал на пода, вперил поглед в незаклучената врата, заслушан в тишината. Чувстваше божа там, където онзи го бе ударил. Остра болка в ребрата – там се бе стоварил юмрукът му. Кост в кост, солиден удар, срязваща болка. И гаденето в стомаха. Впери поглед в пода и се опита да се абстрахира от болката. Сградата бучеше и бумтеше тихо – сякаш в този свят имаше и други хора, но те бяха някъде много далеч. Асансьорите, климатиците, течашата в тръбите вода, вятърът в прозорците – всичко това се наслаждаваше и се превръщаше в нисък, приятен шепот, който едва се долавяше. Имаше чувството, че чува как се отварят и затварят вратите на асансьорите може би осемдесет и осем етажа по-долу – слаби басови звуци, които трептяха нагоре по шахтите.

Беше му студено, мускулите му бяха изтръпнали, беше гладен, болеше го и се страхуваше. Успя да се изправи на схванатите си от седенето крака и се послуша. Нищо. Отиде до вратата и стисна дръжката. Пак се послуша. Пак не чу нищо. Отвори. Големият офис беше полутъмен и притихнал. Нямаше никого. Мина по килима и застана до вратата към

приемната. Сега беше по-близо до асансьорите. Чуваше как кабините се движат нагоре-надолу в шахтите. Ослуша се пред вратата. Нищо. Отвори я. Приемната беше тъмна и пуста. Дъбовото дърво светлееше в полумрака, месинговите орнаменти проблясваха. Чуваше мотора на хладилника в кухнята вдясно. Долавяше мирис на студено, старо кафе.

Вратата към коридора въвн беше заключена. Беше голяма и дебела, вероятно и огнеупорна, за да е в съответствие със строгите противопожарни правила. Беше облицована със светъл дъб, но в пролуката между нея и рамката се виждаше блясък на стомана. Натисна дръжката, но изобщо не успя да я помръдне. Остана пред вратата дълго – надничаше през прозорчето от армирано стъкло, само на няколко крачки от бутоните на асансьора и свободата. След това се върна до преградата.

Беше висока до гърдите му. Отзад имаше бюро, а в самата преграда имаше отделения, в които бяха подредени канцеларски материали и папки. На плота, до стола на Тони, имаше телефон. Беше сложен апарат със слушалка вляво и бутони вдясно, под малко продълговато прозорче. Прозорчето всъщност беше дисплей от течни кристали, на който беше изписано OFF. Вдигна слушалката, но не чу нищо освен пулсирането на кръвта в ушите си. Натисна няколко бутона. Нищо. Прокара пръст по бутоните, за да намери копче за включване. Откри го и го натисна, но на дисплея се появи надпис: „Въведи код“. Натисна хаотично няколко бутона и на дисплея отново се появи OFF.

Под бюрото имаше малки дъбови вратички. Бяха заключени. Опита ги всичките, но само чу как езичетата на ключалките чаткат в металните си гнезда. Върна се в кабинета на Хоби и отиде до бюрото му. На канапетата нямаше нищо – дрехите му не бяха там. И на бюрото нямаше нищо. Чекмеджетата бяха заключени. Бюрото беше тежко, скъпо, но с издраскан от куката плот, ключалките на чекмеджетата изглеждаха солидни. Клекна – изглеждаше нелепо както беше, само по белъо – и дръпна дръжките. Помръдваха леко, но нищо повече. Видя кошчето за боклук под бюрото. Месингов цилиндър, не много висок. Наклони го. Портфейлът му все още се търкаляше там, празен и тъжен. До него беше снимката на Мерилин, с гърба нагоре. Върху хартията многократно бе изписано КОДАК. Бръкна в кошчето и я извади. Обърна я. Мерилин му се усмихваше. Беше облечена с онази секси рокля, копринената, която си бе ушила специално. Нямаше представа, че той знае. Когато се обадиха от шивашкото ателие, той беше сам у дома. Каза им да се обадят по-късно и я остави да си мисли, че не е разбрал. Снимката беше направена, когато я бе облякла за първи път. Усмихваше се свенливо, но и някак

дръзко, сякаш му казваше да не спуска обектива прекалено ниско – тънката коприна прилепваше твърде плътно до гърдите ѝ. Задържа снимката в ръка, после пак я пусна в кошчето, защото нямаше джобове.

Изправи се енергично, заобиколи кожения стол и застана до прозорците. Раздалечи щорите с две ръце и погледна навън. *Трябваше да направи нещо.* Но беше осемдесет и осем етажа над земята. Нямаше какво да види оттук освен реката и Ню Джърси. Отсреща нямаше съседни, чието внимание да привлече с жестове. Нямаше нищо чак дотам, където Апалачите достигаха Пенсилвания. Пусна щорите и огледа кабинета сантиметър по сантиметър, после и приемната. *Безнадеждно.* Намираще се в затвор. Стоеше по средата на стаята, трепереше, не мислеше за нищо конкретно.

Беше гладен. Нямаше представа колко е часът. Бяха взели часовника му, в офиса също нямаше. Слънцето се спускаше на запад. Късен следобед или ранна вечер, а той не беше обядвал. Отиде отново до вратата към коридора и се ослуша. Нищо освен приятния шум на сградата и бръмченето на мотора на хладилника. Отиде в кухнята. Спря за момент, с пръст над електрическия ключ, после събра смелост и пусна осветлението. Запали се флуоресцентна тръба – затрептя за момент, после обля помещението с равен блясък и го изпълни със сърдито жужене. Кухнята беше маломерна, с малка мивка и малък плот. Видя обърнати наопаки измити чаши, зацапана машина за кафе. Под плота имаше малък хладилник. Вътре откри мляко, шест кутии бира и старателно сгъната найлонова торба. Извади я. Съдържаше нещо, увито във вестник, доста тежко и плътно. Изправи се и разгъна вестника върху плота. Найлонов плик. Улови го за дъното и отрязаната ръка тупна върху плота. Пръстите бяха бели и сгърчени, виждаше се поресто червено месо, счупени бели кости и синкави вени. Тогава блясъкът на флуоресцентната лампа се завъртя, изчезна от полезрението му и Честър Стоун се свлече на пода.

Ричър остави кутията с пицата на пода в асансьора, измъкна пистолета от колана си и го сложи в сака при патроните. После вдигна пицата и вратата се плъзна настрани; беше стигнал на четвъртия етаж. Джоди му отвори веднага щом се появи в обсега на шпионката. Беше го чакала в коридорчето зад вратата. Все още бе с ленената рокля, леко смачкана на бедрата, защото бе седяла цял ден. Дългите ѝ загорели от слънцето крака бяха леко разкрячени.

– Донесох вечеря – каза той.

Погледът на Джоди обаче се насочи към сака.

– Последен шанс, Ричър. Трябва да кажем на някого за всичко това.

– Не – отвърна той.

Остави сака на пода, а Джоди мина зад него, за да заключи вратата.

– Добре – каза тя след малко. – Може би си прав, ако си имаме работа с властите. Може би, ако е така, трябва да стоим настрана от полицията.

– Да – отвърна Ричър.

– Значи по този пункт съм с теб.

– Хайде да хапнем.

Занесе пицата в кухнята, а Джоди подреди масата – за двама, един срещу друг, чинии, ножове и вилици, книжни салфетки, чаши вода с лед. Като двама души, които живеят в апартамента постоянно. Ричър остави пицата на плота и я отвори.

– Избирай.

Джоди застана зад него. Усещаше присъствието ѝ. Долавяше парфюма ѝ. Почувства дланта ѝ върху гърба си. Изгаряше го. Джоди я задържа там за миг, после леко го дръпна настрана.

– Хайде да я разделим – каза тя.

Закрепи кутията на ръката си и я занесе до масата, после я разряза и сложи парчетата в двете чинии. Ричър седеше и я наблюдаваше. Беше стройна и енергична, превръщаше и най-обикновената дейност в грациозен танц. След като свърши, Джоди отиде до кошчето, за да хвърли кутията, и се върна. Роклята подчертаваше извивките на тялото ѝ. Седна. Ричър чу шумоленето на ленения плат и после кракът ѝ неволно докосна коляното му.

– Извинявай – каза тя.

Избърса пръстите си в салфетката, прибра косата си зад раменете и наклони леко глава за първата хапка. Хранеше се с лявата ръка, поглъщаше парчетата лакомо.

– Не съм обядвала – каза тя. – Нали ми каза да не излизам от сградата.

Прокара език по устните си, за да прибере капка разтопено сирене, и се усмихна смутено. Устните ѝ блестяха от мазнината. Отпи голяма глътка вода и каза:

– Аншоа. Много обичам. Как разбра? Само че след това ожадняваш, нали? Много е солена.

Роклята ѝ беше без ръкави и откриваше целите ѝ ръце. Бяха слаби, загорели от слънцето, деликатни. Почти нямаше мускули – бицепсът ѝ

приличаше на сухожилие. Беше страхотна и дъхът му секваше от нея, но физически беше загадка. Висока и толкова слаба, че се чудеше как в тялото ѝ се побират всичките важни органи. Беше като вейка и в същото време жизнена, корава и силна. Загадка. Спомни си ръката ѝ, обвила кръста му преди петнайсет години – сякаш някой го бе стегнал с дебело въже.

– Не мога да остана тук тази вечер – каза той.

Тя вдигна очи и го погледна.

– Защо? Ако трябва да правиш нещо, ще дойда с теб. Както ти казах, с теб съм.

– Не, просто не мога да остана.

– Защо? – попита Джоди пак.

Ричър пое въздух и го задържа в гърдите си. Косата ѝ блестеше от светлината.

– Не е уместно да остана.

– Защо да не е?

Той сви рамене смутен.

– Защото не е, Джоди. Защото гледаш на мен като на брат или чичо, заради Лион... Но аз не съм това, нали?

Тя го гледаше.

– Съжалявам – добави той.

Очите ѝ се разшириха.

– Какво?

– Не е редно – каза Ричър тихо. – Ти не си ми сестра или племенница. Това е само илюзия, защото бях близък с баща ти. За мен ти си красива жена и не мога да стоя тук насаме с теб.

– Защо? – попита тя още веднъж, останала без дъх.

– За бога, Джоди! Защо! Защото не е редно, ето защо. Не е нужно да чуеш всички подробности. Ти не си ми сестра или племенница и аз не мога да се преструвам, че си. Това ме побърква.

Джоди замълча. Гледаше го. Все още не можеше да си поеме дъх.

– Откога се чувстваш по този начин? – попита го.

Ричър сви рамене. Смути се.

– Отдавна, струва ми се. Откакто те видях за първи път. Джоди, ти вече не беше дете. Аз бях по-близо до твоята възраст, отколкото до възрастта на баща ти.

Тя мълчеше. Той беше стаил дъх в очакване на сълзи, гняв, обида. Тя просто го гледаше. Той започваше да съжалява, че е заговорил за това. Може би щеше да е по-добре, ако беше държал проклетата си уста

затворена. Ако беше прехапал устни и си бе мълчал. Със сигурност бе преживявал и по-лоши моменти, макар и да не помнеше къде и кога.

– Съжалявам – повтори той.

Лицето ѝ не изразяваше нищо. Големи, сини очи, втренчени в него. Бе опряла лакти на масата. Предната част на роклята ѝ се издигаше и спускаше. Виждаше презрамката на сутиена ѝ, тънка и бяла на загорялото рамо. Погледна я, затвори очи и въздъхна отчаяно. Дали честността наистина беше най-добрата политика? Едва ли.

След това тя направи нещо интересно. Изправи се бавно, избута стола назад и го махна от пътя си, после се наклони напред и улови ръба на масата с две ръце. Малките ѝ мускули се издуха и тя премести цялата маса на една страна, после с хълбок я избута плътно до плота. Ричър остана на стола си, изолиран в средата на стаята. Джоди отстъпи назад и застана пред него. Дъхът му замря.

– Значи гледаш на мен просто като на жена? – попита тя бавно.

Той кимна.

– А не като на малка сестричка или нещо такова?

Ричър поклати глава. Тя замълча.

– Сексуално? – попита го.

Той кимна, все още смутен, примирен.

– Разбира се, че сексуално. Какво си мислиш? Погледни се! Миналата нощ не можах да спя.

Джоди продължаваше да стои там.

– Трябваше да ти го кажа. Наистина съжалявам, Джоди.

Тя затвори очи. Стисна клепачи. След това се усмихна.

Усмивката постепенно се разля по цялото ѝ лице. Сви длани. Спусна се напред към него. Седна в скута му, обгърна раменете му с ръце и започна да го целува така, сякаш щеше да умре, ако престане.

Колата беше на Шерил, но той накара Мерилин да шофира. Седна зад Мерилин, до Шерил, чиито ръце бяха стегнати зад гърба. Лепенката също беше на устата ѝ и затрудняваше дишането ѝ. Бе сложили куката в скута ѝ – острието опираше кожата на бедрото ѝ. Пистолетът беше в лявата му ръка. От време на време го опираше в тила на Мерилин, за да не забравя, че е там.

Тони ги посрещна в подземния гараж. Работното време бе свършило и наоколо нямаше жива душа. Тони пое Шерил, а Хоби – Мерилин и четиримата се качиха с товарния асансьор. След това отвориха вратата

на приемната и влязоха. Лампата в кухнята светеше. Стоун все още беше проснат на пода по бельо. Мерилин изохка и се спусна към него. Хоби забеляза люлеенето на тялото ѝ под тънката копринена рокля и се усмихна. Обърна се и заключи вратата, после прибра ключовете и пистолета. Мерилин бе спряла по средата и гледаше към кухнята. Бе вдигнала ръце към устата си, очите ѝ се бяха разширили от ужас. Хоби проследи погледа ѝ. Ръката се търкаляше върху плота с дланта нагоре, със свити като на просяк пръсти. Мерилин, все така ужасена, погледна надолу, към мъжа си.

– Не се тревожи – каза Хоби. – Не е негова. Но това е идея, нали? Ако не направи каквото искам, мога да му отрежа ръката.

Мерилин го изгледа ужасено.

– Другата възможност е да отрежа твоите. Той ще гледа. Може би така ще бъде по-отстъпчив.

– Ти си побъркан! – отвърна Мерилин.

– Ще бъде отстъпчив, сигурен съм – продължи Хоби. – Би направил всичко. Той е жалък. Погледни го, по долни гащи! Смяташ ли, че изглежда добре по бельо?

Мерилин не каза нищо.

– Ами ти? – попита Хоби. – Добре ли изглеждаш по бельо? Искаш ли да свалиш тази рокля, за да ми покажеш?

Тя го гледаше ужасено.

– Не? – продължи той. – Добре. Може би по-късно. Ами специалистката по недвижими имоти? Мислиш ли, че изглежда добре по бельо?

Обърна се към Шерил, която отстъпваше назад, към вратата. Завързаните ѝ ръце опряха в дървото и тя замря.

– Е, какво ще кажеш? – попита той. – Добре ли изглеждаш по бельо?

Шерил поклати отчаяно глава. Дъхът ѝ свистеше през дупката в лепенката. Хоби се приближи, притисна я към вратата и мушна острието на куката си под колана на полата ѝ.

– Да проверим.

Завъртя острието, Шерил загуби равновесие и платът се скъса. Копчетата се разпиляха по пода и тя падна на колене. Хоби вдигна крак и я обърна. Кимна на Тони. Тони се спусна веднага и дръпна остатъка от полата ѝ.

– Чорапогашник – отбеляза Хоби. – Мразя чорапогашниците. Толкова са неромантични.

Наведе се леко и с куката разкъса найлона. Обувките ѝ паднаха.

Тони взе скъсаната пола, обувките и чорапогащника и ги занесе в кухнята. Хвърли ги в кошчето за боклук. Шерил сви краката си към тялото. Дишаше тежко. Беше с малки бикини и се опитваше да ги прикрие с долния край на блузата си. Мерилин я наблюдаваше с увиснала от ужас челюст.

– Е, сега вече е забавно – каза Хоби. – Нали?

– И още как – обади се Тони. – Но не толкова, колкото ще стане.

Хоби се разсмя и Стоун се раздвижи. Мерилин се наведе и му помогна да седне на пода. Хоби отиде до плота и взе отрязаната ръка.

– Тази е на един, който си позволи да ме ядоса.

Стоун отваряше и затваряше очи, сякаш се опитваше да промени сцената, като я заличи от възприятията си. След това се втрени в Шерил. Мерилин си даде сметка, че никога не я е виждал и няма представа коя е тя.

– В банята – каза Хоби.

Тони дръпна Шерил, за да я изправи на крака, Мерилин помогна на Честър. Хоби тръгна след тях. Минаха през големия кабинет и стигнаха до вратата на банята.

– Влезте вътре – нареди Хоби.

Стоун влезе първи, жените го последваха. Пред вратата Хоби кимна на Стоун.

– Тони ще прекара нощта тук. Ще спи на канапето, така че не излизайте. И те съветвам да използваш времето рационално. Поговори с жена си. Ще прехвърлим акциите утре. За нея ще е много по-добре, ако това стане в атмосфера на взаимно разбирателство. Много по-добре. Всичко друго би довело до лоши последствия. Разбираш ли какво имам предвид?

Стоун го гледаше мълчаливо. Хоби огледа още веднъж жените, махна с отрязаната ръка за довиждане и затвори вратата.

Бялата спалня на Джоди бе окъпана в светлина. В продължение на пет минути всяка вечер през юни слънчевите лъчи намираха пролука между високите сгради на Манхатън и огряваха прозореца ѝ. Щорите пламтяха, сякаш сами излъчваха светлина, стените я отразяваха и разсейваха и всичко се обливаше в меко бяло сияние. Ричър смяташе, че това е много подходящо за момента. Лежеше по гръб, по-щастлив, отколкото когато и да било преди.

Ако се бе замислил, можеше и да се разтревожи. Би могъл да си

спомни поговорки като: „Жалко за този, който получава каквото иска“ и „По-добре да пътуваш с надежда, отколкото да пристигнеш“. Ако получиш нещо, което си искал в продължение на цели петнайсет години, може да се почувстваш странно. Но той не се чувстваше странно. Чувстваше се като след блажено пътуване с ракета до място, за чието съществуване не е и подозирал. Беше точно така, както си го бе представял, умножено по милион. Тя не беше мит. Беше живо, дишашо същество, силно и жилаво, ухаещо, топло, свенливо и готово да се раздава.

Джоди лежеше с глава върху рамото му, а косата ѝ бе паднала върху лицето и върху устата му. Ръката му беше върху гърба ѝ. Чувстваше ребрата ѝ, гръбначния стълб във вдлъбнатината между тръбните мускули. Прокара пръст надолу по браздата. Очите ѝ бяха затворени и тя се усмихваше. Знаеше го. Бе почувствал гъделичкането на миглите ѝ по врата си, а с рамо усещаше движенията на устните ѝ. Можеше да отгатне какво е това. Усмихваше се. Погали я. Кожата ѝ беше хладна и мека.

– Би трябвало да плача – каза Джоди тихо. – Винаги съм си мислила, че ще плача. Мислех, ако това някога се случи, после ще плача.

Той я притисна по-силно.

– Защо трябва да плачем?

– Заради всичките тези пропиленни години – отвърна тя.

– По-добре късно, отколкото никога – каза той.

Джоди се надигна на лакти и пропъзля върху него. Гърдите ѝ се притиснаха в неговите.

– Това, което ми каза... Бих могла да ти го кажа същото, дума по дума. Ще ми се да го бях направила отдавна, преди години. Но не бях в състояние.

– И аз не бях – каза той. – Тайно изпитвах чувство за вина.

– Да. Вината беше моя. – Възседна го и се изправи. Усмихваше се.

– Сега вече няма вина, нали?

– Не – отговори той.

Джоди протегна ръце нагоре и се усмихна доволно. Той сложи длани на кръста ѝ, после ги плъзна нагоре, към гърдите. Усмивката ѝ стана още по-широка.

– Пак ли?

Той я бутна леко с бедра и внимателно я положи на леглото до себе си.

– Трябва да догоним пропуснатото, нали. Всичките тези пропиленни години...

Тя кимна едва забележимо и се усмихна.

Мерилин пое нещата в свои ръце. Шерил и Честър не бяха на себе си, което беше обяснимо, защото те двамата бяха понесли по-голямата част от гадостите. Представяше си колко уязвими се чувстват без дрехите. Тя самата се чувстваше полугола, но нямаше намерение да се безпокои за това сега. Свали лепенката от устата на Шерил и я прегърна, защото се разплака. После застана зад нея и освободи ръцете ѝ. Смачка лепенката на топка, хвърли я в кошчето за боклук и се върна при нея, за да разтрие раменете ѝ – може би така щеше да им вдъхне малко живот. След това намери някаква салфетка, напои я с вода и се зае да почисти лицето ѝ от изсъхналата кръв. Носът на Шерил беше подут и посинял. Трябваше да отиде на лекар. Мерилин започна да разсъждава. Беше гледала доста филми, в които се разказва за заложници. Някой винаги се обявяваше за говорител на останалите, обещаваше да не се обажда в полицията и осигуряваше възможността болните да бъдат изпратени в болница. Как точно го постигаха обаче?

Извади кърпите от шкафа, даде на Шерил един чаршаф, който да увие около себе си като пола, после раздели останалите неща на три купчини и ги постла на пода. Щеше да е студено. Беше много важно да се изолират от плочите на пода колкото може по-добре. Тя бутна постелките край стената, после накара Шерил и Честър да седнат от двете ѝ страни. Стисна ръцете им. Честър също стисна нейната.

– Безкрайно съжалявам – каза той.

– Колко дължим? – попита Мерилин.

– Повече от седемнайсет милиона.

Не си направи труда да го попита дали е в състояние да ги изплати. Ако можеше, нямаше да лежи на пода в тази баня полугол.

– Какво иска той?

Честър сви тъжно рамене.

– Всичко – отговори. – Исква цялата компания.

Тя кимна и се вгледа в тръбите под мивката.

– Какво ще ни остане след това?

Честър се замисли за момент, после пак сви рамене.

– Трохите, които реши да ни подхвърли. Най-вероятно нищо.

– Ами къщата? Все още ще притежаваме къщата, нали? Обявих я за продажба. Тази жена се занимава с недвижими имоти. Според нея ще можем да я продадем за близо два милиона.

Стоун погледна странично към Шерил и поклати глава.

– Къщата е собственост на компанията. Така беше технически по-лесно да се оформи сделката. Хоби ще я получи заедно с всичко останало.

Мерилин кимна и се загледа пред себе си. Шерил, вдясно от нея, бе заспала седнала. Ужасът я бе изтощил.

– И ти опитай да поспиш – каза Мерилин. – Аз ще се опитам да измисля нещо.

Честър стисна ръката ѝ още веднъж, облегна глава на стената и затвори очи.

– Ужасно съжалявам – повтори той.

Мерилин не отговори. Приглади тънката коприна върху бедрата си, загледа се напред и потъна в мисли.

Преди да свършат втория път, слънцето си бе отишло. Бе се превърнало в светла ивица, която се плъзгаше странично по прозореца. След това стана хоризонтален лъч, в който се гонеха пращинки. След това изчезна, угасна като лампа и остави в стаята приглушеното сияние на вечерта. Лежаха изтощени сред омотаните завивки. Телата им бяха отпуснати, дишаха равномерно. Ричър почувства, че Джоди се усмихва отново. Тя се надигна на лакът и го изгледа със същата закачлива усмивка, която бе видял пред входа на офиса ѝ.

– Какво има? – попита я.

– Трябва да ти кажа нещо – отговори тя.

Ричър чакаше.

– В качеството ми на официално лице.

Вгледа се в лицето ѝ. Не преставаше да се усмихва. Зъбите ѝ бяха бели, очите – яркосини дори и в спускащия се здрач. *Какво официално лице?* – помисли си той. Тя беше адвокат, който се справя с хаоса, който настъпва, когато някой дължи на някой друг стотина милиона долара.

– Не дължа пари на никого. И не мисля, че някой дължи на мен.

Тя поклати глава. Все още се усмихваше.

– Като изпълнител на завещанието на татко.

Той кимна. Логично беше Лион да определи нея. След като в семейството има адвокат, това е очевидният избор.

– Отворих го и го прочетох – продължи Джоди. – Днес, в офиса.

– Е, какво пише в него? Бил е таен скъперник? Събрал е милиард долара в някой килер?

Тя поклати глава, но не каза нищо.

– Знаел е какво се е случило с Виктор Хоби и го е записал в завещанието си?

Джоди продължаваше да се усмихва.

– Оставил ти е нещо. Наследство.

Ричър кимна. Това можеше да се очаква. Лион беше такъв. Помнеше. Би избрал нещо дребно, заради миналото. Но какво? Замисли се. Някакъв спомен. Медали? Или карабината с оптически мерник, която бе донесъл от Корея? Беше стара, маузер – някога бе принадлежала на немец, предполагаше се, че после някой руснак го бе пленил на Източния фронт и десет години по-късно я бе продал на клиент от Корея. Беше чудна машина. Лион често се питаше в колко сражения ли е участвала. Би била чудесен подарък. Скъп спомен. Само че... къде, по дяволите, щеше да я държи?

– Оставил ти е къщата си – каза Джоди.

– Какво?

– Къщата си – повтори тя. – Онази, в Гарисън.

Той я изгледа объркано.

– Неговата къща?

Джоди кимна. Още се усмихваше.

– Не вярвам – отсече Ричър. – И не мога да я приема. Какво ще правя с нея?

– Какво ще правиш с нея ли? Ще живееш там, Ричър. Къщите са за това, нали?

– Да, но аз не живея в къщи – възрази той. – Никога не съм живял в къща.

– Е, сега ще можеш да го направиш.

Той замълча, после поклати глава.

– Джоди, просто не мога да я приема. Тази къща трябва да е твоя. Трябвало е да я завещае на теб. Тя е твое наследство.

– Не я искам – отвърна Джоди. – И той го знаеше. Предпочитам да живея в града.

– Добре, тогава я продай. Продай я и вземи парите.

– Тези пари не са ми нужни. Той знаеше и това. Струва по-малко, отколкото печеля за една година.

Ричър я изгледа.

– Мислех, че онова място край реката е скъп имот.

Джоди кимна.

– Скъп е.

Той замълча объркан.

– Неговата къща? – каза след малко.

Тя кимна.

– Знаеше ли, че ще направи това?

– Не точно. Все пак знаех, че няма да я остави на мен. Предполагах, че ще иска да я продам и да дам парите за благотворителност. На ветерани или нещо подобно.

– Добре, тогава го направи.

Джоди се усмихна.

– Ричър, не мога. Не зависи от мен. Това е изрично искане в завещанието му. Трябва да го изпълня.

– Неговата къща – повтори той машинално. – Оставил ми е къщата си?

– Безпокоеше се за теб. Цели две години, откакто те освободиха. Знаеше как става... Служиш цял живот, а накрая се оказва, че нямаш абсолютно нищо. Безпокоеше се заради начина ти на живот.

– Но той не знаеше какъв е начинът ми на живот, нали?

Джоди кимна.

– Все пак се е досещал. Беше умен старец. Знаеше, че скиташ някъде. Казваше, че няма нищо лошо в това да скиташ три-четири години, но какво става, когато навършиш петдесет, шейсет или седемдесет? Татко мислеше за тези неща.

Ричър сви рамене. Лежеше по гръб гол и гледаше тавана.

– Никога не съм мислил за тези неща – каза той. – Девизът ми беше „живей ден за ден“.

Джоди не отговори. Само наведе глава и го целуна по гърдите.

– Имам чувството, че ще я открадна от теб. Тя е твое наследство, Джоди. Трябва да я получиш ти.

Тя го целуна отново.

– Къщата беше негова. Дори и да исках да я взема, щях да съм принудена да изпълня желанието му. Истината обаче е, че не я искам. Никога не съм я искала. Той го знаеше. Беше напълно свободен да направи с нея онова, което желае. И го направи. Остави я на теб, защото искаше да е твоя.

Ричър гледаше тавана, но мислено обикаляше из къщата. Алеята, гаражът, навесът, самата сграда. Кабинетът, всекидневната, широката река отпред. Мебелите. Беше му се сторила доста комфортна. Може би наистина щеше да си купи стереоуредба. Книги. Къща. Негова собствена къща. Повтори думите мислено: *Моята къща...* *Моята къща*. Сякаш не знаеше как се произнася. *Моята къща*. Потрепери.

– Искаше да е твоя – повтори Джоди. – Това е последната му воля. Не можеш да спориш с нея. Вече всичко е свършило. И за мен не е никакъв проблем, повярвай ми.

Ричър кимна замислено.

– Добре. Но е странно. Наистина е странно.

– Искаш ли кафе?

Обърна се и я погледна. Би могъл да си купи собствена машина за кафе. В собствената си кухня. И в нея щеше да има електричество. Негово електричество.

– Кафе? – попита Джоди пак.

– Да, предполагам – отвърна той.

Тя се измъкна от леглото и намери обувките си.

– Без мляко и захар, нали?

Беше съвсем гола, ако не се броят обувките. Лачени, на високи токчета. Забеляза, че я гледа.

– Подът на кухнята е студен. Там ходя само с обувки.

– Остави кафето, искаш ли?

Спаха в нейното легло цяла нощ и се събудиха доста след разсъмване. Първи отвори очи Ричър, измъкна ръката си и погледна колко е часът. Почти седем. Беше спал девет часа. Най-хубавият сън през живота му. Най-хубавото легло. Бе спал в много легла. Стотици, може би хиляди. Това бе най-хубавото от всички. Джоди продължаваше да спи до него. Просната по корем, отметнала завивката. Гърбът ѝ беше открит чак до кръста. Виждаше издугините на гърдите ѝ под тялото. Косата ѝ бе разпиляна по раменете. Едното ѝ коляно беше вдигнато нагоре и опираше в бедрото му. Главата ѝ беше леко извита в посоката на коляното и това ѝ придаваше вид на спортист. Целуна я по шията. Тя се раздвижи.

– Добро утро, Джоди.

Тя отвори очи, затвори ги, после пак ги отвори. Усмихна се. Топла, утринна усмивка.

– Страхувах се да не съм сънувала всичко това. Някога го сънувах.

Той я целуна пак. Нежно, по бузата. После не толкова нежно, по усните. Ръцете ѝ го обгърнаха и той се претърколи върху нея. Правиха любов отново – четвърти път за петнайсет години. След това се изкъпаха заедно – за първи път. После закуска. Храниха се като умрели от глад.

– Трябва да отида в Бронкс – каза той.

Тя кимна.

– При Ратър ли? Аз ще карам. Горе-долу се сещам къде е.

– Ами работата ти? Не трябва ли да си в офиса?

Тя го изгледа озадачено.

– Каза ми, че трябва да ходиш на работа и да се срещаш с богати клиенти. Стори ми се, че си много заета.

Тя се усмихна.

– Измислих си го. Всъщност съм доста напред. Предложиха ми да взема цяла седмица отпуска. Истината е, че не исках да съм край теб, защото се чувствах ужасно. Затова и онази вечер си легнах веднага. Би трябвало да ти покажа стаята като истинска домакиня, но не исках да съм сама с теб. Сигурно щях да полудея. Толкова близо, а всъщност толкова далеч... разбираш ли какво искам да кажа?

Той кимна.

– Тогава какво прави в офиса цял ден?

Джоди се изкиска.

– Нищо. Просто седях и не правих нищо.

– Ти си луда – отбеляза той. – Защо просто не ми каза?

– А защо ти не ми каза?

– Казах ти.

– Да, най-накрая. След цели петнайсет години.

– Така е, но се притеснявах. Мислех си, че можеш да се обидиш или нещо такова. Смятах, че това е последното нещо, което би искала да чуеш.

– И при мен беше същото. Мислех, че ще ме намразиш за цял живот.

Спогледаха се и се усмихнаха. После се разсмяха и се кикотиха близо пет минути.

– Ще се облека – каза след малко Джоди. Той отиде с нея до спалнята и намери дрехите си. Бяха на пода. Тя беше отворила гардероба и търсеше нещо чисто. Наблюдаваше я. Зачуди се дали в къщата на Лион има гардероби. Не... дали в *неговата* къща има гардероби. Разбира се, че има. Всички къщи имат. Значеше ли това, че трябваше да започне да събира неща, с които да ги пълни?

Джоди взе джинси и риза, сложи си кожен колан и скъпи обувки. Ричър занесе новото си яке в коридора, извади пистолета от спортния сак и го мушна в един от джобовете. В другия джоб сложи двамазет резервни патрона. От толкова много метал якето натежа значително. Джоди се появи след малко. Бе взела кожената папка, за да провери адреса.

– Готов ли си? – попита го тя.

– Напълно – отговори той.

Накара я да чака на няколко места по пътя, докато провери дали няма нещо подозрително. Направи съвсем същото, което бе направил и предния ден. Безопасността ѝ тогава бе важна за него. Сега бе най-важното нещо на света. Всичко се оказа тихо и спокойно. Нямахме никой в коридора, асансьора, във фоайето, в гаража. Качиха се в колата, Джоди заобиколи по пресечките и се насочиха на север и изток.

– Ще минем по Ист Ривър Драйв, съгласен ли си? – попита го тя. – Когато се движиш на изток, това е най-добрият начин да прекосиш Бронкс.

Ричър сви рамене и се опита да си припомни картата.

– След това карай по Бронкс Ривър Паркуей на север. Трябва да отидем в зоологическата градина.

– В зоологическата градина? Ратър не живее близо до нея.

– Не точно зоологическата градина. Имах предвид ботаническата. Трябва да видиш нещо.

Джоди го погледна странично и продължи да шофира. Движението беше натоварено, защото пиковият час все още не беше отминал, но все пак се придвижваха. Караха покрай реката на север, после на северозапад до моста Джордж Вашингтон, след това завиха и се отправиха на изток, към Бронкс. Пътят на север беше по-бърз, защото водеше извън града, а в този час на денонощието Ню Йорк поглъщаше хора. Движението в обратната посока беше кошмарно.

– Добре – каза тя. – Сега накъде?

– Мини покрай университета Фордъм, покрай оранжерията и спри в горния край.

Джоди кимна и навлезе с колата в другата лента. Минаха покрай университета и оранжерията. Джоди влезе през портала на музея и спря на паркинга отзад. Беше почти празен.

– А сега какво?

Ричър взе кожената папка.

– Просто гледай внимателно – отвърна Ричър.

Оранжерията беше на стотина метра пред тях. Предния ден бе прочел всичко за нея в една брошура. Беше наречена на името на някой си Инид Хопт и бе струвала цяло състояние през 1902 година, когато бе построена. При ремонта, деветдесет и пет години след това, бяха похарчени десет пъти повече пари, но те определено не бяха хвърлени на боклука, защото резултатът беше величествен. Беше огромна, с богати

орнаменти, абсолютна дефиниция за градска благотворителност, изразена чрез стомана и млечнобяло стъкло.

Вътре беше топло и влажно. Ричър заведе Джоди до мястото, което искаше да ѝ покаже. Екзотичните цветя бяха засети в големи лехи, зад ниски огради от ковано желязо и парапети. На места по алеите имаше пейки. Матовото стъкло създаваше впечатление, че навън е облачно. Миришеше на влажна пръст и цветя.

– Какво? – попита Джоди. Донякъде се забавляваше, донякъде губеше търпение. Ричър откри пейката, която търсеше, близо до ниската ограда. Направи половин крачка вляво, после още една, докато наистина не намери точното място.

– Застани тук – нареди той.

Улови я за раменете отзад и я дръпна към себе си. Приклепна до нейната височина, за да провери.

– Застани на пръсти – беше новата заповед. – Кажи ми какво виждаш.

– Нищо – отвърна Джоди. – Е... растения и други неща.

Ричър поклати глава и отвори кожената папка. Извади гланцираната снимка на болезнено слабия бял човек, уплашен от карабината на своя надзирател. Вдигна я нагоре, на ръка разстояние пред очите ѝ, малко встрани от полезрението ѝ. Тя я погледна.

– Е? – попита го объркана и учудена едновременно.

– Сравни – каза Ричър.

Очите ѝ зашариха между снимката и гледката отпред. След миг грабна снимката от ръката му и сама я задържа пред себе си. Очите ѝ се разшириха, лицето ѝ пребледня.

– Боже! – възкликна. – По дяволите! Тази снимка е била направена тук!? Растенията са съвсем същите!

Ричър приклепна и провери още веднъж. Джоди държеше снимката така, че всичко съвпаднаше – някаква палма вляво, висока около пет метра, папратови листа вдясно и отзад. Двете фигури, изглежда, бяха стояли на около два метра в гъсто засадената леха и бяха снимани с телеобектив, така че перспективата да бъде изкривена и предният план да не е на фокус. По-назад се виждаха други растения, които фотоапаратът бе слял в неразличима маса. Всъщност те бяха в друга леха.

– По дяволите! – изруга Джоди още веднъж. – Не мога да повярвам!

И светлината беше подходяща. Млечното стъкло отгоре създаваше отлично впечатление за облачно небе над джунгла. Във Виетнам почти

непрекъснато имаше облаци. Назъбените планини смучеха облаците надолу и никой, който ги е видял, не може да забрави мъглите, които се стелят така, сякаш самата земя изпуска пара. Джоди продължаваше да гледа снимката и реалността пред себе си, като от време на време променяше положението си, за да сравнява по-добре.

– Ами бодливата тел? – попита тя. – Бамбуковите колове? Изглеждат толкова истински.

– Това е реквизит – отговори Ричър. – Три кола, десет метра бодлива тел. Не е трудно да се намерят. Донесли са всичко това тук, вероятно увито в нещо.

– Кога? Как?

Той сви рамене.

– Може би рано сутрин. Или когато е затворено за посетители. Може би са познавали някой от служителите тук. А може би са направили снимката, докато е траел ремонтът.

Джоди продължаваше да се взира.

– Чакай малко! – извика тя изведнъж. – Видяш ли тази пейка? Ето това тук е ъгълче от нея.

Показа му какво имаше предвид – посочи с показалец гланцовата повърхност на снимката. Там се виждаше малко квадратно петно, бяло на цвят. Това беше ъгълът на чугунената пейка вдясно, зад предния план. Телеобективът беше подбрал съдържанието на кадъра, но не съвсем прецизно.

– Не го бях забелязал – каза той. – Учиш се.

Тя се обърна към него.

– Не само се уча, но и съм бясна, Ричър. Този тип Ратър е измъкнал осемнайсет хиляди долара за една фалшива снимка.

– Още по-лошо. Дал им е напразни надежди.

– Какво ще правим?

– Ще го посетим – отговори Ричър.

Качиха се отново в колата шестнайсет минути след като слязоха от нея. Джоди подкара назад. Барабанеше с пръсти по волана и говореше разпалено.

– Ти ми каза, че вярваш на тази история. Аз ти казах, че снимката доказва, че такъв лагер съществува, а ти се съгласи. Освен това твърдеше, че си бил съвсем близо до мястото, където е бил Ратър, при това неотдавна.

– Така е – съгласи се Ричър. – Вярвах, че ботаническата градина съществува. Тъкмо се бях върнал оттам. И успях да намеря мястото,

където е бил Ратър. Бях точно до малката ограда, откъдето е направил снимката.

– Ричър, по дяволите, какво е това? Някаква игра ли?

Той сви рамене.

– Вчера не знаех какво е. Имам предвид, нямах представа до каква степен да споделя с теб.

Тя кимна и се усмихна кисело. Спомни си разликата между предишния ден и днес.

– А защо си е мислел, че ще му се размине безнаказано? Та това е оранжерията в нийоркската ботаническа градина, за бога!

Ричър се протегна на седалката и опря ръцете си на арматурното табло.

– Психология – обясни той. – Това е в основата на всяка измама. Казваш на хората това, което искат да чуят. Онези старци са искали да чуят, че синът им все още е жив. Той им е казал точно това и те са вложили много надежди и пари, чакали са като на тръни цели три месеца, после той им е дал снимката, а на нея те са видели точно това, което са искали да видят. Ратър е голям хитрец. Поискал е да му дадат точното име и военната част, поискал е снимка на сина им, така че да намери човек на средна възраст, който има някаква външна прилика, а след това е споменал пред тях същото име и същата военна част. Психология. Видели са това, което са искали да видят. Би могъл да снима човек, маскиран като горила, и старците биха повярвали, че това е представител на местната фауна.

– Ти как забеляза фалшификацията?

– По същия начин – отговори той. – Същата психология, само че с обратен знак. Подложих твърдението на съмнение, защото знаех, че не може да е вярно. Започнах да търся нещо, което не е наред. Накрая забелязах униформата на снимания. Забеляза ли това? Стара, износена американска бойна униформа? Този тип е заминал за Виетнам преди трийсет години. Няма никакъв начин каквато и да било дреха да оцелее цели трийсет години в джунглата. Би изгнила за месец и половина.

– А защо в ботаническата градина? Кое те накара да търсиш там?

Ричър натисна с пръсти предното стъкло, за да освободи напрежението в раменете си.

– А къде иначе можеш да намериш такава растителност? Може би в Хавай, само че защо да харчиш пари за самолетни билети за трима души, след като същата я няма и тук?

– А виетнамецът?

– Вероятно е някой студент – отговори Ричър. – Може би тук, във Фордъм. Или в Колумбийския университет. Може и изобщо да не е бил виецнамец, а келнер от някой китайски ресторант. Ратър може би му е платил двайсет долара за тази снимка. Може би има трима-четирима приятели, които се редуват в ролята на американски пленници. Едър бял мъж, дребен бял мъж, едър негър, дребен негър, и готово. Всичките са бездомници и безработни, така че изглеждат слаби и болни. Може да им е платил в уиски. Може да е направил всички снимки наведнъж и после да ги е използвал според обстоятелствата. Може да е продал същата тази снимка няколко десетки пъти. Всички родители, чиито синове са били високи и бели, са получили екземпляр. След това ги е накарал да си мълчат, като ги е изплашил с глупостите, че става дума за измама от страна на правителството, така че след това да не се говори много-много.

– Това е отвратително – каза Джоди.

Ричър кимна.

– Няма никакво съмнение. Семействата на всички Т. Н. и до днес представляват твърде голям и уязвим пазар, а той се е хранел от тях като паразит.

– Т. Н.? Какво е това?

– Безследно изчезнал. Така ги наричат: З. В. С./Т. Н. „Загинал в сражение“, „труп неоткрит“.

– Убит? Значи не смяташ, че все още има пленници?

Той поклати глава.

– Няма пленници, Джоди. Не и след толкова време. Всичко това са глупости.

– Сигурен ли си?

– Абсолютно.

– Как можеш да си сигурен?

– Просто го знам – отговори той. – Така както знам, че небето е синьо, че тревата е зелена и че ти имаш страховтно тяло.

Джоди се усмихна над волана.

– Ричър, аз съм адвокат. Подобно доказателство не ми върши никаква работа.

– Погледни историческите факти – каза той. – Най-напред всички приказки за това, че са държали заложници, за да измъкнат помощ от Америка, са пълни дивотии. Възнамеряваха да се спуснат надолу по пътя Хо Ши Мин веднага след като си тръгнем оттам, а това бе в пълен разрез с Парижките договорености, така че им беше пределно ясно, че

няма да получат никаква помощ, каквото и да направят. Пуснаха пленниците през седемдесет и трета. Малко мудро, съгласен съм, но ги пуснаха. Когато излязохме от Виетнам през седемдесет и пета, събраха около стотина изостанали и веднага ни ги предадоха, което не потвърждава никакви приказки за стратегии със заложници. Освен това за тях беше абсолютно задължително да ни накарат да разминираме пристанищата им, така че не биха играли глупави игри.

– Не бързаха кой знае колко да върнат тленните останки – отбеляза Джоди. – Имам предвид трупове на нашите момчета, убити в сраженията или в свалени самолети. С това играха глупави игри.

Ричър кимна.

– Всъщност те не си даваха сметка за какво става дума. За нас това беше важно, но не и за тях. Искахме да ни върнат две хиляди трупа. Просто не бяха в състояние да разберат защо. Воювали са повече от четирийсет години с японците, французите, с нас, с Китай. Може би са дали милион жертви. Нашите две хиляди са капка в морето. Освен това са комунисти, а комунистите не дават пет пари за отделния човек. Това също е психология, но то не означава, че тайно са държали пленници в секретни лагери.

– Аргументите ти не са кой знае колко убедителни – отбеляза тя сухо.

Той кимна.

– Убедителният аргумент е Лион. Твоят старец и хората като него. Познавам ги. Те са смели и почтени, Джоди. Там са се сражавали, издигнали са се и са получили постове и власт по-късно. Знам, че Пентагонът е пълен със задници, но около тях винаги е имало достатъчно на брой други като Лион, за да не им позволяват да лъжат. Отговори ми на един въпрос. Ако Лион знаеше, че във Виетнам все още има пленници, какво би направил?

Джоди сви рамене.

– Не знам. Ясно е, че би направил нещо.

– Можеш да се обзаложиш. Лион щеше да кърти Белия дом тухла по тухла, докато не се върнат момчетата. Не го направи. И не защото не е знаел. Лион знаеше всичко, което имаше смисъл да се знае. Просто няма начин да опазят всичко в тайна от множеството като него, не и толкова дълго време. Такава голяма конспирация да оцелее шест президентски администрации? И хората като Лион да не я надушат? Няма начин. Хората като него не реагираха, така че не е имало за какво да реагират. За мен това е повече от убедително доказателство.

– Не, това е вяра – възрази тя.

– Няма значение. За мен е достатъчно.

Джоди се загледа в пътя пред себе си и се замисли. След малко кимна, защото в края на краищата тя също вярваше в баща си.

– Значи Виктор Хоби е мъртъв?

Ричър кимна.

– Трябва да е така. Убит е в сражение, трупът му не е намерен.

Движеха се бавно – в южна посока движението беше натоварено.

– Добре – каза тя. – Няма пленници, няма лагери. Няма правителствени конспирации. Значи по нас не са стреляли хора на правителството. Не те ни блъснаха с колата си.

– И през ум не ми е минавало, че може да са те – каза Ричър. – Повечето от тях са далеч по-компетентни от тези. Аз самият бях човек на правителството в известен смисъл. Смяташ ли, че бих се провалил два дни подред?

Тя сви рязко и спря край пътя, после се обърна и го погледна с широко отворени очи.

– Значи трябва да е Ратър. Кой друг може да бъде? Той върти изгоден бизнес, нали? Би се опитал да го защити. Решил е, че можем да разкрием мошеничествата му. Той ни търси, а ние ще се напъхаме право в ръцете му.

Ричър се усмихна.

– Ей! – каза той. – Животът е пълен с опасности.

Мерилин разбра, че е спала, защото се събуди схваната и премръзнала. През вратата долитаха шумове. В банята нямаше прозорец и не можеше да се ориентира колко е часът. Предполагаше, че вече е сутрин, защото все пак бе спала доста време. Вляво от нея лежеше Честър, с поглед, вперен на хиляди мили отвъд тръбите под мивката. Не беше на себе си. Погледна го, но той не реагира. Шерил се бе свила на пода и дишаше тежко през устата си. Носът ѝ бе черен, лъщящ и подут. Мерилин я погледна и преглътна. След това долепи ухо до вратата и се послуша.

Там, отвън, имаше двама мъже. Разговаряха тихо. Някъде в далечината се чуваха асансьорите. Много тих уличен шум, от време на време сирени, които изведнъж заглъхваха. Рев на самолети – идваха от летище Кенеди, прелитаха на запад, над пристанището. Тя се отпусна на пода.

През нощта бе свалила обувките си. Намери ги мушнати под нейната купчина кърпи. Обу се и тихо отиде до мивката. Честър гледаше към

нея, но не я виждаше. Погледна се в огледалото. *Не е зле. Никак не е зле,* каза си. За последен път бе прекарала нощта в баня преди двайсет години на един купон в университета и сега не изглеждаше по-зле, отколкото тогава. Приглади косата си с длани и наплиска очите си с вода. След това се върна до вратата и пак се послуша.

Там имаше двама мъже, но тя бе сигурна, че Хоби не е сред тях. Интонацията на двамата говореше за някакво равенство – беше нормален диалог, а не нареждания и послушание. Бутна купчината кърпи назад с крак, пое дълбоко въздух и отвори вратата.

Двамата мъже млъкнаха и се вторачиха в нея. Този, когото наричаха Тони, седеше странично на едно от канапетата пред бюрото. Другият, когото досега не бе виждала, бе седнал на масичката пред него. Беше набит, в тъмен костюм, невисок, но тежък. Хоби го нямаше. Щорите бяха затворени почти изцяло, но Мерилин все пак успя да забележи, че навън грее слънце. Беше по-късно, отколкото смяташе. Обърна се към канапето и видя, че Тони ѝ се усмихва.

– Добре ли спа? – попита я той.

Не отговори. Запази неутрално изражение на лицето, докато усмивката на Тони не угасна. *Едно на нула,* каза си.

– Обсъдихме положението със съпруга ми – излъга тя.

Тони я изгледа – чакаше да продължи. Тя го остави да чака. *Две на нула,* помисли си.

– Съгласни сме на прехвърлянето. Това обаче е сложно. Ще отнеме известно време. Има фактори, които не мисля, че оценявате. Ще го направим, но ще очакваме някакво минимално съдействие от ваша страна.

Тони кимна.

– Какво например?

– Ще разговарям за това с мистър Хоби, не с теб – каза тя.

Настъпи тишина. Чуваха се само шумовете от външния свят. Мерилин се съсредоточи върху дишането си. Навън, навътре, навън, навътре.

– Добре – каза Тони.

Три на нула.

– Искаме кафе – продължи тя. – Три чаши, сметана и захар.

Пак стана тихо. След това Тони кимна и набитият мъж тръгна към кухнята. *Четири на нула,* каза си Мерилин.

Обратният адрес от писмото на Ратър съответстваше на една разнебитена постройка край водата, на няколко преки от всякаква надежда за

градско благоустройство. Беше дъсчена, натикана между две рушащи се четириетажни тухлени сгради, които може би са били складове или фабрики, преди да бъдат изоставени преди десетилетия. Постройката на Ратър имаше прозорец вляво, вход в средата и вдигаща се нагоре врата на гараж вдясно. Беше отворена и в гаража се виждаше съвсем нов линкълн навигатор. Ричър знаеше за този модел от рекламите, които беше гледал. Беше гигантски форд с двойно предаване, с добавен дебел пласт лукс, за да се оправдае издигането до нивото на марката „Линкълн“. Този беше черен металик и по всяка вероятност струваше доста повече от имота, в който се намираще.

Джоди мина покрай постройката – не бързо, но не и бавно, а с нормална, небудеща подозрения скорост на автомобил по изровена градска улица. Ричър се огледа, за да почувства мястото. Джоди сви вляво и се върна, като заобиколи карето. Зад редицата имаше малка уличка с надвиснали над купища боклуци противопожарни стълби, тънещи в ръжда.

– Какво ще направим сега? – попита Джоди.

– Ще влезем направо вътре – отговори Ричър. – Най-напред ще видим реакцията му. Ако знае кои сме, ще играем по един начин, ако не знае, по друг.

Джоди паркира малко по-надолу на предната улица, в сянката на почернял някогашен склад. Заклучи колата и тръгнаха към постройката на Ратър заедно. През мръсния прозорец успяха да видят какво има вътре. Беше магазин за излишъци от армията – прашни маскировъчни якета, манерки и ботуши. Имаше полеви радиостанции, санитарни пакети и пехотни каски. Някои от нещата бяха излезли от употреба още преди Ричър да завърши Уест Пойнт.

Вратата се отваряше трудно и задействаше звънец. Беше груба, механична система – вратата дръпваше една пружина, която пък дръпваше обикновена камбанка. В магазина нямаше никого. Вдясно имаше тезгях, а зад него – изход към гаража. Върху кръгла никелирана рамка бяха окачени дрехи, а на единствения рафт бяха натрупани още боклуци. Имаше още една врата към задната уличка, но беше заключена и защитена с алармена система. До нея бяха подредени пет пластмасови стола, а около тях беше осеяно с фасове и бирени бутилки. Светлината беше слаба, но трупаният с години прахолок се забелязваше навсякъде.

Ричър вървеше пред Джоди. Подът скърцаше под краката им. След две крачки навътре видя, че на пода зад тезгяха има отворен капак. Беше солиден, от стари чамови дъски и месингови панти, излъскан до блясък там, където поколения ръце са го улавяли, за да го отворят или затворят.

През отвора се виждаха гредите на пода и тясна стълба, направена от същото старо дърво, която се спускаше към осветено с електрическа светлина помещение. Чуваше стъпки по циментовия под.

– Качвам се веднага, който и да си, по дяволите! – извика някой отдолу.

Явно мъж на средна възраст, демонстриращ нещо средно между изненада и лошо настроение. Глас на човек, който не очаква посетители. Джоди погледна към Ричър, а той стисна пистолета в джоба си.

На нивото на пода се появи мъжка глава, после раменете и торсът. Едрият мъж се изкачваше по тясната стълба с усилие. Беше облечен в избеляла маслинозелена военна униформа, имаше мазна сива коса, щръкнала на всички посоки сива брада, месесто лице и малки очи. Изпълзя на четири крака и попита:

– Мога ли да ви помогна с нещо?

В този момент от дупката се появи още една глава. После още една. И още една. И още една. Общо четирима мъже изпълзяха от избата. Всички те се изправиха, изгледаха Ричър и Джоди изпитателно и се отдалечиха към редицата столове. Бяха едри мъже – възпълни, татуирани, облечени с приличащи си стари военни дрехи. Седнаха и скръстиха големите си ръце на гърдите.

– Е? – подкани първият.

– Ти ли си Ратър? – попита Ричър.

Онзи кимна. Нямаше никакви признаци, че ги познава. Ричър хвърли поглед към редицата мъже на столовете. Това бе усложнение, което не бе предвиждал.

– Какво искате? – попита Ратър.

Ричър промени плана си. Предполагаше каква е истинската търговия, с която се занимава Ратър, и какво има в избата долу.

– Търся заглушител – отговори той. – За щаер.

Ратър се усмихна. На лицето му се изписа искрено удоволствие.

– Ще наруша закона, ако ти продам заглушител. И ти ще нарушиш закона, ако притежаваш заглушител.

Изпя го като изтъркана песен и това беше пряко признание, че има заглушители и че ги продава. В интонацията му се долавяше и още нещо – снизхождение, породено от съзнанието, че притежава нещо, от което те се нуждаят, и следователно е в по-добра позиция от тях. В гласа му не звучеше никаква предпазливост. Никакво подозрение, че Ричър би могъл да е ченге, дошло, за да му скрои номер. Никой никога не бе вземал Ричър за ченге. Беше твърде едър и твърде силен. Не беше блед

като хората, които работят в полицейски участък, нито пък в поведението му се долавяше любезната прикритост, която хората свързват с полицайте. Ратър не се безпокоеше заради него. Безпокоеше се по-скоро заради Джоди. Нямаше представа каква е тя. Говореше на Ричър, но всъщност гледаше нея. Тя не се притесняваше от това и също го гледаше от упор.

– За кой закон става дума? – попита тя пренебрежително.

Ратър се почеса по брадата.

– Това ги оскъпява.

– В сравнение с какво? – попита Джоди.

Ричър се усмихна вътрешно. Ратър не беше сигурен що за птица е тя, но с двата си отговора, само с няколко думи, го бе накарала да мисли, че може да е всичко – светска дама от Манхатън, разтревожена заради заплахи, че ще отвлечат децата ѝ, милионерша, която иска да получи наследството си по-рано, или съпруга на ротарианец, която иска да надживее скандален любовен триъгълник. Гледаше го като жена, свикнала да получава каквото иска, без да ѝ възразяват и без да се съобразява с когото и с каквото и да било. Не и със закона, още по-малко пък с някакъв си жалък търговец на дребно от Бронкс.

– За шаер? – попита Ратър. – Какъв искаш? Оригинален, австрийско производство?

Ричър кимна като човек, чиято задача е да се занимава с досадните подробности. Ратър шракна с пръсти и един от мъжете стана от стола си и се спусна в избата. След малко се върна и донесе черен цилиндър, увит в промазана с оръжейна смазка хартия.

– Две хиляди долара – каза Ратър.

Ричър кимна. Цената беше почти нормална. Тези пистолети вече не се произвеждаха, но предполагаше, че навремето са се продавали за осем или деветстотин долара. Вероятно заводската цена на заглушителя беше повече от двеста. Две хиляди за нелегална доставка десет години по-късно на четири хиляди мили разстояние изглеждаше почти разумно.

– Искам да го видя – каза той.

Ратър избърса заглушителя в панталоните си и му го подаде. Ричър извади пистолета, за да го сложи на място. Не беше като по филмите – вдигаш оръжието пред очите си и съвсем бавно, замислено и с наслада завинтваш заглушителя върху цевта. Просто се натиска леко и се завърта половин оборот, както се поставя обектив на фотоапарат.

Подобряваше оръжието. Подобряваше баланса му. Деветдесет и девет пъти на всеки сто пистолетите стрелят по-високо от целта, защото

откатът изгласква цевта нагоре. Тежестта на заглушителя щеше да неутрализира до известна степен това. И тъй като принципът му на действие бе да забавя газовата струя, излизаща от цевта при изстрел, щеше да намали и самия откат.

– Добре ли работи? – попита Ричър.

– Разбира се – увери го Ратър. – Оригинален е, направо от завода.

Онзи, който го бе донесъл, се бе върнал на стола си. Четирима души, пет стола. Ако искаш да се справиш с банда, най-напред трябва да удариш тартора. Универсална истина. Ричър я бе научил още четиригодишен. Разбери кой е шефът и го свали на земята. За дълго. Сегашната ситуация обаче беше различна. Ратър беше шефът, но засега трябваше да остане цял, защото Ричър имаше други планове във връзка с него.

– Две хиляди долара – повтори Ратър.

– Ще го изпробвам в действие – заяви Ричър.

Системата „Щаер“ няма предпазител. Първият изстрел изисква осем килограма натиск върху спусъка и при това положение е невъзможно да се стигне до случаен изстрел, ако изпуснеш оръжието например или по невнимание. Нужно е целенасочено усилие. Ричър насочи цевта вляво и приложи натиска. Пистолетът гръмна и празният стол се счупи. Звукът беше силен. Не както по филмите. Не приличаше на лека кашлица или деликатно потропване. По-скоро напомняше удар с всичка сила на дебел телефонен указател върху бюро. Звукът не беше много тих, но все пак доста по-тих, отколкото би могъл да бъде.

Четиримата замръзнаха от изненада. Във въздуха се разлетяха парченца пластмаса и мръсни конски косми от пълнежа на възглавничката. Ратър го гледаше неподвижно. Ричър го удари силно в стомаха с лявата ръка, подкоси краката му и го събори на пода. После насочи пистолета към този, който седеше до простреляния стол.

– Слезте долу – каза им. – Всичките. Веднага, разбрахте ли ме?

Никой не помръдна. Ричър преброи на глас *едно, две* и стреля. От дъските на пода пред краката на първия се разлетяха трески. *Едно, две* и пак стреля. И пак – *едно, две*, изстрел. Вдигна се прахоляк. Трясъкът беше доста силен. Разнесе се миризма на барут. След третия куршум мъжете скочиха едновременно. Струпаха се пред капака и се спуснаха надолу един през друг. Ричър затвори капака след тях и премести тезгяха, за да го затисне. Ратър се бе надигнал на колене и лакти. Ричър го ритна, за да го обърне по гръб, и продължи да го рита, докато главата му не опря в преместения тезгях.

Джоди извади фалшивата снимка, клекна до него и му я показа.

Ратър премигна и се вгледа в нея. Устата му помръдваше – приличаше на неравна дупка на лицето му. Ричър също клекна и улови лявата му китка. С другата ръка стисна кутрето му.

– Започвам с въпросите – каза той. – И ще чупя по един пръст всеки път, когато ме излъжеш.

Ратър понечи да се измъкне – искаше да се извърти и да се освободи. Ричър го удари пак в корема и го усмири.

– Знаеш ли кои сме?

– Не – изпъшка Ратър.

– Къде е направена тази снимка?

– Това е секретен лагер във Виетнам.

Ричър счупи кутрето му. Просто го изви встрани и прекъсна ставата. Така беше по-лесно, отколкото да го извива назад. Ратър изпищя от болка, а Ричър стисна следващия пръст. На него имаше златен пръстен.

– Къде?

– В ботаническата градина.

– Кое е момчето?

– Някакво хлапе.

– Кой е мъжът?

– Приятел – изпъшка Ратър.

– Колко пъти си правил това?

– Може би петнайсет.

Ричър изви леко пръста с пръстена.

– Това е истината – изрева Ратър. – Не са повече от петнайсет, кълна се! И не съм ви направил нищо! Не ви познавам.

– А познаваш ли семейство Хоби? – попита Ричър. – От Брайтън?

Видя, че Ратър тършува в паметта си объркан. Спомни си. След това по физиономията му се изписа недоумение – как така онези двама скапаняци са могли да му докарат тази беля?

– Ти си долнопробен боклук, нали?

Ратър поклати глава като обезумял.

– Кажй го, Ратър! – изрева Ричър.

– Аз съм боклук – проскимтя онзи.

– Къде е банката ти?

– Банката ми? – попита Ратър с недоумение.

– Банката ти – повтори Ричър.

Ратър се поколеба. Ричър изви пръста с пръстена още малко.

– Близо е – изпищя онзи. – На десет пресечки.

– Къде са документите за собственост на джипа ти?

– В чекмеджето.

Ричър направи знак на Джоди. Тя стана и отиде зад тезгяха. Претърси чекмеджетата и намери папка с документи. Прегледа ги и кимна.

– Регистриран е на негово име. Струва четирийсет хиляди долара.

Ричър пусна пръста и го стисна за гушата. Напрегна сили, докато главата му се изправи.

– Ще купя джипа ти за долар – каза той. – Ако имаш проблем с това, само поклати глава.

Ратър не помръдна. Очите му се бяха изцъклили от стискането за гърлото.

– След това ще отидем до банката ти. С новия ми джип. Ще изтеглиш осемнайсет хиляди долара в брой, за да ги върнем на старците.

– Не е така – възрази Джоди. – Деветнайсет хиляди шестстотин и петдесет. Били са в спестовен фонд, по шест процента за година и половина с натрупване.

– Добре – съгласи се Ричър и стисна още повече. – Деветнайсет хиляди шестстотин и петдесет за семейство Хоби и още толкова за нас.

Ратър се опитваше да види лицето му. Не разбираше. Умоляваше.

– Ти ги измами – добави Ричър. – Обещал си им да разбереш какво е станало със сина им. Не си го направил. Сега ще трябва да го направим ние. Нужни са ни пари за разноските.

Лицето на Ратър започна да посинява. Бе стиснал здраво китката на Ричър и отчаяно се опитваше да облекчи натиска.

– Съгласен ли си? – попита Ричър. – Ако имаш някакви възражения за каквото и да било, само поклати глава.

Онзи продължаваше да дърпа китката му, но главата му не помръдна.

– Отпиши парите като платен данък. Данък, с който се облагат лъжливите боклуци като теб.

Пусна врата му и стана. След петнайсет минути бяха в банката. Ратър бе прибрал лявата си ръка в джоба и подписа чека с дясната. Пет минути след това Ричър прибра в спортния сак 39 300 долара в брой. След още петнайсет минути остави Ратър на уличката зад магазина и натика две банкноти по един долар в устата му – за заглушителя и за джипа. Подкара след Джоди в тауруса, за да върнат колата в бюрото на „Херц“ на летище Ла Гуардия. После се качиха на новия линкълн и се отправиха назад към Манхатън.

Вечерта се спуска над Ханой цели дванайсет часа по-рано от Ню Йорк, така че слънцето все още бе високо, докато Ричър и Джоди излизаха от Бронкс, но вече се бе скрило зад хълмовете на Северен Лаос, на двеста мили западно от летище Ной Бай. Небето пламтеше в оранжево и дългите следобедни сенки вече бяха заменени от мрака на тропическата вечер. Миризмите на джунглата и на града бяха прогонени от вонята на керосин, а клаксоните на автомобилите и бръмченето на нощните насекоми беше заглушено от постоянния рев на реактивни двигатели.

Един гигантски „С-141 Старлифٹر“ на Американските военновъздушни сили стоеше върху бетонната писта пред необозначен хангар, на миля от многолюдните пътнически терминали. Товарната рампа на самолета беше свалена, а двигателите свистяха леко, колкото да запазят вътрешното осветление. В хангара също бе светло. Имаше стотина дългови лампи, окачени високо под гофрираната ламарина на покрива, и те обливаха вътрешността с яркожълта светлина.

Хангарът беше голям колкото стадион, но вътре нямаше нищо освен седем сандъка. Бяха дълги по два метра, направени от оребрен алуминий, лъснат до блясък. Напомняха ковчези и бяха точно това. Бяха подредени един до друг върху специални подпори и върху всеки от тях бе сложено американското знаме. Знамената бяха наскоро изпрани и изгладени, а средното райе беше поставено така, че да съвпада със средното ребро на всеки ковчег.

До седемте алуминиеви сандъка стояха девет мъже и две жени. Шестима от мъжете бяха в почетната стража – редовни войници от американската армия, гладко избръснати, облечени в безупречни парадни униформи. Те стояха „мирно“, далеч от останалите петима души. Трима от тези пет бяха виетнамци, двама мъже и една жена – ниска, чернокоса, безразлична. И те бяха в униформи, но не парадни – тъмен плат, износен и измачкан, върху който на места личаха непознатите отличителни знаци на званията им.

Останалите двама бяха американци, с цивилни дрехи, но от тези, които говорят за някаква връзка с военните също толкова добре, колкото всяка униформа. Жената беше млада, с пола до коленете, блуза цвят каки с дълги ръкави и тежки кафяви обувки на краката. Мъжът беше висок, сивокос, може би на петдесет и пет, облечен с тропически дрехи

под лек, пристегнат в кръста шлифер. Носеше протрито кафяво куфарче, а в краката си бе оставил също толкова овехтял сак.

Високият сивокос мъж кимна на почетната стража – почти незабележим сигнал. Старшият изкомандва приглушено и шестимата войници се строиха в две редици по трима. Тръгнаха с тържествена маршова стъпка напред, свиха вдясно и продължиха напред, докато не застанаха по трима от всяка страна на първия ковчег. Изчакаха секунда, после едновременно се наведоха и вдигнаха ковчега на раменете си с едно-единствено плавно движение. Чу се нова команда и войниците понесоха ковчега със същата парадна походка към вратата на хангара. Поддържаха го точно на височината на раменете си. Чуваше се само скърцането на обувките им върху бетонния под и свистенето на реактивните двигатели.

Излязоха навън, завиха надясно и описаха голям полукръг през топлия въздух от соплата, докато стигнаха до рампата на самолета. Изкачиха се нагоре, точно в средата, като внимателно търсеха с крака металните ребра, монтирани по наклона за тяхно улеснение. Екипажът ги очакваше. Първият пилот беше жена, капитан от Американските военновъздушни сили, стройна и елегантна в униформата си. До нея бяха застанали вторият пилот, бордовият инженер, навигаторът и радистът, а срещу тях в редица отговорникът по товаренето и хората му. Войниците от почетната стража минаха покрай тях и стигнаха до предния отсек. Спуснаха ковчега върху специална поставка, прикрепена към стената на фюзелажа, четирима отстъпиха назад и сведоха глави. Другите двама плъзнаха ковчега на мястото му. Отговорникът по товаренето се приближи, закрепил го с гумени ремъци, после отстъпи назад и застана мълчаливо до войниците от почетната стража.

Товаренето на седемте ковчега отне цял час. Хората в хангара чакаха мълчаливо през цялото време, а когато войниците вдигнаха и последния, тръгнаха след тях навън със същата бавна и тържествена походка. Застанаха пред товарната рампа на самолета, докато почетната стража излезе, след това сивокосият американец се ръкува с тримата вьетнамски офицери, кимна на американката и без да каже дума, взе на рамо сака и изтича нагоре по рампата във вътрешността на самолета. След миг мощният мотор вдигна рампата и я затвори. Реактивните двигатели заработиха на по-висока тяга, спирачките освободиха колелата и машината започна да рулира по пистата. Направи голям завой и изчезна зад хангара. Шумът на двигателите рязко утихна, после пак се усили в далечината, когато самолетът застана на пистата за излитане, увеличи тягата

още повече, понесе се напред и се отдели от бетона. Направи широк завои и след миг изчезна – виждаха се само три мигащи светлинки почти до хоризонта и тъмната следа от изгорелите газове.

Войниците от почетната стража се разотидоха в тишината, американката се ръкува с вьетнамците и тръгна към колата си. Вьетнамците тръгнаха към своята – беше японска, лимузина, боядисана в зелено, като военна машина. Жената седна зад волана, а двамата мъже – на задната седалка. До центъра на Ханой не беше далеч. Спряха на паркинга зад ниска бетонна постройка, боядисана в пясъчножълто, защитена с висока телена ограда. Жената заключи автомобила и заобиколи постройката, за да влезе през друг вход. Изкачи няколко стъпала и влезе в кабинета си. Вписа успешното предаване на товара в големия подвързан дневник, който стоеше на бюрото ѝ, затвори го и го заключи в един шкаф до вратата. После отвори вратата и надникна в коридора. Върна се, вдигна телефонната слушалка и набра един номер на единайсет хиляди мили отук, в Ню Йорк.

Преди набитият мъж да донесе кафето в банята, Мерилин успя да разбуди Шерил и да върне Честър към някаква степен на съзнание. Онзи влезе с три чаши и за момент се поколеба, защото се чудеше къде да ги остави, после отиде до мивката и ги сложи на тесния гранитен рафт под огледалото. Излезе, без да каже дума, и затвори вратата след себе си, но без да я затръшне.

Мерилин подаде чашите на Шерил и Честър една по една, защото трепереше и се притесняваше, че ако вземе двете наведнъж, би могла да разлее кафето. Най-напред клекна до Шерил и ѝ помогна да отпие първата глътка, после се върна при Честър и той пие чашата с празен поглед, сякаш не разбираше какво е. След това взе своята и започна да пие жадно, застанала до мивката. Кафето беше добро. Сметаната и захарта даваха допълнителна енергия.

– Къде са сертификатите за акциите? – попита тя шепнешком.

Честър я погледна неспокойно.

– В банката. В личния ми сейф.

Мерилин кимна. Даде си сметка, че не знае коя е банката на Честър. Нито пък къде е. Нито за какво служат сертификатите за акциите.

– Колко са?

Той сви рамене.

– Първоначално бяха хиляда. Триста използвах като гаранция за

кредитите. Временно трябваше да ги отстъпя на кредитора.

– А как са попаднали у Хоби?

Той поклати глава.

– Откупил е дълга ми. Предполагам, че още днес ще му ги изпратят по куриер. Не са им нужни повече. Аз му дадох като залог още деветдесет. Те са в сейфа, но смятах, че ще се наложи да му ги предам скоро.

– А как се прави прехвърлянето?

Той сви рамене с безразличие, уморено.

– Джиросвам акциите на негово име, той взема сертификатите и ги регистрира на борсата. Когато се сдобие с петстотин и една на свое име, става собственик на контролния пакет.

– Къде е банката ти?

Честър отпи първата глътка кафе.

– На три пресечки оттук. Пет минути пеша. После още пет минути до борсата. Десет минути от началото до края, и оставаме без пари и без дом, на улицата.

Остави чашата на пода и пак се втренчи пред себе си. Шерил седеше отпусната, не пиеше кафето си. Изглеждаше подпухнала. Може би физически не беше добре. А може би все още не бе преодоляла шока? Мерилин нямаше представа. Нямаше опит с такива неща. Носът ѝ изглеждаше ужасно – почернял и подут. Синините се разпространяваха под очите ѝ. Устните ѝ бяха напукани, защото беше дишала през устата цяла нощ.

– Пийни още малко кафе. Ще ти се отрази добре.

Прилекна до нея и вдигна ръката ѝ с чашата към устните ѝ. Шерил отпи. Част от течността се разля по брадичката ѝ. Отпи още веднъж и вдигна очи към Мерилин. В тях се четеше нещо. Мерилин не знаеше какво е то, но все пак се усмихна, за да я окуражи.

– Ще те отведем в болница – прошепна тя.

Шерил затвори очи и кимна, сякаш изведнъж бе почувствала облекчение. Мерилин улови ръката ѝ и се вторачи във вратата. Питаше се как ли ще изпълни това обещание.

– Сигурен ли си, че искаш да го задържиш? – попита Джоди.

Имаше предвид джипа, линкълн навигатор, който бяха взели от Ратър. Ричър се замисли. Бяха попаднали на задръстване по пътя към Трайбъроу.

– Май да – отговори той.

Линкълнът беше съвсем нов. Работеше тихо и гладко. Отвън беше черен металик, тапицерията беше от черна кожа, бе изминал само 400 мили, миришеше на току-що излязла от завода кола. Седалките бяха огромни, еднакви с тази на шофьора, имаше множество поставки за напитки и малки капачета, които говореха за наличие на множество тайни скривалища.

– Мисля, че е груб.

– В сравнение с какво? С онова малко нещо, което караше ти ли?

– Беше доста по-малко от това. – Тя замълча за момент, после добави: – Линкълнът е на Ратър. Имам чувството, че е измърсен.

Потеглиха и спряха отново по средата над реката. Сградите в средните квартали бяха далеч отляво и в маранята приличаха на недостижима мечта.

– Това е само инструмент – отбеляза Ричър. – Инструментите нямат памет.

– Ненавиждам Ратър – каза тя. – Мисля, че го ненавиждам повече, отколкото когото и да било друг.

Той кимна.

– Знам. Докато бяхме там, в онази дупка, непрекъснато мислех за двамата старци в малката къщичка в Брайтън. Не мога да забравя очите им. Никак не е лесно да изпратиш единствения си син на война, Джоди, а след това да те лъжат и мамят е просто непростимо. Ако се бях родил малко по-рано, можеше да попадне и на моите родители. И го е правил цели петнайсет пъти. Трябваше да го подреда по-хубаво.

– И това беше добре, стига да не го направи пак.

Ричър поклати глава.

– Броят на потенциалните жертви непрекъснато намалява. Вече няма толкова много семейства на безследно изчезнали, които да се хванат на такава въдица.

Слязоха от моста и се насочиха на юг по Второ Авеню. Пред тях беше чисто в продължение на шейсет пресечки.

– Във всеки случай – каза Джоди след малко, – не ни е преследвал той. Дори не знаеше кои сме.

Ричър кимна.

– Така е. Колко фалшиви снимки трябва да продадеш, за да си струва заради тях да разбиеш един шевролет? Трябва да анализираме събитията от самото начало. Двама наемници на пълен работен ден бяха изпратени в Кий Уест и по-късно в Гарисън, нали? Това означава пълна заплаता плюс оръжия, плюс самолетни билети и всичко останало.

Караха шевролет. След тях се появява още един наемник, който може да си позволи, без да му мигне окото, да смачка на улицата такава скъпа кола. Тук играят много пари и предполагам, че сме видели само върха на айсберга. Вероятно става дума за нещо, което струва милиони долари. Ратър никога не е печелил толкова с дребните си измами.

– Тогава какво, по дяволите, е всичко това?

Ричър сви рамене. Продължи напред, без да престава да следи огледалото за обратно виждане.

Обаждането от Ханой завари Хоби вкъщи. Изслуша краткия отчет на вьетнамката и затвори, без да каже дума. После застана в средата на стаята и присви здравето си око, сякаш наблюдаваше нещо, което се случва в действителност. Като бейзболна топка, която се издига във висините, в блясъка на слънчевите лъчи, приближава оградата, играчът скача, за да я улови, но... Ще излезе ли извън очертаванията на терена, или не? Хоби не беше в състояние да прецени.

Прекоси всекидневната и излезе на терасата. Гледаше над парка от височината на трийсетия етаж. Мразеше тази гледка, защото всичките тези дървета му напомняха за детството му, но пък тя увеличаваше стойността на имота му, което бе най-важното. Той не носеше отговорност, че вкусовете на хората движеха пазара. Просто се възползваше от него. Погледна ляво, където се виждаше сградата с офиса му долу, в центъра. „Близнаците“ изглеждаха по-ниски, отколкото трябва, поради извивката на земята. Влезе отново вътре и затвори плъзгащата се врата. Излезе от апартамента и се спусна в подземния гараж.

Колата му нямаше никакви приспособления, за да го улесни заради недъга му. Беше последен модел двуместен кадилак, а стартерът и лостът за скоростите бяха от дясната страна на волана. Запалването му създаваше проблеми, защото трябваше да извие лявата си ръка, за да мушне ключа и да го завърти, но след това всичко беше наред. Включи на скорост с помощта на куката и извади колата от гаража с лявата ръка.

След като отмина на юг от 59-а улица, се почувства по-добре. Паркът свърши и отново попадна сред дълбоките, шумни каньони на града. Трафикът му действаше успокоително. Климатикът в колата облекчаваше сърбежите под белезите на лицето му. Най-зле се чувстваше през юни – специфичната комбинация от горещина и влага го влудяваше. В колата обаче беше по-добре. Зачуди се дали мерцедесът на Стоун ще е също толкова добър. Едва ли. Никога не би се доверил на кола, правена

в чужбина. Щеше да я превърне в пари. Познаваше един тип от Куинс, който щеше да подскочи от радост, когато му я предложи. Но и тя беше сред дългия списък на грижите му. Трябваше да свърши много неща, а не разполагаше с време. Бейзболистът вече беше под топката и се готвеше за скок.

Паркира в подземния гараж на мястото, където преди това стоеше джипът. Протегна се, извади ключа от стартера, излезе и заключи колата. Изкачи се с експресния асансьор. Тони го очакваше зад преградата в приемната.

– Пак се обадиха от Ханой – каза му Хоби. – Надвиснало е във въздуха.

Тони извърна лице.

– Какво? – попита го Хоби.

– Просто трябва да се откажем от тази история със Стоун.

– Ще са им нужни само няколко дни, нали?

– Няколко дни може и да се окажат недостатъчни – отбеляза Тони.

– Има усложнения. Жената каза, че е разговаряла с него и са съгласни да прехвърлят акциите, но имало усложнения, за които не знаем.

– Какви усложнения?

Тони поклати глава.

– Не искаше да ми каже. Искане да говори лично с теб.

Хоби се втренчи във вратата към кабинета си.

– Шегува се, нали? Просто се шегува! Вече не мога да си позволя никакви усложнения. Току-що продадох местата предварително, три отделни сделки. Дадох дума. Машината се задвижи. Какви усложнения?

– Не искаше да ми каже – отвърна Тони.

Хоби почувства сърбежа по лицето си още по-силно. В гаража нямаше климатик и краткото разстояние до асансьора се бе оказало достатъчно, за да се раздразни кожата му. Притисна куката към челото си, за да получи някакво облекчение от метала, но тя се бе стоплила.

– А мисис Джейкъб? – попита.

– Цяла нощ си беше у дома. С онзи тип Ричър. Проверих. Тази сутрин се смееха за нещо. Чух ги от коридора. След това тръгнаха нанякъде в северна посока. Може би към Гарисън.

– Не ми е нужна в Гарисън. Искане я тук. Него също.

Тони мълчеше.

– Доведи ми мисис Стоун – каза Хоби, влезе в кабинета си и седна зад бюрото. Тони отиде до банята, влезе и след миг избута Мерилин пред себе си. Изглеждаше уморена. Тясната копринена рокля

изглеждаше нелепо при тези обстоятелства – като че ли бе ходила на гости и снежна виелица я бе принудила да се върне при домакините и да прекара нощта при тях.

Хоби посочи канапето.

– Седни, Мерилин – каза той.

Тя остана права. Канапето беше ниско. Твърде ниско, за да седне с толкова къса рокля, и твърде ниско, за да получи психологическото надмощие, което ѝ беше нужно. Не биваше обаче и да остава пред бюрото му. Твърде покорно. Застана до стената с прозорците, разтвори щорите и надникна навън, после се обърна и се облегна на перваза. Принуди го да се завърти със стола, за да я вижда.

– Какви са тези усложнения? – попита Хоби.

Тя го погледна и пое дълбоко въздух.

– Ще стигнем и до това. Първо ще закараме Шерил в болница.

Стана тихо. Не се чуваше нищо освен боботенето на пълната с хора сграда. Някъде в далечината изсвири сирена. Може би чак в Джърси Сити.

– Какви са тези усложнения? – попита той пак. Каза го със същата интонация, със същия тембър. Един вид, готов съм да се престоря, че не съм забелязал грешката.

– Първо болницата.

Отново стана тихо. Хоби се обърна към Тони.

– Изведи Стоун от банята.

Стоун излезе залитайки, по бельо, а юмрукът на Тони го подпираше отзад до самото бюро. Удари пищяла си в масичката и изохка.

– Какви са тези усложнения? – попита го Хоби.

Стоун се заоглежда наляво-надясно, сякаш беше твърде объркан, за да говори. Хоби изчака малко, после кимна.

– Счупи му крака.

Обърна се към Мерилин и я погледна. Беше тихо. Не се чуваше нищо освен неравномерното дишане на Стоун и тихото боботене на сградата. Хоби продължаваше да гледа Мерилин. Тя издържа погледа му.

– Хайде давай! – каза тя след малко. – Счупи проклетия му крак. Какво ме интересува? Той ме разори! Той унищожи живота ми. Счупи му и двата крака, ако искаш. Така обаче няма да получиш онова, което искаш. Няма да стане по-бързо. Казах ти, че има усложнения, и колкото по-бързо стигнем до тях, толкова по-добре за теб. Но няма да стигнем до тях, преди Шерил да отиде в болница.

Облегна се отново и се подпря на ръце върху перваза. Надяваше се

така да изглежда спокойна и уверена, но го правеше, за да не се свлече на пода.

– Първо болницата – повтори тя. Дотолкова се бе съсредоточила върху гласа си, че ѝ звучеше като чужд. Остана доволна. Звучеше много добре – нисък, твърд, уверен и спокоен в тихия офис. – След това правим сделката. Избирай.

Бейзболистът бе скочил, ръкавицата беше високо, топката падаше. Ръкавицата беше по-високо от оградата. Топката беше много близо. Хоби започна да чука с куката по бюрото. Силно. Стоун се втренчи в него, но Хоби не му обърна внимание и кимна на Тони.

– Закарай кучката в някоя болница. – Каза го кисело.

– Честър ще отиде с тях – намеси се Мерилин. – За да потвърди. Трябва да я види как влиза в спешното отделение, сама. Аз ще остана тук за гаранция.

Хоби престана да чука. Погледна я и се усмихна.

– Нямаш ли ми доверие?

– Не, нямам ти доверие. Ако не го направим както казвам аз, ще заключиш Шерил някъде другаде.

Хоби продължи да се усмихва.

– И през ум не би ми минало. Щях да накарам Тони да я застреля и да я изхвърли някъде в морето.

Той млъкна. Мерилин потрепери вътрешно.

– Сигурна ли си, че искаш да направиш това? – попита Хоби. – Нали знаеш, че ако каже и една дума на някого в болницата, ще умре?

Мерилин кимна.

– Няма да каже нищо на никого. Не и ако знае, че ме държиш тук.

– Моли се да си права.

– Няма да каже. Не го правя заради нас. Правя го заради нея. Нуждае се от помощ.

Втренчи се в него. Потърси опора в перваза. Чувстваше се слаба. Опита се да открие по лицето му следа от съчувствие, знак, че приема отговорността си. Не видя нищо освен раздразнение. Преглътна и въздъхна.

– Освен това ще ѝ трябва пола. Не може да излезе навън така. Ще изглежда подозрително. В болницата веднага ще повикат полицията. И двамата не го искаме, така че Тони трябва да излезе и да ѝ купи нова пола.

– Дай ѝ твоята рокля – каза Хоби. – Свали я и ѝ я дай.

Пак стана тихо.

– Няма да ѝ стане – каза Мерилин.

– Не това е причината, нали?

Тя не отговори. Тишина. Хоби сви рамене.

– Добре.

Мерилин преглътна отново.

– И обувки.

– Какво?

– Трябват ѝ обувки – отвърна тя. – Не може да излезе без обувки.

– Боже! – възкликна Хоби. – И какво, по дяволите, става по-нататък?

– По-нататък оформяме сделката. Веднага щом Честър се върне и ми каже, че я е видял да влиза през вратата, сама и невредима.

Хоби прокара пръстите на лявата си ръка по извивката на куката.

– Ти си умна жена – отбеляза той.

Знам, че съм, помисли си Мерилин. Това е първото от усложненията.

Ричър остави спортния сак на бялото канапе под копието на Мондриан. Отвори го и изсипа пачките от по петдесет долара. Трийсет и девет хиляди и триста долара в брой. Раздели парите, като хвърляше по една пачка ту в левия, ту в десния край на канапето. Получиха се две доста внушителни купчини.

– Четири отивания до банката – отбеляза Джоди. – Трябва да внасяме по-малко от десет хиляди долара на един път, иначе са длъжни да съобщят, а ние не желаем да отговаряме на никакви въпроси относно произхода им, нали? Ще ги внесем в моята сметка и ще поискаме да издадат банков чек за старците. Останалите ще използваме чрез златната ми кредитна карта.

Ричър кимна.

– Трябват ни самолетни билети до Сейнт Луис, Мисури, плюс хотел. С деветнайсет хиляди в банката ще можем да отседнем на прилично място и да летим в бизнес класата.

– Не може да се лети по друг начин – каза тя, улови го за кръста, надигна се на пръсти и го целуна. Той отвърна на целувката ѝ. Силно.

– Това е забавно, нали? – каза Джоди след малко.

– За нас може би. Не и за старците.

Отидоха в три различни банки и след това в още една, където внесеха последните пари и където Джоди поиска чек на името на мистър и

мисис Хоби за сумата от 19 650 долара. Банковият служител го мушна в млечнобял плик и тя го закопча в портфейла си. След това се върнаха на Бродуей заедно, хванати за ръце, за да може Джоди да се подготви за пътуването. Тя прибра плика от банката в бюрото си, а Ричър вдигна телефона и установи, че полетът на „Юнайтед“ от летище Кенеди е най-подходящият по това време на деня.

– Такси? – попита Джоди.

Той поклати глава.

– Ще отидем с колата.

Мощният осемцилиндров двигател вдигна страхотен шум в подземния гараж. Ричър настъпи рязко газта два пъти и се ухили. Тежката машина се залюля на пружините от въртящия момент.

– Цената на играчките – подхвърли Джоди.

Той я погледна.

– Не си ли го чувал? – попита тя. – Разликата между мъжете и момчетата е в цената на играчките им.

Ричър отново форсира мотора.

– Цената на тази е само един долар.

– А ти току-що изгори два долара във вид на бензин.

Той включи на скорост и изкачи джипа по рампата. Подкара на изток, към тунела, после по шосе 495 до Ван Уик и надолу към летище Кенеди.

– Карай към паркинга за кратък престой – каза Джоди. – Сега можем да си го позволим.

Наложил се да остави пистолета и заглушителя. Не беше лесно да минеш през охраната на летище с тежко метално оръжие в джоба. Скри ги под седалката на шофьора. Оставил колата на паркинга точно срещу сградата на „Юнайтед“ и пет минути по-късно бяха пред гишетото, откъдето си купиха два еднопосочни билета бизнес класа до Сейнт Луис. Скъпите билети им даваха правото да чакат в специален салон, където стюард в униформа им сервира истинско кафе в порцеланови чашки и чинийки и където можеха да четат „Уолстрийт Джърнъл“, без да си го купуват. След това Ричър занесе чантата на Джоди до самолета. Седалките на първите шест реда бяха по две на ред – широки, комфортни. Ричър се усмихна.

– Никога досега не съм пътувал така.

Седнал до илюминатора. Имаше място дори да протегне краката си. Джоди се изгуби в седалката си. На нея можеха да се поберат три като нея. Стюардесата им донесе сок още преди самолетът да започне да

рулира. След няколко минути бяха във въздуха и се насочиха на запад.

Тони се върна в кабинета с две лъскави торбички, които висяха на свития му юмрук на дългите си дръжки от въженца – червената от „Тал-бът“ и кафявата от „Бали“. Мерилин ги отнесе в банята и пет минути по-късно се появи Шерил – новата пола ѝ бе по мярка, но цветът не ѝ отиваше. Тя я пригладдаше надолу по бедрата си с неуверени движения. Новите обувки изобщо не подхождаха на полата и ѝ бяха твърде големи. Лицето ѝ изглеждаше ужасно. Погледът ѝ беше празен и примирен – точно както Мерилин ѝ бе поръчала.

– Какво ще кажеш на лекарите? – попита я Хоби.

Шерил извърна лице и се съсредоточи върху сценария на Мерилин.

– Че съм се блъснала във вратата.

Говореше ниско, носово. Монотонно, сякаш все още беше в шок.

– Ще се обадиш ли на ченгетата?

Тя поклати глава.

– Не, няма да направя такова нещо.

Хоби кимна.

– Какво ще стане, ако го направиш?

– Не знам – отговори тя.

– Приятелката ти Мерилин ще умре в ужасни мъки. Разбираш това, нали?

Вдигна куката, така че Шерил да я види добре от другия край на кабинета. След това стана от стола, заобиколи бюрото и застана зад Мерилин. С лявата си ръка вдигна косата ѝ. Ръката му докосна кожата ѝ. Тя изтръпна. Опря куката до лицето ѝ. Шерил кимна вяло.

– Да, разбирам – каза тя.

Трябваше да стане бързо, защото макар Шерил да бе облечена и обува, Честър все още беше по бельо. Тони накара двамата да чакат в приемната, докато дойде товарният асансьор, след което ги избута бързо по коридора и тримата се качиха. В гаража излезе първи и се огледа. После бързо ги завлече до шевролета, натика Честър на задната седалка, блъсна Шерил на предната и изкара колата на улицата.

Без да се замисля, би могъл да назове поне двайсет болници в Манхатън и доколкото знаеше, всички те имаха спешни отделения. Инстинктът му подсказваше, че трябва да избере някоя по-далечна, като „Маунт Синай“ на 100-на улица, защото му се струваше по-безопасно да

изпрати Шерил колкото е възможно по-далеч. Времето обаче беше малко. Дотам и обратно щеше да пътува минимум един час, а не разполагаше с толкова. Реши да я закара в „Сейнт Винсът“ на 11-а улица и Седмо Авеню. „Белвию“, на Двайсет и седма и Първо, беше по-близо, но там обикновено гъмжеше от ченгета – по една или друга причина. Бе се убедил в това. Ченгетата буквално живееха там. Оставаше „Сейнт Винсът“. Освен това си спомняше, че пред входа на спешното отделение има голям площад. Беше го видял, когато отидоха да хванат секретарката на Костело. Много голям площад. Можеше да я наблюдава през цялото време, докато влезе, без да се налага да спира твърде близо.

Взе разстоянието за осем минути. Спря до тротоара на Седмо Авеню и натисна бутона за отключване на вратите.

– Излизай – каза той.

Шерил отвори вратата и се измъкна на тротоара. В първия момент сякаш не беше сигурна какво да прави, но после тръгна към пешеходната пътека, без да се обръща назад. Тони се протегна, затръшна вратата и се обърна към Стоун.

– Можеш да я наблюдаваш.

Стоун вече я наблюдаваше. Видя как светлината се смени И колите спряха. Видя я как пристъпва напред с останалите пешеходци, като пияна. Ходеше бавно, влачеше големите си обувки и държеше ръка пред лицето си, за да го скрие. Стигна отсрещния тротоар доста след като сигналят отново се смени. Някакъв нетърпелив пикап сви леко вдясно, за да я заобиколи. Тя продължи към входа на болницата. Двойна врата, изподраскана, от плексиглас. Три медицински сестри стояха отпред и пушеха. Шерил мина бавно покрай тях, бутна неуверено вратата с две ръце и влезе. Двете крила се затвориха.

– Е, видя ли това? – попита Тони.

Стоун кимна.

– Да, видях го. Тя е вътре.

Тони погледна в огледалото и след малко успя да се включи в движението. Когато се отдалечиха на стотина метра, Шерил вече чакаше реда си за преглед и повтаряше наум това, което Мерилин ѝ бе казала да направи.

Пътуването с такси от летището в Сейнт Луис до сградата на Националния военен архив беше кратко и евтино и Ричър го беше правил твърде често. Повечето от задачите, които му бяха поверявали в

страната, бяха свързани с пътешествия из архивите, с издирване на един или друг факт от миналото. Този път обаче щеше да бъде по-различно. Идваше като цивилно лице, а не с униформа на майор. Съвсем не беше същото и той си даваше сметка за това.

Достъпът до архива се контролираше от персонала във фоайето. Формално погледнато, военният архив беше част от публичните архиви, само че служителите му правеха всичко възможно този факт да не се разгласява. В миналото Ричър разбираше и бе съгласен с тази тактика, без да я оспорва – военните документи понякога са много откровени и не би трябвало да се четат и интерпретират произволно, вън от конкретния контекст. Винаги бе одобрявал факта, че ги държат настрана от обществеността. Сега обаче *той* беше обществеността и се питаше как ще се развият нещата. В архива се съхраняваха милиони досиета в десетки огромни хранилища и бе напълно възможно да чакаш дни и дори седмици, преди служителите да намерят каквото търсиш, дори и да полагат всички, абсолютно всички мислими усилия и да тичат нагоре-надолу като луди. Беше го виждал множество пъти отвътре. Играеха ролята си много убедително. Беше ги наблюдавал с иронична усмивка на лицето.

Слязоха от таксито и спряха за малко под горещото слънце на Мисури, за да се уточнят как да постъпят. Влязоха в сградата и видяха голяма табела: **ПРЕДОСТАВЯМЕ САМО ПО ЕДНО ДОСИЕ НА ЗАЯВКА**, поставена пред служителката, и зачакаха. Беше възпалена жена на средна възраст, в униформа на старши сержант, заета с някаква работа, чиято цел не е да постигне нещо полезно, а да накара посетителите да чакат. След известно време вдигна очи, хвърли две празни бланки на високия плот пред себе си и посочи канапа, на който висеше молив.

Бланките бяха формуляри за искане на достъп до архива. В графата „фамилно име“ Джоди попълни „Джейкъб“, а по-долу заяви, че иска да получи цялата налична информация за Джек Ричър, майор от отдел „Криминални разследвания“ към армията на САЩ. Ричър взе молива, заяви цялата налична информация за генерал лейтенант Лион Джером Гарбър и после подаде двата формуляра на старшия сержант. Жената им хвърли бегъл поглед, пусна ги в отделението за входящи заявки и натисна един бутон до лакътя си. Идеята беше някой редник да чуе звънеца, да дойде да вземе формулярите и да започне търпеливото издирване на досиетата.

– Сега кой е началник на архива? – попита Ричър.

Въпросът беше пряк. Служителката потърси в главата си начин да избегне отговора, но не откри такъв.

– Майор Тиъдър Конрад – отговори тя неохотно.

Ричър кимна. Името Конрад не му говореше нищо.

– Моля ви да му предадете, че искаме да се срещнем с него само за минутка. И... нека донесат тези досиета в кабинета му.

Тонът му беше нещо средно между любезна молба и недоизречена команда. Този тон винаги му бе вършил работа във взаимоотношенията със старши сержантите. Жената вдигна слушалката и позвъни.

– Ще изпрати някого да ви вземе – каза след малко с тон, който ясно подсказваше, че Конрад им прави огромна услуга.

– Няма нужда – отвърна Ричър. – Знам къде е. И друг път съм ходил там.

Поведе Джоди нагоре по стълбите, към просторния кабинет на втория етаж. Майор Конрад ги очакваше пред вратата. Беше с лятна униформа, а над горното му джобче имаше пластмасова табела с името му. Изглеждаше дружелюбен, но донякъде отегчен от службата си. Беше на около четирийсет и пет, а ако на тази възраст си майор на втория етаж на военния архив, значи, че не си се разбързал за никъде. Изчака за момент, защото по коридора към него вече тичаше един редник, понесъл две дебели папки в ръце. Ричър се усмихна доволно. Обслужваха ги като първокласни клиенти. Когато тази институция искаше да действа бързо, наистина действаше бързо. Конрад пое папките и освободи редника.

– Е, какво мога да направя за вас? – попита той. Говорът му беше бавен и мътен като горното течение на Мисисипи, но иначе звучеше достатъчно дружелюбно.

– Имаме нужда от помощта ви, майоре – отговори Ричър. – И се наждавам, че ще сте готов да ни съдействате, след като прегледате тези две досиета.

Конрад погледна папките в ръката си, отстъпи настрана и ги покани в кабинета си. Беше тих, с дървена ламперия. Посочи им две еднакви кожени кресла и седна зад бюрото си. Постави двете папки на плота една върху друга, отвори първата, на Лион, и се зае да я преглежда.

Минаха десет минути, докато видя каквото искаше. През това време Джоди и Ричър гледаха през прозореца. Градът се печеше под палещите лъчи на слънцето. Конрад бутна папките настрана и погледна два формуляра. После вдигна очи.

– Две много добри досиета – отбеляза той. – Впечатляващо. И освен това схванах намека. Предполагам, че Джек Ричър сте вие, а това е мисис Джоди Джейкб, която в досието е спомената като дъщеря на

генерала, прав ли съм?

Джоди кимна и се усмихна.

– Така си и знаех – продължи Конрад. – И смятате, че след като сте от семейството, така да се каже, ще ви бъде осигурен по-добър и по-бърз достъп до архива?

Ричър поклати тържествено глава.

– И през ум не ни е минавало подобно нещо. Знаем, че всички заявки за достъп се обработват по абсолютно един и същи начин.

Конрад се усмихна, после се разсмя с глас.

– И го казахте с каменно лице! Великолепно! Играете ли покер? Би трябвало, би трябвало. Е, с какво мога да ви бъда полезен?

– Нужна ни е информацията за Виктор Труман Хоби – каза Ричър.

– Във връзка с Виетнам ли?

– Познавате ли го? – попита Ричър изненадано.

Конрад го погледна озадачено.

– Никога не съм чувал за него. След като второто му име е Труман обаче, значи е роден някъде между четирийсет и пета и петдесет и втора. Нали е така? Значи е твърде млад за Корея и твърде стар за войната в Залива.

Ричър кимна. Тийдър Конрад започваше да му харесва. Явно беше умен. Прииска му се да хвърли един поглед и на неговото досие, да разбере защо на четирийсет и пет все още е майор, работещ в канцелария в Мисури.

– Ще свършим работата тук, в кабинета ми – добави Конрад. – За мен ще е удоволствие.

Вдигна телефонната слушалка и се обади направо в хранилището, като прескочи старши сержанта от приемната. Смигна на Ричър и нареди да му донесат досието на Хоби. Изчакаха мълчаливо пет минути, докато дотича куриерът и го донесе.

– Бързо стана – отбеляза Джоди.

– Всъщност – отвърна Конрад – малко се забави. Помислете как стоят нещата за редника. Чува по телефона „X“, Хоби, изтичва до съответната секция, намира папката по инициалите, грабва я и идва дотук на бегот. Моите хора покриват средните нормативи за физическа подготовка на армията, което означава, че за пет минути могат да пробягат по-голямата част от една миля. Това място може и да изглежда голямо, но между бюрото му, секцията с буквата „X“ и моя кабинет разстоянието е далеч по-малко от миля, повярвайте ми. Така че всъщност той се забави. Подозирам, че старши сержантът го е спрял само за да ме

подразни.

Папката, в която бе сложено досието на Виктор Хоби, беше от старите, на релефни ивици. Отпред беше залепена таблица, в която се вписваха заявките за достъп до него. Бяха само две. Конрад прокара пръст по имената.

– Правени са по телефона – обясни той. – Едната е на самия генерал Гарбър, през март тази година. Втората е на някой си Костело, който се е обадил от Ню Йорк в началото на миналата седмица. Защо е този внезапен интерес?

– Точно това се опитваме да разберем – отвърна Ричър.

Участвалите в сражения войници имат дебели досиета, особено ако сраженията са били преди трийсет години. Това време е достатъчно всички документи, и най-незначителните, да бъдат събрани където им е мястото. Папката на Виктор Хоби беше дебела около пет сантиметра. Старата корица беше огъната точно по дебелината на документите. На Ричър тя му напомняше за портфейла на Костело, който бе видял в бара в Кий Уест. Придърпа стола си по-близо до Джоди и до предния ръб на бюрото на Конрад. Майорът остави папката върху полираното дърво, обърна я и я отвори така, сякаш показваше рядко съкровище на заинтригувани познавачи.

Инструкциите на Мерилин бяха съвсем точни и Шерил ги изпълняваше прецизно. Първата стъпка беше да *получи медицинска помощ*. Записа се при медицинската сестра и седна на твърд пластмасов стол в чаклята за прегледи. Спешното отделение на болницата „Сейнт Винсът“ бе по-спокойно от обикновено и я приеха само десет минути след пристигането ѝ. Прегледа я лекарка, достатъчно млада, за да ѝ бъде дъщеря.

– Как се случи това? – попита тя.

– Блъснах се в една врата – отговори Шерил.

Младата лекарка я заведе в едно преградено със завеса място и я накара да легне върху една кушетка за прегледи. Започна да проверява рефлексите на крайниците ѝ.

– Врата? Сигурна ли сте? Напълно?

Шерил кимна. Трябваше да настоява на своето. Искаше го Мерилин и разчиташе на нея да го изпълни.

– Беше полуотворена. Бях се обърнала назад и просто не я видях.

Лекарката не каза нищо. Извади подобно на писалка фенерче и

освети едното, после другото ѝ око.

– Някакво помътняване в зрението?

Шерил кимна.

– Малко.

– Главоболие?

– Страхотно.

Лекарката се замисли за момент и взе формуляра за приемане в болницата.

– Така. Трябва ни рентген на лицевите кости, това е очевидно, но също така ще искам и на целия череп, както и скенер. Трябва да сме наясно какво точно се е случило там, вътре. Застраховката ви е добра, така че още сега ще повикам хирург да ви прегледа, защото, ако се налага някакво възстановяване, по-добре е да се започне по-рано. Така. Ще трябва да облечете болничен халат и да легнете. Ще ви дам хапче за главоболието.

Шерил си спомни какво настояваше Мерилин: *Обади се по телефона преди болкоуспокояващите, защото ще ти размътят главата и ще забравиш.*

– Трябва да се обадя по телефона – каза тя гласно, видимо разтревожена.

– Ако желаете, ние също можем да се обадим на съпруга ви – каза лекарката с безразличие в гласа.

– Не съм омъжена. Трябва да се обадя на един адвокат. Адвокатът на приятелката ми.

– Е, добре. Телефонът е в дъното на коридора. Само не се бавете.

Шерил отиде до телефонните автомати в края на коридора. Обади се на телефонистката и поиска разговор за сметка на отсрещния абонат, както ѝ бе казала Мерилин. Продиктува номера, който бе запомнила наизуст. Вдигнаха слушалката след второто позвъняване.

– „Форстър и Ейбълстайн“ – чу приветлив глас. – С какво можем да ви помогнем?

– Обаждам се от името на мисис Мерилин Стоун – каза Шерил. – Трябва да говоря с адвоката ѝ.

– Това е самият мистър Форстър – отвърна приветливият глас. – Моля почакайте.

Докато Шерил слушаше мелодията в слушалката, лекарката също се обаждаше по телефона на около десет метра от нея. В нейната слушалка не се чуваше музика. Бе се обадила на полицията, отдел „Домашно насилие“.

– Обаждам се от „Сейнт Винсът“ – каза тя. – Имам още един случай за вас. Тази твърди, че се е блъснала във врата. Не иска дори да признае, че е омъжена, да не говорим, че е претърпяла побой. Можете да дойдете да я разпитате по всяко време.

Първият документ в папката беше оригиналното заявление на Виктор Хоби, че желае да постъпи в армията. Беше пожелтяло от времето и беше написано със същия равен момчешки почерк, който бяха видели в писмата, които бе изпратил до дома в Брайтън. Описваше накратко образованието си и желанието си да стане пилот на хеликоптер – нямаше кой знае какво повече. На пръв поглед нищо не предвещаваше появата на нова изгряваща звезда. По онова време обаче на всеки доброволец се падаха по двадесетина души, които си купуваха еднопосочен билет за автобус до Канада, така че донаторната комисия бе посрещнала Хоби с отворени обятия и веднага го бе изпратила при лекарите.

Бяха го изследвали, за да установят дали е годен за пилот, което означаваше доста по-щателен преглед от обикновения, особено по отношение на зрението и пазенето на равновесие. Беше го преминал блестящо – един и осемдесет и пет, шейсет и пет килограма, чудесно зрение, добър капацитет на белите дробове, в отлично здраве. Медицинският преглед бе проведен в началото на пролетта и Ричър си представяше много добре бледото от нийоркската зима момче, застанало по къси гащета, босо върху гол дъсчен под, очакващо реда си да го мерят с шивашкия метър.

Следващият документ показваше, че са му били връчени ваучери за пътуване и му е било наредено да заміне за Форт Дикс след две седмици. Следваха книжа оттам. Пръв беше един формуляр, подписан веднага след пристигането му, с който Виктор Хоби се задължаваше да служи лоялно на армията на САЩ. Във Форт Дикс беше прекарал дванайсет седмици първоначална подготовка. Бе се явявал на шест изпита за оценка на уменията му. На всички тях се бе представил доста над средното. Не бяха записани никакви коментари.

Следваше разписка за ваучери за пътуване до Форт Полк и заповед да се яви там, за да премине едномесечен специализиран пехотински курс. Имаше бележки във връзка с уменията му да борави с различни оръжия. Бяха го оценили като „добър“, което във Форт Полк означаваше нещо, за разлика от Форд Дикс, където те обявяваха за „добър“, ако разпознаеш карабина от десет крачки. В Полк тази оценка означаваше

отлична координация между очите и ръцете, великолепно владение на мускулите, спокоен характер. Ричър не беше специалист по авиация, но бе убеден, че инструкторите са гледали с оптимизъм на перспективата един ден да пуснат Вик Хоби да лети с хеликоптер.

Следваха още ваучери за пътуване, този път до Форт Уолтърс в Тексас, където се намираше началната школа за пилоти на хеликоптери. Беше приложена записка от командира на Форт Полк, в която се отбелязваше, че Хоби се е отказал от едномесечен отпуск, за да замине за там незабавно. Това бе документирано с едно сухо изречение, но въпреки всичко се долавяше нотка на одобрение, дори и след толкова много години – ето най-после един човек, който няма търпение да се заеме истински с нещата.

Документите от Уолтърс бяха още повече. Престоят му там беше пет месеца и нещата бяха много сериозни – като в колеж. Най-напред месец предварителна подготовка със задълбочено академично изучаване на физика, аеронавтика и навигация в класната стая. Кадетите трябваше да издържат изпитите, за да преминат по-нататък. Хоби се бе представил отлично. Математическите му заложби, които баща му се бе надявал да оползотвори в счетоводството на семейната фирма, се бяха проявили изцяло при онези теоретични предмети. Бе завършил първи по успех в групата си. Единственият минус беше една кратка бележка за поведението му – някакъв офицер го обвиняваше в това, че разменял помощ в ученето срещу услуги. Хоби бе помагал на няколко души да се справят със сложните уравнения, а в замяна бе искал от тях да лъскаят обувките и да чистят оборудването му. Ричър сви рамене. Този офицер явно бе задник. Хоби бе отишъл там, за да стане пилот на хеликоптер, а не светец.

Следващите четири месеца в Уолтърс бяха посветени на първоначална летателна подготовка на машини „Х-23 Хилърс“. Първият инструктор на Хоби беше някой си Ланарк. Бележките му по обучението бяха надраскани с невероятен почерк, анекдотично, много невоенно. На места много смешно. Твърдеше, че да се научиш да летиш на хеликоптер било все едно да се научиш да караш колело като малък – не става, не става, не става, не става и тогава съвсем изведнъж всичко си идва на мястото и повече никога не можеш да забравиш как се прави. Според мнението на Ланарк първият период бе отнел на Хоби повече време от обикновеното, но пък след това бе напредвал забележително. Бе го преместил от учебната машина на „Х-19 Сикорски“, което бе все едно изведнъж да се качиш на английска спортна копла с десет скорости.

Въпреки това на новата машина Хоби се бе представил още по-добре. Като роден талант, колкото по-сложна ставаше машината, толкова по-добре се справяше с нея.

Беше завършил школата в Уолтърс втори в групата си, с отличен успех, съвсем малко след абсолютния ас, чието име беше А. А. Де Уит. Още ваучери за пътуване, и двамата се бяха оказали във Форт Ракър, Алабама, за да преминат през нови четири месеца обучение във висш пилотаж.

– Чувал съм това име Де Уит – каза гласно Ричър. – Струва ми се познато.

Конрад следеше напредъка му с документите през бюрото.

– Може би става дума за генерал Де Уит. Сега е шеф на школата за пилоти в Уолтърс. Логично е да е той, нали? Ще проверя.

Обади се направо в хранилището и поиска досието на генерал-майор А. А. Де Уит. Остави слушалката и засече времето.

– Трябва да стане по-бързо, защото секция „Д“ е по-близо от „Х“ . Освен ако проклетата дама долу не го спре пак.

Ричър се усмихна и отново се гмурна трийсет години назад, в миналото. Форт Ракър беше нещо истинско, с чисто нови бойни машини „Бел УХ-1“, наречени „Хюи“ – големи, мощни, с турбинни двигатели и четиринайсетметрови витла. Младият Виктор Хоби бе летял с такъв в небето на Алабама в продължение на седемнайсет дълги седмици, а след това бе преминал окичен с отличия на парада, който баща му бе фотографирал.

– Три минути и четирийсет секунди – прошепна Конрад.

Редникът с досието на Де Уит тъкмо бе влязъл. Остави папката, козирува и излезе.

– Не мога да ви покажа това, защото генералът все още е на служба, нали? Ако е същият Де Уит обаче, ще ви кажа.

Отвори папката в началото и Ричър успя да зърне бегло същата хартия като в папката на Хоби. Конрад я прегледа набързо и кимна.

– Той е. Оцелял е след джунглите и е останал на борда. Абсолютно откачен на тема хеликоптери. Предполагам, че до пенсионирането си ще остане в Уолтърс.

Ричър кимна и погледна през прозореца. Слънцето започваше да преваля.

– Искате ли кафе? – попита Конрад.

– С удоволствие – отвърна Джоди, а Ричър само кимна.

Конрад вдигна слушалката и се обади в хранилището.

– Кафе – нареди той. – Този път не е папка, а молба за нещо освежително. Три чаши, най-добрият порцелан, ясно?

Редникът ги донесе на сребърен поднос, а по това време Ричър вече бе стигнал до Форт Белвоар във Вирджиния, където Виктор Хоби и новият му приятел А. А. Де Уит трябваше да се явят в Трета транспортна рота на Първа мотострелкова дивизия. Там двете момчета бяха прекарвали две седмици – колкото армията да промени името на частта им на Първа въздушнодесантна и да обозначи ротата им като „рота В към 229-и шурмови хеликоптерен батальон“. В края на двете седмици преименуваната част бе отплавала от Алабама с конвой от седемнайсет кораба, на трийсетдневно пътешествие до залива Лонг Май, на двайсет мили южно от Куи Нйън във Виетнам и на единайсет хиляди мили от дома.

Трийсет дни в океана никак не са малко, така че началниците на ротата се бяха постарали да създават работа за войниците, за да не се отегчават. От досието на Хоби бе видно, че му е била поверена поддръжката, което означаваше безкрайно лъскане и смазване на разглобените хюита в битка със соления въздух в трюма на кораба. Оценката беше положителна и Хоби бе слязъл на брега в Индокитай – само тринайсет месеца след като бе постъпил в армията като кадет – със звание лейтенант. А бе напуснал Щатите като младши лейтенант. Заслужено повишение за перспективен кадар. Едно от добрите момчета. Ричър си спомни какво му бе казал Ед Стивън за него в горещината зад железарския магазин: *Много сериозен, много усърден. Но в никакъв случай не необикновен.*

– Сметана? – попита Конрад.

Ричър поклати глава едновременно с Джоди.

– Без нищо – отговориха двамата в един глас.

Конрад наля кафето, а Ричър продължи да чете. Хеликоптерите „Хюи“ бяха оборудвани в два варианта: за бойни и транспортни цели. На рота „В“ бяха зачислени транспортни машини и задачата ѝ беше да обслужва Първа въздушнодесантна на бойното поле. Хеликоптерите се водеха транспортни, но също имаха въоръжение – две тежки картечници, окачени отстрани на специални ластични въжета за тавана, на мястото на свалените врати. Екипажът се състоеше от пилот и помощник-пилот, двама картечари и командир на екипажа, който изпълняваше и функциите на авиомеханик. Машината побираше толкова войници, колкото бяха в състояние да се натъпчат в квадратното пространство между двамата картечари, или тон амуниции, или произволна комбинация между двете.

Бяха преминали през период на обучение при реални условия,

което бе отражение на истината, че Виетнам се различава значително от Алабама. Този период не приключваше с официално дипломиране, но все пак фактът, че Хоби и Де Уит бяха изпратени в джунглата първи от новите пилоти, бе достатъчно красноречив. Изискването по-нататък бе да участваш в пет бойни операции като помощник-пилот. Едва тогава, ако се справиш успешно, ти поверяваха пилотското място и ти назначаваха твой собствен помощник. От този момент нататък започваше сериозната работа и това бе отразено в досието. Цялата му втора част се състоеше от доклади за изпълнени мисии, написани върху тънка оризова хартия. Стилът беше сух и лаконичен. Не ги бе писал Хоби, а ротният командир.

Сраженията бяха епизодични. Войната бушуваше навсякъде наоколо, но Хоби бе прекарвал продължителни периоди на земята поради времето. Дни наред гъстите мъгли на Виетнам не бяха позволявали да се лети ниско над терена в джунглата, а после, в периодите на проясняване, докладите следваха един след друг, по няколко на една и съща дата – често по три, пет, дори седем бойни мисии на ден. Бяха прехвърляли пехотинци на бойното поле, бяха ги спасявали и снабдявали с всичко необходимо. После пак се спускаха мъглите и хеликоптерите оставаха за дълго на земята. Ричър си представяше как Хоби се е изтягал на нара си по цели дни, спокоен или ядосан, отегчен или напрегнат, в очакване на следващите кошмари, изтощителни операции.

Докладите бяха разделени на две части от документите, удостоверяващи края на първия редовен срок, рутинното награждаване с медал, дългата отпуска в Ню Йорк и началото на втория срок. Следваха нови доклади за бойни операции. Същите, както и преди. Бяха по-малко на брой. Последният документираше 991-ва бойна мисия на лейтенант Виктор Хоби. Не беше типична за частта му. Беше специална задача. Бе излетял от Плейку на изток, към импровизирана площадка за кацане край прохода Ан Хе, откъдето трябваше да се изтеглят подложени на ожесточен обстрел войници. Вторият участник в мисията беше Де Уит. Хоби бе кацнал първи на мястото. Бяха го видели да качва само трима души на борда и да излита почти веднага заради масирания картечен огън откъм джунглата. Хеликоптерът му бил улучен многократно, картеচারите му стреляли хаотично в джунглата. Когато Хоби излетял, Де Уит кръжал над мястото. Видял как продължителен откос надупчил двигателя. В официалния му доклад се казвало, че витлата престанали да се въртят и около резервоара се появили пламъци. Машината се разбила в джунглата, на четири мили западно от мястото за кацане.

Паднала под нисък ъгъл с приблизителна скорост от осемдесет мили в час. Де Уит също така споменавал, че през листата се виждали зелени пламъци, което обикновено означавало експлозия на горивния резервоар. Започнала операция за издирване на оцелели, но се наложило да бъде прекратена заради лошото време. Отломките на хеликоптера не били огледани. Тъй като районът на падането бил смятан за непристъпна, девствена джунгла, можело да се предположи, че в непосредствена близост няма войници на Северен Виетнам, следователно и не съществувала опасност оцелелите да попаднат в плен. Поради това осемте души от хеликоптера на Хоби били вписани като изчезнали по време на сражение.

– Защо? – попита Джоди. – Де Уит е видял експлозията, нали? Защо ги водят изчезнали, след като очевидно са загинали?

Майор Конрад сви рамене.

– И аз мисля така – каза той. – Все пак никой не е бил напълно сигурен. Де Уит е видял пламъци през листата, и толкова. Може да е било мина или нещо друго. Обявявали са някого за загинал в сражение само ако са били абсолютно сигурни. Когато някой е видял с очите си как е станало. Случвало се е изстребител да паднат на двеста мили навътре в океана и въпреки това да обявят пилота за безследно изчезнал, не мъртъв, защото съществува теоретичната възможност да доплува донякъде. Мога да ви покажа папка, десет пъти по-дебела от тази, в която са събрани заповедите и инструкциите за това точно как да се описват загубите на човешка сила.

– Защо? – попита пак Джоди. – Защото са се страхували от пресата?

Конрад поклати глава.

– Не. Причините са други, струва ми се. Когато са се страхували от пресата, просто са лъгали. Най-напред не са искали да заблуждават близките и роднините. Повярвайте ми, случвали са се наистина странни неща. Обстановката там е била съвършено чужда. Хора са оцелявали при обстоятелства, при които това се е смятало за невъзможно. Появявали са се след време изневиделица. Били са откривани, защото през цялото време са се провеждали масирани операции за издирване на оцелели. Мнозина са попаднали в плен, но тогава никой не е публикувал списъци с имената им. Те се появили години по-късно. Не можеш да кажеш на родителите, че синът им е бил убит, ако съществува и най-малката възможност това да не е вярно. Затова са ги наричали „изчезнали“ колкото е възможно по-дълго. – Конрад замълча за момент. – Втората причина е, че са се страхували. Но не от пресата. Страхували са се от самите себе

си. Страхували са се да си признаят, че търпят поражение, че ги бият, при това жестоко.

Ричър отново се върна към доклада за последната мисия. Видя името на помощник-пилота – младши лейтенант на име Ф. Г. Каплан. Бе лял с Хоби през повечето време от втория срок.

– Може ли да видя досието на този човек? – попита той.

– Секция „К“? – отвърна Конрад. – Ще отнеме около четири минути.

Изчакаха мълчаливо войника да донесе досието на Каплан. На възшен вид папката беше като тази на Хоби – стара, дебела. На предната корица също имаше таблица със заявките за ползването ѝ, само че през последните двайсет години бе регистрирано едно-единствено телефонно обаждане на Лион Гарбър от април предишната година. Ричър обърна папката към себе си и я отвори на предпоследния лист. Беше същият като този в досието на Хоби – доклад за същата мисия, отново с разказа на Де Уит, бе написан със същия почерк, от същия чиновник.

Последният лист от досието на Каплан обаче беше датиран две години след доклада за последната мисия. Това бе официално решение, взето от военното министерство след шателно проучване на обстоятелствата, в което се казваше, че Ф. Г. Каплан се обявява за загинал по време на военни действия на четири мили западно от прохода Ан Хе, след като хеликоптерът, чийто помощник-пилот е бил, е свален от вражески наземен огън. Трупът не е бил открит, но смъртта му трябвало да се приеме за факт с цел включване в мемориалните списъци и изплащане на пенсии. Ричър приглади листа с длани.

– Защо Виктор Хоби няма такова нещо?

Конрад поклати глава.

– Не знам.

– Искам да отида в Тексас – каза Ричър.

Летище Ной Бай край Ханой и летище Хикъм Фийлд край Хонолулу се намират на една и съща географска ширина, така че товарният „Старлифтер“ на Американските военновъздушни сили не летеше нито на север, нито на юг, а по права линия над Тихия океан, от запад на изток, между Тропика на рака и двайсетия паралел. Шест хиляди мили, по шестстотин мили на час, десет часа полет, но самолетът се подготви за кацане седем часа, преди да излети – в три следобед на предния ден. Капитанът от Военновъздушните сили обяви, когато пресякоха меридиана,

върщащ ги във вчерашния ден, а високият сивокос американец в задната част на кабината върна часовника си назад и спечели един ден живот повече.

Хикъм Фийлд е главното военно летище на Хавай, но използва едни и същи писти и въздушен контрол с Хонолулу Интърнешънъл, така че старлифтърът трябваше да направи голям кръг над океана, за да изчака да се приземи един боинг 747 на японските авиолинии. После се сниши и кацна след него. Като военен пилот, жената, която управляваше самолета, не беше длъжна да се съобразява с любезностите на гражданската авиация, така че натисна рязко спирачките, колелата просвириха, двигателите зареваха с обратна тяга, и машината намали скоростта достатъчно бързо, за да излезе от пистата по първото разклонение за рулиране. Гражданското летище изискваше военните самолети да стоят настрана от туристите. Особено от японските туристи. Основната индустрия на Хавай или пък сантиментите на Изтока бяха без значение за пилота на старлифтъра – по-важното бе, че по първия разклон разстоянието до военния сектор беше най-кратко.

Самолетът продължи да се движи бавно, както подобава, и спря на петдесет метра от ниска и дълга бетонна постройка, недалеч от оградата. Пилотът изключи двигателите и остана на мястото си. Няколко души от наземния персонал, в пълни униформи, приближиха самолета и включиха дебел кабел в специален контакт близо до носа. Системите превключиха на външно захранване – така церемонията можеше да се проведе на тишина.

Почетната стража се състоеше, както обикновено от осем души, със съответните парадни униформи – двама от пехотата, двама от Военноморските сили, двама от Военновъздушните сили и двама от морската пехота. Те подходиха към самолета под строй и спряха, за да изчакат да се отвори товарната рампа. След като металът прилепна плътно до асфалта, те се изкачиха в търбуха на самолета. Минаха покрай строените в две редици хора от екипажа и продължиха напред, към ковчезите. Взеха първия, качиха го на раменете си и с бавна стъпка се върнаха към изхода. Спуснаха се по наклонената рампа, минаха по нагорещения асфалт с тържествена стъпка, после влязоха в бетонната постройка и положиха ковчеза на земята. Изправиха се, останаха за миг неподвижно, после се обърнаха кръгом и отново тръгнаха към самолета.

Бе нужен един час, за да разтоварят седемте ковчеза. Едва когато всички бяха на земята, сивокосият американец стана от мястото си. Слезе по стълбата за пилота, като преди това протегна уморените си

крайници.

12

Стоун трябваше да остане пет минути зад тъмните стъкла на колата, защото в подземния гараж товареха нещо. Тони излезе навън и изчака, облегал на една колона, докато камионът изпъзли навън сред черен облак изгорял дизел, после повлече Стоун през гаража, към товарния асансьор. Натисна бутон и двамата се отправиха нагоре мълчаливо, с наведени глави. Дишаха тежко, вдъхваха миризмата на грубия гумен под. Слязоха на осемдесет и осмия етаж на задната площадка и Тони огледа коридора. Беше празен.

Набитият беше в приемната. Минаха покрай него и влязоха в кабинета. Беше тъмно както винаги. Щорите бяха спуснати и беше тихо. Хоби седеше зад бюрото мълчаливо и неподвижно, вперил поглед в Мерилин, която бе седнала със свити крака на канапето.

– Е? – попита Хоби. – Изпълнихте ли мисията?

Стоун кимна.

– Влезе в болницата. Видях я.

– Къде? – попита Мерилин. – В коя болница?

– „Сейнт Винсът“ – отговори Тони. – В спешното отделение.

Стоун кимна, за да потвърди, и видя, че Мерилин се усмихва с облекчение.

– Добре – каза Хоби. – Това беше доброто дело за днес. Сега имаме работа. Какви са усложненията, с които трябва да се справим?

Тони избута Стоун покрай масичката и го бутна на канапето до Мерилин. Той седна и се втренчи право пред себе си, без да каже дума.

– Е? – подкани Хоби още веднъж.

– Проблемът е в акциите – заговори Мерилин. – Той не може да разполага с тях безусловно.

Хоби се втренчи в нея.

– Може и още как. Проверих в борсата.

Тя кимна.

– Да, така е, те са негова собственост. Имах предвид обаче, че той не може да ги контролира. Няма свободен достъп до тях.

– Защо не, по дяволите?

– Има попечители. Достъпът до акциите се контролира от тях.

– Какви попечители? Защо?

– Така пожела баща му, преди да почине. Не вярваше, че Честър ще

може да се справи сам, и смяташе, че му е нужен надзор.

Хоби продължаваше да я гледа втрещено.

– Всяка по-голяма операция с акциите трябва да бъде одобрена от попечителите – добави тя. – И от двамата.

Последва тишина. Хоби премести погледа си върху Честър Стоун. Беше като лъч на прожектор, който опипва в тъмнината. Мерилин наблюдаваше здравето му око. Наблюдаваше го как мисли. Наблюдаваше го как се хваща на лъжата. Знаеше, че ще се хване, защото беше в тон с това, което вече знаеше. Бизнесът на Честър се бе провалил, защото Честър беше слаб бизнесмен. Близък роднина като баща му би забелязал, че не го бива, още в началото и като отговорен човек би се опитал да защити семейното състояние, като назначи попечители.

– Не може да се заобиколят – продължи тя. – Бог ми е свидетел, че сме опитвали многократно.

Хоби кимна. Просто помръдна глава едва забележимо. Мерилин тържествуваше. Последната ѝ забележка бе попаднала право в целта. Попечителите са нещо, което човек се стреми да заобикаля. Срещу което се бори. Опитите да ги заобиколят доказваха, че съществуват.

– Кои са попечителите? – попита той тихо.

– Аз съм единият – отговори тя. – Другият е старши съдружник в юридическата фирма, с която работим.

– Значи са само двама?

Мерилин кимна.

– И ти си единият от тях?

Тя кимна пак.

– Вече имаш съгласието ми. Просто искам да се отърва от цялата тази гадост и да ни оставиш на мира.

Хоби поклати глава.

– Ти си умна жена.

– Коя е юридическата фирма? – попита Тони.

– „Форстър и Ейбълстайн“ – отговори Мерилин. – Тук, в града е.

– Кой е старшият съдружник?

– Името му е Дейвид Форстър.

– Как ще уредим срещата с него? – попита Хоби.

– Ще му се обади по телефона – отвърна Мерилин. – Може да му се обади и Честър, но си мисля, че в момента ще е по-добре, ако го направя аз.

– Добре, обади му се и уговори среща за днес следобед.

Тя поклати глава.

– Няма да стане толкова бързо. Ще са нужни ден-два.

Стана тихо. Чуваха се само вибрациите и боботенето на гигантската сграда. Хоби чукна с куката по бюрото. Затвори клепачи. Обгореният остана леко отворен. Окоето му се бе обърнало нагоре и се виждаше бялото, като полумесец.

– Тогава за утре сутринта – каза той тихо. – Най-късно. Ще му кажеш, че въпросът не търпи отлагане. Че бързаш. – Клепачите му се вдигнаха изведнъж. – И му кажи да изпрати по факса документите с условията на попечителството. Веднага – добави шепнешком. – Искам да знам с какво, по дяволите, си имам работа.

Мерилин потрепери вътрешно. Седна на мекото канапе и се опита да се овладее.

– Няма да има проблем. Всъщност това е една формалност.

– Тогава се обади – каза Хоби.

Мерилин стана. Не се чувстваше стабилно на краката си. Олюляваше се и се наведе, за да приглади роклята си. Честър докосна лакътя ѝ само за миг. Жест на подкрепа. Мерилин изпъна рамене и тръгна след Хоби към приемната.

– Набери девет за външна линия – каза той.

Мерилин мина зад преградата. Тримата мъже я наблюдаваха. Тя огледа апарата и видя, че няма бутон за включване на високоговорител. Успокои се донякъде и вдигна слушалката. Натисна деветката и чу сигнала.

– Дръж се както подобава – каза Хоби. – Не забравяй, че си умна жена и в момента е в твой интерес да продължиш да бъдеш такава.

Тя кимна. Той вдигна куката. Металът ѝ заблестя на изкуствената светлина. Изглеждаше тежка. Беше красиво изработена и старателно излъскана, проста като форма и едновременно с това злокобно жестока. Мерилин имаше чувството, че я подканя да си представи гадостите, които могат да се направят с нея.

– „Форстър и Ейбълстайн“ – чу приветлив глас. – С какво можем да ви бъдем полезни?

– Обажда се Мерилин Стоун – отвърна тя. – Търся мистър Форстър.

Гърлото ѝ бе пресъхнало. Говореше ниско, дрезгаво. Чу електронна музика, после прехвърлиха линията в просторен кабинет – позна по специфичния акустичен шум.

– Форстър – каза басов глас.

– Дейвид, обажда се Мерилин Стоун.

Последва миг мъртвешка тишина. Този миг ѝ подсказа, че Шерил е

изпълнила заръките ѝ както трябва.

– Слушат ли ни? – попита Форстър тихо.

– Не, добре съм – отговори Мерилин с жизнерадостна нотка в гласа. Хоби опря куката върху плота на височината на гърдите си, на по-малко от метър пред очите ѝ.

– Трябва да се обадим на полицията – каза Форстър.

– Не, не, става дума само за една официална среща на попечители-те. Кога най-рано можем да я организираме?

– Приятелката ти Шерил ми каза какво искаш – продължи Форстър. – Има обаче един проблем. Ние не се занимаваме с подобни неща. Не разполагаме с подходящи хора, за да го направят. Ще трябва да намеря частен детектив.

– Утре сутринта ни устройва – отвърна тя. – Боя се, че се налага да бързаме.

– Позволи ми да се обадя в полицията – каза Форстър.

– Не, Дейвид, следващата седмица наистина е твърде късно. Трябва да действаме колкото е възможно по-бързо.

– Не знам дори къде да търся. Никога не сме използвали частни детективи.

– Един момент, Дейвид. – Мерилин закри слушалката с длан и вдигна поглед към Хоби. – Ако искаш да стане утре, трябва да е в техния офис.

Хоби поклати глава.

– Трябва да стане тук, на мой терен.

Тя свали дланта си.

– Дейвид, а какво ще кажеш за вдругиден? Наистина трябва да се срещнем тук. Няма начин. Положението е деликатно.

– Сигурна ли си, че не искаш да се обадя в полицията? Напълно сигурна ли си?

– Е... има усложнения. Нали знаеш как е понякога... положението наистина е деликатно.

– Добре, но трябва да открия подходящ човек. Това ще ми отнеме известно време. Трябва да разпитам тук-там, да поискам да ми препоръчат някого.

– Много добре, Дейвид – каза тя.

– Мерилин – отвърна той, – ако наистина си сигурна, ще се заема веднага, макар и да не ми е съвсем ясно точно какво се стремиш да постигнеш.

– Да, съгласна съм – каза тя. – Знаеш, че открай време се ядосваме

заради това, което направи татко. Ако се намесят външни фактори, нещата може и да се променят, нали?

– Два следобед – каза Форстър. – Вдругиден. Не знам кой ще бъде, но ще намеря някой наистина добър. Е?

– Вдругиден в два следобед – повтори тя. – Много добре. Благодаря ти, Дейвид.

Когато затваряше, ръката ѝ се разтрепери и слушалката издрънча върху апарата.

– Не поиска документите – каза Хоби.

Тя сви рамене припряно.

– Нямаше нужда. Това е формалност. Ако го бях направила, щеше да заподозре нещо.

Хоби се замисли за момент, после кимна.

– Добре. Значи вдругиден, два следобед.

– Трябват ни дрехи – каза Мерилин. – Не можем да се явим на делова среща, облечени по този начин.

Хоби се усмихна.

– Харесвате ми облечени по този начин. И двамата. Е, смятам, че ще позволя на стария Честър да поноси костюма ми още малко, докато свърши срещата. Ти ще бъдеш с тази рокля.

Мерилин кимна вяло. Беше твърде изтощена, за да настоява.

– А сега се връщайте в банята – нареди Хоби. – Ще можете да излезете оттам, когато стане време за срещата. Дръжте се прилично и ще получавате храна по два пъти на ден.

Тръгнаха мълчаливо пред Тони. Той затвори вратата след тях и се върна при Хоби в приемната.

– Вдругиден е твърде късно – каза той. – За бога, Хавай ще научи днес, най-късно утре, нали?

Хоби кимна. Топката бе преминала най-високата точка от траекторията си и вече се спускаше надолу, в блясъка на слънцето. Играчът бе скочил. Оградата бе съвсем близо.

– Ще бъде напечено, нали? – каза той.

– Ще бъде дяволски напечено. Просто трябва да се махнеш.

– Не мога, Тони. Дал съм дума за тази сделка, така че акциите са ми нужни. Не се безпокой, всичко ще бъде наред. Вдругиден в два и половина акциите ще са мои, до три ще съм ги регистрирал, до пет ще съм ги продал, ще можем да заминем оттук преди вечеря. Вдругиден всичко ще приключи.

– Това е безумие. Да намесим и адвокат? Не можем да пуcнем

адвокат тук.

Хоби се вгледа в него.

– Адвокат – повтори той бавно. – Знаеш ли кое е основата на правото?

– Кое?

– Почтеността – отговори Хоби. – Почтеността и равнопоставеността. Те искат да доведат адвокат, значи и ние трябва да доведем адвокат. Така всичко ще е справедливо.

– За бога, Хоби, не можем да наместим *двама* адвокати.

– Можем – възрази Хоби. – Всъщност мисля, че трябва да го направим.

Заобиколи преградата и седна на стола, на който бе седяла Мерилин.

Кожената тапицерия все още бе топла от допира с тялото ѝ. Взе „Жълтите страници“ от преградата пред себе си и ги разгърна. Намери телефонния номер и натисна девет, за да получи външна линия. След това го набра – седем точни движения с върха на куката.

– „Спенсър, Гътман“ – чу учтив глас. – С какво можем да ви помогнем?

Шерил лежеше по гръб на леглото, а във вената на лявата ѝ ръка беше включена система. Течността се намираще в продълговат полиетиленов плик, окачен на извита желязна стойка край леглото. Усещаше я как се влива в организма ѝ. Имаше чувството, че кръвното ѝ налягане се повишава над нормалното. Ушите ѝ бучаха, слепоочията ѝ пулсираха. Течността в плика беше безцветна, като вода, само малко по-гъста, но вършеше каквото трябва. Лицето вече не я болеше. Болката се бе стопила, сега се чувстваше спокойна и сънлива. Прииска ѝ се да извика сестрата и да ѝ каже, че вече няма нужда от лекарството, защото болката бе изчезнала. След това си даде сметка, че тъкмо то я е премахнало и ако престане да го взема, болката ще се появи отново. Опита се да се измее на объркването си, но дишането ѝ бе твърде забавено и не се получи нищо. Усмихна се сама на себе си, затвори очи и потъна в топлите дълбини на леглото.

След това някъде отпред се чу звук. Отвори очи и видя тавана. Беше бял и осветен. След това насочи поглед към краката си. Усилието беше голямо. Пред леглото ѝ стояха двама души. Мъж и жена. Наблюдаваха я. Бяха в униформи. Сини ризи с къси ръкави, черни панталони,

удобни обувки. Ризите им бяха покрити с емблеми и значки. Бродирани емблеми, метални значки с надписи. Имаха колани, натежали от окачени по тях неща – белезници, палки, радиостанции. Револвери с големи дървени дръжки, в кожени кобури. Бяха полицаи. Възрастни. И двамата. Ниски. Възпълни. Висящите по коланите им неща им придаваха неугледен вид.

Наблюдаваха я търпеливо. Тя направи още един опит да се изсмее. Те продължаваха да я наблюдават. Мъжът беше плешив. Осветеният таван се отразяваше в лъскавото му теме. Косата на жената беше трайно накъдрена, боядисана оранжево, като морков. Беше по-възрастна от мъжа. Някъде към петдесет. Майка. Личеше си. Гледаше я така, както може да гледа само една майка.

– Може ли да седнем? – попита жената.

Шерил кимна. Гъстата течност шумеше в ушите ѝ и я объркваше. Жената придърпа един стол и седна вдясно от леглото ѝ, от другата страна на стойката с полиетиленовия плик. Мъжът седна зад нея. Жената се наклони на едната страна, а мъжът на другата, така че Шерил виждаше лицата и на двамата. Бяха близо и ѝ бе трудно да ги фокусира.

– Аз съм полицай О'Халинан – заговори жената.

Шерил кимна. Името ѝ подхождаше. Оранжевата коса, грубото лице, едрото тяло... Оставаше само ирландското име. Много от ченгетата в Ню Йорк бяха ирландци. Шерил го знаеше. В някои случаи професията беше нещо като семейна традиция. Поколенията се редуваха едно след друго.

– Аз съм полицай Сарк – представи се мъжът зад нея.

Беше блед. Кожата му беше толкова бяла, че приличаше на хартия. Беше избръснат, но се виждаше някаква сивкава сянка. Очите му бяха хлътнали, но добри. Оплетени в паяжина от бръчици. Той беше чичо. Шерил бе сигурна. Имаше племенници и племеннички, които го обичаха.

– Искаме да ни кажете какво се случи – каза жената на име О'Халинан.

Шерил затвори очи. Всъщност не можеше да си спомни какво точно бе станало. Помнеше, че влиза в къщата на Мерилин. Помнеше миризмата на препарат за почистване на килими. Помнеше, че според нея това беше грешка. Може би клиентът щеше да се пита какво е трябвало да бъде скрито. След това изведнъж се бе оказала на пода, а лицето ѝ се гърчеше от страхотна болка.

– Можете ли да ни кажете какво се случи? – попита мъжът на име

Сарк.

– Блъснах се в една врата – прошепна Шерил. Кимна, сякаш за да потвърди. Беше важно. Мерилин ѝ бе казала *никаква полиция*. Засега не.

– Каква врата?

Не знаеше каква врата. Мерилин не ѝ бе казала. Не бяха разговаряли за това. Каква врата? Изплаши се.

– В офиса – отвърна.

– Във вашия офис, тук, в града ли? – попита О'Халинан.

Шерил не отговори. Само се втренчи в доброто лице на жената.

– Застрахователят ви твърди, че работите в Уестчестър – каза Сарк.

– Като брокер на недвижими имоти в Паунд Ридж.

Шерил кимна предпазливо.

– Значи сте се блъснали в някаква врата в офиса ви в Уестчестър – каза О'Халинан. – А сега сте в болница, която е на петдесет мили оттам, в Ню Йорк.

– Как стана така, Шерил? – попита Сарк.

Шерил не отговори. В отделеното със завеса пространство стана тихо. Чуваше само бученето в ушите и пулсирането в слепоочията.

– Можем да ви помогнем – добави О'Халинан. – Затова сме тук. Дойдохме, за да ви помогнем. Можем да направим така, че това да не се повтаря повече.

Шерил кимна отново.

– Трябва обаче да ни кажете как се случи. Той често ли се отнася така с вас?

Шерил я изгледа объркано.

– Това ли е причината да сте в тази болница? – попита Сарк. – Нова болница, тук не ви познават, няма документи за предишните травми... Какво ще ни отговорят, ако попитаме в „Маунт Киско“ или „Уайт Плейнс“? Ще се окаже ли, че ви познават? Може би се е случвало и преди? И си спомнят за вас?

– Блъснах се в една врата – прошепна Шерил.

О'Халинан поклати глава.

– Шерил, знаем, че това не е истина.

Стана и свали рентгеновите снимки от светлинното табло на стената. Вдигна ги към тавана и се вгледа в тях, както правят лекарите.

– Ето това е носът ви – каза тя и посочи. – Това са скулите ви, това е челото ви, това е челюстта ви. Шерил, счупени са носът и скулите ви. Това е депресивна фрактура. Така го нарекоха лекарите. Депресивна фрактура. Костите са хлътнали зад нивото на брадичката и челото.

Брадичката и челото ви обаче са невредими. Това означава, че ударът е бил хоризонтален, нали? С нещо като бейзболна бухалка. Странично замахване, нали?

Шерил се вторачи в рентгеновите снимки. Бяха сивкави и мътни. Костите ѝ бяха с неясни контури. Очните ѝ ябълки бяха огромни.

Лекарството бучеше в главата ѝ, чувстваше се отпаднала, спеше ѝ се.

– Блъснах се в една врата – прошепна пак.

– Ръбът на вратата е вертикален – каза Сарк търпеливо. – При това положение щяха да пострадат също така челото и брадичката ви. Логично е, нали? Ако ударът е бил вертикален и от него скулите ви са хлътна-ли толкова навътре, челото и брадичката ви също щяха да понесат удара, нали?

Сарк се вгледа тъжно в рентгеновите снимки.

– Можем да ви помогнем – каза О'Халинан. – Ако ни кажете всичко, ще направим така, че да не се случва повече. Ще му попречим да се отнася така с вас в бъдеще.

– Искам да поспя – прошепна Шерил.

О'Халинан се наведе напред и заговори тихо:

– Ако предпочитате, ще кажа на партньора ми да излезе. Можем да поговорим само двете.

– Блъснах се в една врата – прошепна Шерил. – Сега искам да спя.

О'Халинан кимна мъдро и търпеливо.

– Ще ви оставя визитката си. Ако искате да поговорим, след като се събудите, само ми се обадете, става ли?

Шерил кимна неопределено, а О'Халинан извади една визитна картичка от джоба си и я сложи върху шкафчето до леглото.

– Не забравяйте, че можем да ви помогнем – прошепна тя след това.

Шерил не отговори. Или бе заспала, или се преструваше. О'Халинан и Сарк дръпнаха завесата и отидоха до бюрото. Лекарката вдигна поглед. О'Халинан поклати глава.

– Отрича изцяло – каза тя.

– Блъснала се във врата – добави Сарк. – Тази врата вероятно е била ядосана, тежала е стотина килограма и е размахвала бейзболна бухалка.

Лекарката поклати глава.

– Защо, по дяволите, всички жени защитават мръсните копелета?

Една сестра вдигна поглед.

– Видях я, когато дойде, защото пуших пред вратата. Стори ми се странно. Слезе от някаква кола, която спря на отсрещната страна на улицата. Тя дойде до болницата пеша, сама. Обувките ѝ бяха твърде големи, забелязахте ли? В колата имаше двама мъже, които я гледаха, докато влезе, после отпрашиха нанякъде.

– Каква беше колата?

– Черна – отговори сестрата.

– Спомняте ли си номера?

– За каква ме вземате? Да не съм компютър?

О'Халинан сви рамене и понечи да си тръгне.

– Сигурно се е записала на видеото – каза сестрата изведнъж.

– Какво видео? – попита Сарк.

– Охранителната камера над входа. Стоим точно под нея, за да не могат шефовете да видят колко време пушим, така че камерата е записала всичко, което сме видели и ние.

В приемната бе записан точният час на пристигането на Шерил. Върнаха лентата назад, до този момент, само за минута. След това още минута гледаха записа назад – Шерил прекосява заднишком подстъпа за линейки, площада, пресича улицата и стига до голяма черна кола. О'Халинан се наведе към екрана.

– Пипнахме ги – каза тя.

Джоди избра хотел, в който да прекарат нощта, като влезе в първата книжарница и се отправи към секцията за пътеводители. Прегледа всички брошури и намери хотел, който се препоръчваше в три от тях.

– Странно е, нали? – каза тя. – Намираме се в Сейнт Луис, а повечето материали са за самия Сейнт Луис. Защо тогава тук пише, че продават пътеводители? Би трябвало да го нарекат „Домашна информация“ или нещо подобно.

Ричър беше малко неспокоен. Този метод бе нещо ново за него. Хотелите, които посещаваше, никога не се рекламираха в брошури. Разчистваха на неоновии надписи, качени на високи стълбове, и се хвалеха с атракции, които бяха престанали да са атракции и бяха станали основно човешко право преди около двацет години. Като кабелна телевизия и басейн например.

– Подржж за малко – каза тя.

Той пое брошурата и мушна палец на мястото, където беше отворена. Джоди клекна и затыршува в чантата си, докато откри мобилния си

телефон. Взе брошурата и набра номера на хотела още там, между рафтовете с книги. Наблюдаваше я. Никога не се бе обаждал по телефона, за да си запази стая в хотел. Местата, които посещаваше, винаги имаха свободни места. Изпадаха във възторг, ако успееш да продадат и половината легла. Заслуша се в разговора на Джоди и чу да се споменават суми, срещу които би си осигурил легло за цял месец, стига да се попазари малко.

– Е – каза тя след малко, – всичко е наред. Апартаментът за новобрачни. Легло с табли. Харесва ли ти?

Ричър се усмихна. Апартаментът за новобрачни.

– Трябва да хапнем нещо – отбеляза той. – Там сервират ли вечеря?

Джоди поклати глава и отвори брошурата на страницата с ресторанти.

– По-интересно ще бъде да отидем да вечеряме някъде другаде. Обичаш ли френска кухня?

Ричър кимна.

– Майка ми беше французояка.

Джоди избра някакво луксозно заведение в старата част на града близо до хотела и се обади веднага, за да запази маса за двама.

– За осем – каза тя. – Имаме време да поразгледаме града. След това ще отидем в хотела и ще се освежим.

– Обади се на летището – каза той. – Утре трябва да излетим рано за Далас.

– Ще се обадя отвън – каза тя. – Не мога да се обадя на летището от книжарница.

Той взе чантата ѝ, Джоди купи шарена карта на Сейнт Луис и двамата излязоха навън, под палещото следобедно слънце. Ричър разгледа картата, а Джоди се обади на летището и запази две места в бизнес класата за полета до Тексас в осем и половина сутринта. След това отидоха да се разходят покрай Мисисипи.

Разхождаха се уловени за ръце час и половина и успяха да изминат четири мили – разгледаха целия стар град. Хотелът беше средно голяма масивна сграда, намираща се на широка тиха улица, от двете страни на която растяха кестени. Имаше голяма врата, боядисана в черно, и дървен под с цвят на мед. Рецепцията беше старинно махагоново бюро, заемащо само един ъгъл във фоайето. Ричър се вторачи в него. В хотелите, в които бе спал, рецепцията най-често беше зад метална решетка или защитена с бронирано стъкло. Една елегантна възрастна дама с бяла коса прокара кредитната карта на Джоди през процеп, а машината изтрака и

напечати разписката. Джоди се наведе, за да се подпише, а дамата подаде на Ричър месингов ключ.

– Приятно прекарване – каза дамата.

Апартаментът за новобрачни заемаше целия тавански етаж. Подът и там беше дървен, със същия меден цвят, излъскан до блясък, постлан със старинни килими. Таванът беше скосен, начупен, с множество издадени навън прозорци. В единия край беше всекидневната, с две канапета на светли цветя. До нея беше банята, а след това спалнята. Леглото беше огромно, високо, с големи табли и покривка със същия десен като канапетата. Джоди подскочи и седна с ръце под коленете. Краката ѝ не достигаха пода. Усмиваше се, слънцето огряваше прозореца зад гърба ѝ. Ричър остави чантата ѝ на пода и застана неподвижно, загледан в нея. Блузата ѝ беше синя, нещо средно между метличина и синьото на очите ѝ. Беше от някакъв мек плат, може би коприна. Копчетата напомняха малки перли. Първите две бяха разкопчани и под тежестта на яката блузата стоеше разтворена. Отдолу се виждаше кожата ѝ – малко по-светъл оттенък от този на пода. Блузата прилепваше около тялото ѝ. Беше я мушнала дълбоко под колана – черен, кожен, стегнат здраво около кръста ѝ. Свободният му край бе дълъг и висеше извън гайките на джинсите ѝ. Те бяха стари, прани многократно и безупречно изгладени. Носеше обувките си на бос крак. Бяха съвсем нови, почти неносени.

– Какво гледаш? – попита го тя и наклони глава, закачливо и свенливо.

– Теб – отговори той.

Копчетата наистина бяха перли от огърлица, свалени от кордата и пришити на блузата. Бяха малки и се хлъзгаха в непохватните му пръсти. Общо пет. Успя да разкопчае четири от тях, после измъкна блузата от колана ѝ и се справи и с петото. Джоди вдигна ръцете си, първо едната, после другата, за да може да разкопчае маншетите. След това я дръпна назад и я свали от раменете ѝ. Отдолу не носеше нищо.

После Джоди пристъпи напред и започна да разкопчава неговите копчета. Започна от най-долното. Беше сръчна. Ръцете ѝ бяха малки, красиви и бързи. По-бързи от неговите. Ръкавите му бяха вече разкопчани – китките му бяха твърде широки и в магазините просто нямаше ризи, чиито ръкави да може да закопчае. Джоди плъзна длани нагоре по гърдите му и избута ризата встрани, после я издърпа надолу и я пусна. Тя падна с въздишка на памук и тракане на копчета по дърво. Джоди прокара пръст през обгореното място.

– Донесе ли мехлема?

– Не.

Тя обхвана кръста му с ръце, наклони се напред и целуна белега. Той почувства устните ѝ – хладни и твърди. След това правиха любов за пети път за петнайсет години, в леглото с високите табли, на таванския етаж на хотела, докато слънцето навън продължаваше пътя си на запад, към Канзас.

– Черен шевролет тахо – каза ѝ служителят след малко. – Регистрацията е на Кейман Корпорит Тръст, с адрес в Световния търговски център.

О'Халинан сви рамене и записа чутото в бележника си. Тъкмо се чудеше дали отново да вкара листа в пишещата машина, за да добави новата информация, когато служителят, с когото бе разговаряла, позвъни.

– Тук имам още нещо – каза той. – Същият регистриран собственик е изоставил черен шевролет събърбан в долната част на Бродуей вчера. Пътен инцидент с три коли. Смачканата кола е прибрана от Петнайсети участък.

– Кой се занимава с това от Петнайсети? Записано ли е при вас?

– Съжалявам, не.

О'Халинан затвори и позвъни на Пътна полиция в Петнайсети участък, но вече бе краят на деня и застъпваше новата смяна, така че не стигна доникъде. Записа си го за следващия ден и го сложи в отделението за входяща поща. След това стана време да си тръгват и Сарк се надигна.

– Отиваме си – каза той. – Ако само работим и не се забавляваме, ще затъпеем, нали?

– Да – каза тя. – Искаш ли да изпием по бира?

– Най-малко по бира – поправи я той. – Може би по две бири.

– Готово.

Отделът за борба с домашното насилие често сменяше седалището си и се възползваше от всички появили се възможности. Понастоящем се намираше на Полис Плаза номер едно. О'Халинан и Сарк се върнаха там час преди края на смяната си. Това бе часът за оформяне на документи, така че двамата веднага седнаха зад бюрата си и се заеха да пишат.

Стигнаха до посещенията си в болницата „Сейнт Винсът“ петнайсет минути преди края. Записаха го като вероятен инцидент с отказваща

съдействие жертва. О'Халинан издърпа листа от валяка на пишещата машина и забеляза номера на черния шевролет тахо, записан най-долу в бележника ѝ. Вдигна телефонната слушалка и се обади на Отдела за моторни превозни средства.

Прекараха дълго под душа в просторната баня на апартамента за новобрачни. След това Ричър се изтегна върху канапето както беше увит с хавлията си, за да я наблюдава, докато се приготвя. Джоди бръкна в чантата си и извади една рокля. Имаше същата линия като онази от жълт лен, с която беше отишла в офиса, но беше тъмносиня и копринена. Облече я през главата си и я придърпа надолу. Беше с обикновена, заоблена яка и стигаше малко над коляното. Носеше я със същите сини обувки. Джоди подсуши косата си с къпата и я среса назад, после бръкна пак в чантата и извади огърлицата, която ѝ бе купил в Манила.

– Ще ми помогнеш ли да я сложа?

Вдигна косата си нагоре, а той се наведе, за да закопчае огърлицата. Приличаше на въже от злато. Вероятно не беше истинско злато, защото беше много евтина, но и това не бе изключено на Филипините. Пръстите му бяха дебели и непохватни, а ноктите му бяха похабени от работата с лопатата. Задържа дишането си и успя да закопчае огърлицата на втория опит. Целуна я по врата и тя пусна косата си. Беше влажна, мокра и ухаеше на лято.

– Е, най-накрая се приготвих – каза тя.

Усмивна му се и му хвърли дрехите от пода. Той се облече. Памучният плат залепваше за влажната му кожа. Взе гребена на Джоди и го прокара през косата си. Видя я в огледалото, застанала зад него. Приличаше на принцеса, която се кани да излезе с градинаря.

– Може да не ме пуснат – каза той.

Тя се надигна на пръсти и приглади яката на ризата му.

– А как ще те принудят да останеш вън? Ще повикат Националната гвардия ли?

До ресторанта имаше четири пресечки. Юнска вечер в Мисури, близо до реката. Въздухът беше мек и влажен. Звездите блестяха над тях в мастиленото небе. Листата на кестените леко шумоляха от ветреца. Улиците ставаха по-оживени. Дърветата бяха същите, но сега под тях имаше паркирани коли. Някои от сградите бяха хотели, но други бяха по-малки и по-шумни, а големи табели на френски показваха, че са ресторанти. Бяха осветени със силни лампи. Имаше неон. Мястото,

което беше избрала, се наричаше „La Prefecture“. Ричър се усмихна и се зачуди дали младите хора във Франция биха влезели в ресторант с подобно име.

Мястото обаче беше приятно. Едно момче, някъде от Средния запад, което изпробваше френския си акцент, ги поздрави сърдечно и ги заведе до една маса на осветена със свещи тераса над задната градина. Виждаше се фонтан с подводни светлини, а по дърветата бяха окачени лампи. Покривката беше ленена, а приборите – сребърни. Ричър си поръча американска бира, а Джоди – перно с вода.

– Приятно е, нали? – каза тя.

Той кимна. Нощта беше тиха, спокойна, топла.

– Каж ми как се чувстваш – настоя той.

Джоди го погледна изненадано.

– Чувствам се добре.

– Колко добре?

Тя се усмихна срамежливо.

– Ричър, хитруваш.

Той също се усмихна.

– Не, просто се замислих за нещо. Спокойна ли се чувстваш?

Джоди кимна.

– Сигурна?

Тя кимна отново.

– Аз също – каза той. – Чувствам се спокоен и сигурен. Какво означава това?

Момчето донесе напитките на сребърен поднос. Перното беше във висока чаша и го сервираха с автентична френска кана за вода. Бирата беше в запотена халба. В ресторант като този не можеш да видиш бирена бутилка.

– Е, какво значи? – попита Джоди.

Наля малко вода в кехлибарената течност и тя стана млечна. Разклати чашата, за да я разбърка. Ричър долови силната миризма на анасон.

– Означава, че това, което става в Ню Йорк, е нещо дребно. Там се чувствахме неспокойни, а тук – в безопасност.

Отпи голяма глътка бира.

– Това е само чувство – отбеляза тя. – Не доказва нищо.

Той кимна.

– Така е, но чувствата понякога са убедителни. Има и някои категорични факти. Там ни следяха и нападнаха, а тук никой не ни обръща внимание.

– Значи си следил какво става? – попита тя с лека тревога.

– Винаги следя. Разхождахме се наоколо, бавно и спокойно, пред очите на всички. Никой не ни обърна внимание.

– Никой?

Той кимна.

– Разполагат с онези двамата, които дойдоха в Кий Уест, и онзи, който караше черния джип. Предполагам, че нямат повече хора, защото иначе щяха да изпратят някого тук. Следователно това е някаква малка група, която действа в Ню Йорк.

Джоди кимна.

– Мисля, че е Виктор Хоби – каза тя.

Келнерът дойде с бележник и молив. Джоди си поръча агнешко печено, а Ричър – супа и свинско със сини сливи, което беше редовният му неделен обяд всеки път, когато майка му успееше да намери свинско и сливи по далечните места, където живееше. Блюдото беше от областта на Лоара и макар че майка му беше от Париж, обичаше да го готви за синовете си, защото смяташе, че това е начин да се запознаят с родната ѝ страна.

– Не мисля, че е Виктор Хоби – каза той.

– А аз мисля, че е той. Някак си е оцелял след войната, крие се някъде и не иска да го намерят.

Ричър поклати глава.

– И аз мислих за тази възможност. Още от самото начало. Нещо обаче не е в ред от психологическа гледна точка. Прочете досието му. Писмата му. Разказах ти какво научих от стария му приятел Ед Стивън. Това хлапе е било праволинейно, Джоди. Обикновено, скучно, нормално. Не мисля, че би оставил родителите си в неизвестност. В продължение на трийсет години! Защо му е да го прави? Просто не се връзва с това, което знаем за него.

– Може би се е променил – отбеляза тя. – Татко винаги казваше, че Виетнам променял хората. Обикновено към по-лошо.

Ричър поклати глава.

– Той е умрял – каза. – На четири мили западно от прохода Ан Хе преди трийсет години.

– Той е в Ню Йорк – възрази Джоди. – Сега, в този момент, и се опитва да остане незабелязан.

Беше на терасата си на трийсетия етаж и се бе облегал с гръб на

парапета. Говореше по безжичен телефон с един човек от Куинс, на когото искаше да продаде мерцедеса на Честър Стоун.

– Има и едно беемве – каза той. – Осмица, двуместно. В момента е в Паунд Ридж. Ще взема по петдесет цента за долар в брой, в плик, утре.

Замълча и чу как онзи всмуква въздух през зъби, както търговците на коли правят винаги когато им говорят за пари.

– Казваме трийсет хилядарки за двете в брой, утре.

Онзи изсумтя нещо като „да“ и Хоби продължи нататък по набелязаните пунктове.

– Имаме също така тахо и кадилак. Казваме четирийсет хилядарки и можеш да добавиш едното от тях към сделката. Избирай.

Онзи се замисли и избра тахото. По-лесно се продаваха коли с двойно предаване, особено на юг, където щеше да ги закара – Хоби знаеше това. Прекъсна линията и влезе във всекидневната през плъзгащата се врата. Отвори с лявата си ръка малък кожен бележник и го задържа отворен с помощта на куката. После набра номера на един брокер на недвижими имоти, който му дължеше пари.

– Искам да ми върнеш заема – каза му.

Онзи започна да преглъща. Обзе го страх. Последва продължителна тишина, след това се чу как мъжът сяда тежко.

– Можеш ли да ми платиш?

Брокерът не отговори.

– Знаеш какво става с тези, които не могат да ми платят, нали?

Тишина. Преглъщане.

– Не се безпокой. Можем да измислим нещо. Имам да продавам два имота. Една голяма къща в Паунд Ридж и апартамента ми на Пето Авеню. Искам два милиона за къщата и три и половина за апартамента. Ако ми ги осигуриш, ще задраскам дълга ти срещу комисионата. Съгласен ли си?

Брокерът нямаше друг избор, освен да се съгласи. Хоби му продиктува банковата сметка на Каймановите острови и му каза да изпрати парите там до един месец.

– Един месец е доста малко – обади се онзи най-накрая.

– Как са децата ти? – попита Хоби.

Преглъщане.

– Добре, да бъде месец.

Хоби затвори телефона и записа \$5 540 000 на страницата, където бе отбелязал трите автомобила и двата имота, после се обади на авиолинията и попита какви полети има до брега за вечерта вдругиден. Имаше

предостатъчно. Усмихна се. Топката се издигаше високо, над оградата, насочваше се към петия ред зяпачи. Играчът бе скочил с всички сили, но беше твърде далеч.

Хоби го нямаше и Мерилин реши, че може да си позволи да вземе душ. Не би го направила, ако той беше в кабинета – безсрамният му поглед бе твърде красноречив. Щеше да има чувството, че я вижда през вратата на банята. Другият, Тони, не беше такъв проблем. Той беше неспокоен и се подчиняваше. Хоби му беше наредил да не ги пуска да излизат от банята и той щеше да го изпълни със сигурност, но само толкова. Не би влязъл вътре, за да издевателства над тях. Щеше да ги остави на спокойствие, беше сигурна в това. А другият, набитият, онзи, който донесе кафето, слушаше какво ще каже Тони. Не се безпокоеше, че може да се случи нещо, но все пак накара Честър да застане до вратата с ръка на дръжката.

Протегна ръка и пусна водата да тече, после свали роклята и обувките си. Просна я внимателно върху корнiza на завесата – извън водната струя, но и достатъчно близо до парата, за да се изгладят гънките. После влезе под душа, изми косата си и се натърка със сапун от главата до петите. Почувства се добре. Беше освежаващо. Отнемаше напрежението. Вдигна лице към струята и остана така дълго. След това, без да спира водата, излезе от кабинката, взе кърпа и отиде при Честър.

– Хайде – каза му, – върви и ти. Ще ти се отрази добре.

Той беше като вцепенен. Само кимна и пусна дръжката на вратата. Застана колебливо, после свали фланелката и гачетата си. Седна гол на пода и събу обувките и чорапите. Мерилин видя жълтеещата синина от страни, на гърдите му.

– Удряли ли са те?

Той кимна. Изправи се и влезе под душа. Застана под струята със затворени очи и отворена уста. След малко водата сякаш го съживи. Напи сапуна и шампоана и се изми.

– Остави водата да тече – каза му Мерилин. – Затопля помещението.

Беше вярно – горещата вода правеше мястото поносимо.

Честър излезе от душа и взе кърпа. Избърса лицето си и я уви около кръста си.

– Шумът ще им пречи да чуват какво си говорим – добави тя. – А трябва да поговорим, нали?

Той сви рамене: няма какво толкова да говорим.

– Не разбирам какво правиш – каза й. – Няма никакви попечители. Ще го разбере и ще побеснее.

Тя бе започнала да подсушава косата си. Престана за момент и го погледна през съгъстващата се пара от горещата вода.

– Нужен ни е свидетел, не разбираш ли?

– Свидетел на какво?

– На това, което ще се случи – отговори тя. – Дейвид Форстър ще изпрати тук частен детектив. Хоби няма да може да предприеме нищо. Ще признаем, че няма попечители, ще отидем в банката и ще му прехвърлим акциите. На публично място, пред свидетел. Свидетел, който същевременно ще ни охранява. После ще си отидем, и толкова.

– Ще се получи ли?

– Да, струва ми се. Той бърза, не виждаш ли? Нещо го притиска. Губи търпение. Най-добрата ни тактика е да протакаме колкото е възможно повече, а след това да се измъкнем, но пред свидетел, който ще се грижи за безопасността ни. Хоби няма да може да реагира, защото няма време.

– Не разбирам – каза Честър. – Искаш частното ченге след това да свидетелства, че сме действали по принуда? Така че да съдим Хоби и да си върнем акциите?

Тя замълча за миг. Изненадано.

– Не, Честър, няма да съдим никого. Хоби ще вземе акциите и ще забравим всичко.

Той я изгледа през облаците пара.

– Това е глупаво. Нали целта е да спасим компанията? Няма да я спасим, ако Хоби получи акциите, без да направим каквото и да било.

Тя се втренчи в него.

– За бога, Честър, не разбираш ли? Компанията вече я няма. Това е минало и трябва да го осъзнаеш. Целта не е да спасим проклетата компания. Целта е да останем живи.

Супата беше чудесна, а свинското беше още по-добро. Майка му би се гордяла с такова ястие. Поръчаха си бутилка калифорнийско вино и продължиха да се хранят мълчаливо. Ресторантът беше от тези, в които ти дават достатъчно време между основното ястие и десерта, без да бързат да те отпратят, за да освободиш масата. Този лукс допадаше на Ричър. Не беше свикнал с подобни неща. Облегна се удобно и протегна

краката си напред. Под масата глезените му докоснаха глезените на Джоди.

– Спомни си родителите му – каза той. – Спомни си какъв е бил като дете. Отвори енциклопедията на „Н“, „Нормално американско семейство“ и ще видиш снимка на семейство Хоби. И тримата. Съгласен съм, че Виетнам е променил много хора. Може би хоризонтът му се е разширил донякъде. Старците са си давали сметка за това и не са очаквали, че ще се върне, за да работи в някаква си загубена малка печатница в Брайтън. Представяли са си, че ще работи за нефтодобивна компания в Мексиканския залив, но при всички случаи щеше да им се обажда, нали? Поне от време на време. Не би ги зарязал. Би било жестоко да не им се обади цели трийсет години. Видя ли някъде сред книгата нещо, което да подсказва, че би бил способен на подобна жестокост?

– Може да е направил нещо – отвърна Джоди. – Нещо лошо. Може би някаква гадост като онази в Ми Лай, клане или кой знае какво. Може да има нещо, което е искал да скрие, и го е било срам да се прибере у дома.

Ричър поклати глава нетърпеливо.

– Щеше да е отбелязано в досието му. Освен това не е имал такава възможност. Бил е пилот на хеликоптер, а не пехотинец. Никога не е виждал врага отблизо.

Дойде келнерът.

– Желаете ли десерт? – попита той. – Кафе?

Поръчаха си малинов крем и кафе без захар. Джоди допи последната глътка вино.

– Какво ще правим тогава?

– Умрял е – каза Ричър. – Рано или късно ще открием истинско доказателство. След това ще отидем при старците му и ще им кажем, че трийсет години са се тревожили напрасно.

– А какво ще кажем на самите себе си? Че са ни нападнали призраци?

Ричър сви рамене и не отговори. Десертът дойде и започнаха да го ядат мълчаливо. После кафето и накрая сметката, в малка кожена папка, с емблемата на заведението. Джоди остави върху нея кредитната си карта, без дори да погледне сумата. Усмихна се.

– Чудесна вечеря – отбеляза тя.

Ричър също се усмихна.

– Чудесна компания.

– Нека забравим Виктор Хоби за малко – предложи Джоди.

- Кой беше той? – попита Ричър и тя се засмя.
– За какво да си говорим в такъв случай?
– За роклята ти.
– Харесва ли ти?
– Мисля, че е чудесна.
– Какво?
– Би могла обаче да изглежда още по-добре. Ако е захвърлена някъде на пода в стаята ни.
– Смяташ ли?
– Почти сигурен съм. Това обаче е само предположение. Ще са ми нужни някои експериментални данни, за да мога да сравня нещата преди и след.

Джоди изпусна престорено уморена въздишка.

- Ричър, трябва да ставаме в седем. Ще летим рано, нали?
– Ти си млада – отвърна той. – Щом като аз мога да го понеса, за теб няма да има никакви проблеми.

Тя се усмихна, дръпна стола си назад, стана, обърна се плавно и тръгна между масите. Роклята ѝ стоеше наистина чудесно. Беше тясна, но не плътно прилепнала. Косата ѝ изглеждаше златна на светлината от свещите. След няколко крачки спря, изчака го и прошепна в ухото му:

- Е, това беше „преди“. Хайде да бързаме, за да можеш да сравняваш, докато не си забравил какво е било.

В Ню Йорк седем часа сутринта настъпва един час преди в Сейнт Луис. О'Халинан и Сарк използваша това време, за да планират работата си за деня. Съобщенията, получени през нощта, бяха натрупани на дебел куп в подноса за входящата поща – обаждания от болници, доклади на колегите от нощната смяна, викани, за да прекратят домашни скандали. Всичко това трябваше да се отсее и оцени, да се подреди по важност. Трябваше да се направи график според разстоянията и спешността на случая. Нощта не се отличаваше с нищо от повечето други в Ню Йорк, което означаваше, че трябва да направят списък от двайсет и осем съвсем нови случая. Поради това обаждането в Петнайсети участък не можа да се осъществи преди осем без десет.

О'Халинан набра номера и дежурният сержант се обади след десетото позвъняване.

- Преди два дни сте прибрали ударен черен шевролет събърбан от Бродуей – каза тя. – Какво правите по това?

Чу се шумолене на книжа.

– В двора е. Интересува ли ви?

– В болницата има една жена с разбит нос. Закарали са я там с тахо, собственост на същите хора.

– Може тя да е шофирала. Блъснали са се три коли, а имаме само един шофьор. Виновен за катастрофата е шофьорът на шевролета, но е изчезнал. Имаме и олдсмобил бравада, който е свил в една от преките, но шофьорът и спътничката му също са изчезнали. Събърбанът е собственост на някакъв финансов тръст.

– Кейман Корпорит Тръст? – попита О'Халинан. – Те са собственици и на нашето тахо.

– Аха – каза сержантът. – Бравадата е собственост на някоя си мисис Джоди Джейкъб, но колата е била обявена за открадната. Да не би това да е жената със счупения нос.

– Джоди Джейкъб? Не, нашата се казва Шерил някоя си.

– Може би е карала събърбана. Дребна ли е?

– Струва ми се – отговори О'Халинан. – Защо?

– Предпазната възглавница се е надула. Понякога по-дребните хора могат да пострадат от самата възглавница. Случвало се е.

– Ще ги издирвате ли?

– Не. Колата е тяхна и ако искат да си я получат, те ще дойдат при нас.

О'Халинан затвори и Сарк я погледна въпросително.

– Е, как си го обясняваш? – попита той. – Защо ѝ е да твърди, че се е блъснала във врата, ако е претърпяла пътна злополука?

О'Халинан сви рамене.

– Не знам. Не ми е ясно и защо брокер на недвижими имоти от Уесчестър ще кара кола на фирма от Световния търговски център.

– Пътното произшествие би обяснило нараняванията ѝ. Предпазната възглавница или воланът...

– Може би. – О'Халинан поклати глава.

– Ще проверим ли?

– Би трябвало да опитаме. Ако наистина е катастрофа, случаят за нас е приключен.

– Добре, само че не го пиши никъде, защото, ако не е било катастрофа, отново ще ни го препратят и ще си имаме неприятности.

Станаха едновременно и прибраха бележниците си в джобовете на униформите си. Слязоха по стълбите и докато пресичаха двора, за да

стигнат до колата си, се наслаждаваха на сутрешното слънце.

Същото това слънце се придвижи на запад и след един час в Сейнт Луис също стана седем. Лъчите му нахлуха в спалнята на апартамента за новобрачни под друг ъгъл и огряха кревата с големите табли. Джоди бе станала първа и беше в банята. Ричър беше сам в топлото легло и тъкмо се протягаше, когато чу приглушено писукане някъде в стаята.

Погледна към нощното шкафче, за да провери дали не звъни телефонът. Или може би Джоди предната вечер бе извадила будилник, без да забележи? Нямаше нищо, не звънеше и телефонът. Писукането продължаваше. Претърколи се и седна на ръба на леглото. Ослуша се и разбра откъде идва звукът – от чантата на Джоди. Стана, отиде до нея както беше гол и отвори ципа. Писукането стана по-силно. Беше мобилният телефон. Хвърли поглед към вратата на банята и го взе. Писукането се усили още повече. Огледа бутоните и натисна зелената слушалка. Писукането секна.

– Ало?

От другата страна мълчаха.

– Ало? – чу след малко. – Не зная кой се обажда. Търся мисис Джейкъб.

Мъжки глас – млад, делови, смутен. Познат глас. Секретарят на Джоди във фирмата, същият, който му бе дал адреса на Лион.

– В банята е.

– А... – поколеба се гласът.

Последва нова пауза.

– Аз съм неин приятел – обясни Ричър.

– Разбирам. Все още ли сте в Гарисън?

– Не. Намираме се в Сейнт Луис, Мисури.

– Боже, това усложнява нещата. Може ли да говоря с мисис Джейкъб?

– В банята е – повтори Ричър. – Ще ѝ кажа да ви се обади, когато излезе. Или мога да ѝ предам каквото трябва.

– Бихте ли го направили? Боя се, че е спешно.

– Един момент – каза Ричър и отиде до нощното шкафче, за да вземе малкия бележник и химикалката, които хотелът предоставяше на гостите. Седна и намести телефона до ухото си. – Окей, слушам – каза след това.

Секретарят издиктува каквото имаше да предаде. Беше

неконкретен, подбираше думите си внимателно, за да не каже нещо излишно. Явно не можеше да се довери на някакъв си приятел. Ричър остави бележника и химикалката. Нямаше да са му необходими.

– Ще ѝ кажа да ви се обади, ако не разбере за какво става дума – каза той. Намекът беше ясен.

– Благодаря и извинявайте, ако съм попречил на нещо.

– Не сте попречили на нищо – отвърна Ричър. – Както ви казах, Джоди е в банята. Щеше да бъде проблем преди десет минути.

– Боже мой! – възкликна секретарят и прекъсна линията.

Ричър се усмихна, огледа пак бутоните на телефона и натисна червената слушалка. Хвърли телефона на леглото и чу, че водата в банята спря. Вратата се отвори и Джоди излезе сред облак пара, увита в кърпа.

– Секретарят ти се обади току-що по мобилния – каза ѝ той. – Мисля, че се стресна, когато чу гласа ми.

Тя се изкиска.

– Е, репутацията ми беше дотук. До обяд ще научи целият офис. Какво искаше?

– Трябва да се върнеш в Ню Йорк.

– Защо? Не ти ли обясни по-подробно?

Ричър поклати глава.

– Не. Беше много дискретен и деликатен, както трябва да се държи един секретар, струва ми се. Очевидно е обаче, че си ас в професията. Търсенето за услугите ти е голямо.

Тя се засмя.

– Аз съм най-добрата, нали ти го казах? Е, на кого съм дотрябвала толкова?

– Някой се е обадил във фирмата ти. Някаква финансова корпорация, която иска да направи нещо. Търсели са теб персонално. Предполагам, защото си най-добрата.

Джоди кимна и се усмихна.

– Каза ли какъв е проблемът?

Ричър сви рамене.

– Предполагам, че както обикновено някой дължи пари на някой друг и са се скарали помежду си. Утре следобед трябва да си там, за да се опиташ да вразумиш едната или другата страна.

Един от хилядите други телефонни разговори, проведени през същата минута в района около Уолстрийт, беше между адвокатската

фирма „Форстър и Ейбълстайн“ и офиса на частен детектив на име Уилям Къри. Къри беше ветеран от нюйоркската полиция с двайсетгодишен стаж, който се бе пенсионирал на четирийсет и седем и сега търсеше начин да изплаща издръжката на бившата си жена, докато тя се омъжи повторно, умре или забрави за него. Беше в бизнеса едва от две години, така че обаждането на старши съдружник във водеща адвокатска фирма беше нещо като пробив. Стана му приятно, но не се изненада. Цели две години бе работил както трябва, на разумни цени, с цел да си създаде име, така че вече беше време да види резултатите – щом големите клечки започваха да го търсят, значи бе постигнал целта си. Бе доволен, но не и изненадан.

Изненадата дойде от това, което настояваха да направи.

– Искате да се представя за Дейвид Форстър? – повтори той.

– Важно е – каза Форстър. – Очакват да се срещнат с адвокат на име Дейвид Форстър, така че трябва да им го осигурим. Няма да се водят юридически разговори. Възможно е да не се водят и никакви разговори. Просто трябва да сте там, за да не се случи нещо неприятно. Задачата е ясна, надявам се?

– Да, така изглежда – отвърна Къри. Записа си имената на участниците и адреса, на който трябваше да се състои представлението. Удвои нормалния си хонорар. Не искаше да изглежда евтин пред този тип от Уолстрийт. Хората като него се впечатляваха от скъпите услуги. Знаеше го. Освен това, като се вземеше предвид същността на работата, струваше му се, че ще си заслужи парите. Форстър се съгласи да плати без никакво колебание и обеща да изпрати чек по пощата. Къри затвори телефона и започна да се чуди какво, по дяволите, трябва да облече, за да заприлича на шеф на голяма фирма от Уолстрийт.

Разстоянието между Сейнт Луис и Далас, летище Форт Уърт, е 568 мили по права линия и полетът траеше само деветдесет минути – трийсет за набиране на височина, трийсет за бърз полет и трийсет за снишаване и кацане. Ричър и Джоди бяха в бизнес салона, този път вляво от пътеката, сред доста по-различни пътници от тези, които бяха летели с тях от Ню Йорк. Повечето бяха бизнесмени от Тексас, с лъщящи костюми в различни оттенъци на синьото и сивото, ботуши от крокодилска кожа и големи шапки. Бяха по-едри, по-червендалести и по-шумни от колегите си от Източното крайбрежие и изморяваха стюардесите значително повече. Джоди беше с обикновена червеникава рокля, каквато би носила Одри Хепбърн, и бизнесмените не преставаха да я поглеждат крадешком и да отбягват погледа на Ричър. Той седеше на мястото до пътеката с изпомачканите си памучни панталони и старите си английски обувки и онези се опитваха да разберат що за птица е. Виждаше ги как оглеждат слънчевия загар, дрехите и ръцете му, после приятелката му и недоумяват. Вероятно си казваха, че е успял да купи евтин парцел и му е излязъл късметът, защото е открил нефт, после, че не е възможно да е така, защото подобни неща вече не се случват, и се впускаха в други хипотези. Не им обръщаше внимание. Пиеше чудесно кафе в порцеланова чаша и обмисляше как да влезе в базата Уолтърс и да накара Де Уит да му каже каквото иска.

Възможността бивш военен полицай да накара непознат генерал с две звезди да се разприказва беше нещо като ези-тура. Ако хвърлеше ези, генералът щеше да се окаже човек, който е наясно какво значи да ти окажат помощ, защото в миналото си може би е имал проблеми в една или друга военна част и в идеалния случай някой от военната полиция му е помогнал да ги реши с търпение и загриженост. Такъв човек би се отзовал на молбата ти инстинктивно, би гледал на теб като на приятел. Ако хвърлеше тура обаче, щеше да попадне на някой, който сам си е създавал трудности и е допускал грешки в службата, като военните полицаи не са се посвенили да му поискат сметка за това. И в единия, и в другия случай обаче монетата беше изкривена, защото отгоре на всичко хората от която и да е институция презират собствената си полиция, така че шансовете да се падне тура бяха далеч по-големи. Поне такъв беше досегашният му опит. Още по-зле – беше бивш военен полицай,

понастоящем цивилен. Още преди да е излязъл на ринга, му бяха нанесени два удара.

Самолетът спря пред ръкава за слизване и тексаските бизнесмени пузнаха Джоди да мине преди тях. Може би заради обикновена галантност, а може би и защото искаха да погледат краката и задника ѝ, докато ходи – Ричър не би могъл да каже, но във всеки случай не можеше да ги вини за второто, защото му се искаше съвсем същото. Взе чантата ѝ и я последва надолу, към терминала. Настигна я, прегърна я през раменете и почувства как десетки очи се впиват в гърба му.

– Искаш всички да видят, че твоего си е твое? – попита го тя.

– Видя ли как те зяпаха? – попита той в отговор.

Тя също го прегърна и го притегли към себе си.

– Човек не може да пропусне такова нещо. Струва ми се, че не би било никак трудно да си намеря компания за вечерта.

– Щяха да ти налетят като гладни кучета. И с пръчка не можеш да ги разгониш.

– Заради роклята е. Май трябваше да обуя панталони, но реших, че тук хората повече държат на традициите.

– Дори да облечеш униформа на съветски танкист, мръсно зелена, с подпльнки навсякъде, пак щяха да им увиснат езиците.

Джоди се изкиска.

– Виждала съм съветски танкисти. Татко ми е показвал снимки. Сто килограма, големи мустаци, пушат лули, с татуировки... и така изглеждат жените, да не говорим за мъжете.

Терминалът беше хладен заради климатиците, но когато излязоха вън, при такситата, изведнъж почувстваха страхотна горещина – разликата беше повече от десет градуса. След десет часа през юни температурите в Тексас са над трийсетте, въздухът е влажен.

– Ау! – изпъшка Джоди. – Може би роклята е правилният избор в края на краищата.

Бяха в сянката на една естакада, но извън нея слънцето приличаше жестоко. Бетонът бе нажежен. Джоди извади от чантата си слънчеви очила, сложи си ги и заприлича повече отвсякога на руса Одри Хепбърн. Таксито се оказа нов форд. Климатикът работеше с пълна сила, а на огледалцето висяха религиозни атрибути. Шофьорът беше мълчалив. Пътуваха четирийсет минути, предимно по напечени от слънцето магистрали, по които в началото имаше доста автомобили, но после ставаха все по-празни.

Форт Уолтърс беше постоянно действащо учебно заведение сред

пустошта. Имаше елегантни ниски постройките и всичко вътре се поддържаше чисто и подредено до стерилност, както само военните умеят. Около терена имаше висока ограда, която се простираше на мили – равна и солидна по цялото си протежение, без никакви буренаци в основата. Бордюрите на вътрешните алеи бяха варосани. Тук-там проблясваха стъклата на прозорците. Таксито взе един завой и пред очите им се появи площадка, голяма колкото стадион, с подредени като по конец хеликоптери. Между тях се движеха групи курсанти.

Към главния вход водеше кратко отклонение, от двете страни на което стърчаха пилони със знамена, увиснали безпомощно в горещината. До бариерата, боядисана в червено и бяло, имаше малка постройка за постовите. Горната ѝ част беше стъклена и вътре се виждаха военни полицаи, които наблюдаваха приближаващия автомобил. Бяха в пълно бойно снаряжение, включително белите каски. Редови военни полицаи. Ричър се усмихна. Тук нямаше да има проблеми. Щяха да гледат на него като на приятел за разлика от тези, които охраняваха.

Таксито ги остави в кръга за обръщане и подкара назад. Джоди и Ричър прекосиха горещия асфалт и се скриха в сянката на козирката на пропускателния пункт. Един сержант плъзна прозорчето встрани и ги изгледа въпросително. Ричър почувства хладния въздух, който излизаше отвътре.

– Трябва да се срещнем с генерал Де Уит – каза той. – Има ли някакъв шанс да успеем, сержант?

Сержантът го изгледа от горе до долу.

– Зависи кои сте, струва ми се.

Ричър му каза кой е и какъв е бил, коя е Джоди и какъв е бил баща ѝ и само след минута вече бяха в хладната постройка. Сержантът вече бе вдигнал телефона на колегата си в щаба.

– Записани сте – каза той след това. – Генералът ще се освободи след половин час.

Ричър се усмихна. Генералът беше свободен и сега, но щеше да му трябва половин час, за да провери дали наистина са тези, за които са се представили.

– Що за човек е генералът, сержант? – попита той.

– По наша преценка е ТЗП – отговори сержантът и се усмихна.

Ричър също се усмихна. В пропускателния пункт се чувстваше изненадващо добре, като у дома си. ТЗП на жаргона на военните полицаи означаваше „тъп задник, понякога“ и като оценка за генерал, дадена от сержант, бе сравнително положителна. Тази оценка означаваше, че ако

възприеме правилния подход, онзи може и да му помогне. Но не бе изключено и да откаже. Даваше му материал за размисъл, докато чакаха.

След трийсет и две минути пред постройката от вътрешната страна на бариерата спря зелен джип с бели надписи и сержантът им кимна да се качват. Шофьорът беше редник, който нямаше да каже и дума. Просто изчака, докато седнат, обърна джипа и подкара бавно назад между постройките. Ричър огледа познатия пейзаж. Никога не бе идвал в Уолтърс, но познаваше разположението много добре, защото беше същото както на много други места, които бе виждал. Всичко беше еднакво – алеите, хората, сградите, сякаш всичките тези бази бяха строени по един и същи план. Командването се помещаваше в двуетажна тухлена сграда, пред която беше парадният плац. Беше абсолютно същата като тази от базата в Берлин, където беше роден. Само времето беше различно.

Джипът спря пред стъпалата на входа. Войникът изключи от скорост и се втренчи мълчаливо през стъклото пред себе си. Ричър отвори вратата и двамата с Джоди слязоха.

– Благодаря за возенето, редник – подхвърли той.

Момчето продължи да гледа напред, без да каже и дума.

Двамата с Джоди се изкачиха по стъпалата и влязоха в сградата. В хладното фоайе имаше постови – също от военната полиция. Бяла каска, бели гети, блестяща карабина М-16 на гърдите. Докато приближаваха, погледът му беше прикован в краката на Джоди.

– Ричър и Гарбър за генерал Де Уит – каза Ричър.

Войникът вдигна карабината нагоре, което означаваше, че ги пуска да влязат. Ричър кимна и тръгна нагоре по стълбите. Мястото беше както всяко друго от този род, построено по спецификации, балансирано с мъка между изобилие и функционалност, подобно на частно училище, настанено в стара сграда. Всичко грееше от чистота, материалите бяха от най-добро качество, но въпреки това общото впечатление беше казармено и потискащо. В коридора, в горния край на стълбите, имаше отрупано с документи бюро, зад което седеше достолепен сержант, също от военната полиция. Зад сержанта имаше масивна дъбова врата с метална табела, на която бяха изписани името, званията и отличията на генерал Де Уит. Табелата беше голяма.

– Ричър и Гарбър при генерала – обяви Ричър.

Сержантът кимна, вдигна телефона и натисна един бутон.

– Посетителите ви, сър.

Той изслуша отговора, стана и отвори вратата. Отстъпи, за да им направи място да минат, и затвори след тях. Кабинетът беше с размери

на тенискорт. Стените бяха скрити зад дъбова ламперия, а на пода беше постлан огромен тъмен килим, протрит от чистене с прахосмукачка. Бюрото беше масивно, също дъбово, а Де Уит седеше зад него. Беше някъде между петдесет и петдесет и пет, съсухрен и жилест, с изтъняваща сива коса, подстригана много късо. Докато приближаваха, ги наблюдаваше през полузатворените си сиви очи. Ричър изтълкува изражението на лицето му като нещо средно между любопитство и раздразнение.

– Заповядайте – каза той. – Седнете.

Пред бюрото имаше кожени столове за посетители. По стените на кабинета висяха множество снимки, цветни и черно-бели, бойни трофеи, награди, имаше цветни скици поне на десет модела хеликоптери, но всичко това беше служебно. Нямаше нищо, свързано с личния му живот – дори на бюрото не бе сложил снимки на семейството си.

– Е, с какво мога да ви бъда полезен? – попита той.

Говореше с гладкия армейски акцент, който се получава, след като си служил по целия свят с хора от всички краища на страната. Ричър предположи, че е роден някъде около Чикаго.

– Навремето бях майор във военната полиция – започна той.

– Това ми е известно – прекъсна го генералът. – Проверих.

Неутрален отговор. В него нямаше никакви чувства. Нямаше враждебност, но нямаше и благосклонност.

– Баша ми беше генерал Гарбър – обади се Джоди.

Де Уит кимна, без да каже нищо.

– Идваме като частни лица – продължи Ричър.

Последва кратка пауза.

– Всъщност цивилни лица – каза генералът бавно.

Ричър кимна. *Първият удар.*

– Идваме във връзка с един пилот на име Виктор Хоби. Служили сте заедно във Виетнам.

Генералът се престори, че не разбира. Повдигна вежди.

– Така ли? Не си спомням.

Вторият удар. Не желае да помогне.

– Опитваме се да разберем какво е станало с него.

Още една кратка пауза. После Де Уит кимна замислено, с насмешка.

– Защо? Да не би да е отдавна изчезналият ви чичо? Или ви е истинският баща, за когото никой не знае? Може би е имал мимолетна връзка с майка ви, когато се е занимавал с поддръжката на басейна? Или пък сте купили къщата, където е роден, и сте намерили ученическите му

дневници, скрити зад ламперията заедно с брой на „Плейбой“ от шейсет и осма година?

Третият удар. Агресивна неприязнь. Кабинетът отново утихна. Някъде в далечината се чуваше рев на хеликоптерен двигател. Джоди се наклони напред и заговори тихо:

– Тук сме заради родителите му, сър. Те са загубили сина си преди трийсет години и все още не знаят какво в действителност е станало с него. Още тъгуват.

Де Уит я изгледа със сивите си очи и поклати глава.

– Не помня този човек. Много съжалявам.

– Обучавали сте се заедно тук, в Уолтърс – каза Ричър. – Заедно сте заминали за Форт Ракър и след това за Куи Нийън. Били сте заедно през повечето време, летели сте с машини „Хюи“ от Плейку.

– Баща ви в армията ли беше? – попита го Де Уит.

Ричър кимна.

– В специалния корпус. Трийсет години.

– Моят беше в авиацията – каза Де Уит. – През Втората световна война са летели с бомбардировачи от Източна Англия чак до Берлин. Знаете ли какво ми каза, когато се захванах с хеликоптерите?

Ричър чакаше.

– Даде ми един добър съвет. Каза ми: „Не се сприятелявай с пилоти, защото непрекъснато ги убиват и ще се чувстваш ужасно.“

Ричър кимна.

– Наистина ли не си го спомняте?

Де Уит сви рамене.

– Дори и заради родителите му? – намеси се Джоди. – Не смятате ли, че някак не е честно да не разберат какво е станало със сина им?

Тишина. Далечният рев на хеликоптерен двигател заглъхна. Де Уит се вторачи в Джоди.

– Предполагам, че ще мога да си го припомня. Донякъде. Преди всичко от първите дни. По-късно, когато всички започнаха да умират, взех съвета на баща ми присърце. Затворих се в себе си, така да се каже.

– Що за човек беше? – попита тя.

– Що за човек? – повтори Де Уит. – Не беше като мен, това е сигурно. Не приличаше и на никой друг, когото някога съм познавал. Изтъкан от противоречия. Беше доброволец, знаете ли? И аз бях, както и мнозина други, само че той не беше като другите. Тогава имаше голяма разлика между доброволците и привиканите с набора. Доброволците бяха ентузиастични. Вярвах и бяха отишли там по убеждение. Вик обаче не беше

такъв. Беше доброволец, но се мръщеше не по-малко от който и да било наборник. Летеше обаче, като че ли се е родил с перка в задника.

– Значи е бил добър? – попита Джоди.

– Повече от добър – отвърна Де Уит. – В началото само аз бях по-добър от него, което означава много, защото аз определено съм роден с перка в задника. Вик го биваше в теоретичната подготовка. Спомням си го. В това беше по-добър от всички останали.

– Имал ли е проблеми с това? – попита Ричър. – Може би е помагал на другите срещу различни услуги?

Де Уит насочи сивите си очи към него.

– Проучили сте информацията. Чели сте досието.

– Идваме от Националния архив – отвърна Ричър.

Де Уит кимна с безразличие.

– Надявам се да не сте чели моето досие.

– Началникът не ни позволи.

– Не сме искали да четем неща, които не е позволено да се четат – обади се Джоди.

Де Уит кимна пак.

– Вик наистина помагаше срещу различни услуги – каза той. – Твърдяха обаче, че го правил не както трябва. Доколкото си спомням, възникнаха спорове. Предполагаше се, че трябва да помагаш, защото да помагаш на съвипусниците си е щастие. За доброто на ротата, нали? Спомнете си тези дивотии.

Замълча и погледна Ричър развеселено. Ричър кимна. Присъствието на Джоди му помагаше. Чарът ѝ подобряваше значително позициите им.

– Вик не обръщаше внимание на подобни неща – продължи генералът. – За него това беше като уравнение. Нещо като X оборота на витлото вдигат хвърчилото във въздуха и толкова часа помощ, за да схванеш тази сложна формула, се равняват на еди колко си лъскания на ботушите. Началниците смятаха това за безчувствено.

– Безчувствен човек ли беше той? – попита Джоди.

Де Уит кимна.

– Абсолютно. Беше леден. Най-студеният човек, когото съм виждал. В началото мислех, че се дължи на произхода му. Беше роден в някакво провинциално градче, където не беше виждал нищо и не беше правил нищо. По-късно обаче разбрах, че наистина няма чувства. Никакви. Беше странен. Но пък това му помагаше да стане отличен летец.

– Защото не е изпитвал страх ли? – попита Ричър.

– Точно така – отговори генералът. – Не беше смел, защото смел е

този, който познава страха и съумява да го победи. Вик никога не го е изпитвал. Поради това беше по-добър от мен по време на бойни действия. Аз завърших школата първи, имам награда за това, но няма съмнение, че във Виетнам той беше по-добрият.

– В какъв смисъл?

Де Уит сви рамене, сякаш не беше в състояние да обясни.

– Учехме се в движение. Истината е, че обучението ни беше калпаво. Все едно да ти покажат едно малко бяло кръгло нещо, да ти кажат, че е топка за бейзбол, и след това да те изпратят да играеш с професионалистите. Точно с това се опитвам да се справя тук сега. Не искам да изпращам момчетата толкова неподготвени, колкото бяхме ние.

– Значи Хоби се учеше добре от практиката? – попита Ричър.

– Много добре – отговори генералът. – Имате ли някаква представа за това, което правеха хеликоптерите в джунглата?

Ричър поклати глава.

– Почти не.

– Първият проблем е ЗК – каза Де Уит. – ЗК е зона за кацане, нали? Така. Да кажем, някъде закъсват пехотинци – уморени и отчаяни, подложени на жесток обстрел, трябва да се изтеглят. Обаждат се по радиото на нашия диспечер и той им казва, няма проблем, подгответе ни зона за кацане и идваме веднага. С експлозиви, триони, ножове, изобщо, с каквото имат подръка, онези се хващат и разчистват място за кацане. Така. На един „Хюи“ обаче му е нужен правоъгълник с четиринайсет метра и половина ширина и седемнайсет метра дължина. Пехотинците са уморени и бързат, а и жълтите ги засипват с мини, така че мястото се оказва по-малко от това и ние не можем да ги измъкнем. Случвало се е няколко пъти и се чувствахме гадно заради това. Една вечер гледам, Вик се върти около хеликоптера си и се взира в ръбовете на витлото. Какво зяпаш, питам го, а той казва, това е метал. А какво друго да е, казвам си аз, бамбук ли? Той обаче продължава да гледа. На следващия ден пак ни извикаха да измъкваме пехотинци и пак се оказа, че мястото не е достатъчно голямо. Не достигаше около метър. Нямахме начин да се кацне и се отказах. Вик обаче се спусна въпреки всичко. Завъртя внимателно машината и разчисти мястото с витлото. Като летяща косачка. Навсякъде хвърчаха листа и клони. Както и да е, успя да измъкне седем-осем души, след това ние измъкнахме останалите. Това стана стандартна практика след онзи случай. Вик го измисли, защото беше хладнокръвен, логичен и не се страхуваше да опита. Това, което направи, по-късно спаси живота на стотици, ако не и на хиляди войници.

– Впечатляващо – отбеляза Ричър.

– И още как – каза Де Уит. – Вторият голям проблем, който имах, беше тежестта. Пехотинците се втурваха един през друг и се качваха по толкова много, че проклетият хеликоптер не можеше да излети. Често се налагаше нашите картечари да ги изритват на земята, а това означаваше почти сигурна смърт. Чувството никак не е приятно. Един ден Вик кацна на някаква поляна и остави всичките да се качат. Естествено, не можа да вдигне машината. Тогава бутна лоста максимално напред и се плъзна по поляната и след малко насрещната въздушна струя го поде и успя да излети. Като самолет. Това също стана стандартна практика и пак той го измисли. Понякога го правеше по наклонени терени, правил го е дори на склон – засилва се, сякаш иска да се разбие в подножието, и излита. Както ви казах, учехме се на тези неща в движение и е истина, че повечето от тях бяха дело на Виктор Хоби.

– Възхищавали сте му се – отбеляза Джоди.

Де Уит кимна.

– Да, така е. И не се страхувам да го призная.

– Но не сте били близки.

Генералът поклати глава.

– Баша ми ме беше посъветвал да не се сприятелявам с другите пилоти. И се радвам, че го послушах, защото мнозина от тях умряха.

– Как прекарваш времето си Хоби? – попита Ричър. – От документите се вижда, че през много от дните не е било възможно да се лети.

– Времето беше гадно. Истински ад. Нямате си представа. Искан тази школа да се премести другаде, в щата Вашингтон или някъде, където има мъгли и лошо време. Няма смисъл да обучаваш летци в Тексас и Алабама, а после да ги изпратиш да воюват там, където слънцето почти не се показва.

– Вие как прекарвахте времето си на земята?

– Аз ли? Правех какво ли не. Понякога се забавлявах, понякога спях. От време на време се качвах на някой джип и тръгвах да търся едно или друго, от което имахме нужда.

– А Вик? – попита Джоди. – Какво правеше той?

Де Уит сви рамене.

– Нямам представа. Вечно беше зает. Занимаваше се с нещо, но не знам какво. Както ви казах, не исках да се сближавам с колегите.

– Виктор беше ли се променил, когато се върна втория път?

Де Уит се усмихна.

– Всички се променяха втория път.

– В какъв смисъл? – попита Джоди.

– Ставах по-гневни – отговори Де Уит. – Дори и да подпишеш веднага, заминаваш най-малко девет месеца, а нерядко и година по-късно. И когато се върнеш, заварваш всичко затънало в лайна. Нещата непрекъснато се влошаваха. Виждаш, че сградите, които си строил, се разпадат, окопите, които си копал, са наполовина пълни с вода, хресталаците, които си разчиствал около хеликоптерите, са избуяли отново. Изобщо имаш чувството, че докато те е нямало, всичко, което си направил, е било похабено от шайка неспособни на нищо идиоти. Това потиска и те ядосва. И беше истина в най-общ смисъл. Всичко във Виетнам се сринаше надолу и никой не беше в състояние да го спре. Качеството на персонала ставаше все по-лошо и по-лошо.

– Значи според вас Хоби се е разочаровал?

Де Уит сви рамене.

– Всъщност не съм много наясно. Може да се е справил добре. Доколкото си спомням, имаше силно развито чувство за дълг.

– Каква беше последната му операция?

Сивите очи изведнъж станаха безизразни, сякаш някой бе спуснал шкорите.

– Не помня.

– Свалили са го – каза Ричър – пред очите ви. Наистина ли не си спомняте каква е била операцията?

– Във Виетнам загубихме осем хиляди хеликоптера, мистър Ричър. Осем хиляди. Понякога ми се струва, че всички те са паднали пред очите ми. Как искате да си спомням един конкретен?

– Какво беше целта на операцията? – попита Ричър отново.

– Защо искате да знаете?

– Ще ми бъде от полза.

– Как?

Ричър сви рамене.

– Ще мога да обясня на родителите му, че е загинал, вършейки нещо полезно.

Де Уит се усмихна. Горчива, сардонична усмивка, износена и омокотена в краищата след трийсет години редовна употреба.

– Е, приятелю, това със сигурност няма да можете да направите.

– Защо?

– Защото никоя от операциите ни не беше полезна. Всички те бяха загуба на време. И на човешки живот. В края на краищата загубихме войната, нали?

– Секретна ли беше мисията?

Последва пауза. Големият кабинет притихна.

– Защо да е била секретна? – попита Де Уит.

– Качил е на борда само трима души. Това ми изглежда странно. Не е имало нужда да прилага специалните си техники за излитане.

– Не помня – каза Де Уит още веднъж.

Ричър го изгледа безмълвно. Генералът не се смути.

– Как да помня? За това нещо не е ставало дума цели трийсет години, а сега изведнъж искате от мен да помня всички подробности.

– Ставало е дума съвсем наскоро – възрази Ричър. – Задавали са ви всичките тези въпроси преди два месеца. През април тази година.

Де Уит мълчеше.

– Генерал Гарбър се е обаждал във военния архив във връзка с Виктор Хоби – продължи Ричър. – Не е възможно да не ви е потърсил след това. Няма ли да ни кажете това, което сте казали на него?

Де Уит се усмихна.

– Казах му, че не си спомням.

Отново настъпи тишина. Някъде в далечината се чу чаткане на хеликоптер. Приближаваше.

– Няма ли да ни кажете? Заради родителите му? – попита Джоди тихо. – Те все още тъгуват за него. Искат да знаят истината.

Де Уит поклати глава.

– Не мога.

– Не можете или не искате? – попита Ричър.

Де Уит стана бавно и отиде до прозореца. Беше нисък човек. Присви очи заради слънцето и се обърна наляво, за да види кацация хеликоптер, чийто двигател чуваше.

– Тази информация е секретна – отговори той. – Нямам право да я коментирам и не смятам да го правя. Гарбър ме попита и му отговорих същото. Без коментар. Намекнах му обаче, че трябва да търси по-близо до дома. Вас съветвам абсолютно същото, мистър Ричър. Търсете по-близо до дома.

– По-близо до дома?

Де Уит се обърна с гръб към прозореца.

– Видяхте ли досието на Каплан?

– Помощник-пилотът му?

Де Уит кимна.

– Прочетохте ли доклада за предпоследната му мисия?

Ричър поклати глава.

– Трябвало е да го прочетете – каза генералът. – Сериозен пропуск за човек, който някога е бил майор във военната полиция. Не казвайте обаче на никого, че аз съм ви насочил натам, защото ще отрека, а всички ще повярват на мен, не на вас.

Ричър погледна встрани. Генералът се върна зад бюрото си и седна.

– Възможно ли е Виктор Хоби да е останал жив? – попита Джоди.

Хеликоптерът изгаси двигателя. Настъпи пълна тишина.

– Без коментар – отвърна Де Уит.

– Видели сте как хеликоптерът му се разбива. Възможно ли е някой да е оцелял след нея?

– Видях експлозия под листата на дърветата и това е всичко. Резервоарът му беше пълен повече от половината. Направете си заключение, мисис Гарбър.

– Оцелял ли е?

– Без коментар.

– Защо Каплан официално е обявен за мъртъв, а Хоби не е?

– Без коментар.

Джоди кимна. Замисли се за момент и смени тактиката, точно като адвокат, поставен на тясно от опърничав свидетел.

– Тогава да говорим чисто теоретично. Да приемем, че млад човек, с характера, произхода и възпитанието на Виктор Хоби, е оцелял след инцидент като онзи. Възможно ли е никога след това да не се обади на родителите си?

Де Уит стана отново. Явно се чувстваше неловко.

– Не знам, мисис Гарбър. Не съм психиатър. И както вече ви казах, стремях се да не се сближавам с него прекалено. Струва ми се, че имаше чувство за дълг, но също така беше и студен човек. Общо взето, бих казал, че това е малко вероятно, но не забравяйте, че Виетнам променяше хората. Със сигурност промени мен например. Някога бях любезен човек.

Полицай Сарк беше на четирийсет и четири години, но изглеждаше по-стар. Физиката му бе увредена от бедността през детските му години и поради невежо отношение по-късно. Кожата му беше жълтеникава и бе оплешивял рано. Изглеждаше изпит и жълт, преждевременно остарял. В действителност обаче бе осъзнал какво става и бе започнал да взема мерки. Бе започнал да чете материали за здравословното хранене и спортуването. Беше престанал да яде мазнини, беше започнал да се

пече на слънце – съвсем малко, колкото да премахне нездравия цвят, без да се изложи на риск от кожен рак. Ходеше пеша винаги когато беше възможно. Когато се прибираше у дома, слизаше от метрото една спирка по-рано и изминаваше останалото разстояние бързо, така че дишането му да се учести, а пулсът му да се ускори, както бе чел, че трябва да бъде. Когато беше на работа, опитваше се да убеди О'Халинан да оставят служебната кола по-далеч от мястото, където са тръгнали, за да могат да походят пеша.

О'Халинан не се интересуваше от физически упражнения, но беше добродушна и нямаше нищо против да му угажда, особено през слънчевите летни месеци, така че спря колата пред църквата „Тринити“ и двамата тръгнаха към Световния търговски център пеша. Това означаваше около шестстотин метра ходене пеша на слънце, което радваше Сарк, но пък колата им бе останала на място, което с нищо не подсказваше къде са отишли – защото не бяха казали на никого, не бяха оставили и нищо написано.

– Искате ли някой да ви закара до летището?

Ричър изтълкува поканата като знак, че трябва да си тръгват и като опит да смекчи лошото впечатление от собствената си неотзивчивост. Кимна. Военният шевролет щеше да ги закара дотам по-бързо от такси, защото вече беше пред входа и двигателят му работеше.

– Благодаря – каза той.

– Няма защо – отвърна Де Уит.

Генералът набра някакъв номер от телефона на бюрото си и каза:

– Чакай там. Три минути. – Прозвуча като заповед.

Джоди стана и приглади роклята си надолу, после отиде до прозореца и погледна навън. Ричър приближи до стената и разгледа фотографите. Една от тях беше гланцово копие на известна вестникарска снимка. Хеликоптер се издига над двора на посолството в Сайгон, а отдолу тълпа хора с вдигнати ръце, които сякаш се опитват да го задържат на земята.

– Вие ли пилотирахте този хеликоптер? – попита Ричър.

Де Уит погледна снимката и кимна.

– През седемдесет и пета все още ли бяхте там?

Де Уит кимна още веднъж.

– Пет бойни мандата и известно време към щаба. Мисля, че повече ми допадаха сраженията.

В далечината се чу шум – ниско боботене на мощен хеликоптер, който приближаваше. Ричър застана до Джоди пред прозореца. Над сградите в далечината летеше хеликоптер „Хюи“.

– Ще пътувате с него – каза Де Уит.

– Хеликоптер? – учуди се Джоди.

Де Уит се усмихна.

– А какво очаквате? Това тук е школа за пилоти на хеликоптери в края на краищата. Момчетата идват за това.

Шумът се засили. Започна да се чува чаткането на витлата, както и воят на турбината.

– Сега витлата са по-големи – извика Де Уит. – От нови материали. Вече няма метал. Не знам какво би казал за всичко това Вик.

Хеликоптерът се плъзгаше странично над плаца пред сградата. От шума вибрираха прозорците. След миг машината се спусна на земята.

– Беше ми приятно – изкрещя Де Уит.

Ръкуваха се с него и излязоха. Сержантът зад бюрото им кимна и продължи да се занимава с документите си. Те се спуснаха по стълбите и излязоха във в горещината, прахоляка и рева на мотора. Помощник-пилотът вече държеше вратата за тях и те се спуснаха към машината приведени. Джоди се усмихваше, а косата ѝ хвърчеше във всички посоки. Помощник-пилотът ѝ протегна ръка и я издърпа вътре. Ричър я последва. Закопчаха предпазните колани и се облегнаха на седалката, а помощник-пилотът затвори вратата и влезе в кабината. Подът се наклони и се залюля, сградите се завъртяха пред прозорците, после се появиха покривите им и тревистата равнина наоколо. Магистралите, които минаваха през нея, приличаха на нарисувани с молив. След това носът леко се наклони, моторът зарева още по-силно и машината се понесе право напред.

В материалите, които бе чел, го наричаха „спортно ходене“. А идеята беше да се стремиш към скорост от шест и половина километра в час. По този начин пулсът и дишането се ускоряваха, което беше най-важната част, но също така се избягваше натоварването и травмирането на глезените и коленете, което бе сериозен риск при обикновеното бягане. Обясненията му се бяха сторили убедителни и той вярваше в тях. Ако го беше направил както трябва, щеше да измине тези шестстотин метра за малко повече от пет минути, но в действителност им бяха нужни близо осем, защото край него крачеше О'Халинан. Тя обичаше да

ходи пеша, само че бавно. Не че беше неподвижна, но винаги казваше, че е „създадена за комфорт, а не за скорост“ – като лека кола. За да може изобщо да ходи, Сарк трябваше да има нейното съгласие, така че никога не се оплакваше от бавното ѝ темпо. Смяташе, че това е по-добре от нищо. Все някаква полза имаше.

– Коя сграда? – попита той.

– Южната, струва ми се – отвърна О'Халинан.

Стигнаха до главния вход на южния небостъргач и влязоха във фойето. Зад преградата стояха двама униформени портиери, но бяха заобиколени от чужденци със сиви костюми, така че Сарк и О'Халинан отидоха до справочника на сградата и провериха сами каквото им е нужно. Компанията беше регистрирана на осемдесет и осмия етаж. Отидоха до експресния асансьор и се качиха, без портиерите изобщо да забележат, че са влезли в сградата.

Подът на асансьора се притисна към стъпалата им и те се понесоха нагоре. След малко намали скоростта си и спря на осемдесет и осмия етаж. Вратата се плъзна встрани, чу се приглушен звънец и те излязоха в обикновен коридор. Таваните бяха ниски, беше тясно. Офисът на Кейман Корпорит Тръст имаше модерна дъбова врата с малко прозорче и месингова дръжка. Сарк отвори вратата и пусна О'Халинан да влезе пред него. Тя бе достатъчно възрастна, за да оцени жеста.

Вътре имаше приемна. Зад висок до гърдите плот седеше набит мъж. Сарк застана в средата на помещението. Окачените по колана му предмети подчертаваха широчината на ханша му, придаваха му властен вид. О'Халинан приближи плота, като обмисляше с какво да започне. Искаше да изкопчи някаква информация, така че реши да премине към фронтална атака – бе виждала, че така постъпват детективите.

– Идваме във връзка с Шерил.

– Трябва да се прибера у дома, предполагам – каза Джоди.

– Не. Ще дойдеш до Хавай с мен.

Отново бяха в студения терминал на Далас, Форт Уърт. Хеликоптерът бе качнал на едно далечно разклонение на пистата, а оттам ги бе докарал помощник-пилотът с тъмнозелена количка за голф. Бе им показал една врата, на която не пишеше нищо, и след няколко стъпала те се бяха озовали в салона.

– Хавай? Ричър, не мога да дойда с теб до Хавай. Налага се да се върна в Ню Йорк.

– Не можеш да отидеш там сама – възрази той. – В Ню Йорк е опасно, забрави ли? Аз трябва да замина за Хавай, а ти трябва да дойдеш с мен, това е.

– Ричър, не мога – настоя тя. – За утре имам определена среща, знаеш го. Нали ти прие съобщението по телефона?

– Жалко, Джоди. Просто няма да отидеш там сама.

Сутринта, когато напускаха апартамента за новобрачни в Сейнт Луис, нещо се бе случило с него. Вечно будната част на мозъка му, скрита някъде дълбоко зад предните полукълба, бе изкрещяла: *Меденият месец свърши, приятел. Животът ти се променя и проблемите тепърва започват.* Не му бе обърнал внимание. Сега обаче внимаваше. За първи път през живота си имаше за кого да се тревожи. Това беше удоволствие, но също така и тежест.

– Трябва да се върна, Ричър – каза тя още веднъж. – Не бих могла да ги подведа.

– Обади им се и им кажи, че няма да можеш. Кажи им, че си болна или нещо такова.

– Не мога да го направя. Секретарят ми знае, че не съм болна, нали? Освен това трябва да мисля за кариерата си. Това е важно за мен.

– Няма да се върнеш там сама – каза Ричър.

– Защо изобщо искаш да отидеш до Хавай?

– Защото там е отговорът.

Той отиде до едно билетно гише и взе дебело разписание от малка метална поставка. Отдръпна се леко и го отвори на Д – Далас, Форт Уърт, излитане, после прокара пръст надолу, докато стигна до Х – Хонолулу. После прелисти няколко страници, на заминаващите от Хонолулу, и провери полетите оттам до Ню Йорк. Провери още веднъж, за да е сигурен, и се усмихна.

– Ще успеем – каза й. – Можем да направим и двете. Погледни. Оттук има полет в дванайсет и петнайсет. Продължителността на полета, минус смяната във времето заради западната посока... В Хонолулу ще бъдем в три часа. След това вземаме полета в седем часа за Ню Йорк, като сметнем времето за летене плюс часовата разлика, ще бъдем на летище Кенеди утре по обяд. Твоят човек каза, че срещата ще бъде следобед. Ще успееш.

– Трябва да се подготвя – възрази тя. – Нямам никаква представа за какво става дума.

– Ще имаш два часа. Ти се справяш бързо.

– Това е лудост. За Хавай ни остават само четири часа.

– Не ни трябва повече. Ще се обадя по телефона, за да подготвя всичко.

– Ще бъдем в самолета цяла нощ. Ще се явя на тази среща след безсънна нощ в скапания самолет.

– Ще вземем първа класа – каза той. – Нали Ратър плаща? В първа класа може да се спи. Седалките са достатъчно удобни.

Джоди сви рамене и въздъхна.

– Безумие.

– Дай ми телефона си – каза той.

Джоди извади мобилния си телефон от чантата и му го подаде. Той набра Информация и поиска номера. Набра го и чу как звъни на шест хиляди мили разстояние. Позвъни осем пъти, преди да се обади гласът, който искаше да чуе.

– Обажда се Джек Ричър. Ще бъдете ли в офиса целия ден?

Отговорът беше мудар и сънлив, защото в Хонолулу беше много рано, но все пак беше този, който той искаше. Прекъсна линията и върна апарата на Джоди. Тя въздъхна отново, но този път по лицето ѝ се прокрадна и усмивка. След това отиде до билетното гише и с кредитната си карта купи два билета първа класа до Хонолулу и оттам до Ню Йорк. Мъжът на гишето регистрира местата им веднага, леко учуден, че има хора, готови да платят цената на спортна кола на старо, за да прекарат двайсет часа в самолет и четири на земята, в Хонолулу. Подаде им билетите и само двайсет минути след това двамата с Джоди седяха на огромни кожени седалки, на метър и половина един от друг.

В такава ситуация трябваше да се следва определена процедура. Досега не се бе налагало да се прибягва до нея, но тя бе репетирана многократно и изцяло. Набитият мъж зад преградата мръдна небрежно едната си ръка и с показалеца си натисна един бутон, а със средния пръст – друг. Първият заключваше дъбовата врата към коридора. Имаше електромагнитен механизъм, който съвсем безшумно изтласкваше стоманеното езиче на място. След като се активираше, вратата оставаше заключена, докато механизмът не бъде освободен – не можеше да се отвори дори с ключа. Вторият бутон включваше червена мигаща светлина върху интеркома на бюрото на Хоби. Светлината беше ярка, а офисът – винаги тъмен, така че беше невъзможно да не я видиш.

– Кой? – попита набитият.

– Шерил – отговори О'Халинан.

– Съжالياвам – отвърна онзи, – но тук не работи никаква Шерил. Тук сме само трима души и всичките сме мъже.

Сложи ръката си над един бутон, под който бе написано ГОВОР, който активираше интеркома.

– Имате ли черен шевролет тахо? – попита О'Халинан.

Онзи кимна.

– Да, имаме такава служебна кола.

– А шевролет събърбан?

– Да, мисля, че имаме и събърбан. За транспортно нарушение ли става дума?

– Става дума за Шерил, която е в болницата – каза О'Халинан.

– Коя? – попита онзи.

Сарк се приближи и застана зад О'Халинан.

– Трябва да поговорим с шефа ви – намеси се той.

– Добре – отвърна набитият. – Ще проверя какво може да се направи. Бихте ли ми казали имената си?

– Полицаи Сарк и О'Халинан, градска полиция, Ню Йорк.

На вратата на кабинета се появи Тони и попита:

– Мога ли да ви помогна с нещо?

Според плана тук се очакваше ченгетата да се обърнат към Тони и дори да направят няколко крачки към него. Точно това и стана. Сарк и О'Халинан обърнаха гръб на набития и тръгнаха към средата на приемната. Набитият зад преградата се протегна надолу и отвори един от шкафове. Откопча ловната пушка от стойката ѝ и я скри в краката си.

– Идваме заради Шерил – повтори О'Халинан.

– Каква Шерил? – попита Тони.

– Шерил, която е в болница с разбит нос – отговори Сарк. – Със счупени скули и сътресение на мозъка. Шерил, която е излязла от вашата кола пред спешното отделение на „Сейнт Винсът“.

– А, да – отвърна Тони. – Не разбрахме името ѝ. Не можеше да говори заради раните си.

– А защо се оказа във вашата кола?

– Бяхме отишли до гарата, за да оставим един клиент. Намерихме я на тротоара, безпомощна. Беше слязла от влака от Маунт Киско и се луташе наоколо. Предложихме да я закараме до болницата, защото ни се стори, че тъкмо от това има нужда. Оставихме я в „Сейнт Винсът“, защото ни беше на път.

– „Белвю“ е по-близо до гарата – отбеляза О'Халинан.

– Не ми харесва трафика там – обясни Тони спокойно. – До „Сейнт

Винсът“ се стига по-лесно.

– Не се ли поинтересувахте какво се е случило с нея? – попита Сарк. – Как е получила раните си?

– Интересувахме се, естествено – отговори Тони. – Питахме я, но тя не можеше да говори. Затова не разбрахме и името ѝ.

О'Халинан продължаваше да стои където беше, озадачена. Сарк направи крачка напред.

– Намери ли сте я на тротоара?

Тони кимна.

– Пред гарата.

– И не можеше да говори?

– Изобщо.

– Тогава как разбрахте, че е слязла от влака от Киско?

Единствената не докрай уточнена част от репетираната процедура бе определянето на момента, в който да изоставят отбраната и да преминат към нападение. Въпросът беше субективен. Вярвах, че когато моментът настъпи, ще го разпознаят. Така и стана. Набитият стана, зареди патрон в цевта на пушката и я насочи над плота.

– Не мърдай – извика той.

В ръката на Тони се появи деветмилиметров пистолет. Сарк и О'Халинан го видяха, после отново се обърнаха към пушката и вдигнаха ръце. Не едва-едва, както е по филмите. Изпънаха ги нагоре, като че животът им зависеше от това дали ще успеят да пипнат тавана над главите си. Набитият излезе пред преградата и заби цевта в гърба на Сарк. Тони направи същото с О'Халинан. Тогава от полумрака в кабинета изникна още един мъж и застана пред вратата.

– Аз съм Хоби Куката – каза той.

Двамата се втренчиха в него. Мълчаха. Погледите им се плъзнаха по обезобразеното лице и надолу, към празния ръкав.

– Кой от вас кой е? – попита Хоби.

Не отговориха. Бяха се вторачили в куката. Той я вдигна нагоре, за да я видят по-добре.

– Кой е О'Халинан?

О'Халинан кимна. Хоби се обърна към Сарк.

– Значи ти си Сарк.

Сарк кимна едва забележимо.

– Разкопчайте коланите си – каза Хоби. – Един по един. И по-бързо.

Започна Сарк. Направи го бързо. Свали ръцете си и разкопча катарамата. Тежкият колан тупна на пода. Сарк отново вдигна ръце.

– А сега ти – каза Хоби на О'Халинан.

Тя се подчини. Вторият колан, заедно с револвера, радиостанцията, безелниците и палката, също тупна на пода. Тя изпъна ръце нагоре. Хоби се наведе, провря върха на куката през двете катарамии и вдигна двата колана във въздуха, като рибар в края на успешен ден край реката. След това протегна лявата си ръка и измъкна двата чифта безелници от протритите кожени калъфи.

– Обърнете се.

Двамата се обърнаха с лице към оръжията.

– Ръцете зад гърба.

Човек може да сложи безелници на някого с една ръка, стига той да стои неподвижно, със събрани китки. Сарк и О'Халинан стояха абсолютно неподвижно. Хоби закопча китките им една по една, после стегна безелниците – престана едва когато двамата полицаи изпъшкаха от болка. После вдигна коланите така, че да не се влачат по пода, и влезе в кабинета.

– Елате – извика им.

Заобиколи бюрото и остави коланите на плота, сякаш бяха изложбени експонати, после се отпусна на стола си и изчака Тони да доведе пленниците. Извади револверите от кобурите и ги сложи в едно чекмедже, след това измъкна радиостанциите и усили звука. Кабинетът се изпълни с шум и прашене. Сложи ги една до друга в края на бюрото, с антени, насочени към прозореца. Наклони леко глава и се вслуша в електронните звуци. След това измъкна двете палки. Остави едната на плота, взе другата и я огледа съсредоточено. Беше от новите – с удобна дръжка и телескопична част, която се разгъваше. Доби заинтригуван вид.

– Как се борави с това? – попита.

Никой от двамата полицаи не отговори. Хоби огледа палката още веднъж и вдигна очи към набития – той заби цевта на пушката в бърбещите на Сарк.

– Зададох въпрос – каза Хоби.

– Замахва се... – промърмори Сарк. – Замахва се рязко, за да се отвори.

Трябваше му пространство и затова стана. Замахна с палката и я тръсна, сякаш размахваше камшик. Телескопичната част изскочи навън и се фиксира в отворено положение. Хоби се усмихна със здравата част на лицето си. Сгъна палката и опита пак. Видимо беше доволен. Започна да се разхожда около бюрото, да я сгъва и разгъва. Направи го вертикално, после хоризонтално, след това с още повече сила. Замахна

няколко пъти, после рязко се обърна и удари О'Халинан по лицето.

– Това ми харесва – отбеляза той.

О'Халинан се олюля назад, но Тони я подпря с цевта на пистолета. Коленете ѝ се подкосиха и тя се свлече напред, към бюрото. От устата и носа ѝ потече кръв.

– Какво ви каза Шерил? – попита Хоби.

Сарк не откъсваше поглед от партньорката си.

– Че се е блъснала в някаква врата.

– Тогава защо, по дяволите, ме безпокоите? Защо сте тук?

Полицаят вдигна глава и впери поглед в лицето му.

– Защото не ѝ повярвахме. Беше ясно, че някой ѝ е нанесъл побой.

Проверихме номера на колата и стигнахме дотук. Изглежда, не сме сгрешили.

Стана тихо. Чуваше се само шумът на радиостанциите. Хоби кимна.

– Не сте сгрешили – каза той. – Нямахме никаква врата.

Сарк поклати глава. Не беше страхливец. Отделът за домашно насилие не беше убежище за страхливци. По принцип служителите му си имаха работа с мъже, склонни към жестокост, и Сарк умееше да се справя с тях не по-зле от колегите си.

– Това е голяма грешка – каза той тихо.

– В какъв смисъл? – попита Хоби заинтригуван.

– Интересува ни единствено какво е станало с Шерил. Не е нужно да усложнявате положението. Насилието спрямо полицейски служители е сериозно престъпление. Може би ще успеем да уредим нещо по въпроса за Шерил. Възможно е да ви е провокирала или да има някакво друго смекчаващо вината обстоятелство. Ако обаче продължавате да правите това с нас, няма да има никакъв начин да се измъкнете. В момента затъвате все по-дълбоко.

Замълча и се вгледа в Хоби, за да види реакцията му. Този подход често вършеше работа. Страхът на извършителя за собствената му кожа нерядко успяваше да му вдъхне повече разум. Само че Хоби не реагира. Мълчеше. Беше тихо. Сарк обмисляше следващия си ход, когато радиостанциите на бюрото изпращаха и се чу гласът на диспечера, който ги осъди на смърт:

– Пет, едно, пет, две, моля потвърдете местонахождението си.

Ръката на Сарк трепна – рефлексът да отговаря бе вкоренен дълбоко и посегна към кръста си машинално, но белезниците го спряха. Радиостанцията заглъхна. Хоби гледаше пред себе си.

– Пет, едно, пет, две, нужно ми е да знам къде сте. – Сарк гледаше радиостанциите с ужас. Хоби проследи погледа му и се усмихна.

– Не знаят къде сте – отбеляза той.

Сарк поклати глава. Мислеше трескаво. Смел човек.

– Знаят. Знаят, че сме тук. Искат да потвърдим, това е всичко. Непрекъснато проверяват дали сме там, където трябва.

Радиостанциите изпращаха отново:

– Пет, едно, пет, две, моля отговорете.

Хоби се вторачи в Сарк. О'Халинан се опита да се изправи на колене. Гледаше радиостанциите. Тони насочи пистолета към нея.

– Пет, едно, пет, две, чувате ли ме?

Гласът се загуби за миг сред прашенето, после отново се появи, посилен.

– Пет, едно, пет, две, имаме спешен случай на Хюстън и Авеню Д. Близо ли сте до мястото?

Хоби се усмихна.

– Това е на две мили оттук. Няма никаква представа къде сте, нали?

Усмихна се още по-широко. Лявата страна на лицето му се сбръчка по непривичен начин, но дясната остана неподвижна, като корава маска.

За първи път в живота си Ричър се чувстваше истински комфортно в самолета. Бе летял още от раждането си – първо като син на военен, после сам той като военен, общо милиони мили, но или сгънат на две в някой ревящ транспортен самолет, или в пътнически седалки, по-тесни от раменете му. Пътуването в първа класа беше съвършено ново преживяване за него.

Кабината имаше двойно предназначение. Наред с основното трябваше да предизвиква и завистта на обикновените пътници, които минаваха през нея един по един, преди да заемат доста по-скромните си места в задната част на самолета. Беше хладна, в пастелни тонове, само с четири седалки на един ред, докато отзад бяха по десет. Ричър пресметна, че всяка от тях е точно два и половина пъти по-широка от обикновените, но всъщност удобството беше несъизмеримо по-голямо. Бяха огромни. Напомняха канапета и можеше спокойно да се движи, без бедрата му да опират в подлакътниците. Имаше място за краката. Можеше да ги протегне, без да опрат в седалката отпред. Можеше да натисне копчето и да спусне облегалката, без да притеснява пътника отзад. Задвижи механизма няколко пъти, както дете се радва на нова играчка, после я остави леко наклонена и взе бордовото списание. Беше ново, свежо, не изпомачкано и лепкаво като онези в задната част на самолета.

Джоди просто се губеше на седалката си. Беше свалила обувките си и бе свила крака под себе си. Прелистваше същото списание, а край лакътя ѝ стоеше чаша изстудено шампанско. Беше тихо – двигателите бяха далеч назад и шумът от тях се сливаше с лекото съскане на въздуха, който влизаше през вентилаторите отгоре. Нямаше никакви вибрации – Ричър погледна шампанското в чашата на Джоди и видя, че повърхността му е съвсем гладка.

– Бих могъл да свикна с това – отбеляза той.

Джоди се усмихна.

– Не и ако си на обикновена заплата.

Той кимна и се върна към изчисленията си. Спечеленото от един ден копаене на плувни басейни можеше да му осигури петдесет мили полет в първа класа. При високите скорости на самолетите това означаваше някъде около пет минути. Десет часа тежък труд се равняваха на пет минути. Това означаваше, че в момента харчи пари 120 пъти по-

бързо, отколкото ги печелеше.

– Какво ще правиш – попита го Джоди, – когато всичко това свърши?

– Не знам – отговори той.

Въпросът се бе загнездил някъде в мозъка му още откакто му бе казала, че Лион му е завещал къщата си. Самата къща също се бе загнездила във въображението му – понякога изглеждаше добродушна, понякога заплашителна като стереокартичка, която се променя в зависимост от положението, от което я гледаш. Понякога беше приветлива и комфортна сред обраслия с храсти двор и приличаше на дом. Друг път му се струваше, че е гигантски воденичен камък, който го принуждава да тича и да тича, и да тича, за да не изостане. Познаваше хора, които имаха къщи. Бе разговарял с тях със същото дистанцирано любопитство, с което би разговарял с човек, който отглежда у дома си змии или се явява на конкурси по бални танци. Къщата те принуждаваше да живееш по определен начин. Дори и да ти я подарят, както бе направил Лион, след това те ангажираше с безброй съвсем нови неща. Имотни данъци. Знаеше го. Застраховка, в случай че пламне пожар или я разруши ураган. Поддръжка. Хората, които имаха къщи, непрекъснато правеха нещо по тях. Или подменяха отоплителната система в началото на зимата, защото старата е престанала да работи, или се занимаваха със сложни разкопки в мазето, защото е започнало да се наводнява. Покривът непрекъснато създава проблеми. И това му бе ясно. Бяха му разказвали. Покривите си имаха определен жизнен цикъл и това го изненадаваше. Трябваше да се ремонтират. Останалата дървения също. Прозорците. Познаваше хора, които бяха сменяли дограмата на къщите си. Бяха обмисляли дълго и старателно точно каква да купят.

– Ще си намериш ли някаква работа? – попита Джоди.

Той се загледа през овалния илюминатор. На седем мили под самолета се виждаше Южна Калифорния, суха, кафява. Каква работа? Къщата вероятно щеше да му струва десет хиляди долара годишно за данъци, застраховки и поддръжка. И беше отдалечена, така че трябваше да задържи и колата на Ратър. И тя като къщата не му бе струвала нищо, но за да я има, трябваше да плаща много. Застраховки, ремонти, смяна на масла, бензин... Може би още три хилядарки годишно. Храната, дрехите, водата и електричеството не влизаха в сметката. И ако имаше къща, щяха да са му нужни още неща. Стереоуредба например. Песните на Уинона Дъжд и много други. Спомни си бюджета на мисис Хоби. Старицата бе изчислила, че за да живеят там, са им нужни толкова пари и

нито цент по-малко. Всичко на всичко удоволствието щеше да му струва около трийсет бона годишно, което значеше, че трябва да печели поне петдесет, за да може да плаща данъците и разноските за пътуването всеки ден до мястото, където щеше да ги печели.

– Не знам – повтори той.

– Можеш да правиш много неща.

– Например?

– Умееш доста неща. Ти си отличен следовател. Татко винаги е казал, че си най-добрият, когото познава.

– Това беше в армията – отвърна той. – Отминал етап.

– Уменията не се забравят, Ричър. Добрите професионалисти винаги са търсени. – В този момент й хрумна нещо и тя вдигна очи нагоре. – Би могъл да поемеш работата на Костело. Непрекъснато се нуждаехме от услугите му и ще ни липсва.

– Чудесно – отвърна Ричър. – Най-напред убиват човека заради мен, после му отмъквам и бизнеса.

– Вината не е твоя – каза тя. – Трябва да помислиш над всичко това.

Ричър отново се загледа надолу към Калифорния и започна да мисли. За стария износен стол на Костело и застаряващото му, живяло в комфорт тяло. За приятния му кабинет и перспективата да прекара остатъка от живота си, като отговаря на обажданията по телефона. За цената на един офис в града, за нуждата да наеме секретарка и да й осигури компютри, телефони и факсове, здравни осигуровки и платени отпуски. И всичко това наред с издръжката на къщата в Гарисън. Трябваше да работи десет месеца в годината, преди да спечели и един долар за себе си.

– Не знам – каза пак. – Не съм сигурен, че искам да мисля за тези неща.

– Ще ти се наложи.

– Може би. Но не непременно сега.

Джоди се усмихна, сякаш го разбра, и двамата отново замълчаха. Самолетът потегли напред и се появи стюардесата с количката за напитки. Джоди поиска още шампанско, а Ричър взе бира. После прелисти бордовото списание. Беше пълно с безлични статии за всевъзможни глупости, които не казваха нищо конкретно. Имаше реклами за финансови услуги и малки, сложни апаратчета, всичките черни и работещи на батерии. Стигна до страниците, посветени на авиокомпанията – самолетите бяха представени с малки цветни картинки. Ричър откри машината, на която летяха, и прочете колко пътници побира, колко километра може

да измине с едно зареждане с гориво и каква е мощността на двигателите. Най-накрая, на последната страница, видя кръстословица. Беше голяма и изглеждаше доста трудна. Дждоци вече я решаваха.

– Погледни единайсет отвесно – каза му тя.

Погледна.

– Задължения, грижи – прочете той. – Дванайсет букви.

– Отговорности – каза тя.

Мерилин и Честър Стоун се бяха сбутали един до друг на канапето от лявата страна, защото Хоби беше влязъл в банята заедно с двамата полицаи. Набитият мъж с черен костюм седеше на отсрещното канапе, а пушката бе в скута му. До него се бе изтегнал Тони, с крака върху масата. Честър седеше отпуснат, загледан в полумрака. Мерилин беше гладна и изпълнена с ужас. Трепереше от студ. От банята не се чуваше нищо.

– Какво прави там с тях? – прошепна тя.

Тони сви рамене.

– Вероятно си приказват.

– За какво?

– Сигурно ги пита какво им харесва и какво не. Имам предвид физическите мъчения, разбира се. Той обича да го прави.

– Боже мой! Защо?

Тони се усмихна.

– Смята, че е по-демократично да позволи на жертвата сама да определи съдбата си.

Мерилин поклати глава.

– А защо просто не ги отпрати? Бяха взели Шерил за малтретирана съпруга, нищо повече. Не знаеха нищо за него.

– Е, съвсем скоро ще научат – увери я Тони. – Обикновено ги кара да си изберат някое число. Те, разбира се, не знаят дали да изберат малко или голямо, защото нямат представа за какво му е. Повечето се стремят да му угодят и се опитват да отгатнат какво би му харесало.

– Защо просто не ги остави на мира? Може да ги пусне по-късно, без да се гаври с тях.

Тони поклати глава.

– Не става – каза той. – В момента е много напрегнат. Това ще му подейства отпуснащо, като терапия.

Мерилин замълча за момент, но нямаше начин да не попита.

– За какво му е числото? – каза го шепнешком.

– Показва колко часа ще са нужни, за да умрат – отговори Тони. – Тези, които изберат голямо число, обезумяват, когато разберат.

– Копелета!

– Веднъж един тип си избра сто, но го оставихме да се сбогува след десет.

– Копелета!

– Вие няма да избирате числа. За вас има други планове.

В банята продължаваше да е тихо.

– Той е побъркан – прошепна Мерилин.

Тони сви рамене.

– Може би малко. Аз обаче го харесвам. В живота си е видял много болка. Вероятно заради това проявява такъв интерес към нея.

Мерилин се втрени в него ужасена. Тогава някой позвъни на вратата към коридора. Прозвуча много силно в тишината. Тони и набитият се обърнаха нататък.

– Провери – нареди Тони. Бръкна в джоба на самото си, извади пистолета и го насочи към Честър и Мерилин.

Другият стана от ниското канапе, стисна пушката, заобиколи масата и излезе. Затвори след себе си и кабинетът отново утихна. Тони се приближи до вратата на банята, почука с дръжката на пистолета и отвори съвсем леко.

– Посетители – прошепна едва чуто.

Мерилин се озърна. Тони беше на около пет метра от нея – нямаше никой друг. Пое дълбоко въздух, скочи на крака, изтича покрай масата и канапето и се втурна към вратата за приемната. Отвори я рязко и връхлетя в приемната. Набитият беше в далечния край на приемната и разговаряше с нисък мъж, който стоеше на прага.

– Помогнете ни! – изпищя Мерилин.

Мъжът я изгледа учудено. Беше с тъмносини панталони и синя риза и с късо, разкопчано яке отгоре, синьо като панталоните. Явно някаква униформа. От лявата страна на якето на гърдите имаше емблема. В ръцете си държеше кафяв книжен плик за продукти.

– Помогнете ни! – изпищя Мерилин още веднъж.

Случиха се две неща. Набитият с черния костюм дръпна посетителя вътре и затръшна вратата. Тони сграбчи Мерилин отзад през кръста и я вкара в кабинета. Тя изви тялото си напред, опита се да се отскубне. Съпротивляваше се.

– За бога, помогнете ни!

Тони я вдигна във въздуха. Ръката му беше точно под гърдите ѝ. Късата ѝ рокля се вдигна нагоре, Мерилин риташе и се бореше. Ниският мъж със синята униформа се втренчи в нея. Обувките ѝ паднаха. По лицето на мъжа постепенно се изписа усмивка. Той влезе в кабинета след тях, като внимателно прескочи обувките ѝ. Все още стискаше плика.

– Ей, иска ми се и аз да намажа от това, а?

– Забрави – изпъшка Тони. – Тази е неприкосновена. Засега.

– Жалко – каза онзи. – Човек не вижда такова нещо всеки ден.

Тони успя да завлече Мерилин до канапето и да я стовари долу, до Честър. Новодошлият сви рамене разочаровано и изсипа плика върху бюрото. По плота изтрополяха няколко пачки пари. Вратата на банята се отвори и влезе Хоби. Беше свалил самото си, ръкавите на ризата му бяха запретнати до лактите. Лявата ръка беше нормална – мускулиста, жилава, покрита с гъсти черни косми. От десния му ръкав се показваше кожената чашка, която придържаше куката – беше груба, тъмнокафява, излъскана от употреба. Ремъците ѝ се губеха някъде в ръкава. В долния ѝ край беше парчето стомана – двайсет-трийсет сантиметра право, след което започваше извивката.

– Тони, преброй парите – каза Хоби.

Мерилин скочи на крака и се обърна към новодошлия.

– Там, вътре, държи двама полицаи. Ще ги убие!

Онзи сви рамене.

– Нямам нищо против. Ще ми се да убие всичките.

Тя го изгледа с удивление. Тони отиде зад бюрото, подреди пачките на купчини и започна да брои на глас, като ги местеше от единия край на бюрото към другия.

– Четирийсет хиляди долара.

– Къде са ключовете? – попита новодошлият.

Тони отвори едно от чекмеджетата.

– Тези са от мерцедеса – каза той. Подхвърли му ги и бръкна в джоба си, за да извади още една връзка. – Тези са за тахото. Долу в гаража е.

– А беемвето? – попита онзи.

– Все още е в Паунд Ридж – извика Хоби от другия край на стаята.

– Ключовете?

– Предполагам, че са в къщата – отговори Хоби. – Тя дойде без чантата, а не мисля, че ги е скрила някъде по себе си.

Онзи се вторачи в роклята ѝ и пусна гадна усмивка, само зъби и език.

– Със сигурност крие нещо там, отдолу. Само че не прилича на

ключове за кола.

Мерилин го изгледа с погнуса. На емблемата върху якето му беше изписано „Моуз Мотърс“. Надписът беше избродиран с червен копринен конец. Хоби прекоси стаята и застана точно зад нея. Вдигна куката нагоре и я постави пред очите ѝ. Тя се втренчи в нея и потрепери.

– Къде са ключовете? – попита я.

– Беемвето е мое – отвърна тя.

– Вече не е.

Приблужи куката още повече. Тя вдъхна миризмата на метала и кожата.

– Мога да я претърся – обади се новодошлият. – Може пък и да ги е скрила някъде в края на краищата. Идвам ми наум едно две интересни места.

Мерилин потрепери.

– Ключовете – повтори Хоби тихо.

– На кухненския плот – прошепна тя.

Хоби свали куката и застана пред нея усмихнат. Новодошлият доби разочарован вид. Кимна, за да потвърди, че е чул шепота, и се отправи към вратата, като подрънкваше с двете връзки ключове.

– Приятно ми беше – подвикна, без да се обръща. Обърна се, когато стигна до вратата, и се втренчи в Мерилин. – Напълно сигурен ли си, че е неприкосновена, Хоби? Нали сме стари приятели и така нататък. Толкова бизнес сме правили заедно...

Хоби поклати глава недвусмислено.

– Забрави. Тази е моя.

Онзи сви рамене и излезе от офиса, с ключовете в ръка. Вратата се затвори след него, след миг чуха и вратата на фойето. След още малко забуча асансьорът ѝ офисът отново утихна. Хоби хвърли поглед към купчината пари на бюрото и отново тръгна към банята. Мерилин и Честър останаха на канапето – разтреперани, мръзнещи и гладни. Светлината, която се процеждаше през пролуките между щорите, постепенно пожълтя и угасна, за да се превърне в здрач. Тишината в банята продължи докъм осем часа, доколкото Мерилин можеше да прецени. След това я раздра писък.

Самолетът гонеше слънцето на запад, но непрекъснато изоставаше, така че стигна в Оаху три часа по-късно, към средата на следобед. Пътниците от първа класа слязоха преди тези от бизнес и туристическата

класа и Ричър и Джоди бяха сред първите, които излязоха от терминала и застанаха на стойката на такситата. Температурата и влажността на въздуха бяха като в Тексас, но влагата тук беше солена заради близостта на океана. И светлината беше някак по-спокойна. Назъбените зелени планини и синевата на океана обливаха острова с красивото меко сияние на тропиците. Джоди отново си сложи тъмните очила и се загледа отвъд оградата на летището с любопитството на човек, който е минавал многократно през някой град, без всъщност да е имал възможност да го разгледа – както правеше тя, докато баща ѝ беше на служба. Ричър се чувстваше по същия начин. Бе минавал през Хавай толкова много пъти, че не би могъл да ги преброи, но никога не бе служил там.

Таксито, което беше първо в редицата, беше същото като онова, което бяха използвали в Далас – форд, с издута докрай климатична инсталация. Отделението на шофьора бе украсено като нещо средно между религиозно светилище и всекидневна. Разочароваха го, защото поискаха да ги закара по най-краткия маршрут, който можеше да се избере в Омаху – половин миля до входа на военновъздушната база Хикъм. Шофьорът погледна в огледалото колите отзад и Ричър видя в очите му завист – другите щяха да вземат много подобри маршрути.

– Ще получиш десет долара отгоре – каза му той.

Шофьорът го изгледа по същия начин, както онзи, от когото бе купил самолетните билети в Далас – разстояние, при което таксиметровият апарат щеше да отчете само задължителната минимална сума и десет долара бакшиш? Ричър видя една снимка, която беше залепена върху пластмасата на таблото, и реши, че това е семейството на шофьора. Голямо семейство, мургави усмихнати деца, мургава усмихната жена в пъстра рокля, застанали пред чиста семпла къща. Вдясно беше избуяло някакво растение. Замисли се за семейство Хоби – сами в полутъмната тишина на къщата си край Брайтън, съскането на кислородния апарат, скърцането на стария дъсчен под. И за Ратър в мръсния му магазин в Бронкс.

– Двайсет долара, ако тръгнем веднага, става ли? – каза той.

– Двайсет долара? – повтори шофьорът удивен.

– Трийсет. За децата ти. Изглеждат мили.

Шофьорът се усмихна широко в огледалото, докосна с пръсти устните си, след това гланцовата повърхност на снимката. После подкара колата, провря я през плетеницата от разклонения, докато излезе на шосето за летището, после почти моментално измина останалите осемстотин метра до военен портал, който бе копие на онзи във Форт Уолтърс.

Джоди отвори вратата и излезе навън в горещината, а Ричър бръкна в джоба си и извади пачката пари. Най-голямата банкнота беше от петдесет долара – измъкна я и му я подаде през прозорчето на плексигласовата преграда.

– Задръж рестото. – Посочи снимката и попита: – Това твоята къща ли е?

Шофьорът кимна.

– В добро състояние ли е? Има ли нужда да се прави нещо по нея?

Онзи поклати глава.

– В много добро.

– Покривът бива ли го?

– Никакви проблеми.

Ричър кимна.

– Само питам.

Слезе от колата и застана до Джоди на асфалта. Таксито се отдалечи в маранята, назад, към пътническия терминал. От океана подухваше лек ветрец. Въздухът беше солен. Джоди махна косата от лицето си и се огледа.

– Къде отиваме?

– В ЦЛИ.

– ЦЛИ? – повтори тя. – Какво е това?

– Централна лаборатория по идентификация. Това е главната лаборатория на военното министерство.

– Защо ни е?

– Ще ти покажа след малко – отговори той и после добави: – Поне се надявам.

Отидоха до пропускателния пункт и застанаха пред прозорчето. Вътре седеше сержант със същата униформа, същата подстрижка и същото подозрително изражение на лицето като онзи от Уолтърс. Остави ги да почакаят малко под палещото слънце, после дръпна стъклото. Ричър му даде имената им.

– Искаме да се срещнем с Наш Нюмън – каза той накрая.

Сержантът го погледна изненадано, взе някакъв бележник и обърна назад няколко листа. Прокара пръст по един от редовете, кимна, после взе слушалката и набра номер. Четири цифри. Вътрешен телефон. Съобщенията са посетителите, изслуша отговора и доби озадачен вид. Закри слушалката с длан и попита:

– На колко години сте, мис?

– На трийсет – отговори Джоди, също озадачена.

– Трийсет – повтори сержантът по телефона, после остави слушалката на мястото ѝ и записа нещо в бележника. Обърна се към тях и каза:

– Ще дойде веднага, така че влезте вътре.

Промушиха се през тясното пространство между стената на постройката и противотежестта на бариерата и зачакаха на нагорещения асфалт, само на метър оттам, откъдето бяха започнали, но сега асфалтът беше на военните, а не на пътното управление на Хавай и тази разлика веднага се изписа по лицето на сержанта. Подозрителността се бе стопила и на нейно място се бе появило откровено любопитство – защо легендарният Наш Нюмън толкова бързаше да приеме тези двама цивилни в базата?

На около шейсет метра имаше ниска бетонна постройка без никакъв прозорец, в единия край на която имаше обикновена врата. Вратата се отвори и навън излезе белокоп мъж. Той се обърна, затвори и заключи след себе си, а после с бърза крачка тръгна към пропускателна. Беше с тропическа военна униформа, върху която бе облякъл бяла лабораторна престилка, чиито краища се вееха свободно. На реверите му имаше достатъчно метал, за да е видно, че чинът му е висок, и нищо в достолепната му осанка не влизаше в конфликт с това впечатление. Ричър тръгна към него, за да го посрещне, Джоди го последва. Мъжът беше на около петдесет и пет, висок, с хубаво аристократично лице и атлетична лекота в движенията на тялото, което едва сега започваше да се предава на промените на възрастта.

– Генерал Нюмън – заговори Ричър, – това е Джоди Гарбър.

Нюмън погледна Ричър бегло и стисна ръката на Джоди с усмивка.

– Приятно ми е да се запозная с вас – каза Джоди.

– Вече се познаваме – отвърна генералът.

– Така ли? – попита тя учудено.

– Само че едва ли си спомняте – продължи той. – Поне бих се изненадал, ако си спомняте. Мисля, че тогава бяхте на три годинки. Филипините. Дворът на баша ви. Помня, че ми донесохте чаша пунш. Дворът беше много голям, чашата също, а вие бяхте едно много малко момиченце. Носехте я с две ръце, с изплезен от напрежение език, а аз ви наблюдавах през цялото време, защото се притеснявах да не я изпуснете.

Джоди се усмихна.

– Прав сте, не си спомням – каза тя. – Била съм на три? Това е било преди ужасно много време.

Нюмън кимна.

– Затова се поинтересувах на колко години изглеждате. Не исках

сержантът да ви пита направо, а просто да ми каже мнението си. Човек не бива да пита една дама такива неща, нали? Все пак, питах се, възможно ли е наистина да сте дъщерята на Лион Гарбър?

Стисна леко ръката ѝ и я пусна, после се обърна към Ричър и го тупна леко по рамото.

– Джак Ричър, по дяволите, радвам се, че те виждам.

Ричър стисна ръката на Нюмън и се усмихна.

– Генерал Нюмън ми беше учител – каза той на Джоди. – Някога, преди милион години, преподаваше в щабния колеж. Всичко, което знам по съдебна медицина, съм научил от него.

– И беше доста добър студент – каза Нюмън. – Поне внимаваше, което не може да се каже за повечето от останалите.

– А с какво се занимавате, генерале? – попита го тя.

– Малко съдебна антропология.

– Той е най-добрият в света – отбеляза Ричър.

Нюмън махна с ръка.

– Не знам такива неща.

– Антропология? – учуди се Джоди. – Това не беше ли наука за далечни племена и други подобни? Имам предвид начина им на живот, ритуалите и така нататък?

– Не. С това се занимава друг дял от антропологията. Тази наука обхваща много дисциплини, а моята е съдебна антропология.

– Изучаване на човешки останки с цел откриване на следи – обясни Ричър.

– С две думи, специалист по кокалите – каза Нюмън. – Нещата опират до това в края на краищата.

Тръгнаха по тротоара към ниската постройка с врата отстрани. Тя се отвори и на прага се появи един по-млад мъж. Беше някак безличен, може би на около трийсет, с лейтенантска униформа под бялата прес-тилка. Нюмън кимна в негова посока.

– Това е лейтенант Саймън. Той движи нещата в лабораторията вместо мен. Не бих се справил без него.

Нюмън представи Ричър и Джоди и те се ръкуваха с него. Саймън беше сдържан и мълчалив. Ричър реши, че е типичен лабораторен плъх, който се дразни от това, че нарушават обичайния му ритъм на работа. Нюмън ги въведе в кабинета си, а по-младият кимна и изчезна по някакъв коридор.

– Седнете – каза той. – Да поговорим.

– Значи сте нещо като патоанатом? – попита Джоди.

Нюмън седна зад бюрото си и поклати глава.

– Разликата е в това, че патоанатомите имат медицинска диплома, а ние нямаме. Ние изучаваме антропология, това е. Физическата структура на човешкото тяло, това е нашето поле на дейност. И ние, и те, разбира се, работим с мъртъвци, но, в общи линии, ако трупът е сравнително отскоро, с него се занимава патоанатомът, а ако е останал само скелетът, се занимаваме ние. Така че съм специалист по кокалите.

Джоди кимна.

– Разбира се, това е малко опростено – продължи Нюмън. – Един нов труп също може да предизвика въпроси във връзка с костите. Ако например са отрязани крайниците. Патоанатомът би се обърнал към нас за помощ. Ние изследваме следите от рязането и понякога можем да преценим дали извършителят е бил силен или слаботелесен, какъв инструмент е използвал, дали е бил левичар, или не и други подобни. Така или иначе обаче, в деветдесет и девет процента от случаите се занимавам със скелети. Изсърхнали стари кости. – Усмихна се, сякаш му бе забавно. – Патоанатомите не разбират нищо от изсърхнали стари кости. Ама наистина нищо. Не са наясно с елементарни неща. Понякога се питам на какво, по дяволите, ги учат в медицинските учебни заведения.

Кабинетът беше тих и хладен. Нямаше прозорци – светлината идваше от скрити лампи, на пода имаше килим. Палисандрово бюро, удобни кожени столове за посетители. На нисък рафт бе сложен елегантен часовник, който тиктакаше приглушено и вече показваше три и половина следобед. Само три часа и половина до полета им в обратна посока.

– Дойдохме тук с определена причина – каза Ричър. – Това не е чисто и просто приятелско посещение.

– Достатъчно приятелско е обаче, за да престанем да си говорим на „вие“, нали? А сега ми кажи за какво сте дошли.

Ричър кимна.

– Трябва ми помощ, Наш.

Нюмън го погледна.

– Списъците на изчезналите по време на сражение ли? С това всъщност се занимавам – обясни той на Джоди. – От двайсет години не правя нищо друго.

Джоди кимна.

– Става дума за един конкретен случай – каза тя. – Искаме да проучим как стоят нещата.

Нюмън я погледна замислено. Светлината бе изчезнала от очите му.

– Да, не е трудно да си представя. При нас има осемдесет и девет хиляди сто и двайсет случая, но съм сигурен, че знам кой точно ви интересува.

– Осемдесет и девет хиляди? – повтори Джоди изненадано.

– И още сто и двайсет. Две хиляди и двеста са изчезналите във Виетнам, осем хиляди сто и седемдесет са изчезналите в Корея и седемдесет и осем хиляди седемстотин и петдесет през Втората световна война. Не сме се отказали от нито един от тях и мога да ви уверя, че никога няма да се откажем.

– Защо са толкова много?

Нюмън сви рамене. По лицето му се изписа горчива тъга.

– Това е войната – каза той. – Мощни експлозиви, тактически маневри, самолети... Някои оцеляват, други не. Някои от трупите се прибират, други не. Понякога просто няма какво да се прибере. Ако артилерийски снаряд уличи някого пряко, ще го разпръсне на съставните му молекули. Човекът просто престава да съществува. Може да се появи червеникава мъгла, а може би дори не и това. Избухнал наблизко снаряд разкъсва човешкото тяло на парчета. Дори и тези парчета да са сравнително големи, танковете от едната и другата страна могат да ги доунижат, и толкова. Повече няма следа.

Замълча за момент. Часовникът тиктакаше на рафта.

– При самолетите нещата са още по-зле. Много от военните ни операции са провеждани над океана. Ако самолет падне във водата, екипажът му най-вероятно ще изчезне завинаги, независимо колко време и усилия се хвърлят за издирване.

Нюмън направи неопределен жест с ръка.

– Осемдесет и девет хиляди – каза тя. – А аз си мислех, че проблемът с изчезналите е само от Виетнам. Две хиляди и нещо.

– Осемдесет и девет хиляди сто и двайсет – поправи я Нюмън. – Все още от време на време откриваме по някой в Корея, дори от Втората световна война, по японските острови. Но, общо взето, си права. Най-сериозен е проблемът с Виетнам. Две хиляди и двеста изчезнали. Цифрата не е чак толкова голяма. През Първата световна война например са умирали повече само за половин ден. И това е продължило четири дълги години. Мъже и момчета, разкъсани на парчета и стъпкани в калта. С Виетнам обаче нещата стоят малко по-различно. Отчасти и заради ужасите от Първата световна война. Вече никой не може да приеме подобни масови кланета, и с пълно право. Нещата се развиват. Такова нещо сега едва ли може да се случи.

Джоди кимна.

– Отчасти обаче и защото загубихме войната. Това много променя нещата. Единствената война, която сме загубили. Това ни кара да полагаме още повече усилия.

Пак направи неопределен жест с ръка. Последното изречение прозвуча малко по-оптимистично.

– Значи с това се занимавате тук – каза Джоди. – Чакате да ви докарат новооткрити останки от чужбина и се опитвате да ги идентифицирате, така че списъците на безследно изчезналите постепенно да намаляват.

Нюмън махна с ръка.

– Общо взето, да, макар че не е точно да се каже, че чакаме. Винаги когато е възможно, сами издирваме останките. Лошото е, че невинаги успяваме да ги идентифицираме, колкото и да опитваме.

– Предполагам, че не е лесно – отбеляза тя.

Нюмън кимна.

– Понякога е много трудно. Най-често откритите останки са в ужасно състояние. Понякога ни изпращат кости на животни, на местни хора, какво ли не. Тук подреждаме и систематизираме всичко, след това започваме работа с това, с което разполагаме, а то обикновено не е много. Случвало се е от американския войник да останат само няколко парченца кост, които се побират в цигарена кутия.

– Но тогава сигурно е невъзможно да бъдат идентифицирани – каза тя.

– Случва се често. В момента тук имаме сто части от скелети, които не сме в състояние да идентифицираме. Военното министерство не може да си позволи грешки и изисква много висока степен на сигурност, каквато просто не можем да постигнем.

– А как го правите? – попита Джоди.

– Различно, според случая. Обикновено започваме от медицинските документи. Ако примерно Ричър е изчезнал по време на сражение и знаем, че е чупил ръката си като малък, можем да сравним старите му рентгенови снимки и следите от зараснало счупване по костите, които изследваме. Или пък, ако сме открили челюст, можем да потърсим документи от зъболекаря.

Ричър видя, че Джоди го гледа – сякаш се опитваше да си го представи като купчина жълтеещи кости сред гниещите листа в джунглата, изстъргани от калта и сравнени с рентгенова снимка отпреди трийсет години. Пак стана тихо. Часовникът тиктакаше.

– Лион е идвал тук през април – каза Ричър.

Нюмън кимна.

– Да, посети ме. Беше глупаво от негова страна, защото беше много болен, но все пак се зарадвах, че го виждам. – Обърна се към Джоди и добави съчувствено: – Беше много свестен човек. На него дължа много.

Тя кимна. Не го чуваше за първи път, едва ли щеше и да е за последен.

– Интересувал се е за Виктор Хоби.

Нюмън кимна отново.

– Виктор Труман Хоби.

– Какво му каза?

– Нищо. И на вас няма да кажа нищо.

Часовникът тиктакаше. Четири без петнайсет.

– Защо? – попита Ричър.

– Знаеш защо.

– Засекретено ли е?

– Двойно засекретено – отвърна Нюмън.

Ричър се раздвижи неспокойно, беше смутен.

– Наш, ти си последната ни надежда. Опитвахме всичко друго.

Генералът поклати глава.

– Знаеш как стоят нещата, Ричър. Аз все още съм офицер от армията, по дяволите. Нямам намерение да разкривам засекретена информация.

– Наш, моля те – настоя Ричър. – Идваме от толкова далеч.

– Не мога – каза Нюмън.

– Нямам думи.

Настъпи тишина.

– Е, мисля, че можеш да ми задаваш конкретни въпроси – каза генералът след малко. – Не виждам какво лошо има в това мой бивш студент да дойде при мен, за да се консултира, и аз да споделя с него академичните си познания.

Сякаш небето се разчисти след дъжд. Джоди се обърна към Ричър, той погледна часовника.

– Благодаря ти, Наш – каза той. – Запознат си със случая, нали?

– Запознат съм с всички случаи. С този съм запознат много добре след миналия април.

– И е засекретен два пъти?

Нюмън кимна.

– На такова ниво, че дори Лион не е имал достъп?

– Доста високо ниво, нали?

Ричър кимна и се замисли.

– Какво искаше от теб Лион?

– Първо, трябва да си наясно, че той не знаеше нищо. Беше на тъмно.

– Добре – попита Ричър, – какво искаше той от теб?

– Да намерим останките на хеликоптера.

– На четири мили западно от Ан Хе.

Нюмън кимна.

– Почувствах се зле заради Лион. Всъщност нямаше причина да му отказват достъп до тази информация, но не бях в състояние да променя нещата. Съгласих се да открием мястото, защото наистина на него дължа много.

Джоди се наклони напред.

– А защо досега не са го намерили? Доста хора знаят приблизително къде е.

Нюмън сви рамене.

– Ужасно трудно е. Нямате представа. Теренът там, бюрократичните пречки. Не забравяйте, че загубихме войната. Виетнамците диктуват условията. Операцията за издирване на останките на книга се води съвместна, но всъщност те контролират всичко. Нашите хора непрекъснато са подложени на манипулации и унижения. Не ни позволяват дори да носим униформите си, защото според тях видът на американските униформи щял да травмира селяните. Принуждават ни да наемаме техни хеликоптери, за да се придвижваме, а това се равнява на милиони долари годишно за раздрънкани стари сандъци, които не стават за нищо. Истината е, че *купуваме* костите на загиналите, а виетнамците определят цената и доставките. Факт е, че за всеки идентифициран труп в момента Съединените щати плащат по три милиона долара и това ме вбесява.

Четири без четири минути. Нюмън въздъхна и се замисли.

– Все пак успяхте да откриете мястото, нали? – попита Ричър.

– По график трябваше да се заемем с него по-нататък.

Знаехме приблизително къде е и имахме представа какво ще намерим там, така че не бързахме особено. За да помогна на Лион обаче заминах за Виетнам и се заех да ускоря нещата. Искях този обект да стане първи в списъка и никак не беше лесно да го постигна. В момента, в който онези разберат, че искаш нещо, стават неотстъпчиви колкото си искат. Нямате представа. Азиатска непроницаемост? Говорете ми за това!

– Но в края на краищата намерихте мястото, нали? – попита Джоди.

– Беше много труден терен – отвърна Нюмън. – Разговаряхме с Де Уит от Уолтърс и той ни помогна да определим района много точно. Невероятно място. Непрестъпни планини. Мога да се закълна, че човешки крак не беше стъпвал там, откакто съществува планетата. Кошмарно пътуване. От друга страна обаче, всичко това беше хубаво, защото никой не беше ограбил мястото.

– Ограбил? – учуди се Джоди. – И това ли е ставало?

Нюмън поклати глава.

– Местните откъгнаха всичко, което има някаква стойност, още преди трийсет години. Вземали са табели с имена, лични карти, каски, сувенири, но преди всичко металите. Предпочитани са били разбитите самолети заради златото и платината.

– Какво злато? – попита Джоди.

– От електронните устройства – обясни Нюмън. – Във фантомите например има благородни метали на стойност близо пет хиляди долара от електронните платки. Местните са откъждали всичко и са го продавали. И сега, ако отидеш в Банкок и си купиш евтини бижута, вероятно е от електрониката на американските бомбардировачи.

– И какво открихте на мястото? – попита Ричър.

– Всичко беше сравнително добре запазено – отговори Нюмън. – Хеликоптерът беше разбит и ръждясал, но личеше какво е било. Разбира се, трупове отдавна се бяха превърнали в скелети. Дрехите бяха изгнили, но нищо друго не липсваше. Металните табели с имената бяха на местата си. Взехме ги и с хеликоптер ги пренесохме в Ханой, а после с наш самолет и военни почести ги докарахме тук. Току-що се върнахме всъщност. От началото до сега са минали само три месеца и това е едно от най-добрите ни постижения по отношение на времето. Идентификацията също ще бъде само формалност, защото са запазени табелите с имената. Няма работа за специалисти по костите. Всичко е ясно. Само съжалявам, че Лион не доживя да го види с очите си. Щеше да се успокои.

– Труповете тук ли са? – попита Джоди.

Нюмън кимна.

– В съседното помещение.

– Можем ли да ги видим? – попита Ричър.

Нюмън кимна отново.

– Не би трябвало, но се налага.

Генералът стана и посочи вратата с двете си ръце. Излязоха и се

разминаха с лейтенант Саймън. Той им кимна.

– Отиваме в лабораторията – каза му Нюмън.

– Добре, сър – отвърна лейтенантът и тръгна към малкия си кабинет, отделен със стъклена преграда. Ричър, Джоди и Нюмън тръгнаха в обратна посока и спряха пред обикновена врата, монтирана в гола, зида на от бетонни блокчета стена. Нюмън извади ключовете от джоба си, отвори и ги покани да влязат със същия жест, с двете ръце. Ричър и Джоди минаха покрай него и се оказаха в лабораторията.

Саймън ги изчака да влязат в лабораторията и да затворят вратата, после вдигна телефонната слушалка, набра 9, за да вземе външна линия, и след това десетцифрен номер в Ню Йорк. На Източното крайбрежие вече беше късно, така че се наложи да изчака цели осем позвънявания, преди да му отговорят. Най-накрая вдигнаха слушалката.

– Ричър е тук – прошепна Саймън. – В момента. С една жена. Сега разглеждат лабораторията.

Гласът на Хоби беше нисък, овладян.

– Коя е жената?

– Джоди Гарбър. Дъщерята на генерал Гарбър.

– По мъж мисис Джейкъб.

– Какво да направя?

Линията утихна за момент. Чуваше се само шумът на далечния сателит.

– Можеш да ги закараш до летището. Жената има среща тук утре следобед, така че сигурно ще опитат да вземат полета в седем. Просто се постарай да не изпуснат самолета.

– Добре – каза Саймън и Хоби прекъсна линията.

Лабораторията беше широко, ниско помещение, може би дванайсет на двамайсет метра. Нямаше прозорци. Светлината идваше от луминесцентни тръби на тавана. Чуваше се леко свистене на климатична инсталация, но въпреки това въздухът миришеше на дезинфектанти и едновременно с това на пръст. В дъното се виждаха множество рафтове, върху които бяха подредени картонени кутии с изписани в черно номера. Може би бяха стотици.

– Неидентифицираните – каза Ричър.

Нюмън кимна.

– Никога няма да се откажем от тях – каза той тихо.

Между тях и рафтовете се простираше самата лаборатория. Подът бе покрит с плочки, излъскани до блясък. Върху тях, подравнени в редици, бяха сложени двайсет дървени маси. Бяха високи до кръста, малко по-малки от войнишки креват, а плотовете им също бяха от излъскани плочки. Приличаха на по-здрава разновидност на масите, които използват бояджиите за лепене на тапети. На шест от масите нямаше нищо. Върху други седем, през една, бяха сложени капаци на алуминиеви ковчези, а върху останалите седем – самите ковчези. Ричър сведе глава при вида им.

– Ужасно – прошепна Джоди.

Беше застана с ръце отзад, с наведена глава, сякаш беше на погребение. Ричър се приближи до нея и стисна ръката ѝ.

– Благодаря ви – каза Нюмън. – Харесва ми, когато хората оказват нужната почит.

– А как иначе? – попита Джоди шепнешком. Гледаше ковчезите с насълзени очи.

– Е, Ричър, какво виждаш тук? – попита генералът.

Погледът на Ричър опипваше осветеното помещение. Беше твърде стъписан, за да помръдне.

– Виждам седем ковчега – отговори той тихо. – А очаквах да видя осем. На онзи хеликоптер е имало осем души.

Петима души екипаж и тримата, които са взели. Това е записано в доклада на Де Уит. Пет и три прави осем.

– А осем минус един прави седем – добави Нюмън.

– Претърсихте ли добре мястото?

Генералът поклати глава.

– Не.

– Защо не?

– Ще трябва да намериш отговора сам.

Ричър се овладя и пристъпи напред.

– Може ли да погледна?

– Разбира се. Кажете ми какво виждаш. Така ще разберем какво си запомнил и какво си забравил.

Ричър застана в долния край на първия ковчег и надникна. Вътре имаше по-малък, груб дървен сандък.

– Виетнамците ни принуждават да ги използваме – обясни Нюмън. – Продават ни ги и ни принуждават да ги използваме. Сложихме ги в нашите едва на летището в Ханой. Дървеният сандък нямаше капак – всъщност бе нещо като плитък поднос. Върху дъното бяха сложени

кости, които някой бе подредил горе-долу в анатомичния им порядък. Най-горе имаше череп, пожълтял и гротескно озъбен. Виждаше се златен зъб. Празните очни ябълки гледаха изцъклено. По-надолу бяха плешките и ребрата, отстрани бяха сложени ръцете. Около шийните прешлени се виждаше метална верижка, която се губеше под едната плешка.

– Може ли? – попита Ричър.

Нюмън кимна.

– Моля.

Ричър се поколеба за момент, после протегна ръка, закачи верижката за пръста си и я изтегли. Костите се раздвижиха и изтрополяха, защото табелата с името се закачи в тях. Извади я и я изтри с палец, за да прочете надписа.

– Каптан – каза той. – Помощник-пилотът.

– Как е умрял? – попита Нюмън.

Ричър върна табелата в ковчега и се вгледа в костите, за да открие някакви признаци. Черепът беше здрав. По ръцете, гърдите и краката нямаше увреждания. Гръбнакът обаче беше счупен. Няколко от ребрата също бяха счупени отзад, осем от двете страни, броено от долу на горе.

– От удара, когато хеликоптерът се е блъснал в земята. Понесъл е силен удар в долната част на гърба, което е довело до вътрешни кръвоизливи и разкъсвания. Може би е умрял за минута.

– Да, но е бил закопчан за седалката с предпазния колан – възрази Нюмън. – Как тогава ударът е дошъл отзад?

Ричър се вгледа пак. Чувстваше се както преди години в класната стая, когато се бе притеснявал да не се изложи пред великия Наш Нюмън. Протегна ръка, докосна костите. Нямаше как да не е прав – просто не можеше да има друго обяснение.

– Хеликоптерът се е завъртял – каза той. – Паднал е полегато и дърветата са го завъртели. Опашката вероятно се е откъснала от кабината и кабината се е ударила в земята със задната част.

Нюмън кимна.

– Отлично. Точно това заварихме там. Вместо коланът да го спаси, седалката го е убила.

Ричър се премести при следващия ковчег. И там видя същия дъсчен поднос, същите пожълтели кости. Същият зловещо озъбен череп. Вратът под него беше счупен. Измъкна металната табела и я прочете.

– Тардели.

– Десният картечар – каза Нюмън.

Скелетът на Тардели беше сериозно пострадал. Картечарите стоят пред вратите, буквално необезопасени с нищо, пред картечници, които висят от тавана на специални еластични въжета. При падането на хеликоптера Тардели бе излетял от кабината.

– Счупени шийни прешлени – отбеляза Ричър. – Смазан гръден кош. – Обърна ужасния жълт череп наопаки. Беше счупен като яйце. – Също и черепна травма. Вероятно е умрял мигновено. Не ми се ще да мисля точно коя рана го е убила.

– И на мен – кимна Нюмън. – Бил е деветнайсетгодишен.

Замълчаха. Усещаха миризмата на пръст.

– Погледни следващия – подкани го генералът.

Следващият беше по-различен. Имаше една-единствена голяма рана на гърдите. Табелата с името беше оплетена сред парченца счупени кости и Ричър трябваше да се наведе, за да я прочете.

– Бамфорд.

– Командир на екипажа – отбеляза Нюмън. – Седал е на седалката с лице назад, срещу тримата, които са взели на борда.

Черепът на Бамфорд се зъбеше насреща му. Скелетът отдолу беше доста добре запазен, ако не се брои раната на гърдите – приличаше на хоризонтална ивица, широка около два-три сантиметра. Няколко ребра бяха счупени и три прешлена от гръбнака също бяха избити от местата им.

– Е, какво мислиш? – попита Нюмън.

Ричър протегна ръка в ковчега и провери големината на раната. Беше по-тясна от три пръста, по-близо до два. Тясна, хоризонтална.

– Ударило го е нещо дълго и тясно – отбеляза Ричър. – Остро, но не съвсем. Сърцето му е спряло мигновено. Да не би да е част от витлото?

Нюмън кимна.

– Много добре. Изглежда, витлото се е пречупило в клоните на дърветата и едно от парчетата е влетяло в кабината. Ударило го е по гърдите и, както казваш, сърцето му е спряло моментално.

Костите в следващия ковчег бяха съвсем различни. Някои от тях бяха жълти, като тези в останалите, но повечето бяха бели, крехки и разядени. Табелата с името беше изкривена и почерняла. Ричър я вдигна срещу светлината, за да вижда релефните букви и прочете: Суопър.

– Левият картечар – поясни Нюмън.

– Имало е огън – отбеляза Ричър.

– По какво съдиш? – попита Нюмън като истински преподавател.

– Табелата е горяла.

– И?

– Костите са калцинирани. Поне повечето.

– Калцинирани? – повтори Нюъмн.

Ричър кимна и си спомни учебниците отпреди петнайсет години.

– Органичните компоненти са изгорели и са останали само неорганичните. След изгаряне костите се смаляват, стават по-бели и чупливи.

– Точно така – кимна генералът.

– Това е експлозията, която е видял Де Уит. Резервоарът с гориво.

– Типично за такава експлозия – отбеляза Нюъмн. – Това не е следствие на бавен огън. Експлодиращото гориво се разпръсква хаотично и изгаря бързо. Това обяснява неравномерното изгаряне. Изглежда, горящата течност е заляла долната част на тялото на Суопър, без да засегне горната.

Думите му отекнаха в притихналата лаборатория – тримата се мъчеха да си представят ужаса.

Ревящият двигател, вражеските куршуми, дупчещи обшивката, внезапната загуба на мощност, бликащото гориво, огънят, ударът в дърветата, откъртеното витло, размазаните човешки тела на място, където човешки крак не е стъпвал, откакто съществува планетата. Празните очни ябълки на Суопър тъмнееха в светлината на лампите и ги караха да си представят.

– Погледни следващия – каза Нюъмн.

В следващия ковчег бяха останките на човек на име Алън. Нямаше обгаряния – само жълти кости и блестяща табела с името му. Равни бели зъби. Здрав, висок, правилен череп, продукт на качествената храна и отглеждането на децата през петдесетте години в Америка. Целият му гръб бе на пихтия.

– Алън е един от тези, които са качили на машината – каза Нюъмн.

Ричър кимна тъжно. В следващия ковчег също имаше обгорял скелет. Името му беше Забрински. Малки, калцинирани кости.

– Може да е бил едър – отбеляза Нюъмн. – От изгарянето костите понякога се свиват наполовина, така че със сигурност не е бил джудже.

Ричър кимна и докосна костите. Бяха леки и чупливи. Като люспи.

– Наранявания? – попита Нюъмн.

Ричър се вгледа пак, но не откри нищо.

– Умрял е от огъня – каза той след малко.

– Да, боя се, че си прав.

– Ужасно! – прошепна Джоди.

В последния, седмия ковчег, бяха останките на човек на име

Гънстън. Бяха зловещи. В началото Ричър помисли, че няма череп, но после видя, че е на дъното на дървения ковчег, пръснат на многобройни дребни парченца. Повечето бяха не по-големи от нокът.

– Какво мислиш? – попита го генералът.

– Не искам да мисля – прошепна той. – Приключих с мисленето.

Нюмън кимна съчувствено.

– Парче от витлото го е ударило по главата. Един от тримата, които са взели от мястото. Седал е срещу Бамфорд.

– Пет и още трима – каза Джоди тихо. – В екипажа са били Хоби и Каплан, пилот и помощник-пилот, Бамфорд, командир на екипажа, Соупър и Тардели, картечарите. Отдолу са взели Алън, Забрински и Гънстън.

Нюмън кимна.

– Това пише в документите.

– Тогава къде е Хоби? – попита Ричър.

– Пропускаш нещо – отбеляза Нюмън. – Слабо представяне за човек, който някога беше добър в тези неща.

Ричър го погледна. Де Уит беше казал нещо подобно. И бе казал още, че трябва да търси по-близо до дома.

– Били са военни полицаи, нали? – попита той.

Нюмън се усмихна.

– Кои?

– Двама от тях – отговори Ричър. – Двама измежду Алън, Забрински и Гънстън. Двамата са арестували третия. Мисията е била специална. Предния ден Каплан е оставил там двамата полицаи. Предпоследната му мисия, за която не прочетох. Летял е сам. На другия ден са се върнали да ги вземат заедно с този, когото са арестували.

Нюмън кимна.

– Точно така.

– Кои са полицаите?

– Пит Забрински и Джо Гънстън. Карл Алън е арестантът.

Ричър кимна.

– Какво е направил?

– Подробности са секретни – отвърна Нюмън. – Ти какво предполагаш?

– При такъв арест? След като са изпратили специален хеликоптер? Трябва да е убил някой офицер – отговори Ричър.

– Да убие офицер? – учуди се Джоди.

– Случвало се е от време на време. Някой откачен лейтенант, може

би новопристигнал, който се натяга и непрекъснато вкарва хората си в опасни ситуации. На войниците това може и да не се хареса. Може да решат, че прекалено много се натяга, за да получи медал, и че предпочитат да запазят задниците си цели. Когато изкомандва да атакуват, някой го застрелва в гръб или хвърля граната, което е най-ефективно, защото не се иска прицелване и по-лесно се прикрива.

– Това ли е било наистина? – попита Джоди.

– Подробностите са секретни – отговори Нюмън. – Във всеки случай обаче наистина е имало убийство на офицер. Алън не е бил цвете за мирисане и това е край на една дълга и зловеща кариера.

Джоди кимна.

– А защо изобщо всичко това е секретно? – попита тя. – Каквото и да е направил, умрял е преди трийсет години, нали? Справедливостта е възтържествувала.

Ричър се върна при ковчега на Алън и се втренчи вътре.

– Внимание – каза той, – независимо кой е бил офицерът натегач, на семейството на този човек е казано, че той е умрял като герой, в битка с врага. Ако някой някога разкрие истината, ще избухне скандал, а военното министерство не обича скандалите.

– Точно така – каза Нюмън.

– А къде е Хоби? – попита Ричър.

– Все още пропускаш нещо – каза генералът. – Но да караме поред, нали?

– Къде е то? – попита Ричър. – Къде е?

– В костите – отвърна Нюмън.

Часовникът на стената в лабораторията показваше пет и половина. Оставаше им малко повече от час. Ричър пое дъх и отново тръгна покрай ковчезите, този път в обратен ред – Гънстън, Забрински, Алън, Суопър, Бамфорд, Тардели, Каплан. Шест озъбени черепа и един безглав скелет. Огледа ги още веднъж. Часовникът тиктакаше безмилостно. Спираше пред всеки ковчег, опираше се на алуминиевата стена, вираше се и мислеше. Започваше отгоре – черепа, ребрата, ръцете, таза, краката, стъпалата, опипваше деликатно костите, оглеждаше ги отблизо. Шест без петнайсет. Без десет. Джоди го наблюдаваше тревожно. Ричър отново тръгна покрай ковчезите, като пак започна с Гънстън, военния полицаи. След това спря при Забрински, колегата му. При Алън, престъпника. При Суопър, картечаря, при Бамфорд, командира на екипажа. Видя каквото трябваше в ковчега на Бамфорд. Затвори очи. Беше очевидно. Беше толкова очевидно, сякаш беше изписано с фосфоресцираща

боя, осветена с прожектор. Беше прав. Бе го открил. Шест часа вечерта, Хавай.

– Има седем трупа – каза той. – И петнайсет китки.

Когато в Хавай е шест вечерта, в Ню Йорк е вече единайсет и Хоби беше сам в апартамента си, на трийсет етажа над Пето Авеню, в спалнята. Готвеше се да поспи. Единайсет беше рано за него – обикновено стоеше буден, четеше книга или гледаше филм по кабелната телевизия до един-два през нощта. Тази вечер обаче се чувстваше уморен. Денят беше тежък. Имаше и физически усилия, и умствено напрежение.

Беше седнал на ръба на леглото. Беше двойно, макар че спеше сам и винаги бе спал сам. Беше покрито с дебела бяла завивка. Стените бяха бели, щорите бяха бели. Не защото бе търсил някаква хармония в обзавеждането, а защото белите неща винаги бяха по-евтини. Каквото и да погледнеш – покривка за легло, спално бельо, боя или завеси, белият вариант винаги имаше по-ниска цена. По стените не висяха картини. Нямаше и снимки или орнаменти, сувенири или каквото и да било. Подът беше от обикновени дъбови дъски. Без килим.

Бе стъпил здраво върху пода. Обувките му бяха здрави, лъснати до блясък, поставени точно под прав ъгъл спрямо дъските на пода. Посегна надолу със здравата си ръка и развърза връзките една по една. Събу ги, без да си помага с ръце, наведе се и ги мушна под леглото. След това мушна палец под ластика на единия чорап и го дръпна, после и другия.

Пусна ги на пода. Развърза вратовръзката си. Винаги ходеше с вратовръзка. За него беше голяма гордост, че се бе научил да си я връзва само с една ръка.

Взе я, занесе я до гардероба, плъзна вратата встрани и промуши тесния ѝ край зад скобата, на която висеше през нощта. След това отпусна лявото си рамо и сакото се плъзна надолу. С лявата си ръка го свали от дясното. Бръкна в гардероба, извади закачалка и с една ръка метна сакото върху нея, после я сложи на рейката. Разкопча панталоните си и свали ципа. Свали ги, просна ги на лъскавия под и ги подравни – сложи единия крачол върху другия, застъпи ги с крак и ги изпъна. После извади още една закачалка от гардероба, наведе се, мушна я под крачолите и я придвижи по пода към коленете. После вдигна закачалката и панталоните увиснаха по средата, в идеален вид. Окачи ги до сакото.

След това с лявата си ръка откопча ризата. После десния ръкав. Свали ризата от раменете си и с лявата си ръка я измъкна през куката.

Наклони се леко и я остави да падне върху лявата му ръка. Застъпи задния ѝ край с крак и измъкна ръкава от лявата си ръка. Ръкавът се обърна наопаки както винаги и здравата му ръка се измъкна през маншета. Единственото подобрение, което беше направено, беше преместеното копче на ръкава, така че китката му да минава, без да го разкопчава.

Остави ризата на пода, дръпна ластика на гащета си и ги смъкна. После се зае с фланелката си. Това беше най-трудното. Най-напред улови подгъва, дръпна го нагоре и го закачи на рамото си. След това премести ръката си в горния край и измъкна главата си през деколтето. После измъкна куката през ръкава и най-накрая тръсна лявата си ръка, докато падна на пода. Наведе се, взе гащетата, фланелката и ризата и ги занесе в банята, за да ги пусне в коша с мръсното бельо.

Върна се гол до леглото и седна на ръба. Протегна лявата си ръка през гърдите и откопча дебелите кожени ремъци, които придържаха куката около десния му бицепс и рамото му. Имаше три ремъка с три катарами. После дръпна коженото приспособление и го освободи от лакътя си. В тишината се чуваше скърцането на кожата. Беше по-дебела и по-груба от кожата за обувки. Беше от слепени пластове, кафява и излъскана от употреба. С годините бе добила формата на остатъка от ръката му.

Най-накрая улови металното острие и внимателно го издърпа. Чашката засмука плътта му за момент, после се отдели. Стисна кожената чашка между коленете си, с куката надолу, взе от нощното шкафче малко салфетки и кутийка с талк от чекмеджето. Смачка салфетките на топка и ги мушна в кухнята, за да я почисти от събралата се вътре пот. След това я наръси с талк. После взе още малко салфетки и лъсна кожата и металното острие. Най-накрая остави куката на пода, успоредно на леглото.

Върху чукачето на ръката му имаше тънък чорап. Слагаше си го, за да предпазва кожата си от претриване. Това не беше специален медицински чорап. Беше бебешки, без пета, каквито майките купуват, преди децата им да проходим. Купуваше ги по десетина чифта наведнъж от супермаркетите. Винаги бели. Бяха по-евтини. Свали чорапа и го сложи до салфетките на нощното шкафче.

Кожата отдолу беше сбръчкана. Имаше някакви остатъци от мускул, но той бе закърнял от бездействие. Костите под мястото на отрязването бяха загладени, а върху тях бе зашита кожата. Тя беше бяла, а шевове – червени. Приличаха на китайски йероглифи. На места между тях растяха косми, защото това бе кожата от окосмената част на ръката му.

Стана отново и отиде в банята. Предишният собственик бе монтирал над умивалника голямо огледало. Погледна се в него. Гледката не му хареса. Ръката не го безпокоеше. Нея просто я нямаше. Ненавиждаше лицето си. Белезите. Ръката беше рана, а лицето беше обезобразено. Завинаги. Обърна се странично, за да не трябва да го гледа. Изми зъбите си, взе шишенце лосион и го занесе при леглото. Стисна капка върху шевовете на отрязаната си ръка и я втри в кожата. Най-накрая остави шишенцето с лосиона на нощното шкафче до бебешкото чорапче, мушна се под завивката и угаси лампата.

– Лявата или дясната? – попита Джоди. – Коя е загубил?

Ричър все още беше край ковчега на Бамфорд и подреждаше костите.

– Дясната – отговори той. – Излишната ръка е дясна.

Нюмън застана до рамото на Ричър, наведе се и взе две счупени парчета кост, всяко от които дълго по около десет сантиметра.

– Загубил е ръката си малко по-нагоре от китката – обясни генералът. – Това са парчета от лакътната и лъчевата кост на дясната му ръка. Била е срязана по средата между китката и лакътя, вероятно от парче от витлото.

Ричър взе костите и прокара пръст през счупеното място.

– Не разбирам, Наш – каза той. – Защо не сте претърсили района?

– Защо да го правим?

– А защо сте приели, че е оцелял? Бил е тежко ранен. След падането на хеликоптера, след откъснатата ръка? Може да е имал и други рани, включително и вътрешни разкъсвания. Със сигурност е загубил много кръв, а може и да е обгорял. Навсякъде е имало горящо гориво. Помисли, Наш. Вероятно е успял да се измъкне от останките на машината, от артериите му се е стичала кръв, може дрехите му да са се запалили... Успял да се измъкне на двайсетина метра, силите му са се изчерпили и е умрял в някой храсталак. Защо, по дяволите, не го потърсихте?

– Задай този въпрос на самия себе си. Защо не го потърсихме?

Ричър се втренчи в него. Наш Нюмън, един от най-умните хора, които познаваше. Човек, който можеше да вземе съвсем малко парче от череп и да каже чие е било, как е живял и как е умрял собственикът му. Човек толкова педантичен и професионален в работата си, че бе водил едни от най-сложните и продължителни разследвания на всички времена и който за работата си бе получавал единствено похвали. Как бе

възможно същият този човек да допусне толкова елементарна грешка? Ричър се втренчи в него, после въздъхна и затвори очи.

– За бога, Наш – каза след малко, – ти *знаеш*, че е оцелял, нали? Ти наистина го знаеш. Не си го търсил, защото ти е било ясно, че няма да го намериш.

Нюмън кимна.

– Точно така.

– А как го разбра?

– Защото по-късно се е появил. Три седмици след инцидента е допълзъл до някаква полева болница на петдесет мили оттам. Всичко е записано в документите. Имал е треска, страдал е от сериозно изтощение поради глад, едната страна на лицето му е била ужасно обгоряла, раната на ръката му е била покрита с червеи. През повечето време е бил неадекватен, но са успели да установят самоличността му по металната табела с името. След като го лекували известно време, дошъл на себе си и им разказал историята, както и че няма други оцелели освен него. Затова казаха, че знаехме съвсем точно къде да търсим останките и какво ще открием там. Затова и беше толкова назад в списъка ни, докато Лион не настоя да побързаме.

– И какво стана после? – попита Джоди. – Защо е цялата тази секретност?

– Виетнамците напредваха на юг, а ние отстъпвахме. Болницата е била на север и се е готвела за евакуация.

– И? – подкани го Ричър.

– Изчезнал е в нощта, преди да го прехвърлят в Сайгон.

– Изчезнал?

Нюмън кимна.

– Просто е избягал. Станал от леглото и духнал. Никои не го е виждал оттогава.

– По дяволите! – изруга Ричър.

– Все още не разбирам защо е нужна секретността – обади се Джоди.

Нюмън сви рамене.

– Е, Ричър ще може да ти го обясни по-добре от мен. Това е в неговата област.

Ричър все още държеше костите от ръката на Хоби. В единия край двете парчета бяха съединени, както бе отредила природата, а в другия бяха жестоко разцепени и срязани от парче хеликоптерно витло. От неговата машина. Хоби беше размишлявал над същото това витло и бе

стигнал до извода, че с негова помощ би могъл да разчиства храсталациите в джунглата, за да спаси живота на много други хора. По-късно същото това витло се бе откъснало, бе влетяло в кабината на хеликоптера му и бе откъснало ръката му.

– Бил е дезертър – каза той. – Формално погледнато, бил е точно това. Бил е военен, който е избягал. Взели са решение обаче да не го преследват. Не е било възможно да е иначе. Какво биха могли да направят, ако го хванат? Щели са да съдят човек с отлично минало, с деветстотин деветдесет и една бойни мисии, избягал, след като е получил зловещо нараняване и е останал сакат за цял живот. Не са могли да постъпят така. При тези обстоятелства не можеш да изпратиш един сакат човек в затвора. В същото време обаче не можеш и да обявиш публично, че оставяш един дезертър да се измъкне безнаказано. Това щеше да е скандал от друг тип. Тогава все още са преследвали доста младежи за дезертърство. Не е било възможно да признаят, че имат различно отношение към различните хора. Така че тази информация е била засекретена и покрита. Затова и личното му досие приключва с последната мисия. Всичко останало е в някое хранилище, най-вероятно в Пентагона.

Джоди кимна.

– И затова името му не е изписано на мемориалната стена. Знаели са, че е жив.

Ричър все още не пускаше костите. Оглеждаше ги, прокарваше пръсти по дължината им. В единия край бяха гладки и добре оформени, готови да поемат сложните движения на човешката китка.

– Проверявал ли си старите му медицински картони? – попита Ричър. – Старите му рентгенови снимки и така нататък?

Нюмън поклати глава.

– Той не е безследно изчезнал. Оцелял е и е дезертирал. Ричър се обърна към ковчега на Бамфорд и остави двете кости в единия ъгъл на грубия дървен сандък.

– Просто не мога да повярвам, Наш. Ако съдя по всичко, което научих за този човек, мога да се закълна, че няма манталитет на дезертър. Преследвал съм предостатъчно такива.

– Но е дезертирал – отвърна Нюмън. – Това е факт, записан в документите от болницата.

– Оцелял е след инцидента – каза Ричър. – Вече не мога да оспорвам това. Бил е в болница. И това не мога да оспорвам. Ами ако не е дезертирал, а е било нещо друго? Ако е бил объркан или не на себе си от лекарствата? Може би просто е тръгнал да се разхожда и се е заблудил.

Нюмън поклати глава.

– Не е бил объркан.

– Откъде си сигурен? След загубата на кръв, недохранването, морфина?

– Дезертирал е – повтори генералът.

– Не се връзва – възрази Ричър.

– Войната променя хората.

– Но не чак толкова.

Нюмън се приближи и заговори много тихо:

– Убил е един санитар. Онзи го видял да си тръгва и се опитал да го спре. Всичко е записано. Хоби казал: „Няма да се върна“, и ударил санитаря по главата с бутилка. Счупил му черепа. Сложили го в леглото на Хоби, но той не успял да стигне до Сайгон жив. Затова е секретността, Ричър. Не са го оставили да се измъкне безнаказано само заради дезертирането. Оставили са го да се измъкне след убийство.

Настъпи пълна тишина. Климатичната инсталация продължаваше да шуми, миризмата на пръст и стари кости все още се носеше във въздуха. Ричър сложи ръка върху лъскавия капак на един от ковчезите просто за да не му се подкосят краката.

– Не мога да повярвам – каза той.

– Трябва – отвърна генералът. – Защото е истина.

– Не мога да кажа всичко това на родителите му. Просто не мога.

– Страхотна тайна, няма що! – възкликна Джоди. – Оставили са го да се измъкне безнаказано след убийство?

– Може би е умрял по-късно – предположи Ричър. – Може да е избягал в джунглата и да е умрял по-късно. Все още е бил много болен, нали?

– Какво ти помага това? – попита го Нюмън.

– Ще мога да кажа на родителите му, че е мъртъв, без да задълбавам в подробности.

– Хващаш се за сламка.

– Трябва да вървим – каза Джоди. – Ще изпуснем самолета.

– Ще проучиш ли медицинските му картони? – попита Ричър. – Ако успее да ги взема от семейството му? Би ли го направил заради мен?

Нюмън не отговори веднага.

– Вече са у мен – каза той. – Лион ги донесе. Дали са му ги.

– Е, ще ги проучиш ли? – попита Ричър още веднъж.

– Хващаш се за сламка – повтори генералът.

Ричър се обърна и посочи стотиците картонени кутии в дъното на помещението.

– Може вече да е някъде там, Наш – каза той.

– Той е в Ню Йорк – възрази Джоди. – Не разбираш ли?

– Не. Искам да е мъртъв – каза Ричър. – Не мога да отида при старците му и да им кажа, че синът им е дезертъор и убиец и че през цялото време е бил някъде наоколо, но не им се е обадил нито веднъж. Трябва ми мъртъв.

– Но не е – каза Нюмън.

– Да, но не е изключено, нали? Може да е умрял по-късно. Там, в джунглата, някъде другаде, може би далеч, докато се е криел. Болести, глад? Може би вече са намерили скелета му. Ще провериш ли медицинските му картони? Като услуга за мен?

– Ричър, трябва да тръгваме – настоя Джоди.

– Ще го направиш ли? – попита Ричър още веднъж.

– Не мога – отговори генералът. – За бога, всичко това е секретно, не разбираш ли? Не трябваше да ви казвам каквото и да било. А и сега не мога да добавя още едно име към списъка на изчезналите. Министерството няма да позволи. Нашата работа е да съкращаваме списъка, не да го увеличаваме.

– Не можеш ли да го направиш неофициално? Можеш, нали? Ти си шефът тук, Наш, моля те! Заради мен.

Нюмън поклати глава.

– Казах ти, хващаш се за сламка.

– Наш, моля те.

Нюмън се замисли. Въздъхна.

– Добре, дявол да го вземе. Щом настояваш, мисля, че ще го направя.

– Кога? – попита Ричър.

Нюмън сви рамене.

– Още утре сутринта.

– Ще ми се обадиш веднага щом свършиш, нали?

– Разбира се, но си губиш времето. Номерът ти?

– Ще ти дам мобилния си – каза Джоди и му продиктува номера.

Нюмън го записа върху маншета на бялата си престилка.

– Благодаря ти, Наш – каза Ричър. – Оценявам това, което правиш.

– Губене на време – повтори генералът.

– Трябва да тръгваме – подкани Джоди.

Ричър кимна неопределено и тримата тръгнаха към вратата.

Лейтенант Саймън ги очакваше от другата ѝ страна с предложението да ги закара до пътническия терминал.

15

Въпреки първата класа полетът на изток, към Ню Йорк, беше неприятен. Летяха със същия самолет, с който бяха дошли. Бе почистен и ароматизиран, проверен и зареден с гориво, екипажът бе нов. Ричър и Джоди седяха на същите места, които бяха напуснали само преди четири часа. Ричър отново беше до прозореца, но сега се чувстваше различно. Седалката не бе станала по-тясна, бе все така мека и комфортна с разкошната си кожена тапицерия, но сега седенето на нея не беше удоволствие.

Светлините бяха намалени, за да напомнят за нощ. Бяха излетели срещу един фантастичен тропически залез, който се спускаше над островите, после бяха направили завой и се бяха насочили към тъмнината. Шумът на двигателите се бе превърнал в едва чуто съскане. Стюардесите бяха спокойни и дискретни. В кабината на първа класа имаше само още един пътник. Беше два реда пред тях, от другата страна на прохода по средата. Висок, слаб човек, с риза от тънък плат на светли райета. Бе опрял дясната си ръка върху подлакътника, а дланта му висеше надолу отпусната и неподвижна. Беше затворил очи.

– Колко е висок според теб? – попита Джоди.

Ричър се наклони и погледна.

– Може би към един и осемдесет.

– Колкото Виктор Хоби – каза тя. – Помниш ли досието му?

Ричър кимна. Погледна по диагонал към бялата ръка – човекът беше слаб и в полумрака ясно се забелязваше издутата кост на китката му. Издължен мускул, покрит с лунички кожа, светли косми. Лъчевата кост се очертаваше ясно. Хоби беше оставил десетина сантиметра от своята там, в разбития хеликоптер. Ричър измери разстоянието с очи – десет сантиметра се падаха по средата между китката и лакътя.

– Останала му е половината, нали? – попита Джоди.

– Малко по-малко – отговори Ричър. – Наложило се е да подравнят счупените кости. Ако е оцелял.

Мъжът пред тях дръпна ръката си, сякаш почувства, че говорят за нея.

– Оцелял е – каза Джоди. – В Ню Йорк е и се крие.

Ричър се наклони на другата страна и опря чело в хладната пластмаса на илюминатора.

– Бях готов да се закълна, че не е.

Очите му бяха отворени, но навън нямаше какво да се види – тъмно нощно небе над тъмния нощен океан седем мили надолу.

– Защо толкова те притеснява това? – попита го тя.

– По много причини – отвърна той.

– Например?

Ричър сви рамене.

– Ами... всичко. Прилича ми на голяма, спускаща се надолу спира-ла. Това беше професионално предизвикателство. Интуицията ми подсказваше едно, а сега се оказва, че може би съм сгрешил.

Джоди сложи длан върху китката му.

– Всеки греша. Това не е краят на света.

Ричър поклати глава.

– Понякога не е, но понякога е. Зависи от ситуацията, нали? Ако някой ме попита кой ще спечели купата по бейзбол и не позная, това е без значение. Откъде бих могъл да зная подобно нещо? Ако обаче съм спортен коментатор, който би трябвало да има точна преценка? Или професионален комарджия, който се изхранва със залози? Ако бейзболът е всичко в живота ми? Тогава, ако се проваля, значи наистина идва краят на света. Поне за мен.

– Какво искаш да кажеш?

– Казвам, че умението да правя подобни преценки е най-важното нещо в живота ми. Би трябвало да го имам. Винаги съм го имал. Винаги съм бил сигурен, че няма да сгреша.

– Но в случая ти нямаше на какво да стъпиш, за да правиш преценки.

– Глупости, Джоди. Имаше достатъчно. Доста повече от това, на което е трябвало да разчитам понякога. Срегнах се с родителите му, четох писмата му, говорих със стар негов приятел, прегледах досието му, говорих и с хората, с които е служил. Всичко това ме караше да мисля, че този човек не би направил нещо подобно на това, което явно е направил. Ясно е, че съм сгрешил, и това ме яде отвътре, защото какво ме очаква сега?

– В какъв смисъл?

– Трябва да кажа на родителите му. Това ще ги убие. Трябваше да дойдеш с мен и да ги видиш. Боготворят военните, патриотизма, служе-нето на страната, всичко това за тях е светиня. Сега трябва да отида при тях и да им обясня, че синът им е дезертър и убиец. И жесток неблаго-дарник, който ги е оставил в неведение цели трийсет години. Джоди,

това ще ги унищожи. Трябва да повикам линейката предварително.

Замълча и пак се обърна към тъмния илюминатор.

– И още какво? – попита тя.

Обърна се към нея.

– Бъдещето. Какво ще правя? Имам къща, ще трябва да си намеря работа. Каква работа? Не мога да се обявя за детектив, след като обърквам нещата до такава степен. И моментът е чудесен, нали? Точно когато трябва да си търся работа, се оказва, че някогашните ми способности вече ги няма. Би трябвало да се върна в Кий Уест и да копая басейни до края на живота си.

– Твърде жестоко съдиш сам себе си. Имал си някаква интуитивна преценка или чувство, нищо повече. Оказало се е, че грешиш, и толкова, няма нищо страшно.

– Интуитивните преценки трябва да са правилни – възрази той. – Знаеш ли за колко души няма официално никакви сведения след Виетнам? Петима. Две хиляди и двеста са записани като изчезнали, но те са мъртви и всички го знаем. Наш и хората му рано или късно ще ги открият. Имаше обаче петима души, които не можем да впишем в никаква категория. Трима от тях станаха предатели и заживяха в тамошните села. Двама изчезнаха в Тайланд. Единият от тях живееше в колиба под един мост в Банкок. Петима от един милион. Сега към тях трябва да причислим и Виктор Хоби, а преценката ми за него се оказа погрешна.

– И да, и не – отбеляза Джоди. – Ти изгради мнението си въз основа на това, което успя да научиш за някогашния Виктор Хоби, преди войната и преди инцидента. Войната променя хората. Единственият свидетел на промяната у Хоби е бил Де Уит, но той е полагал специални усилия да не я забелязва.

Ричър поклати глава.

– Взех това предвид. Поне се опитах. Не допусках, че е възможно да се промени толкова много.

– Може би трагедията с хеликоптера го е променила. Помисли само. На колко е бил? На двайсет и една или на двайсет и две. Нещо подобно. Загинали са седем души и той вероятно се е чувствал отговорен за смъртта им. Той е бил главният пилот. После е бил осакатен, загубил е дясната си ръка, нали? Вероятно е бил и обгорен. Всичко това е голяма травма за млад човек, нали? В полевата болница сигурно не е бил на себе си от лекарствата, може би се е ужасявал да не го върнат обратно.

– Нямало е да го върнат да се сражава след всичко това.

Джоди кимна.

– Така е, но може би не е могъл да разсъждава нормално, съзнание-то му е било размътено, нали? Възможно е да се е опасявал, че ще го върнат веднага щом оздравее. Може да се е страхувал, че ще го накажат заради унищожения хеликоптер. Просто не знаем в какво психическо състояние е бил тогава. В резултат се е опитал да се измъкне и е ударил санитаря по главата. Едва по-късно е осъзнал какво е направил. Може да се е ужасил. Моята интуиция пък ми подсказваше точно това от самото начало. Крие се заради гузна съвест. Трябвало е да се предаде, защото никой не е смятал да го обвинява в каквото и да било. Смекчаващите вината обстоятелства са очевидни. Така или иначе, той е избягал и положението се е влошило още повече.

– Това не оправдава моята грешка – възрази Ричър. – Ти току-що описа един ирационален човек, който лесно изпада в паника, не умее да мисли реалистично, който е донякъде истеричен. В моите представи той беше благоразумен, рационален, съвършено нормален. Губя способността си да преценявам правилно.

Гигантският самолет свистеше едва чуто. Шестстотин мили в час през разреждения въздух във висините, а все едно бе увиснал на едно място – просторна пастелна какавида, окачена на седем мили височина в нощното небе, която не отива никъде.

– Какво смяташ да направиш? – попита го Джоди.

– Какво имаш предвид?

– Бъдещето.

Той сви рамене.

– Не знам.

– Ами старците?

– Не знам.

– Можеш да се опиташ да го откриеш, да го убедиш, че сега никой няма да предприеме нищо срещу него. Да го вразумиш. Или да го накараш да се види с родителите си.

– Как бих могъл да го намеря? В момента имам чувството, че не мога да открия и носа на физиономията си. А и в желанието си да ме успокоиш просто пропусках нещо.

– Какво?

– Той *не иска* да бъде открит. Както сама каза, държи да остане в неизвестност. Дори и в началото да не е бил наясно какво точно прави, с времето му се е усладило. Джоди, той уби Костело. Изпрати хора по петите ни. За да не бъде открит.

Стюардесата намали светлините в кабината още повече, стана

съвсем тъмно. Ричър се отказа от разговора, облегна се назад и се помъчи да заспи. Една мисъл не излизаше от главата му: *Виктор Хоби уби Костело, за да не бъде открит.*

Той се събуди на трийсетия етаж на Пето Авеню малко след шест сутринта. За него този час беше горе-долу нормален – в зависимост от това колко страшен е бил кошмарът за огъня. Трийсет години имат приблизително единайсет хиляди дни и нощи и през всяка една от тях бе сънувал огън. Опашката се откъсва от кабината, върховете на дърветата я преобръщат... Горивният резервоар се разцепва, керосинът се излива. Виждаше го всяка нощ как плисва като на филмова лента, зловещо бавен каданс – блещукаше и трептеше на фона на сивкавия въздух в джунглата, приемаше всевъзможни форми, като дантела от гигантски дъждовни капки. Те нарастваха, променяха се, танцуваха като живи същества, носещи се бавно във въздуха. Улавяха лъчи светлина и те ги правеха странни и красиви. В тях имаше дъги. Достигаха до него преди парчето от витлото да среже ръката му. Всяка нощ извърщаше глава със същото конвулсивно движение и всяка нощ капките неизменно го достигаха. Обливаха лицето му. Бяха топли. Това го озадачаваше. Приличаха на водни капки. Водата трябва да е студена. Би трябвало да потрепери от студа. Но течността бе топла. Лепкава. По-гъста от вода. И миришеше. На някакъв химикал. Залепи косата за челото му, започна да се стича надолу към окото.

После отново погледна напред и видя, че въздухът гори. Имаше огнени пръсти, протегнати с укор по протежение на ручейчетата, после пръстите станаха челюсти, които изяждаха облите капчици. Гълтаха бързо, след тях капките се разширяваха и бълваха горещина. После въздухът се разшири и се превърна в огън. Вече нямаше връзка, нямаше последователност. Течността просто експлодираше. Той извърщаше лице всяка нощ, единайсет хиляди нощи поред, но пламъците неизменно го застигаха. Миришеше на горещина като изгаряне, но го чувстваше студено като лед – внезапна леденостудена вълна, обляла лицето, косата му. После черната сянка на витлото. Извита надолу. Пречупва се, сръзва гърдите на Бамфорд, едно от парчетата изхвърча и го удря по ръката, точно между китката и лакътя.

Бе видял как ръката му се отдели. С подробности. Това никога не присъстваше в съня му, защото сънят беше за огън – нямаше необходимост да сънува ръката, защото бе видял всичко, защото си спомняше

какво бе видял. Ръбът на витлото беше тънък, аеродинамичен, матово-черен на цвят. Срязва костите на ръката му и спря в бедрото му, защото енергията му вече бе изразходвана. Ръката му просто се раздели на две. Часовникът му беше на онази китка. Той вдигна остатъка от ръката си и докосна лицето си, за да разбере защо чувства кожата си там толкова студена, при все че мирише на огън.

По-късно си бе дал сметка, че това движение всъщност е спасило живота му. Когато отново беше в състояние да мисли логично, разбра какво е направил – огънят беше обгорил откритата рана, бе опърлил откритата плът и бе запечатал вените и артериите. Ако не бе докоснал пламтящото си лице, щеше да умре от загуба на кръв. Това бе победа. Дори и при такива екстремни условия, при такова объркване бе постъпил правилно. Умно. Беше от хората, които оцеляват. Изпълни се с още по-смъртоносна увереност, че никога не губи.

Бе останал в съзнание около дващсет минути. Направи това, което трябваше да направи в кабината, и изпълзя навън от останките. Знаеше, че никой друг няма да изпълзи след него. Пропълзя в храсталаците и продължи да се движи – на колене, опрян на юмука на здравата си ръка, като маймуна. След това отпусна глава върху земята, с изгорялата кожа надолу. Тогава започна агонията. Издържа я в продължение на дващсет минути и рухна.

От последвалите три седмици не помнеше почти нищо. Не помнеше къде е бил, какво е пил и с какво се е хранил. Имаше кратки мигове на прояснение, но те бяха по-лоши от загубата на паметта. Беше покрит с лишеи. Обгорялата кожа се свличаше, а месото под нея миришеше на гнило, на разложение. По отворената рана на ръката му пълзяха живи неща. После попадна в болницата. Една сутрин се пробуди сред морфинен облак. Чувстваше се по-добре от когато и да било през живота си. Но се преструваше, че все още агонизира. Така щеше да им попречи – не искаше да го върнат там.

Сменяха превръзките на лицето му. Почистиха раната от червеите. Години по-късно разбра, че и червеите са помогнали, за да оцелее. Чете някаква статия за ново медицинско изследване. Използваха същите червеи при някакъв революционен метод за лечение на гангрена. В ненаситността си те изяждаха гниещата тъкан, преди да успее да се разпространи. Експериментите се бяха оказали успешни. Усмихна се. Знаеше.

Евакуацията на болницата го свари неподготвен. Не го бяха предупредили. Дочу санитарите да се уговарят за сутринта. Стана от леглото веднага. Нямаше охрана. Само някакъв санитар, който минаваше

случайно през ограденото място. Появата му струваше безценната бутилка с вода, която счупи в главата му, но не го забави с повече от секунда.

Дългият му път към дома започна в онзи момент – в храсталаците, на метър от болничната ограда. Първата задача бе да прибере парите си. Беше ги заровил на петдесет мили от болницата, на едно тайно място край последния базов лагер, в ковчег. Ковчегът се бе оказал добро попадение. Той бе единственият по-голям контейнер, който бе имал подръка за целта, но впоследствие идеята се бе оказала гениална. Парите бяха в банкноти по сто, петдесет, двайсет и десет, тежаха осемдесет килограма – колкото един мъртвец. Малко по-малко от два милиона долара.

По това време вече базовият лагер беше изоставен и се намираще дълбоко в тила на вьетнамците. Тук срещна една от многобройните трудности – как един болен, еднорък човек да изкопае от земята тежък ковчег? Започна със сляпа упоритост. По-късно получи помощ. Видяха го, когато бе изкопал по-голямата част от пръстта. Капакът на ковчега се виждаше ясно, полузаровен в плиткия гроб. Вьетнамският патрул изскочи от гората и той очакваше, че ще умре. Не умря. Вместо това направи откритие, почти същото по значение като останалите, до които бе достигал през живота си. Войниците не смееха да приближат – гледаха го отстрани, шушукаха, колебаеха се. Осъзна, че не знаят *какво* е той. Ужасните обгаряния го лишаваха от идентичност. Беше с изпокъсан, мръсен болничен халат. Не приличаше на американец. Не приличаше на каквото и да било. Поне не на човек. Разбра, че комбинацията от ужасяващия му вид, безумното поведение и ковчега оказват влияние на зрителите. Далечните страхове от смъртта, от трупове и лудост отнемаха всякаква инициативност от околните. Даде си сметка само за миг, че ако се държи като смахнат и се вкопчи в ковчега, онези двамата ще направят всичко за него. Древните им суеверия работеха в негова полза. Вьетнамците изровиха ковчега вместо него и го натовариха на биволска каруца. Той седна на най-високото й място – бълнуваше, бръщолевеше, виеше и сочеше на запад, а онези го откараха на цели сто мили, към Камбоджа.

Вьетнам не е голяма страна, особено на ширина. Предаваха го от група на група и стигна до Камбоджа за четири дни. Хранеха го с ориз, даваха му вода, облякоха го с някаква черна пижама, за да го укротят и да успокоят примитивните си страхове. След това го поеа камбоджанците. Той подскочаше и бръщолевеше като маймуна и сочеше все на запад, на запад, на запад. След още два месеца беше в Тайланд. Камбоджанците пренесоха ковчега му през границата, обърнаха се и

побегнаха.

Тайланд беше нещо друго. Когато премина границата, все едно се бе измъкнал от каменната епоха. Имаше шосета, автомобили. Хората бяха други. Белязаният, блънуващ човек с ковчега се превърна в обект на боязливо състрадание и грижа. Не го възприемаха като заплаха. Качваха го на стари пикапи и камиони и след две седмици се оказа изхвърлен заедно с останалата далекоизточна утайка в помийната яма, която наричаха Банкок.

Живя в Банкок година. Зарови ковчега в двора зад колибата, която бе наел, като цяла нощ копа като полудял с купена от черния пазар шанцова лопатка, открадната от американската армия. Лопатката бе предназначена да се използва с една ръка – другата трябваше да е свободна, за да държиш оръжието.

След като прибра парите на сигурно място, започна да търси лекари. В Банкок имаше много. Повечето бяха просмукани с джин останки от империята, изхвърлени от всички места, където някъде бяха работили, но доста компетентни, ако ги свариш трезви. Не можеха да направят кой знае какво с лицето му. Един хирург оформи наново клепача му, така че почти да се затваря, и това беше всичко. С ръката му обаче бяха по-усърдни – отвориха раната отново, изгладиха краищата на костите, после зашиха мускула и кожата. Казаха му да остави мястото да заздравее за около месец и после да отиде при един майстор на изкуствени крайници.

Майсторът му предложи разнообразни варианти. Всички те се прикрепваха по един и същи начин, с кожени ремъци и катарамите, с кожена чашка, която се правеше по формата на остатъка от ръката. Имаше дървена ръка, оформена много умело и боядисана от дъщеря му. Имаше някакво приспособление с три шипа, което напомняше градински инструмент. Той обаче избра обикновената кука. Допаднаше му, макар и да не можеше да обясни защо. Мъжът я изкова от неръждаема стомана и я излъска. Беше готова за седмица. Завари я за конусовидна стоманена основа, която вгради в кожената чашка. Издяла от дърво точно копие на остатъка от ръката му, оформи кожената чашка по него с помощта на дървен чук, после я кисна в различни смоли, за да се втвърди. После приши ремъците и катарамите. Изработи я много прецизно и поиска петстотин шатски долара за труда си.

Той прекара в Банкок до края на годината. В началото куката разраняваше кожата му, беше неудобна и не умееше да си служи с нея. Постепенно обаче свикна. Научи се. По времето, когато отново откопа

ковчега с парите и се качи на един случаен кораб, за да стигне до Сан Франциско, вече беше забравил, че някога е имал две ръце. Лицето обаче продължаваше да го дразни.

Пристигна в Калифорния, извади ковчега от трюма на кораба и с малка част от съдържанието му си купи едно комби на старо. Трима уплашени докери качиха ковчега отзад и той потегли към Ню Йорк. След като прекоси цялата страна, двацет и девет години по-късно все още беше в този град, а производението на занаятчията от Банкок лежеше на пода, успоредно на леглото, в което бе спал през последните единайсет хиляди нощи.

Обърна се по корем, спусна надолу лявата си ръка и вдигна куката. Седна на леглото, сложи я върху коленете си и се протегна към нощното шкафче, за да вземе бебешкия чорап. Шест и десет сутринта. Още един ден от живота му.

Уилям Къри се събуди в шест и петнайсет. Беше му навик от времето, когато работеше първа смяна в полицията. Беше наследил от баба си апартамента ѝ под наем на втория етаж на Бийкмън Стрийт. Не беше голям, но беше евтин и беше близо до повечето полицейски участъци отвъд Канала. Беше се преместил там след развода си и бе останал, след като се пенсионира. Пенсията му покриваше наема и сметките за отопление, ток и вода, както и наема за едностаиния му офис. Доходите от проходащото частно бюро трябваше да покриват разходите му за храна и издръжката на бившата му съпруга. После, когато бизнесът му се разраснеше, трябваше да го направят и богат.

В шест и петнайсет сутринта апартаментът беше хладен. Високите сгради в съседство препречваха ранните слънчеви лъчи. Спусна крака на линолеума, изправи се и се протегна. Отиде в кухненския бокс и сложи кафето, после се изми в банята. При този режим винаги бе успявал да е на работното си място в седем часа и продължаваше да се придържа към него.

Върна се пред гардероба с чаша кафе в ръка, отвори го и се загледа в дрехите си. Като полицай винаги беше ходил с панталон и сако. Сив панталон, карирано спортно сако. През лятото беше опитвал ленени сака, само че те се мачкаха твърде лесно и затова се бе спрял на полиестерните смески. Тези дрехи обаче нямаше да свършат работа, ако трябваше да мине за Дейвид Форстър – скъпо платения адвокат. Щеше да облече сватбения си костюм.

Беше семпъл, марка „Брукс Брадърс“, купен за семейни тържества, кръщенета и погребения. Беше на петнайсет години и понеже беше „Брукс Брадърс“, не се отличаваеше особено от съвременните облекла. Беше му малко голям, защото, след като бе изгубил готвенето на жена си, бързо бе загубил и доста килограми. Крачолите бяха широки за преобладаващите разбирания в Ист Вилидж, но му беше все едно, защото смяташе да носи два кобура на глезените. Уилям Къри бе от хората, които обичат да са подготвени за всичко. Дейвид Форстър му бе казал, че може би няма да се случи нищо особено и той нямаше нищо против да стане така, но все пак човек, който е работил двайсет години в нюйоркската полиция през най-тежките времена, винаги приема предпазливо подобни обещания. Смяташе да носи два малки револвера, „Смит и Уесън“ с къса цев, на глезените си и един голям „Магнум 357“, на колана.

Мушна костюма в големия найлонов плик, който беше намерил някъде, добави бяла риза и най-семплата си вратовръзка. Наниза кобура за магнума на черния си кожен колан и го сложи в един сак заедно с двата по-малки кобура. Отброи в една кутийка по дванайсет патрона за всяко от оръжията и я сложи при тях в сака. Смяташе да се преоблече, след като хапне нещо за обяд. Нямаше смисъл да се разхожда цяла сутрин, маскиран като за карнавал.

Заклучи апартамента и отиде пеша до офиса си на Флетчър, със сака в ръка. Спря само за да си купи кифличка, един банан и фъстъци с намалено съдържание на мазнини.

Мерилин Стоун се събуди в седем часа. Очите ѝ бяха мътни, чувстваше се уморена. Бяха ги държали във ваната доста след полунощ. Трябваше да се почисти. Направи го набитият с черния костюм. После излезе ядосан и ги накара да чакат, докато изсъхне подът. Седяха в тъмнината, гладни и уморени, твърде ужасени, за да поискат някаква храна. Тони я накара да оправи възглавниците на канапето – реши, че има намерение да спи там. Беше унизително да се навежда с късата си рокля и да приготвя леглото му. Докато тя се занимаваше с това, той се усмихваше.

Банята беше студена. Беше влажно и миришеше на дезинфектант. Кърпите бяха сгънати и струпани на куп до мивката. Тя ги постла на пода и двамата с Честър се свиха върху тях, без да кажат дума. Кабинетът от другата страна на вратата беше тих. Не смяташе, че ще заспи, но явно го беше сторила, защото се събуди с ясното усещане, че започва нов

ден.

В кабинета се чу шум. Беше измила лицето си и се бе изправила, когато набитият донесе кафе. Тя пое едната чаша мълчаливо, онзи остави другата на рафта под огледалото. Честър все още беше на пода – не спеше, просто лежеше неподвижно. Набитият го прекрачи, за да излезе.

– Почти свърши – отбеляза Мерилин.

– Искаш да кажеш, че сега започва – възрази той. – Къде ще отидем след това? Къде ще отидем довечера?

За малко да каже: „У дома, слава богу“, но си даде сметка, че му е ясно – след два и половина следобед вече нямаше да имат дом.

– В някой хотел, предполагам – отвърна тя вместо това.

– Взеха кредитните ми карти – каза Честър и замълча.

Тя го погледна.

– Какво?

– Никога няма да свърши, не разбираш ли? – попита Честър. – Ние сме свидетели. Видяхме какво направи с двете ченгета. И с Шерил. Да не мислиш, че ще ни пуснат да си отидем ей така?

Тя кимна едва забележимо и го погледна с разочарование. Беше разочарована, защото най-накрая бе разбрал. Сега цял ден щеше да се притеснява и да се тревожи, а това само щеше да направи задачата й още по-трудна.

Взелът на вратовръзката му отне пет минути, после облече самото. Обличането ставаше по обратния ред на събличането, което означаваше, че обуваше обувките последни. Можеше да връзва връзките им не по-бавно от човек с две ръце. Номерът беше да притиснеш единия край с куката към пода.

След това се зае с банята. Напъха всички мръсни дрехи в една калъфка от възглавница и ги остави край външната врата. Свали чаршафите от леглото и ги натика в друга калъфка, после събра каквито лични вещи успя да намери в един плик от супермаркет, а дрехите си прибра в сак. Отвори външната врата, занесе пълните калъфи и плика до шахтата за боклук, изхвърли ги и затвори капака. Изнесе сака на площадката, заключи апартамента и пусна ключа в пощенски плик, който извади от джоба си.

Остави плика с ключа при портиера, за да го предаде на посредника за недвижими имоти, и свали сака по стълбите в подземния гараж. Заключи го в багажника на кадилака и седна зад волана. Протегна лявата си

ръка, мушна ключа и запали двигателя, после извади колата на улицата. Подкара на юг по Пето Авеню, като старателно избягваше да гледа парка, докато не попадна сред каменните грамади на града.

В подземния гараж на Световния търговски център държеше под наем три места за паркиране, но сега две от колите ги нямаше и местата бяха празни. Паркира кадилака на средното място и слезе. Остави сака в багажника. Смяташе да отиде с колата до Ла Гуардия и да я зареже на дългосрочния паркинг. Щеше да вземе такси до летище Кенеди, със сака в ръка като всеки друг пътник, който бърза за самолета си. Колата щеше да стои там, докато под нея не поникнат бурени, и ако изобщо някой някога заподозреше нещо, щяха да търсят из пътническите списъци на Ла Гуардия, а не на Кенеди. Това означаваше, че заедно с предплатения наем за офиса щеше да се откаже и от кадилака, но никога не се бе притеснявал да харчи пари, когато срещу тях получаваше съответната стойност, а собственото му оцеляване беше най-ценното нещо, което можеше да назове.

От гаража се качи с експресния асансьор и деветдесет секунди по-късно беше в приемната на офиса си. Тони седеше зад преградата и пиеше кафе. Имаше уморен вид.

– Лодката? – попита го Хоби.

Тони кимна.

– При посредниците е – отговори. – Ще изпратят парите. Искат да сменят парапета, който този задник повреди със сатъра. Съгласих се при условие, че ще си удържат парите, когато я продадат.

Хоби кимна одобрително.

– Какво друго?

Тони се усмихна с нескрита ирония.

– Трябва да прехвърляме още едни пари. От сметката на Стоун току-що дойде първото плащане по лихвите. Единайсет хиляди долара, точно навреме. Съвестен задник, нали?

Хоби също се усмихна.

– Да вземеш от Петър, за да дадеш на Павел. Само дето сега двамата са един и същи човек. Прехвърли ги на островите веднага щом започне работното време.

Тони кимна и прочете нещо записано на лист.

– Саймън се обади още веднъж от Хавай. Качили са се на самолета. В момента трябва да са някъде над Големия каньон.

– Нюмън още ли не го е открил? – попита Хоби.

Тони поклати глава.

– Още не. Ще започне да търси тази сутрин. Ричър го е накарал да се захване с това. Изглежда, е умен тип.

– Не достатъчно – отвърна Хоби. – Хавай е с пет часа назад, нали?

– Ще стане днес следобед. Ако започне в девет сутринта и рови в продължение на два часа, ще стане четири следобед наше време. Дотогава ще сме изчезнали.

– Казах ти, че ще успеем, нали? Казах ти и да се успокоиш и да оставиш мисленето на мен. – Хоби се усмихна.

Ричър се събуди в седем часа по своя часовник, който все още показваше времето в Сейнт Луис, доколкото беше в състояние да си спомни, а това означаваше, че в Хавай е три сутринта, докато в Аризона или Колорадо – или над каквото там летяха – е шест. В Ню Йорк беше вече осем. Стана, протегна се и прекрачи краката на Джоди. Беше се свила на седалката, завита с одеялото, което ѝ бе дала стюардесата. Спеше дълбоко, дишаше спокойно, косата бе паднала върху лицето ѝ. Ричър спря за миг в прохода, погледна я и тръгна на малка разходка.

Мина през салона на бизнес класата и отиде в туристическата класа. Мина през единия проход до задната част на самолета, мина през сервизното помещение, където мълчаливо седяха няколко стюардеси, после се върна назад през другия проход, към бизнес класата. Там спря за миг и огледа пътниците. Видя мъже и жени в костюми, свалени сака, разхлабени вратовръзки. Видя отворени преносими компютри. По празните седалки имаше куфарчета и папки. Няколко души бяха насочили светлината за четене към масичката пред себе си и работеха – късно през нощта или рано сутринта, зависи как го погледнеш.

Това бяха средна ръка хора. Високо над дъното, но и далеч от върха. Еквивалентът им в армията бяха майорите и полковниците. Те бяха граждански еквивалент на самия него. Беше напуснал като майор, а ако беше останал, сега щеше да е полковник. Погледна още веднъж приведените глави и си помисли: „Лион ме създаде, а сега Лион ме промени.“ Лион му бе дал начална скорост в кариерата. Не я бе създал той, но я бе направил такава, каквато бе. Нямахше никакво съмнение по този въпрос. След това тази кариера беше свършила и бе започнало скитането. Сега и то щеше да приключи благодарение на Лион. Не само заради Джоди. Заради последната му воля, заради завещанието. Старецът му беше завещал къщата си и това завещание бе стояло някъде там, като бомба с часовников механизъм, запечатано, в очакване да го закотви. Защото дори

само смътното обещание беше достатъчно, за да стане това. Да заживее някъде установено преди беше само теоретична възможност. Беше нещо като далечна страна, която знаеше, че никога няма да посети. Пътуването дотам беше твърде дълго, за да го предприеме. Билетът струваше твърде скъпо. Дори само трудностите, с които щеше да се сблъска, докато се вмъкне в новия начин на живот, му се струваха невъзможно големи. Завещанието на Лион обаче го бе отвлякло. Лион го бе отвлякъл и захвърлил на самата граница на тази далечна страна. Бе натрил носа му във високата ограда. Вече виждаше живота, който го очакваше от другата страна. Изведнъж му се бе сторило налудничаво да се обърне назад и да измине огромното разстояние в обратна посока. Подобно действие щеше да превърне скитането в съзнателно решение, а съзнателното решение щеше да превърне скитането в нещо съвсем различно. Ценното на скитането беше тъкмо в пасивното приемане на липсата на алтернатива. Наличието на алтернатива разваляше всичко. А Лион му бе предоставил огромна алтернатива. Все още беше там, неподвижна и доброжелателна, на брега на могъщата река Хъдсън, очакваше го. Лион сигурно се бе усмихвал, докато е писал тази част от завещанието си. Сигурно се бе усмихвал и си бе казал: „Да видим как ще се измъкнеш от тази ситуация, Ричър.“

Погледна преносимите компютри и папките и сърцето му се сви. Как щеше да пресече границата на онази далечна страна, без да притежава всички тези неща? Костюмите, вратовръзките, малките черни устройства, които работеха на батерии? Куфарчетата от крокодилска кожа и инструкциите от главния офис? Потрепери и се почувства като парализиран – не можеше да диша, обзе го страх, неспособен да помръдне там, край преградата между салоните. Спомни си един ден преди не повече от година, когато слезе от някакъв камион на кръстопът близо до град, за който дотогава не бе чувал, в щат, в който не бе стъпвал. Бе махнал на шофьора, бе бръкнал в джобовете си и бе тръгнал – бе оставил милиони мили назад, очакваха го милиони мили напред. Слънцето грееше, той вдигаше прахоляк с обувките си и се усмихваше от радост, защото бе сам и защото нямаше никаква идея накъде е тръгнал.

Спомняше си обаче и един ден девет месеца по-късно. Бе разбрал, че парите му свършват, бе се замислил. И най-евтините мотели искаха някакви пари. Най-евтините закусувални – също. Бе се хванал на работа в Кий Уест с намерението да остане не повече от две седмици. После се бе заел и с работата в бара през нощта и продължаваше да ходи и на двете места, когато Костело се появи цели три месеца по-късно. Значи

на практика скитането беше приключило. *Вече бе започнал да ходи на работа.* Нямахме смисъл да го отрича. Сега въпросът беше къде, колко и за кого. Усмихна се. Като проститутките, помисли си. Нямахме връщане назад. Поуспокои се малко и продължи напред, през салона на първа класа. Мъжът с раираната риза и ръце като на Виктор Хоби беше буден и го погледна. Ричър му кимна и отиде в тоалетната. Когато се върна на мястото си, Джоди се бе събудила. Бе се надигнала на седалката и решеше косата си с пръсти.

– Здравей, Ричър – каза тя.

– Здравсти, Джоди – отвърна той.

Наведе се и я целуна по устните, после прескочи краката ѝ и седна на мястото си.

– Добре ли си? – попита я.

Тя завъртя глава, за да отметне косата си зад раменете.

– Да. Чувствам се отлично. По-добре, отколкото си мислех, че ще се чувствам. Къде беше?

– Разходих се – отговори той. – Отидох назад, за да видя как живеят останалите.

– Не е това – възрази Джоди. – Мислил си за нещо. Още тогава, преди петнайсет години, забелязах, че винаги когато имаш за какво да размишляваш, започваш да се разхождаш.

– Така ли? – попита той учудено. – Не знаех.

– Разбира се, че е така – каза тя. – Забелязах го. Наблюдавах те много внимателно, защото бях влюбена в теб, спомняш ли си?

– Какво друго правя?

– Когато си ядосан или напрегнат, свиваш лявата си ръка в юмрук. Дясната ти остава отпусната, може би заради навика да боравиш с оръжия. Когато си отегчен, в главата ти свири музика. Личи си по пръстите ти, защото ги движиш, сякаш свириш на пиано. Когато говориш, върхът на носа ти леко помръдва.

– Сериозно?

– Разбира се. За какво мислеше?

Той сви рамене.

– За едно-друго.

– За къщата, нали? Тя те тревожи, знам. И за мен. Аз и къщата ще те привържем както онзи от книгата... Гъливер. Чел ли си тази книга?

Ричър се усмихна.

– Когато спеше, го хванаха множество малки човечета и го привързаха със стотици малки въженца.

– По същия начин ли се чувстваш?

Той се поколеба само за миг.

– Не заради теб.

Мигът обаче се оказа прекалено дълъг. Джоди кимна.

– Не е същото както да си сам, нали? Знам, бях омъжена. През цялото време трябва да мислиш за някой друг, да се съобразяваш с някой друг.

Ричър се усмихна.

– Ще свикна.

Джоди отвърна на усмивката му.

– Също и къщата, нали?

Той сви рамене.

– Чувствам се странно.

– Е, това е между теб и баща ми. Искам да знаеш, че не поставям пред теб никакви изисквания за каквото и да било. Къщата е твоя, животът си е твой. Трябва да постъпиш точно така, както искаш, без никакъв натиск.

Ричър кимна мълчаливо.

– Значи ще потърсиш Хоби? – попита Джоди след малко.

Той сви рамене.

– Може би. Ще е дяволски трудно обаче.

– Трябва да има някакви следи – отбеляза тя. – Медицински документи или нещо подобно. Сигурно има протеза. Ако има обгаряния, това също трябва да е записано някъде. И ако го срещнеш на улицата, не би го отминал, нали? Еднорък човек с белези от изгаряне...

Той кимна.

– А мога и да изчакам, докато ме намери той. Мога да стоя в Гарисън, докато отново не реши да изпрати момчетата си.

Обърна се към прозореца и се вгледа в бледото си отражение. Изведнъж разбра: *Приемам за истина, че е жив. Осъзнавам, че съм допуснал грешка.* Обърна се към Джоди.

– Ще ми дадеш ли мобилния си телефон? Ще можеш ли днес да се справиш без него? В случай че Наш открие нещо и поиска да ми се обади. Искам да го чуя веднага.

Тя го погледна в очите продължително, после кимна. Наведе се, бръкна в чантата си, извади апарата и му го подаде.

– Желяя ти късмет.

Той кимна и прибра телефона в джоба си.

– Досега не съм имал нужда от късмет.

Наш Нюмън не изчака до девет часа сутринта, за да започне проучването. Беше педантичен човек, много внимателен към дребните детайли, както и към професионалната етика. Това проучване беше неофициално и го предприемаше от съчувствие към обезпокоен приятел, така че не беше редно да го прави в работно време. Личните неща трябваше да се уреждат в свободното време.

И така, стана в шест и погледна червеното сияние на тропическата зора над планините. Направи си кафе и се облече. В шест и половина беше в кабинета си. Смяташе, че ще са му нужни два часа. След това щеше да закуси в столовата и да започне истинската си работа навреме, в девет.

Отвори чекмеджето на бюрото си и извади медицинските картони на Виктор Хоби. Лион Гарбър ги бе събрал след търпеливо издирване из лекарските и зъболекарските кабинети в област Патнъм. Беше ги мушнал в старата папка, взета от военната полиция, и я бе привързал със стара брезентовата лента, някога червена, сега избеляла до светлорозово. Имаше и метална катарам.

Разкопча я. Отвори папката. Първият лист беше декларация от родителите на Хоби, че не възразяват документите да бъдат предоставени за проверка, подписана през април. Документите по-долу бяха много стари. Бе преглеждал хиляди папки като тази и с лекота можеше да определи почти всичко за момчетата, за които се отнасяха – възраст, местоположение, приходи на родителите, спортните им заложби, всички останали фактори, от които зависеше медицинската история на един човек. Възрастта и местоположението вървяха ръка за ръка. Ако в Калифорния въведяха нова мода в зъболекарската практика и тя се разпространеше из цялата страна като вълна, то едно тринайсетгодишно момче от Де Мойн можеше да получи такова лечение пет години след едно тринайсетгодишно момче от Лос Анджелис. Дали и двете ще го получат, зависеше предимно от доходите на родителите им. Футболните звезди от средните училища често страдаха от увреждания в раменните стави, бейзболните имаха изкълчени китки, плувците страдаха от хронични възпаления на ушите.

Виктор Труман Хоби не бе имал почти никакви проблеми. Наш Нюмън започна да чете между редовете и си представи здраво момче, добре хранено, за което съвместно са се грижили родители с развито чувство за дълг. Здравето му беше добро. Беше боледувал от настинки,

грип и пристъп на бронхит през осмата си година. Никакви злополуки – нямаше счупени кости. Зъболекарските грижи бяха много добри – Хоби беше роден в епохата на агресивната стоматология. За Нюмън това бе типична картина за района на Ню Йорк през петдесетте и началото на шейсетте. Кариесите трябваше да бъдат издирвани, правеха го с мощни рентгенови апарати, а когато ги откриеха, ги разширяваха с бормашина и ги запълваха с амалгама. Резултатът беше непрекъснато ходене на зъболекар, което за Виктор Хоби без съмнение е било неприятно, но за Нюмън беше добре дошло, защото в папката имаше дебел сноп рентгенови снимки на устата на момчето. Бяха достатъчно на брой и достатъчно качествени, за да представляват потенциално достоверно доказателство.

Събра снимките и ги занесе в коридора. Отключи вратата на лабораторията, мина покрай алуминиевите ковчези и отиде до рафтовете с кутиите. На широка конзола бе поставен компютърен терминал, който не се виждаше от помещението, защото беше скрит зад една чупка на стената. Включи го и стартира програма за търсене. На екрана се появи подробен въпросник.

Да се попълни въпросникът не беше сложно – просто трябваше да се следва определена логика. Щракна опция „всички кости“, после „без счупвания в детска възраст“ и „възможни счупвания по-късно“. Момчето не си беше чупило крака, докато бе играл на топка в училище, но не беше изключено това да е станало по-късно, при някакви тренировки. Военните медицински картони понякога се губеха. Отдели доста време на въпросите, посветени на зъбите. Нанесе пълните описания на всеки зъб, така както бе описван от зъболекар за последен път. Отбеляза запълнените кариеси, а срещу всеки здрав зъб написа „потенциален кариес“. Само така можеше да се избегнат грешките. Проста логика. Един здрав зъб би могъл да се разболее, докато една пломба не би могла да изчезне. Погледна рентгеновите снимки и срещу „разстояния“ записа „равни“. Срещу „размер“ също записа „равни“. Не попълни останалата част от въпросника. Някои заболявания си личаха по скелета, но не грип, настинка или бронхит.

Прегледа въпросника още веднъж и точно в седем стартира търсенето в базата данни. Твърдият диск зачурулика в тихата лаборатория и машината заработи търпеливо и усърдно.

Приземиха се десет минути по-рано от разписанието, малко преди

пладне източно време. Сنيшиха се над блестящите води на Залива, после се насочиха на изток, кацнаха и бавно приближиха терминала. Джоди свери часовника си и стана още преди самолетът да е спрял, което беше нарушение, но не ти се карат, ако си в първа класа.

– Да вървим – каза тя. – Наистина нямам време.

Наложи се да почакаат пред вратата, докато отворят. Ричър взе чантата ѝ и двамата забързаха навън.

Линкълнът ги чакаше на краткосрочния паркинг – голям, черен, биещ на очи, и освен това трябваше да платят петдесет и осем от доларите на Ратър, за да излязат.

– Имам ли време за душ? – попита Джоди сама себе си.

В отговор Ричър подкара по-бързо, отколкото е позволено, по Ван Уик. Магистралата беше свободна и стигнаха до Манхатън само двацет минути след кацането, а до Бродуей след трийсет.

– Въпреки всичко ще проверя – каза Ричър. – Дори и с риска да не вземеш душ.

– Добре, но побързай – настоя Джоди.

Задоволи се да спре край бордюра пред сградата и да погледне фойето – нямаше жива душа. Оставиха колата, качиха се до петия етаж и слязоха по аварийното стълбище до четвъртия. Сградата беше тиха и спокойна. Завариха апартамента така, както го бяха оставили. Копието на Мондриан сякаш излъчваше мека светлина. Дванайсет и половина.

– Десет минути – каза Джоди. – След това ще ме закараш до офиса, нали?

– Как ще стигнеш до мястото на срещата? – попита той.

– Имаме служебна кола и шофьор. Ще ме закара.

Изтича през всекидневната към спалнята, като по пътя започна да се съблича.

– Искаш ли да хапнеш? – извика Ричър.

– Няма време – отговори тя.

Прекара пет минути под душа и пет минути пред гардероба. Появи се с тъмносива пола и подходящо сако.

– Намери куфарчето ми! – извика му тя, после среса косата си и я изсуши със сешоара. Сведе грима до очната линия и червилото, провери резултата в огледалото и изтича обратно във всекидневната. Ричър беше намерил куфарчето ѝ и я чакаше. След малко слязоха долу, при колата.

– Ето ти ключовете – каза Джоди, – за да се прибереш тук после. Ще ти се обадя от офиса, за да дойдеш да ме вземеш.

Стигнаха до площада пред офиса за седем минути. Джоди слезе от

колата в един без пет.

– Желяя ти успех – подвикна Ричър след нея. – Дай им да разберат!

Тя му махна и хукна към въртящата се врата. Хората от охраната я видяха и ѝ кимнаха. Стигна до кабинета си преди един часа. Секретарят ѝ влезе след нея с тънка папка в ръка.

– Ето, заповядай – каза той тържествено.

Джоди отвори папката и прелисти набързо осемте листа вътре.

– Какво е това, по дяволите?

– Предизвика вълнение на заседанието на съдружниците – отвърна секретарят.

Джоди прелисти страниците отзад напред.

– Не виждам защо – каза тя. – И сумата е нищожна.

– Това обаче не е същественото – отвърна секретарят.

– Кое тогава е важното?

– Наета си от кредитора. Не от този, който дължи парите. Това е защитен ход, нали? Защото хората говорят. Кредиторът е наясно, че ако си на страната на този, който му дължи пари, ще си има сериозни неприятности. Затова те нае предварително, за да не допусне това да се случи. Кое то означава, че вече си известна. Тъкмо този факт развълнува съдружниците толкова много. Вече си звезда, мисис Джоди Джейкъб.

Ричър се върна бавно до сградата на Джоди, спусна колата в подземния гараж, паркира на мястото ѝ и изгаси двигателя. Не се качи горе в апартамента. Върна се по рампата и излезе на улицата, после тръгна на север, по слънчевата улица към еспресо бара на следващата пряка. Накара бармана да направи четири дози в пластмасова чаша и седна на масата, на която бе седяла Джоди, докато той бе проверявал апартамента вечерта след завръщането си от Брайтън. Бе дошъл от Бродуей и я бе заварил на това място да гледа фалшивата снимка на Ратър. Седна на стола, на който бе седяла тя, духна пяната на еспресото, вдъхна аромата му и отпи.

Какво да каже на старците? Единствената човешка постъпка, която му идваше наум, беше да отиде при тях и да не им каже абсолютно нищо. Просто да им обясни, че е ударил на камък. Да ги остави в пълно неведение. Това би било милостива постъпка. Да отиде при тях, да се опита да ги утеши, после да опише дългото и безплодно ровене в миналото, в една история, която не води доникъде. След това да ги помоли да се примирят с факта, че синът им отдавна е умрял, и също така да ги помоли да разберат, че никой никога няма да е в състояние да им разкаже как и кога е станало това. После да изчезне и да ги остави да изживеят остатъка от дните си с достойнството, което могат да намерят във факта, че са двама от десетките милиони родители, дали децата си на нощта и мъглите, върлували през това злокобно столетие.

Продължи да пие кафето, стиснал лявата си ръка в юмрук на масата пред себе си. Щеше да ги излъже, но от състрадание. Нямаше голям опит със състраданието. Това беше добродетел, която винаги бе минавала някак успоредно на живота му. Никога не бе смятана за нещо важно. Никога не му се бе падало задължението да съобщи лошата новина на нечий близки. Някои от познатите му бяха правили това. След Персийския залив бяха организирани специални звена за това – старши офицер от съответната част заедно с военен полицаи обикалят домовете на сплетените от бедата семейства, за да съобщят новината, която самата им поява вече е обявила. Предполагаше, че при такова задължение състраданието е нещо много съществено, но неговата собствена кариера бе далеч от подобни неща – там всичко беше ясно и просто: или е станало, или не е станало, или е добро, или е лошо, или е законно, или е

незаконно. Сега, две години след като бе напуснал, състраданието изведнъж се бе превърнало във фактор в живота му. И заради него щеше да излъже.

Всъщност щеше да открие Виктор Хоби. Отпусна лявата си ръка и докосна през ризата опърления белег на гърдите си. Имаше да урежда сметки. Вдигна чашата, докато не усети утайката, после хвърли чашата в едно кошче и излезе във, на тротоара. Слънцето напичаше Бродуей почти отвесно. Почувства го на лицето си и тръгна към него по улицата, към апартамента на Джоди. Беше уморен. В самолета бе спал само четири часа. Четири часа за повече от денонощие. Спомни си как бе дръпнал облегалката на огромната седалка назад и как бе задрямал. И тогава мислеше за Хоби, както и сега. *Виктор Хоби бе убил Костело, за да не бъде открит.* В паметта му се появи Кристъл, стриптийзърката от бара в Кий Уест. Не би трябвало да мисли за нея. Само че ѝ бе казал нещо в полутъмния бар. Беше само по памучна фланелка, без нищо отдолу. След това Джоди му бе казала нещо в кабинета на бащината си къща. *Неговата къща.* Каза му същото, което той бе казал на Кристъл. Той ѝ каза: *Сигурно е настъпил някого по мазола там, на север, създал е проблем на някого.* Джоди бе казала: *Сигурно е опитал да намери пряк път и е повдигнал камък, който не е трябвало да пипа.*

Закова се на едно място на улицата и сърцето му се разтуптя като бясно. Лион. Костело. Лион и Костело заедно, разговарят. Костело бе отишъл в Гарисън и бе разговарял с Лион малко преди смъртта му. Лион му бе разяснил проблема. *Намери човек на име Джак Ричър, защото искам той да намери друг човек на име Виктор Хоби.* Вероятно му бе казал нещо такова. Костело, спокоен и делови, вероятно го бе слушал добре. Беше се върнал в града и се бе заел за работа. Бе разсъждавал как да постъпи и бе открил кратък път – *бе тръгнал да търси човека на име Хоби, преди да намери Ричър.*

Последната пресечка до гаража на Джоди измина тичешком. После стигна до Гринич Авеню на близо три мили за единайсет минути, като караше зад такситата, пътуващи на запад. Остави линкълна край тротоара пред сградата и изтича нагоре по каменните стъпала към фоайето. Озърна се и натисна три бутона едновременно.

– Куриерска служба – извика той и когато му отвориха, хукна нагоре към пети апартамент. Махагоновата врата на Костело беше затворена, както я бе оставил преди четири дни. Огледа се наоколо и натисна дръжката. Вратата беше отключена, както и преди. Пастелната приемна беше непокътната. Безличният град. Животът си течеше все така

трескаво, все така безразлично, все така бездушно. Въздухът вътре беше застоял. От парфюма на секретарката бе останала само следа. Компютърът все още беше включен, по екрана все още се носеха воднистите фигурки. Търпеливо чакаше завръщането ѝ.

Отиде до бюрото и бутна мишката с пръст. Появи се информацията за „Спенсър, Гътмън, Рикман и Талбът“. Беше последната, която бе видял, преди да им се обади – по времето, когато все още не познаваше никаква мисис Джейкб. Скри го и се върна към главния списък без особени надежди. Помнеше, че в него почти нямаше имена, а само съкращения и инициали на фирми.

Прегледа всичко, но не откри *Хоби*. Отиде в кабинета на Костело. На бюрото нямаше нищо. Отиде зад него и видя металното кошче за боклук отдолу, в пространството за краката. В кошчето имаше смачкани хартии. Клекна и ги изсипа на пода. Видя разкъсани пощенски пликове и захвърлени формуляри. Мазна опаковка от сандвич. Няколко листа с редове, откъснати от бележник със метална спирала. Приглади ги върху килима с ръка – не забеляза нищо особено, но беше ясно, че са работни бележки, от тези, които човек нахвърля, за да организира мислите си. Само че всички те бяха отскоро. Явно Костело бе изпраждал кошчето си за боклук редовно. Нямаше нищо по-старо от два дни преди заминаването му за Кий Уест. Всичко, свързано с *Хоби*, бе минало оттук поне дванайсет или тринайсет дни преди това, веднага след разговора му с *Лион* в самото начало на разследването.

Ричър отвори чекмеджетата на бюрото едно след друго и видя бележника със спирала в най-горното вляво. Беше най-обикновен, като тези, които се продават във супермаркетите, и половината му страници липсваха. Седна на стария кожен стол и започна да го прелиства. Няколко листа под първия видя *Лион Гарбър*. Името изскочи пред очите му сред плетеница от бележки, написани с молив. После видя *мисис Джейкб, С. Г. Р. и Т.* Видя *Виктор Хоби*. Името беше подчертано два пъти, някак небрежно, както прави човек, когато разсъждава усилено. Беше оградено с две застъпващи се елипси, като яйца. До него Костело беше написал *ККТ??* Вдясно имаше стрелка, която сочеше към *9:00 часа сутринта*, също оградено с кръг. Ричър се втренчи в листа. Костело бе записал среща с *Виктор Хоби* на място, наречено *ККТ*, в девет часа сутринта. Вероятно девет сутринта в деня, когато бе убит.

Дръпна стола назад и заобиколи бюрото, после бързо се върна пред компютъра и прегледа списъка. Намери го на буквата „К“. Придвижи стрелката на мишката и щракна отгоре. На екрана се появи запис за

Кейман Корпорит Тръст с адрес в Световния търговски център, с телефон и факс. Бяха отбелязани и няколко запитвания от юридически фирми. Собственик беше мистър Виктор Хоби. Ричър се втрени в екрана и в този момент телефонът започна да звъни.

Откъсна очи от екрана и се обърна към апарата върху бюрото. Не звънеше той. Звънеше нещо в джоба му. Спомни си за мобилния телефон на Джоди, извади го и натисна бутона.

– Ало?

– Имам новини за теб – каза Наш Нюмън.

– Какви новини? – попита Ричър.

– Какви новини ли? Според теб какви, дявол да го вземе?

– Не знам. Кажи ми.

Нюмън му каза. Ричър мълчеше. Чуваше само мекото съскане в слушалката, породено от шестте хиляди мили разстояние и шумът от вентилатора на компютъра. Ричър свали телефончето и го погледна, после се взря в екрана.

– Какво става там? Чуваш ли ме? – попита Нюмън.

Ричър чу, че Нюмън се опитва да му каже нещо, и долепи телефона до ухото си.

– Сигурен ли си? – попита той.

– Сигурен съм – отговори Нюмън. – Сто процента. Доказателствата са безспорни. Няма никакъв шанс да греша, дори и едно на милион. Това е положението.

– Сигурен ли си? – попита Ричър още веднъж.

– Абсолютно сигурен. Категорично, безспорно, окончателно.

Ричър отново замълча. Огледа празния офис – там, където падаше слънчева светлина, стените бяха светлосини, където не падаше, бяха светлосиви.

– Изглежда, не си много радостен – отбеляза Нюмън.

– Не мога да повярвам – отвърна Ричър. – Наистина ли си сигурен?

Нюмън повтори още веднъж. Ричър не беше в състояние да реагира. Само гледаше пред себе си.

– Кажи ми го пак. Още веднъж, Наш.

Нюмън го каза за четвърти път.

– Няма никакво съмнение – добави накрая. – Грешил ли съм някога с тези неща?

– По дяволите! – изруга Ричър. – По дяволите! Разбираш ли какво означава това? Трябва да затварям, Наш. Трябва да се върна в Сейнт Луис веднага. Нужен ми е архивът.

– Нали? На твое място и аз бих отишъл най-напред там. При това без никакво бавене.

– Благодаря ти, Наш – каза Ричър, прекъсна линията и мушна апарата в джоба си. После стана и излезе от офиса на Костело. Остави махагоновата врата широко отворена.

Тони влезе в банята с английския костюм, сложен на телена закачалка и мушнат в найлонов плик от химическо чистене. Ризата, колосана и сгъната в книжна опаковка, беше под мишницата му. Хвърли бегъл поглед на Мерилин, закачи костюма на рейката на завесата и хвърли ризата в скута на Честър. След това бръкна в джоба си и извади вратовръзката – хвана я за единия край и я измъкна постепенно цялата, като фокусник, който вади скрити копринени шалчета. Хвърли я до ризата.

– Време е за представлението – каза той. – Бъдете готови след десет минути.

След това излезе и затвори вратата. Честър продължаваше да седи на пода. Ризата беше в скута му, а вратовръзката бе просната върху коленете му, където бе паднала. Мерилин се наведе, взе ризата, мушна пръст под края на хартията и я разкъса, после я смачка на топка и я хвърли в кошчето. Разгъна ризата и разкопча горните две копчета.

– Почти свърши – каза тя напевно.

Честър я погледна учудено и стана, след това взе ризата от ръцете ѝ и я облече през главата си, като пуловер. Мерилин застана пред него, изправи яката и му завърза вратовръзката.

– Благодаря – каза Честър.

Мерилин му помогна да облече костюма, после застана пред него и оправи реверите му.

– Косата ти – каза тя.

Честър отиде пред огледалото и се видя такъв, какъвто беше в предишния си живот. Приглади косата си с длан и в този момент вратата се отвори и влезе Тони. Държеше писалката „Монблан“.

– Днес ще ти позволим да я ползваш, за да подпишеш прехвърлянето на акциите.

Честър кимна, взе писалката и я мушна в джоба си.

– И това – добави Тони. – Важно е да се представим както трябва пред всичките тези адвокати, нали? – Подаде му платинения ролекс.

Честър го взе и го закопча на китката си. Тони излезе и затвори вратата. Мерилин застана пред огледалото и опита да оправи косата си с

ръце. Прибра я зад ушите си и присви устни, сякаш си слагаше червило, каквото нямаше. Направи го инстинктивно. Пристъпи към средата на банята и приглади роклята по бедрата си.

– Готов ли си? – попита тя.

Честър сви рамене.

– За какво? Ти готова ли си?

– Аз съм готова – отговори Мерилин.

Шофьорът на „Спенсър, Гътман, Рикър и Талбът“ беше съпруг на една от секретарките с най-дълъг стаж във фирмата. Преди това беше чиновник някъде, но не беше успял да оцелее след сливането на фирмата си с по-алчен конкурент. Останал без работа на петдесет и девет, без никаква сериозна квалификация и перспективи, той бе вложил парите от еднократната помощ при уволнението в един линкълн на старо, а жена му бе написала предложение, според което излизаше, че за фирмата ще е по-евтино, ако го назначи като шофьор на цял работен ден, вместо да плаща за таксата и автомобилите под наем. Съдружниците се бяха престорили, че не забелязват грешките в изчисленията ѝ, и го бяха назначили колкото за собствено удобство, толкова и за да направят добро. И така, когато Джоди слезе с асансьора в гаража, шофьорът я чакаше в колата, а двигателят работеше. Тя се наведе към предното стъкло и той го отвори.

– Нали знаеш къде отиваме?

Той кимна и потупа с длан бележника до него, на предната седалка.

– Готов съм – отговори.

Тя се качи отзад. По природа беше демократична натура и би предпочела да се вози на предната седалка до него, но той настояваше пътниците да сядат отзад. Така му се струваше по-официално. Беше чувствителен възрастен човек и бе доловил, че в назначаването му има доза благотворителност. Смяташе, че ако се държи на положение, ще го възприемат по-добре. Винаги беше с тъмен костюм и шофьорска фуражка, която бе купил някъде из Бруклин.

Когато се увери, че Джоди се е настанила, той включи на скорост и подкара колата нагоре по рампата към улицата. Изходът беше отзад, така че най-напред излезе на Бродуей и след няколко ловки маневри успя се престрои, за да свие по Тринити Стрийт. После сви още веднъж и приближи Световния търговски център от юг. Покрай църквата „Тринити“ имаше задръстване, защото две от платната за движение бяха запушени от полицейски паяк, спрял до обикновена полицейска кола. Около

нея се въртяха ченгета и надничаха през прозорците, сякаш нещо им убягваше. Мина покрай паяка и ускори, а след малко спря пред входа на небостъргача и се загледа напред, сякаш виждаше високата сграда. Не изгаси двигателя.

– Ще ви чакам тук – каза той.

Джоди слезе от колата и спря за миг на тротоара. Площадът беше широк и пълен с хора – беше два без две минути и служителите от околните офиси се прибираха от обяд. Трябваше да се появи на обществено място, без Ричър да я наблюдава за първи път, откакто бе започнала тази лудост. Тя се озърна и се присъедини към група забързани хора, които се бяха насочили към входа на южния небостъргач.

В папката беше записано, че офисът е на осемдесет и осмия етаж. Нареди се на опашката за експресния асансьор зад някакъв немного висок мъж в черен костюм, който не му беше по мярка. Носеше евтино куфарче, покрито с кафява пластмаса, шампована така, че да прилича на крокодилска кожа. Джоди влезе в асансьора след него. Кабината беше пълна и хората казваха за кой етаж са на жената, която беше най-близо до бутоните. Мъжът с лошия костюм каза „осемдесет и осем“ и Джоди си замълча.

Кабината спираше на повечето етажи от зоната си и хората постепенно намаляха. Изкачваха се бавно. Кабината спря на осемдесет и осмия етаж точно в два. Джоди излезе. Мъжът с лошия костюм слезе след нея. Попаднаха в пуст коридор. Еднакви затворени врати, водещи към офиси. Джоди тръгна в едната посока, мъжът тръгна в другата. И двамата гледаха табелките до вратите, за да открият тази, която им бе нужна. Срещнаха се отново пред една табела, на която пишеше „Кейман Корпорит Тръст“. В горния край на вратата имаше малко прозорче от армирано стъкло. Джоди надникна през него, а мъжът протегна ръка покрай нея и отвори вратата.

– Може би идваме за една и съща среща? – подхвърли Джоди с изненада.

Влязоха в приемна с дървена ламперия. Миришеше на офис – топли химикали от копирни машини, кафе. Мъжът се обърна и кимна.

– Предполагам, че е така.

Без да спира, тя му протегна ръка и се представи:

– Аз съм Джоди Джейкъб от „Спенсър, Гътман“. За кредитора.

Онзи продължи да крачи гърбом, прехвърли куфарчето в лявата си ръка и се ръкува.

– Аз съм Дейвид Форстър – каза той. – „Форстър и Ейбълстайн“.

Вече бяха пред преградата. Джоди вдигна глава и го изгледа.

– Не, не сте – отвърна тя спокойно. – Познавам Дейвид много добре.

Мъжът изведнъж застана нащрек. Приемната притихна. Джоди се обърна на другата страна и видя онзи, когото за последен път беше видяла да виси на вратата на бравадата ѝ, когато Ричър се опитваше да измъкне колата от катастрофата на Бродуей.

Седеше зад преградата абсолютно спокойно и я гледаше право в очите.

Лявата му ръка помръдна и натисна някакъв бутон. В тишината чу някакво щракване откъм входната врата. След това помръдна дясната му ръка. Плъзна се надолу празна и след миг се появи отново, стиснала пистолет. Сивкав метал, дълга, дебела цев, метална ръкохватка. Мъжът с лошия костюм пусна пластмасовото си куфарче и вдигна ръце във въздуха. Джоди се втренчи в оръжието и си помисли: *Но това е ловджийска пушка.*

Този, който я държеше, отново помръдна с лявата си ръка и натисна друг бутон. Вратата към вътрешния кабинет се отвори. На прага се появи онзи, който бе блъснал джипа в колата ѝ. В ръката си държеше пистолет. Джоди бе виждала такива по филмите. Беше автоматичен. На екрана тези гърмяха силно и отпращаха улучения на два-три метра назад. Шофьорът на черния джип го държеше, без да трепне, насочен някъде между нея и мъжа с лошия костюм, сякаш беше готов всеки момент да стреля в едната или другата посока.

Онзи, който държеше пушката, излезе иззад преградата, мина покрай Джоди, застана зад другия и заби цевта в бърбреците му Чу се твърд звук, удар на метал в метал, приглушен от плат. Мъжът с пушката бръкна под сакото и извади голям хромиран револвер. Вдигна го нагоре като веществено доказателство.

– Необикновен аксесоар за един адвокат, нали? – подхвърли мъжът край вратата.

– Той не е адвокат – обади се другият. – Жената каза, че познава Дейвид Форстър много добре и този тук не е той.

Онзи край вратата кимна.

– Казвам се Тони – представи се той. – Моля влезте вътре. И двамата.

Отстъпи встрани и насочи пистолета към Джоди, а другият блъсна мъжа, който твърдеше, че е Форстър, през отворената врата. После махна леко с пистолета и Джоди почувства, че върви към него. Когато се

изравни с него, той вдигна ръка и я бутна вътре с широко отворена длан. Тя се спъна, но успя да запази равновесие. Вътре видя просторен квадратен кабинет. През щорите на прозорците проникваше слаба светлина. Пред масивното бюро бяха подредени три еднакви канапета, върху малките масички бяха поставени лампи. На лявото канапе седяха двама души. Мъж и жена. Мъжът беше с безупречен костюм и вратовръзка. Жената беше с изпомачкана копринена рокля като за излизане. Мъжът гледаше безизразно. Жената гледаше ужасено.

Зад бюрото имаше още един мъж, седнал на кожен стол. Беше на около петдесет и пет години. Джоди се втренчи в него. Лицето му беше разделено приблизително на две сякаш от произволна неравна линия, като географска карта. От дясната страна имаше нормална, прорязана от бръчки кожа и изтъняваща сива коса. Лявата беше покрита с обгоряла тъкан, розова, груба и лъщяща като недовършен пластмасов модел на глава на чудовище. Белегът се простираше също и над окото – клепачът приличаше на топка розова пихтия.

Беше в елегантен костюм, имаше широки рамене. Лявата му ръка бе отпусната върху плота на бюрото – белеещ се като сняг в полумрака маншет, добре поддържана ръка, пръсти, потропващи в недоловим ритъм. Дясната му ръка също беше върху бюрото, но ръкавът на сакото и белият маншет в долния край бяха плоски, празни. Вътре нямаше ръка. От ръкава излизаше обикновена стоманена кука. Беше елегантно заоблена и излъскана, като миниатюрен вариант на скулптура от обществен парк.

– Хоби – каза тя.

Той кимна бавно, само веднъж, и вдигна куката за поздрав.

– Приятно ми е, мисис Джейкъб. Съжалявам, че не се запознахме по-рано. – Усмихна се и добави: – Съжалявам и че запознанството ни ще е толкова кратко.

След това кимна на този, когото наричаха Тони, и Тони застана до мъжа, който искаше да мине за Форстър. Чакаше.

– Къде е приятелят ти Джак Ричър? – продължи Хоби.

Джоди поклати глава.

– Не знам.

Хоби я изгледа продължително.

– Добре. Ще поговорим за него по-късно. Сега седни.

Вдигна куката и посочи канапето срещу мъжа и жената.

Джоди се подчини и седна. Беше като замаяна.

– Това са мистър и мисис Стоун – продължи Хоби. – Честър и

Мерилин. Честър управляваше корпорацията „Честър Оптикал“. Дължи ми повече от седемнайсет милиона долара. Ще изплати дълга си в акции.

Джоди погледна мъжа и жената. В очите и на двамата се четеше страх, сякаш нещо се бе объркало жестоко.

– Сложете ръцете си на масата – каза Хоби след това. – И тримата. Наведете се напред и разперете пръсти. Искам да видя шест морски звезди.

Джоди се наклони напред и опря длани на ниската маса. Мъжът и жената отсреща направиха същото почти машинално.

– Наведете се още повече – извика Хоби.

Тримата плъзнаха длани напред, към средата на масата. Така тежестта им легна върху ръцете и нямаше начин да се движат. Хоби стана и се приближи до мъжа с лошия костюм.

– Ясно е, че не си Дейвид Форстър. – Онзи не отговори. – Трябва да знаеш, че щях да се досетя. Веднага. С този костюм? Шегуваш ли се? Е, кой си ти в такъв случай?

Мъжът мълчеше. Джоди го наблюдаваше, леко извърнала лице встрани. Тони вдигна пистолета и го насочи към главата му. Държеше с го с две ръце и дръпна нещо, което изщрака заплашително. Показалецът му обви спусъка и се присви. Джоди видя как ставата му побеля.

– Къри – каза онзи веднага. – Казвам се Уилям Къри и съм частен детектив. Работа за Форстър.

Хоби кимна.

– Добре, Къри.

След това заобиколи бюрото, отиде зад отсрещното канапе и заста на точно зад жената.

– Ти ме подведе, Мерилин – каза той.

Опря се с лявата ръка на облегалката на канапето, наклони се леко напред и мушна върха на куката под яката на роклята ѝ. После започна да дърпа леко назад. Дланите ѝ се плъзнаха по масата и по стъклото останяха запотени петна. Гърбът на Мерилин се опря в облегалката. Хоби извади куката от яката, сложи я под брадичката ѝ и леко я повдигна – като фризьор, който намества главата на клиентката си, преди да започне работа. След това прокара върха през косата ѝ бавно, отпред назад, после още веднъж и още веднъж. Косата ѝ беше гъста и куката минаваше трудно. Очите ѝ бяха затворени от ужас.

– Ти ме измами – каза Хоби. – Не обичам да ме мамят. Най-вече хора като теб. Аз те защитих, Мерилин. Можеш да те продам заедно с

колите. Може би още не е късно. Имах други планове за теб, но сега, струва ми се, мисис Джейкб ще заеме твоето място в намеренията ми. Никой не ми беше казал колко е красива.

Куката престана да се движи и по челото на Мерилин потече тънка струйка кръв. Погледът на Хоби се премести към Джоди. Здравото му око я гледаше втренчено, без да трепне.

– Да – каза той. – Мисля, че ти си прощалният ми подарък на търговане от Ню Йорк.

Избута главата на Мерилин напред с куката и тя отново се опря с ръце на масата. След това се обърна рязко.

– Вьоръжен ли си, Къри?

Къри сви рамене.

– Бях. Взехте пистолета ми.

Мъжът с пушката вдигна нагоре блестящия револвер. Хоби кимна.

– Тони?

Тони пристъпи напред и плъзна ръце под мишниците, около колана и надолу по бедрата на Къри. След това продължи още по-надолу. Къри се извъртя светкавично и се опита да избие пушката от ръцете на другия, но той бе стъпил здраво на пода и светкавично заби цевта в корема на Къри. Къри се преви, останал без дъх, и получи втори удар – този път с приклада отстрани на главата. Свлече се на земята и Тони го преобърна с крак.

– Задник – просъска той презрително.

Другият леко се наведе и заби цевта на пушката в корема на Къри, достатъчно силно, за да го накара да изпъшка. Тони се наведе, опипа крачолите на панталоните му и извади два еднакви револвера. Закачи ги на показалеца си, вдигна ги високо и ги разклати. Металът издрънча. Бяха малки, от неръждаема стомана, като блестящи играчки. Имаха къси цеви.

– Стани, Къри – каза Хоби.

Детективът се обърна и се надигна на колене и длани. Беше замаян от удара по главата. Улови се за облегалката на канапето за опора и се изправи. Хоби направи крачка към него и се обърна към Джоди, Честър и Мерилин, сякаш бяха публика. Отвори дланта на лявата си ръка и започна да я удря с куката – все едно ръкопляскаше. Ударите ставаха все по-силни.

– Един прост въпрос от механиката – заговори той. – Ударът по края на куката се предава през метала на това, което е останало от ръката ми, и се поема от него. Разбира се, кожената основа е направена от

специалист, така че болката се разсейва и е минимална. Но не сме в състояние да победим законите на физиката, нали? В такъв случай въпросът е кой първи чувства болката, той или аз.

Завъртя се на пета и цапардоса Къри с облата част на куката в лицето, точно отпред, с цялата сила на рамото си. Къри се олюля и изпъшка.

– Попитах те дали си въоръжен – продължи Хоби. – Трябваше да ми кажеш истината. Трябваше да кажеш „да, мистър Хоби, нося по един револвер на двата си глезена“. Ти обаче не го направи. Опитва се да ме измамиш, а, както обясних на Мерилин, не обичам да ме мамят.

Следващият удар попадна в тялото му – беше внезапен и много силен.

– Престанете! – изпищя Джоди, отгласна се от масата с ръце и се изправи. – Защо правите това? Какво, по дяволите, е станало с вас?

Къри се бе свил на две и стенеше. Хоби се обърна към нея.

– Какво е станало с мен ли? – попита той.

– Били сте свестен човек. Знаем всичко за вас.

Хоби поклати замислено глава.

– Не, не знаете.

В този момент се позвъни на външната врата към коридора. Тони погледна към Хоби, прибра пистолета в джоба си, после свали двата револвера на Къри от пръста си и мушна единия в ръката на Хоби. Другия пусна в джоба на самото му. Жестът бе странно интимен, приятелски. После излезе от кабинета. Набитият с пушката направи няколко крачки назад и намери място, от което да държи под око всички присъстващи. Хоби отиде в другия край на помещението, за да ги вземе на прицел от друга посока.

– Пазете пълна тишина – прошепна той.

Чуха вратата към коридора да се отваря и след кратък приглушен разговор да се затваря отново. Секунда след това Тони влезе в полутъмното помещение усмихнат. Подмишница държеше голям пакет.

– Курierer от банката на Стоун – каза той. – Това тук са сертификати за триста акции.

Вдигна пакета и го показа.

– Отвори го – кимна Хоби.

Тони намери пластмасовата нишка, дръпна я и скъса плика. Джоди видя богато гравирани сертификати. Тони ги разлисти с палец и кимна. Хоби седна зад бюрото си и остави пистолета на плота пред себе си.

– Седни, Къри – каза той. – До колежката от юридическия бранш.

Къри се отпусна тежко на канапето до Джоди, протегна ръце

напред и се подпря на масата като останалите. Хоби описа кръг с куката.

– Огледай се, Честър – каза той. – Мистър Къри, мисис Джейкб и любимата ти жена Мерилин. Сигурен съм, че са добри хора. Всички те. Три съдби, изпълнени със собствените си грижи и удоволствия. Три съдби, Честър, които сега са изцяло в твои ръце.

Стоун надигна глава и огледа присъстващите. После впи поглед в Хоби.

– Ще отидеш да вземеш останалите акции. Тони ще те придружи. Отивате и се връщате веднага, без никакви номера, и тези хора ще живеят. Ако не стане така, както искам, ще умрат, разбираш ли ме?

Стоун кимна едва забележимо.

– Избери си едно число – каза му Хоби.

– Едно – отвърна Стоун.

– А сега още две.

– Две и три.

– Добре, три ще бъде за Мерилин – обясни Хоби, – в случай, че решиш да се правиш на герой.

– Ще донеса акциите – каза Стоун.

Хоби кимна.

– Убеден съм, че ще го направиш. Преди това обаче искам да подпишеш прехвърлянето.

Отвори едно чекмедже, остави вътре малкия лъскав револвер и извади някакъв документ. Кимна на Стоун и той се изправи на крака със залитане. След това пристъпи напред и сложи подписа си в долния край на листа с писалката „Монблан“.

– Мисис Джейкб ще се подпише като свидетел – каза Хоби след това. – Тя е член на адвокатската колегия на Ню Йорк в края на краищата.

Джоди не реагира доста дълго. Погледна мъжа с пушката, после Тони, най-накрая Хоби. Стана, отиде до бюрото, обърна документа към себе си и взе писалката от Стоун. Подписа се и сложи датата на линията до подписа.

– Благодаря – кимна Хоби. – Сега седни на мястото си и никакви глупости.

Джоди се върна на канапето и пак се подпря на масата отпред. Раменете започваха да я болят. Тони улови Стоун за рамото и го поведе към вратата.

– Пет минути дотам и пет обратно – извика Хоби. – Не се прави на

герой, Честър.

Тони го избута през вратата и затвори леко. После чуха затварянето на другата врата и бученето на асансьора. Отново стана тихо. Джоди вече изпитваше болка. От неудобната поза кожата на пръстите ѝ се отделяше от ноктите, раменете ѝ се схващаха. Вратът също я болеше. Виждаше, че и останалите страдат. От време на време някой изпъшкваше, чуваха се тихи стенания.

Хоби кимна на типа с пушката и двамата размениха местата си – Хоби се заразхожда нервно из кабинета, а онзи седна зад бюрото и започна лениво да се върти на стола вляво и вдясно с насочено напред оръжие. Хоби погледна часовника си. Броеше минутите. Слънцето се придвижваше на югозапад и хвърляше коси лъчи през пролуките между щорите. Джоди чуваше неравномерното дишане на другите двама край нея и чувстваше леките вибрации на сградата, които се предаваха през повърхността на масата в пръстите на ръцете ѝ.

Хоби бе определил десет минути за отиване и връщане, но минаха най-малко двайсет, а все още ги нямаше. Започваше да нервничи, гледаше часовника си всяка минута. След малко излезе в приемната, а онзи с пушката го последва до вратата на кабинета. Държеше оръжието насочено към кабинета, но гледаше в другата посока.

– Смята ли да ни пусне? – попита Къри шепнешком.

Джоди поклати глава и леко се надигна, за да освободи напрежението от ръцете и раменете си.

– Не знам – прошепна в отговор.

Мерилин вдигна поглед и поклати глава.

– Уби двама полицаи – каза тя шепнешком. – Ние бяхме свидетели.

– Престанете да говорите – извика онзи край вратата.

В този момент се чу бученето на асансьора, след няколко секунди вратата се отвори и от приемната долетя гласът на Тони. Хоби също каза нещо в отговор с явно облекчение и влезе в кабинета. Носеше бял пакет и се усмихваше с подвижната част на лицето си. Мушна го под дясната си мишница, отвори го в движение и Джоди видя още сертификати. Той заобиколи бюрото и ги стовари върху другите. Стоун влезе след Тони, сякаш бяха забравили за него. Не отделяше поглед от това, което беше останало от труда на две поколения негови предшественици – купчина хартия, небрежно захвърлена върху издраскания плот. Мерилин се оттласна назад и изправи горната част от тялото си, защото раменете ѝ вече не издържаха.

– Добре – каза тя. – Получи каквото искаше. Сега можеш да ни

пуснеш да си вървим.

Хоби се усмихна.

– Мерилин, що за приказки? Да не би да си изгуби ума?

Тони се засмя. Джоди го погледна, после се обърна към Хоби. Даде си сметка, че са пред края на нещо, към което са се стремили дълго време. Целта вече беше съвсем близо. Смехът на Тони бе освобождаване от напрежение, трупано с дни.

– Ричър все още е някъде наоколо – каза тя, сякаш правеше следващия ход в шахматна партия.

Хоби се усмихна, докосна с куката обгорялата част на челото си, разтри я леко и кимна.

– Ричър – каза той. – Да, последното камъче от мозайката. Не бива да го забравяме, нали? Все още е някъде наоколо. А къде точно?

Джоди се поколеба.

– Не знам къде точно – отговори тя и изведнъж вдигна непокорно глава. – Знам само, че е тук, в града, и ще те открие.

Хоби се втренчи в очите ѝ. На лицето му се изписа презрение.

– Смяташ, че това е заплаха? – Изсумтя подигравателно. – Истина-та е, че *искам* да ме открие. Защото разполага с нещо, от което се нужда. Нещо жизненоважно за мен. Така че ще ми помогнеш да го открия аз. Ще му се обадиш и ще го поканиш да дойде при нас.

Джоди замълча за момент.

– Не знам къде е – каза тя след това.

– Опитай в апартамента си. Знаем, че е отседнал при теб. Вероятно и в момента е там. Слязохте от самолета в дванайсет без десет, нали?

Тя го изгледа втренчено. Хоби кимна с насмешка.

– Проверяваме тези неща. Притежаваме едно момче на име Саймън, с което, сигурен съм, се познавате. Саймън ви беше качил на полета от седем часа, ние се обадихме на летище Кенеди и научихме, че сте кацнали точно в дванайсет без десет. Според нашето момче Джек Ричър е бил много разтревожен в Хавай, така че по всяка вероятност все още се тревожи. И е уморен. Като теб. Изглеждаш уморена, знаеш ли? Приятелят ти Джек Ричър обаче сигурно е в леглото у вас и си отспива, докато ти се забавляваш заедно с нас. Е, обади му се и му кажи да дойде тук, при теб.

Джоди сведе очи към масата. Мълчеше.

– Обади му се – повтори Хоби. – Така ще можеш да го видиш още веднъж, преди да умреш.

Джоди продължаваше да мълчи и да гледа надолу, към стъклото.

Беше изпоцапано от отпечатъците на пръстите ѝ. Искаше ѝ се да му се обади. Искаше ѝ се да го види. Чувстваше се така, както се бе чувствала милион пъти през последните петнайсет години. *Искаше да го види.* Ленивата му, леко крива усмивка. Разрошената му коса. Дългите му ръце, които му придаваха някаква елегантна грациозност, като на хрътка, въпреки че тялото му беше толкова мускулесто, като впрегатен кон. Очите му, ледени и сини като Арктика. Огромните му длани, които се свиваха в юмруци колкото футболни топки. Искаше да ги види пак. Искаше да ги види впити в гърлото на Хоби.

Огледа се. Слънчевите лъчи се бяха преместили на няколко сантиметра по-навътре. Видя Честър Стоун. Безучастен. Мерилин трепереше. Лицето на Къри бе преbledняло. Дишаше тежко до нея на канাপето. Онзи с пушката беше напълно спокоен. Тони я гледаше втрещено. Хоби галеше куката си с добре гледаната си лява ръка и чакаше усмихнат. След това се обърна към затворената врата. Представи си как се отваря с трясък и на прага се появява Ричър. Искаше ѝ се да го види наистина. Искаше ѝ се повече от всичко друго.

– Добре – прошепна след малко. – Ще му се обадя.

Хоби кимна.

– Кажу ми, че ще бъдем тук още няколко часа, но да побърза. Иначе няма да те види никога повече. След половин час с теб ще се срещнем в банята.

Джоди потрепери, отгласна се от масата и стана. Краката ѝ бяха изтръпнали, не чувстваше раменете си. Хоби дойде при нея, улови я за лакътя и я поведе към вратата.

– Това е единственият телефон тук – каза той, когато стигнаха до прага в приемната. – Не обичам телефоните.

Седна на стола, натисна девет с върха на куката и ѝ подаде слушалката.

– Приближи се, за да чувам какво ти казва той. Мерилин вече ни измами и няма да го допусна втори път.

Накара я да се наведе и да приближи главата си до лицето му. Замириса ѝ на сапун. След това Хоби извади малкия револвер, който Тони бе пуснал в джоба му, и го опря в ребрата ѝ. Джоди задържа слушалката малко настрана от ухото си, за да може да чува и той, след това огледа апарата. Имаше множество бутони. Сред тях един, с който автоматично се набираше полицията, 911. Поколеба се за секунда и набра домашния си номер. Телефонът позвъни шест пъти. Шест дълги мъркания. След всяко Джоди се молеше: *Хайде, обади се. Обади се!* Чу обаче

собствения си глас от телефонния секретар.

– Не е там – каза тя.

Хоби се усмихна.

– Много жалко.

Тя стоеше до него леко приведена, вцепенена от ужас.

– Мобилният ми телефон е у него – каза тя. – Бях забравила, че му го дадох.

– Добре. Натисни девет.

Джоди натисна вилката, после девет и набра номера на мобилния си телефон. Позвъни четири пъти. Четири силни, нетърпеливи електронни писукания. *Обади се, обади се, обади се...* молеше се тя след всяко. След това чу щракване.

– Ало? – каза той.

Джоди въздъхна облекчено.

– Здравсти, Джак.

– Хей, Джоди, какво става?

– Къде си?

Даде си сметка, че гласът ѝ звучи нервно. Ричър не отговори веднага.

– В Сейнт Луис, Мисури – отговори той. – Кацнах преди малко и сега съм във военния архив, където бяхме. Наложих се да дойда спешно.

Джоди изохка.

– В Сейнт Луис!? – Устата ѝ пресъхна.

– Добре ли си? – попита я той.

Хоби се наклони и доближи устни до ухото ѝ.

– Каж ми да се върне в Ню Йорк веднага – прошепна той. – Да дойде право тук колкото може по-бързо.

Джоди кимна нервно, а Хоби притисна револвера още по-силно в ребрата ѝ.

– Можеш ли да се върнеш? – попита тя. – Тук... имам нужда от теб, така да се каже. Колкото можеш по-бързо.

– Имам билет за шест часа – отговори Ричър. – Ще съм там към осем и половина. Това добре ли е?

Джоди почувства, че Хоби се усмихва до нея.

– Можеш ли да дойдеш по-рано? Може би веднага?

Някъде край него се чуваха гласове. Джоди предположи, че е майор Конрад. Спомни си кабинета му – тъмно дърво, протритата кожа, слънцето, напичащо през прозореца.

– Веднага? – попита той. – Ами... да, струва ми се. Мисля, че ще

мога да дойда след около два часа, но зависи от полетите. Къде си ти?

– Ела в Световния търговски център, южната сграда, осемдесет и осми етаж.

– Може да има задръствания по улиците, затова ме чакай след два часа и половина.

– Чудесно – каза тя.

– Всичко наред ли е там? – попита Ричър.

Хоби вдигна револвера пред очите ѝ.

– Да, всичко е наред – отговори тя. – Обичам те.

Хоби се протегна и натисна вилката с върха на куката. Линията прекъсна и се чу сигналът. Джоди остави слушалката на мястото ѝ бавно, внимателно. Чувстваше се съкрушена от ужас и разочарование, наложи се да се подпре с едната ръка на масата, за да не загуби равновесие. Другата, увиснала над телефона, трепереше.

– Два часа и половина – каза Хоби с престорено съчувствие. – Изглежда, кавалерията няма да дойде навреме, за да ти помогне.

Той се засмя и прибра револвера в джоба си. Стана от стола, стисна ръката, върху която Джоди се подпираше, и я задърпа към кабинета. Тя се вкопчи в бюрото. Хоби я удари със заоблената част на куката по слепоочието. Джоди се пусна от масата и падна, а Хоби я задърпа към вратата, изправи я на крака и я блъсна в кабинета. Джоди падна върху килима, а той затръшна вратата.

– На канапето – изръмжа Хоби.

Слънчевите лъчи се бяха преместили от бюрото и вече пълзяха върху масата, върху ръцете на Мерилин Стоун. Ноктите ѝ изглеждаха посинели. Джоди пропълзя на четири крака, опря се на канапето, надигна се, седна до Къри и сложи ръцете си върху масата както преди. Слепоочието я болеше – пулсиращо, гневно свиване и отпускане на мястото, където бе попаднала куката. Рамото ѝ беше изкълчено. Мъжът с пушката я наблюдаваше съсредоточено. Тони също я наблюдаваше. Пистолетът пак беше в ръката му. Ричър отново не беше при нея както през повечето време досега.

Хоби се върна зад бюрото си и с куката подравни купчината сертификати. Беше висока десет сантиметра.

– Куриерът ще дойде всеки момент – каза той доволно. – След това предприемачите ще вземат акциите си, аз ще взема парите си и отново ще бъда победител. Ще отнеме около половин час, предполагам. После идва краят. За мен и за вас.

Джоди си даде сметка, че говори на нея. Бе я избрал, за да предаде

информацията. Къри, Мерилин и Честър гледаха нея, не него. Тя сведе очи и се втренчи в килима през стъклото на масата. Шарките бяха същите като на килима в кабинета на Де Уит в Тексас, само че този тук беше много по-малък и по-запазен. Хоби заобиколи бюрото, отиде при набития и взе пушката от ръцете му.

– Отиди да направиш малко кафе – каза му той, онзи кимна и излезе, като затвори леко вратата след себе си. Офисът притихна. Чуваше се само човешко дишане и едва доловимото боботене на сградата. Хоби държеше пушката с цевта надолу. Не здраво. Металът се люлееше в малък кръг. Джоди видя, че Къри се оглежда. Искеше да види къде е Тони – беше се отдръпнал назад и ги държеше на прицел от другия ъгъл на помещението с пистолет в ръка. Джоди видя, че Къри напряга мускулите си. Помръдна. Тони беше на четири метра от него. Хоби беше на три. Видя слънчевите лъчи, които падаха успоредно на месинговите ръбове на масата. Къри се надигна, готов да скочи.

– Не! – прошепна тя.

Лион винаги бе опростявал живота си с правила. Имаше правило за всяка ситуация. Когато беше малка, това я докарваше до лудост. Най-общото от тези правила, което важеше за всичко – от тестовите ѝ в училище, службата му, дори законодателството на Конгреса, беше: *Направи го веднъж и както трябва*. Къри нямаше шанс да го направи както трябва. Никакъв. Държаха го на прицел с две мощни оръжия. Не съществуваше вариант да успее. Ако скочеше през масата към Тони, щеше да получи куршум в гърдите, преди да е изминал и половината разстояние, а може би и още един от пушката, която заедно с него щеше да убие и семейство Стоун. Ако скочеше към Хоби, имаше шанс Тони да не стреля, за да не улучи шефа си, но самият Хоби със сигурност щеше да натисне спусъка и да го разкъса на парчета, а тя щеше да е на една линия с Къри. Едно от другите правила на Лион гласеше: *Когато няма надежда, няма надежда и не бива да се заблуждаваш, че не е така*.

– Чакай – прошепна тя пак.

Къри кимна едва забележимо и Джоди видя, че мускулите му се отпускат. Чакаха. Тя гледаше килима под масата и се бореше с болката. Изкълченото ѝ рамо я измъчваше под тежестта на собственото ѝ тяло. Сви пръсти и се подпря на юмруците си. Чуваше дишането на Мерилин Стоун точно пред себе си. Изглеждаше съкрушена. Беше опряла глава странично върху ръцете си и бе затворила очи. Слънчевите лъчи вече не бяха успоредни на ръбовете. Приближаваха към нейните ръце.

– Защо, по дяволите, се мотае оня? – промърмори Хоби. – Колко

време му е нужно, за да направи чаша кафе?

Тони го погледна, но не отговори. Държеше пистолета насочен напред, но като че ли най-много удостояваше с вниманието си Къри. Джоди разтвори ръце и отново се опря на длани. Главата ѝ пулсираше – имаше чувството, че ще се пръсне. Хоби вдигна пушката и опря цевта върху облегалката на канапето пред себе си. Вдигна куката и разтри белезите си.

– По дяволите! – изруга той. – Колко още ще се бави? Отиди да му помогнеш, хайде.

Джоди си даде сметка, че говори на нея.

– Аз?

– Защо не? Можеш да свършиш нещо полезно. Правенето на кафе е женска работа в края на краищата.

Тя се поколеба.

– Не знам къде е – отвърна.

– Ще ти покажа.

Гледаше я, чакаше. Тя кимна, зарадвана от възможността да се раздвижи. Подпря се на ръце и стана. Олюля се и удари прасеца си в ръба на масата. Мина през линията на прицела на Тони. Пистолетът му отблизо изглеждаше огромен, брутален. Цевта му проследи движението ѝ чак до вратата. Там слънчевите лъчи вече не достигаха до нея. Хоби мушна пушката под мишницата си и отвори вратата.

Първо провери външната врата, после телефона. Каза си го, дока-то вървеше нататък. Ако успееше да се измъкне в общия коридор, може би щеше да има шанс. Ако видеше, че няма да стане, оставаше бутонът за избиране на полицията. Трябваше да бутне слушалката от мястото ѝ и да натисне бутона. Дори и да не успееше да каже каквото и да било, полицаите щяха да засекат откъде се е позвънило. *Вратата или телефона.* Реши първо да погледне към вратата, после телефона. Когато обаче излезе в приемната, не направи нито едното, нито другото. Хоби се закова на мястото си, а тя застана до него и също замря неподвижно. Видяха набития тип с черния костюм, който бе отишъл да прави кафе.

Беше по-нисък от Хоби и Тони, но по-широкоплещест. Лежеше по гръб, точно пред вратата на кабинета. Краката му бяха изпънати. Стъпалата сочеха навън. Главата му беше подпряна под прав ъгъл на няколко телефонни указателя. Очите му бяха широко отворени. Гледаха право напред, безжизнени. Лявата му ръка беше вдигната нагоре и назад и също беше подпряна върху някакви книги с разтворена длан – някаква пародия на поздрав. Дясната се спускаше надолу, леко раздалечена от

тялото. Китката беше прерязана. Дланта лежеше на килима, на няколко сантиметра от маншета на ръкава, точно под права линия с ръката. Хоби издаде някакъв гърлен звук, изпусна пушката и се улови за вратата със здравата си ръка. Белезите му бяха все така розови, но останалата част от лицето му бе мъртвешки бледа.

Ричър бе получил името Джак от баща си, който беше обикновен янки от Ню Хемпшир и изпитваше ужас от всичко нетрадиционно. Онзи вторник, сутринта след раждането му, беше отишъл в родилното отделение с букет цветя и бе казал на жена си: „Ще го кръстим Джак.“ Без второ име – само Джак Ричър и това вече бе вписано в акта за раждане, защото по пътя се бе отбил при ротния си командир и го беше накарал да съобщи за раждането в американското посолство в Берлин. Бе се появил още един потомък на американски военен, служещ в чужбина.

Майка му не бе възразила. Обичаше аскетичните инстинкти на мъжа си, защото беше францужойка, а аскетизмът беше по-характерен за Европа, отколкото за Америка. Беше открила огромната бездна между двата континента през десетилетията след войната. Богатството и излишествата в Америка нямаха нищо общо с бедна и изтощена Европа. Нейният янки обаче не се интересувахе от богатства. Изобщо. Обичаше простите, ясни неща и тя нямаше нищо против, дори когато се отнасяше до имената на бебетата ѝ.

Беше нарекъл първородния им син Джо. Не Джоузеф, а Джо. И пак без второ име. Тя обичаше детето, разбира се, но ѝ бе трудно да преглътне името. Беше много кратко и грубо, а и звукът „дж“ в началото ѝ създаваше трудности заради френския ѝ акцент. Произнасяше го като „ж“. Наричаше сина си Жо. „Джак“ беше много по-добре. Произнасяше го като „Жак“, което бе често срещано френско име. Английският еквивалент беше Джеймс и за нея вторият ѝ син беше Джеймс.

Никой никога обаче не го наричаше с първото му име. Едва ли някой би могъл да го обясни, но откакто се помнеше, Джо за всички беше Джо, а той бе Ричър. Включително и за майка им. И тя не знаеше защо. Често се показваше на прозореца на служебното жилище и викаше след тях: „Жо, забравихте си закуската! Елате с Ричър да я вземете!“ И двете момчета се връщаха у дома, за да вземат нещо за хапване.

Същото се получи и в училище. Това беше и първият му спомен оттам. Беше трудолюбиво, сериозно момче и винаги го бе озадачавал фактът, че имената му са наопаки. Имената на брат му винаги бяха в нормален порядък – първо първото, после второто. Неговите не бяха така. Другите деца в игрите винаги ги наричаха Джо и Ричър. Учителите също. Наричаха го Ричър дори и в детската градина. И някак си това бе

останало. Като син на военен бе сменил десетки училища. Още в самото начало навсякъде, на съвсем нови места, съвсем нови учители му казваха: „Ричър, ела тук.“

Свикна с това бързо и нямаше нищо против да изживее живота си само с второто си име. Открай време беше Ричър за всички и щеше да бъде така и занапред. Първото момиче, което му бе харесало, го бе попитало как се казва. Той бе отговорил „Ричър“ без никакво колебание. Всички жени в живота му го бяха наричали така. Без изключение. Джоди също. Когато я видя за първи път след толкова години, застанал на стъпалата в двора на Лион, тя му бе казала „Здравей, Ричър.“ Дори и след петнайсет дълги години помнеше как го наричат.

Сега по телефона обаче тя не каза „Здравей, Ричър“. Нарече го Джек. Това прозвуча като сирена в главата му. Бе го попитала къде е и гласът ѝ беше толкова напрегнат, че се бе изплашил и в първия момент не бе успял да разбере. Джоди имаше проблеми. Сериозни проблеми, но бе дъщеря на Лион и бе достатъчно умна, за да намери начин да го предупреди.

Това беше предупреждение. Бойно предупреждение. Той присви очи, прогони страховете и се зае за работа. Първото нещо, което направи, беше да я излъже. Сраженията се водят в пространството и времето от противостоящи сили. Като огромна четириизмерна диаграма. Първа стъпка – заблуди противника. Накарай го да си мисли, че диаграмата ти има съвсем друга форма. Предполагаш, че всички комуникации са разсекретени и ги използваш, за да сееш лъжи и измами. За да си купиш преимущества.

Не беше в Сейнт Луис. Защо да ходи там? Защо, след като имаше телефони, а и вече бе установил контакт с Конрад? Обади му се от тротоара на Гринич Авеню, каза му от какво има нужда и Конрад му позвъни точно три минути след това, защото папката, която му бе поискал, се намираще в самото начало, в секция „А“. Конрад започна да чете каквото искаше да чуе, още там, сред пешеходците на тротоара, а десетина минути след това Ричър прекъсна линията. Вече знаеше всичко.

После подкара джипа на юг, по Седмо Авеню, и го остави в един подземен гараж на една пресечка от Световния търговски център. Забърза към южния небостъргач и когато Джоди се обади, вече беше във фоайето и разговаряше с човек от охраната. Бе чула неговия глас. Ричър разбра, че е в опасност, и се втурна към експресния асансьор с преbledняло лице. Слезе на осемдесет и деветия етаж и спря за момент, за да овладее дишането си. *Успокой се и направи план.* Предполагаше, че

разположението на осемдесет и осмия ще е същото. Беше тихо и спокойно. Коридорът обикаляше около асансьорните шахти, беше тесен, осветен с електрически крушки на тавана. Вратите към офисите имаха малки прозорчета от армирано стъкло на височината на очите на нисък човек. Край тях имаше метални табели с името на обитателя и звънец.

Намери аварийното стълбище и тръгна към долния етаж. Тук нямаше никакви декоративни елементи, само стъпала от гол бетон и метални парапети. Край вратите към коридорите имаше пожарогасители, над пожарогасителите имаше табла, зад чиито стъкла бяха сложени брадви, боядисани в червено. Имаше и големи табели, на които бе изписан етажът.

Излезе в коридора на осемдесет и осмия етаж. И тук беше тихо. Беше също толкова тесен, колкото и горният, със същото осветление, същите врати. Тръгна в погрешната посока, така че стигна до офиса на Кейман Корпорит Тръст най-накрая. Светла на цвят дъбова врата, табела с името, звънец. Опита да отвори вратата внимателно. Беше заключено. Приведе се и надникна през прозорчето. Видя нещо като приемна. Силна светлина, стилно обзавеждане. Вдясно имаше висок плот. Точно срещу него имаше друга врата. Беше затворена, в приемната нямаше никой. Вгледа се натам и гърлото му се сви от тревога.

Тя беше там, във вътрешния кабинет. Чувстваше го. Беше там сама, в плен, и се нуждаеше от него. *Тръбваше да бъде с нея.* Залепи чело до армираното стъкло и продължи да гледа вътрешната врата. Тогава си спомни какво казваше Лион: *Когато нещо се обърка, не се чуди защо се е объркало, а се заеми да оправши нещата.*

Отдръпна се от прозорчето и се огледа вляво и вдясно. Застана под крушката, която беше най-близо до вратата, протегна ръка нагоре и я развинти, докато угасна. Нагорещеното стъкло опари пръстите му. Пренебрегна болката и се върна пред вратата, за да провери пак – вътре беше много светло, коридорът вече беше тъмен. Виждаше се какво става в приемната, но отвътре не можеха да видят какво става в коридора. Много важна разлика. Изправи се и се ослуша.

Тогава вътрешната врата се отвори и в приемната излезе набит мъж. Затвори след себе си. Набит, с черен костюм. Позната физиономия. От бара в Кий Уест. От Гарисън. Там бе стрелял по него с беретата си. После бе увиснал на вратата на колата им на Бродуей. Прекоси приемната и се скри от погледа му. Ричър се приближи отново и огледа вътрешната врата през стъклото. Беше все така затворена. Почука леко на вратата. Онзи се приближи и надникна през прозорчето. Ричър се

изправи и се приближи, така че да се вижда само кафявото му яке.

– Куриерска служба – каза той тихо.

В сградата имаше само офиси, беше тъмно, якето беше кафяво, така че набитият отвори. Ричър пристъпи напред, протегна ръка и го сграбчи за гърлото. Ако го направиш достатъчно бързо и достатъчно силно, ще парализираш гласните струни на противника, преди да успее и да гъкне. Стисна го и го измъкна навън, чак до площадката на стълбите, до противопожарното табло, после го блъсна с всички сили в стената и онзи се свлече със сподавено стенение.

– Време е да избираш – каза му Ричър. – Или ще ми помогнеш, или ще умреш.

Онзи тръсна глава, за да проясни мозъка си, и скочи напред. Ричър го изрита в гърдите, обърна го обратно, с едната си ръка го притисна към себе си, с другата улови брадичката му, изви я рязко и му счупи врата. Нямаше навик да пита повече от веднъж.

Един по-малко. Само че беше заминал, без да отговори на въпросите му, а в сражението информацията е всичко. Бе сигурен, че не са много, но можеше да са трима или петима, а далеч не бе все едно дали ще излезеш слепешката срещу двама, трима или петима противници. Замисли се за момент и погледът му се спря върху брадвата зад стъклото на противопожарното табло. Ако не разполагаш с информация, можеш да прибягнеш до нещо друго – някакъв приковаващ вниманието ход. Нещо, което да ги обърка и разтревожи. Нещо, което да ги накара да блокират.

Направи го колкото може по-тихо, после се увери, че в коридора няма никой, и замъкна трупа в приемната. Остави го на пода, точно срещу вратата, намести крайниците и главата му така, както смяташе, че трябва, после се скри зад преградата. Беше дълга към три метра, висока до гърдите. Извади от якето си пистолета със заглушителя и се приготви да чака.

Струваше му се, че ще чака дълго. Мокетът беше тънък, под него беше твърдият бетон, който потрепваше едва доловимо с вибрациите на гигантската сграда. Чуваше бученето на асансьорите, долавяше чаткането на изпънатите въжета, шума на климатиците и воя на вятъра. Мускулите му бяха напрегнати, готови за действие.

Чу стъпките секунда преди да чуе шракването на бравата. Разбра, че се е отворила вътрешната врата, защото се промени акустиката – изведнъж тясната приемна се бе съединила с по-просторно помещение. Чу два чифта стъпки, които спряха на прага, както очакваше. Чакаше.

Когато покажеш на някого някаква ужасяваща гледка, нужни са около три секунди, за да се достигне максималният ефект. Знаеше го от опит. Поглеждат, виждат, мозъкът им отказва да го възприеме, поглеждат пак и едва тогава осъзнават. Цели три секунди от началото до края. Преброи мислено: едно, две, три, после пропъзля напред, с насочен пистолет.

Осъзна, че се е провалил. Мъжът с куката и обгорялата физиономия се стресна, изпусна оръжието си и се улови за вратата, но беше встрани и малко по-назад от Джоди. Нямахше начин да стреля, без да я нарани. Никакъв. Не и от положението, в което беше.

Обезобразеният започна да издава някакви гърлени звуци, Джоди гледаше втрещено надолу. На прага след тях се появи още един мъж – този, който ги бе блъснал на Бродуей. Спря зад Джоди и също се вторачи надолу. В дясната си ръка държеше берета. След миг направи крачка напред, мина покрай нея и застана по средата на стаята. Беше сам.

Ричър натисна спусъка, заглушителят изтрещя и главата на онзи се пръсна на парчета. Куршумът я улучи точно по средата. Наоколо се пръснаха парченца кости и кръв, стигнаха чак до тавана. Джоди замръзна на място, на сантиметри от онзи с куката. А той беше много бърз. Побърз, отколкото би могло да се очаква от осакатен петдесетгодишен мъж. Наведе се с лявата ръка и грабна пушката от пода. С другата стисна Джоди през кръста. Куката блестеше върху плата на костюма й. Успя да направи всичко това още преди другият да се свлече на пода. Стисна Джоди през корема с всички сили и я дръпна назад. Изстрелът все още не беше заглъхнал.

– Колко са? – извика Ричър.

– Един, двама са мъртви – извика тя в отговор.

Значи този с куката беше сам, но пушката вече беше в ръката му. Вдигна я рязко и използва инерцията на движението, за да я зареди. Ричър беше наполовина извън прикритието на преградата и се опитваше да се изправи. Възможността за попадение беше съвсем малка, но мъжът с куката се възползва от нея – стреля ниско и преградата се пръсна на трески. Ричър успя да наведе глава, но тънки дървени иглички, сачми и парченца метал удариха едната страна на лицето му. Почувства го като удар с чук, от слепоочието до брадичката. Усети остра пареща болка – бе пострадал сериозно. Все едно да полетиш през прозореца и да паднеш надолу с главата. Претърколи се, а онзи задърпа Джоди към кабинета, като същевременно отново вдигна пушката. Ричър все още лежеше неподвижно на пода, а цевта вече се насочваше към него. Чувстваше челото си ледено и сковано. Болката беше ужасна. С безкрайно усилие

насочи щаера право към Джоди. Сакатият се прикриваше зад нея. Ричър премести мерника малко вляво, после малко вдясно. Отново виждаше само нея. Онзи се прицели с пушката и пръстът му започна да се свива върху спусъка. Ричър не можеше да помръдне. Отвори широко очи, за да запечати лицето ѝ в съзнанието си, преди да умре. Изведнъж зад тях се появи руса жена, която впи пръсти в гърба на сакатия и го задърпа, извади го от равновесие. Той се олюля, обърна се и замахна с цевта. Удари я и Ричър видя, че тя се свлече на пода.

После пушката отново се насочи към него, но този път Джоди започна да се съпротивлява и да се опитва да бутне ръката на похитителя си. Риташе и се гърчеше, за да се отскубне. Онзи се олюля, защото беше доста силна, после направи няколко крачки напред, в приемната, спъна се в крака на единия труп и падна заедно с Джоди. Отекна оглушителен трясък, разнесе се дим. Куршумът попадна в трупа и отново се разлетяха парченца кости и мъртва тъкан. Сакатият се надигна на колене, а Ричър го взе на прицел с пистолета си. Онзи пусна пушката, бръкна в джоба си и извади блестящ револвер с къса цев. Дръпна ударника назад с палец. Оръжието изшпрака силно. Джоди не преставаше да се дърпа и да се съпротивлява срещу дясната му ръка с куката, която все още я стискахе през кръста. Мяташе се наляво, надясно, хаотично. Ричър не можеше да стреля. В лявото му око се стичаше кръв. Челото му пулсираше и кървеше. Затвори го, защото престана да вижда с него, и примижа с другото. Блестящият револвер се вдигна нагоре и цевта му се заби в хълбока на Джоди. Тя изпъшка и престана да се движи, а физиономията на сакатия се появи иззад главата ѝ злокобно усмихната.

– Пусни пистолета, задник – изпъшка той.

Ричър не реагира. Щаертът бе все така насочен към кривата усмивка. Едното му око беше затворено, болката блъскаше в главата му.

– Ще я застрелям – просъска сакатият.

– След това аз ще застрелям теб – отвърна Ричър. – Ако тя умре, умираш и ти.

Онзи го изгледа втренчено, после кимна.

– Патова ситуация.

Ричър кимна в отговор. Така изглеждаше. Тръсна глава, за да я проясни, но това само засили болката. Патова ситуация. И да стреляше пръв, онзи би могъл да натисне спусъка, дори и в предсмъртен гърч. Рискът беше неоправдано голям. Без да сваля пистолета, Ричър постепенно се изправи, измъкна ризата от колана си и с края ѝ избърса кръвта от лявото си око, без да изпуска противника си от поглед. Той също се

изправи и дръпна Джоди със себе си. Тя се опита да се дръпне встрани, за да намали натиска на револвера, но сакатият я стискаше достатъчно здраво. Дори извъртя леко куката и върхът се впи в кожата ѝ.

– Значи трябва да се споразумеем – каза той.

Ричър избърса окоото си с края на ризата. Не отговори. Болката в главата му ставаше все по-непоносима. Режеща, смазваща. Постепенно осъзнаваше, че е пострадал много сериозно.

– Трябва да се споразумеем – повтори онзи.

– Няма начин – отвърна Ричър.

Онзи завъртя куката и притисна дулото на пистолета малко по-силно. Джоди изохка. Оръжието беше „Смит и Уесън“, модел 60. Двусантиметрова цев, неръждаема стомана, 38-и калибър, барабан с пет куршума. Малко оръжие, идеално за дамска чанта. Или за да го скриеш някъде по тялото си, без да бие на очи. Сакатият натискаше цевта толкова силно в хълбока на Джоди, че юмрукът му бе опрял в плътта ѝ. Тя бе увиснала напред на ръката му. Косата ѝ бе паднала върху лицето. Очите ѝ бяха приковани в Ричър и това бяха най-хубавите очи, които някога бе виждал.

– Никой не казва „не“ на Виктор Хоби – изсъска сакатият.

Ричър продължаваше да се бори с болката, без да сваля пистолета от целта.

– Ти не си Виктор Хоби – каза той. – Ти си Карл Алън и си долен боклук.

Последва тишина. Болката пулсираше в главата му. Джоди го гледаше с недоумение.

– Ти не си Виктор Хоби – повтори Ричър. – Ти си Карл Алън.

Каза го натъртено и сакатият сякаш се сепна. Окопители се светкавично и задържа Джоди назад, към вратата на кабинета. Ричър го последва, без да го изпуска от очи. Вътре имаше още хора. Видя затъмнени прозорци, мебели, русата жена с копринената рокля и двама мъже в костюми. Всички те го гледаха втренчено. Гледаха пистолета, заглушителя, челото му и кръвта, която се стичаше по ризата. След това тримата започнаха да се движат, машинално, като автомати, седнаха на канапетата, опряха длани на масата. Вдигнаха очи към него – в погледите им прочете надежда, страх, изненада.

– Лъжеш се – каза сакатият и задържа Джоди назад, докато не застана зад най-далечното канапе. Ричър също продължи напред и застана точно срещу тях. Кръвта се стичаше по брадичката му и капеше по облегалката на канапето.

– Не се лъжа – каза той. – Ти си Карл Алън, роден на осемнайсети април четирийсет и девета година в едно спокойно предградие на Бостън. Нормално семейство, без кой знае какви перспективи. Получил си призовка през лятото на шейсет и осма. Редник, оценен по всички възможни показатели под средното ниво. Изпратен във Виетнам като пехотинец. Кашик. Войната променя хората и когато си попаднал там, си проявил всичките си способности. Започнал си с мошеничества. Продавал си наркотици, момичета и всичко, до което си успял да се докопаш с мръсните си ръце. Започнал си да даваш заеми и си бил жесток. Дълго време си живял като император, но после някой се е усетил, измъкнал те е от райския живот и те е изпратил във вътрешността. В джунглата, където е била истинската война. В гадна част, с гаден офицер, който ти се е качвал на главата. Това те е вбесило и при първа възможност си му видял сметката. Също и на сержанта. Само че войниците са те издали. Доста необичайно, нали? Изглежда, не си им бил любимец. Може би са ти дължали пари. Издали са те и от щаба са изпратили двама военни полицаи, Гънстън и Забрински, за да те арестуват. Ще отречеш ли?

Онзи не каза нищо. Ричър преглътна. Главата го болеше жестоко. Болката се промъкваше все по-дълбоко под раните. Истинска, сериозна болка.

– Дошли са с хеликоптер – продължи той. – Пилотирал го е един свестен младеж на име Каплан. На следващия ден се е върнал, за да ги вземе, вече като помощник-пилот на истински ас, Виктор Хоби. Гънстън и Забрински са те арестували и са чакали да ги приберат. Хеликоптерът на Хоби е излетял, но малко след това е бил улучен и е паднал на около четири мили от мястото. Целият екипаж е загинал заедно с двамата военни полицаи. Оцелял си единствено ти. Обгорял си и си загубил ръката си, но си останал жив, а зловещият ти мозък не е престанал да крои планове нито за миг. Разменил си табелата с името си с тази на първия, до когото си се добрал. Виктор Хоби. Взел си неговата и си оставил своята. Тогава Карл Алън е престанал да съществува заедно с криминалното си минало. Добрал си се до една полева болница и си ги убедил, че лекуват Хоби. Във всички медицински документи е вписано неговото име. После си убил един санитар и си избягал. Не си искал да се върнеш, защото си знаел, че веднага ще стане ясно, че не си Виктор Хоби. Щели са да разберат кой си и отново да затънеш в лайната. Решил си да изчезнеш. Нов живот под ново име. Чисто досие. Ще отречеш ли?

Алън стисна Джоди по-силно.

– Това са глупости – каза той.

Ричър поклати глава. Болката проблясваше в очите му като мълния.

– Не, не са. Наш Нюмън току-що идентифицира скелета на Виктор Хоби. В момента се намира в един ковчег в Хавай, а на шийните му прешлени е окачена табелата с твоето име.

– Глупости – повтори Алън.

– Зъбите – продължи Ричър. – Разпознал го е по зъбите. Родителите на Виктор Хоби са го водили на зъболекар цели трийсет и пет пъти, за да има здрави зъби. Всичко е добре документирано. Нюмън е прегледал щателно рентгеновите снимки и ги е сравнил с един от черепите. Всичко съвпада. Не може да има грешка.

Алън мълчеше.

– Крил си се успешно цели трийсет години – продължи Ричър. – Докато старците на Хоби не са решили да вдигнат шум и да изпратят някого по следите на сина си. Вече не можеш да се криеш, защото ще трябва да отговаряш за постъпките си. Пред мен.

Алън изсумтя подигравателно. От гримасата здравата част на лицето му стана зловеща като обгорената.

– Защо ще отговарям пред теб?

Ричър премигна, за да прогони капка кръв от окоото си. Пистолетът в ръката му не трепваше.

– Поради много причини – отговори той. – Аз съм тук като представител на много хора. Като Виктор Труман Хоби например. Той е бил герой, но е отписан като дезертър. Родителите му са страдали цели трийсет години. Тук съм и от тяхно име. И от името на Гънстън и Забрински. И двамата са били лейтенанти от военната полиция, и двамата са били по на двацет и четири. На двацет и четири и аз бях лейтенант от военната полиция. Те са били убити заради гадостите, които си направил. Смятай, че си имаш работа с тях. Заради боклук като теб са умрели свестни хора. Затова ще отговаряш пред мен.

Алън го гледаше безизразно. Придърпа Джоди към себе си, за да я намести точно отпред, после заби куката още по-силно и кимна едва забележимо.

– Добре, бях Карл Алън – каза той след малко. – Вече няма значение. Бях Карл Алън, а после станах Виктор Хоби. Бях Виктор Хоби много дълго, по-дълго, отколкото бях Алън. Сега, струва ми се, и това свърши. Сега ще стана Джек Ричър.

– Какво?

– Това е сделката – каза Алън. – Това са условията ми. Даваш ми името си и получаваш живота на тази жена.

– Какво? – попита Ричър още веднъж.

– Трябва ми самоличността ти – отвърна Алън. – Името ти.

Ричър го гледаше втренчено.

– Ти си скитник – продължи сакатият. – Нямах семейство, никой няма да тъгува за теб.

– И какво после?

– После ще умреш – каза Алън. – Не може да има двама души с едно и също име, нали? Сделката е почтена. Твоят живот срещу живота на жената.

Джоди гледаше Ричър безмълвно.

– Няма начин – каза той.

– Ще я застрелям – каза Алън.

Ричър отново поклати глава. Болката беше страхотна. Усилваше се и се разпространяваше и зад двете му очи.

– Няма да я застреляш. Помисли малко, Алън. Ти си боклук, невяротен егоист. Ако я застреляш, аз ще застрелям теб. Веднага. Достатъчно близо си, за да те улуча. Целя се в главата ти. Ако натиснеш спусъка, ще го натисна и аз. Ако тя умре, ти ще умреш само стотна от секундата след това. Няма да успееш да се прицелиш в мен. Няма да имаш време. Безизходица. Патова ситуация. Помисли си.

Втренчи се в него в полумрака през болката. Класическа ситуация. Имаше обаче един проблем. Сериозен недостатък в анализа му. Знаеше го. Осъзна го и го обзе страх. Алън го осъзна в същия момент. Ричър разбра, защото го прочете в очите му.

– Грешиш – каза Алън. – Пропускаш нещо много важно.

Ричър мълчеше.

– В момента ситуацията е патова – продължи Алън – и това няма да се промени, докато аз стоя тук, а ти там. Само че... колко време ще останеш на мястото си?

Ричър преглътна. Болката го разкъсваше.

– Колкото е необходимо. Имам предостатъчно време. Сам каза, че съм скитник. Нямам никаква бърза работа.

Алън се усмихна.

– Храбри думи – рече той. – Само че от главата ти тече кръв. В черепа ти е забито парче метал. Виждам го много добре.

Джоди кимна отчаяно. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас.

– Къри, погледни и му кажи.

Мъжът на канапето изви врат назад и го погледна. Очите му се разшириха от ужас.

– Това е пирон – каза той. – Най-обикновен гвоздей. Забил се е в главата ти.

– От плота в приемната – добави Алън.

Кърри отново се обърна напред и Ричър разбра, че бе казал истината. Болката се усили още повече. Прорязваше го някъде в челото, малко над очите. Адреналинът я бе потискал дълго време, но не беше възможно да издържи дълго само на адреналин. Наложил си да не мисли за нея, напрегна волята си, но болката не намаляваше. Беше едновременно прорязваща като бръснач и тъпа, пулсираща. Пред очите му проблясваха мъннии. Кръвта беше напоила цялата предна част на ризата му. Премигна, но вече не виждаше нищо с лявото си око. Кръвта се стичаше и по ръката му и капеше на пода от краищата на пръстите му.

– Добре съм – каза той. – Не се безпокойте за мен.

– Храбри думи – повтори Алън. – Само че те боли и губиш много кръв. Няма да живееш по-дълго от мен, Ричър. Смяташ се за издръжлив, но в сравнение с мен си нула. Изпъзях от онзи хеликоптер без една ръка, с прерязани артерии. Горях. Оцелях в джунглата така цели три седмици. След това се добрах до дома свободен. После живях с опасността цели трийсет години. Ако някой тук е издръжлив, това съм аз. Физически и психически. Никой не може да се сравнява с мен. Нямаше да издържиш по-дълго от мен, дори и пирон в главата. Не се заблуждавай.

Джоди се бе втренчила в него. Косата ѝ изглеждаше златна на процеждащата се през щорите мека светлина. Падаше върху лицето ѝ. Виждаше очите ѝ. Устните. Извивката на шията. Стройното ѝ силно тяло в хватката на Алън. Куката на фона на костюма ѝ. Болката пулсираше в главата му. Усещаше мократа от кръв риза – беше хладна. Имаше кръв и в устата. Имаше метален вкус, като алуминий. Вече усещаше как рамото му започва да трепери. Пистолетът ставаше все по-тежък.

– Освен това имам силен мотив – продължи Алън. – Положил съм много усилия, докато получа това, което имам. Смятам да го запазя. Аз съм гений и умея да оцелявам. Смяташ ли, че ще те оставя да ме повалиш? Смяташ ли, че си първият, който се е опитвал?

Ричър се олюля.

– А сега ще увеличим залозите – добави Алън.

Повдигна Джоди нагоре с цялата сила на ръката си и заби револвера още по-дълбоко в хълбока ѝ. Тя простена и тялото ѝ се изви настрана. После куката се плъзна нагоре, към гърдите ѝ. Тя затвори очи от болката. След това се премести още нагоре и върхът опря лицето ѝ.

– Мога да я изкормя – каза Алън. – Мога да я обезобразя и ти не си

в състояние да направиш каквото и да било, освен да се чувстваш още по-гадно. Стресът влошава нещата още повече, нали? А болката? Вече чувстваш слабост. Ти си пътник, Ричър. Скоро ще паднеш. Когато това стане, проблемът ще бъде решен. В моя полза.

Ричър потрепери. Не от болката, а защото знаеше, че Алън е прав. Чувстваше коленете си. Бяха на мястото си, бяха силни. Само че един здрав мъж никога не чувства коленете си. Те са просто част от него. Когато усетиш, че храбро продължават да издържат стокилограмова тежест, значи съвсем скоро ще престанат. Беше като предупреждение.

– Ще паднеш, Ричър – продължи Алън. – Целият трепериш, знаеш ли? Постепенно ни напускаш. След две минути ще дойда до теб и ще те застрелям в главата. Мога да почакам.

Ричър потрепери пак и се опита да обмисли положението. Не беше лесно. Чувстваше се замаян. На главата му имаше отворена рана. Чуждо тяло бе проникнало в черепа му. Спомни си Наш Нюмън, когато показваше кости в аудиторията. Може би Наш щеше да го обясни след много години.

Остър предмет, проникнал в предните полукълба на мозъка, ето тук е предизвикал обилен вътрешен кръвоизлив... Пистолетът трепереше. След това си спомни Лион, който мърмореше: *Ако план А не успее, минавай към план Б.*

После ченгето от Луизиана, което преди години му бе обяснило, че с револвер 38-и калибър не можеш да спреш надрусан наркоман, който се е втурнал към теб. Ричър си спомни огорчението му. А когато е с къса цев, е още по-зле. Когато в ръцете си държиш съпротивляваща се жена – още по-зле. *Макар че движенията ѝ можеха да насочат изстрела право в целта съвсем случайно.* Зави му се свят. Имаше чувството, че някой го удря с чук по главата. Силите му го напускаха. Отвори дясното си око – беше сухо, но нещо го бодеше, сякаш някой бе забил в него иглички. *Още пет минути може би,* мислеше той. *След това край.* Беше в колата под наем до Джоди, връщаха се от ботаническата градина. Той ѝ казваше нещо. В колата беше топло. През стъклата грееше слънце. Каза ѝ: *Основата на всяка измама е да покажеш на жертвата това, което иска да види.* Пистолетът затрепери още по-силно. *Е, Лион, започвам план Б. Дали ще ти хареса?*

Коленете му се огънаха и той се олюля. Успя да запази равновесие и насочи пистолета към единствената част от главата на Алън, която виждаше. Цевта се клатеше в кръг. Най-напред беше малък, после стана по-голям, защото тежестта на оръжието бе прекалено голяма за рамото

му. Изкашля се и изплю кръв. Пистолетът започна да се спуска надолу. Гледаше как мушката пада, сякаш някой я дърпаше. Опита се да я вдигне, но само успя да я помръдне встрани, сякаш му пречеше някаква невидима сила. Коленете му се огънаха пак и усилието му да остане прав беше като спазъм. Цевта на пистолета беше безкрайно далеч. Сочеше надолу, леко вдясно. Към бюрото. Тежестта притискаше ръката му, теглеше я надолу. *Ръката на Алън помръдна.* Следеше движенията му с едно око, мислеше: *Дали чувствата ми към Джоди са като наркотика, за който говореше онова ченге?* Късата цев се отдели от тялото ѝ. *Ще се справя ли?* Коленете му нямаше да издържат дълго. Трепереше. *Чакай. Просто чакай.* Китката на Алън се изви напред. Видя движението. Беше много бързо. Видя черната дупка на цевта. *Не беше опряна в тялото ѝ.* Изведнъж Джоди наведе рязко глава, а Ричър вдигна пистолета, почти към целта, преди Алън да стреля. На няколко сантиметра. Това бе всичко. Няколко скапани сантиметра. *Бързо,* каза си, *но не достатъчно.* Видя как ударникът на револвера щраква напред, после как от черната дупка разцъфва огнено цвете. Сякаш го блъсна локомотив. Не чу гърмежа – толкова силен бе ударът в гърдите му. Като от гигантски чук, голям колкото планета. Оглуши го. Отряза сетивата му отвътре. Нямаше болка. Никаква. Просто някакъв огромен студ там, в гърдите, и тих вакуум, пълен покой в главата. Концентрира се за част от секундата и напрегна сили, за да остане на крака достатъчно дълго, колкото да види пламъчето в предния край на заглушителя. После леко премести поглед и видя как главата на Алън се пръсва. Във въздуха се разлетяха кости и мозък, и кръв, еднометров облак, който се стелеше като мъгла. *Мъртъв ли е вече?* Зачуди се. След това си отговори сам: *Няма начин, трябва да е.* После се предаде и започна да пропада в черна тъмнина, бездна, която продължаваше безкрайно и не стигаше никъде.

Знаеше, че умира, защото към него се приближаваха лица, които познаваше. Идваха едно след друго на дълга върволица, без край, по едно или две заедно, и сред тях нямаше непознати. Бе чувал, че умирането е нещо подобно. Животът ти трябва да премине пред очите като филмова лента. Всички го казваха. Сега му се случваше. Значи щеше да умре.

Реши, че краят ще дойде, когато лицата изчезнат. Питаше се кое ли ще бъде последното. Имаше неколцина кандидати. Питаше се кой определяше реда. Чие беше това решение. Чувстваше се донякъде раздразнен, че не го питат. А и какво щеше да стане след това? Какво щеше да стане, след като изчезнеш и последното лице?

Нещо обаче дълбоко не беше наред. Появи се физиономия, която не бе виждал никога. Едва тогава осъзна, че всъщност армията командва парада. Нямахме как иначе. Само армията можеше да допусне лице, което не бе виждал никога. Напълно непознато, появило се не когато трябва, не където трябва. Имаше чувството, че е прав. По-голямата част от живота си бе прекарал под контрола на армията. Струваше му се логично тъкмо военните да организират последната част, финала. А и единствена грешка можеше да бъде простена.

Само че този тип го докосваше. Удряше го. Причиняваше му болка. Изведнъж разбра, че парадът е свършил, *преди* да се появи този. Той не беше част от парада. Бе дошъл *след* него. Може би бе дошъл, за да го довърши? Да, явно беше това. А как иначе? Този човек беше дошъл, за да се погрижи да умре по разписанието. Парадът бе приключил, а армията не можеше да допусне точно той да го надживее. Защо иначе ще си правят труд да устройват цял парад, ако след това ще го оставят да живее? Беше безсмислено. Абсолютно излишно. Щеше да представлява сериозен пропуск в процедурите. Опита се да си припомни кой се бе появил преди последния човек. Предпоследното лице, което всъщност беше последно. Не помнеше. Не бе внимавал. Отпусна се и умря, преди да си спомни.

Беше мъртъв, но все още мислеше. Това нормално ли беше? Това ли беше животът след смъртта? В продължение на трийсет и девет години бе смятал, че няма задгробен живот. Някои бяха съгласни с него, други спореха. Той винаги бе настоявал на своето. А сега беше

попаднал точно в задгробния живот. Някой щеше да дойде и да му се присмее – *Казвах ли ти?* Непременно. Самият той не би оставил някого на мира, ако е бил толкова заблуден. Поне щеше да му натрие носа приятелски.

Вида Джоди Гарбър. Тя щеше да му обясни. Не, не беше възможно. Тя не беше мъртва. Само мъртвец би могъл да ти крещи в отвъдното, нали? Жив човек не би могъл. Очевидно. Живите не бяха в отвъдното. А Джоди Гарбър беше жива. Беше се погрижил да е така. В това беше цялата работа. А беше сигурен, че с нея никога не е обсъждал задгробния живот. Или го бе правил? Може би преди много години, когато все още беше малка? Във всеки случай това *беше* Джоди Гарбър. И се канеше да му каже нещо. Седна пред него и прибра косата зад ушите си. Дълга руса коса, малки уши.

– Здравсти, Ричър – каза му тя.

Нейният глас. Без съмнение. Няма грешка. Значи може би и тя бе мъртва. Може би след автомобилна катастрофа. Каква ирония на съдбата! Може би я е блъснал някой камион на Бродуей, когато се е прибираща у дома от Световния търговски център.

– Ей, Джоди – обади се той.

Усмихна му се. Имаше контакт. Значи наистина беше умряла. Само един мъртвец може да чуе гласа на друг мъртвец. Все пак трябваше да разбере.

– Къде сме? – попита я.

– В „Сейнт Винсът“. Светията, нали знаеш?

Беше чувал за свети Петър. Онзи, който стои пред портите. Беше го виждал на картинки. Или на карикатури. Беше старец с дълга роба и с брада. Стоеше на нещо като амвон и задаваше въпроси – защо трябва да те пусне вътре. Само че не помнеше свети Петър да му е задавал каквито и да било въпроси. Може би щеше да стане малко по-късно.

А кой беше свети Винсът? Може би този, който отговаряше за мястото, където изчакваш въпросите на свети Петър? Нещо като подготвителен лагер. Нещо като Форт Дикс. Е, подготвителният лагер нямаше да е проблем за него – това беше най-лесната част от службата му. Би могъл да го преживее още веднъж. Но все пак се ядосваше. Беше станал майор в края на краищата. Беше звезда. Имаше медали. Защо ще го изпращат пак в тренировъчен лагер?

И защо Джоди беше там? Би трябвало да е жива. Даде си сметка, че лявата му ръка е свита в юмрук. Беше ядосан. Много. Беше спасил живота ѝ, защото я обичаше. Защо сега беше мъртва!? Какво, по дяволите,

ставаше? Опита се да се надигне. Нещо го притискаше и му пречеше. Какво беше това? Или щяха да му обяснят, или някой щеше да си изпати.

– Успокой се – каза му Джоди.

– Искам да видя свети Винсънт – отвърна той. – Искам да го видя веднага. Кажу ми да довлече жалкия си задник в тази стая най-късно след пет минути, или ще се ядосам сериозно.

Джоди го погледна и кимна.

– Добре – съгласи се тя.

После се обърна на другата страна и стана. Скри се от погледа му и той се отпусна. Това не беше никакъв тренировъчен лагер. Беше твърде тихо, възглавниците бяха меки.

Когато се замислеше за това, струваше му се, че би трябвало да се ужаси. Но не се бе ужасил. Стаята просто се появи на фокус и той видя обзавеждането, блестящото оборудване. *Болница*, помисли си. Престана да е мъртъв и отново стана жив с безразличното свиване на рамене, с което човек, който има много работа, осъзнава, че е сгрешил датата.

Стаята беше огряна от слънце. Обърна глава и видя, че има прозорец. Джоди седеше до него на стол и четеше книга. Той я наблюдаваше със стаен дъх. Косата ѝ беше чиста и блестеше. Падаше назад върху раменете и тя си играеше с един кичур. Беше с жълта рокля без ръкави. Раменете ѝ бяха загорели от слънцето. Виждаше малките издатини на костите отдолу. Ръцете ѝ бяха дълги и слаби. Седеше с кръстосани крака. Беше със светлокафяви мокасини в тон с роклята.

– Хей, Джоди – извика той.

Тя се обърна и го погледна. Потърси нещо в лицето му, откри го и се усмихна.

– Хей ти – отвърна тя. Остави книгата и стана. Направи три крачки, наведе се и го целуна нежно по устните.

– Свети Винсънт – добави той. – Ти ми каза, но бях объркан.

Джоди кимна.

– Бяха те натъкнали с морфин. До козирката. Това количество ще-ще да стигне за всички наркомани в Ню Йорк.

Той кимна и погледна към слънчевия прозорец. Като че ли беше следобед.

– Кой ден сме днес?

– Юли е. Беше в безсъзнание три седмици.

– Би трябвало да изпитвам глад.

Тя заобиколи покрай долния край на леглото и застава от лявата му страна. Сложи ръка на ръката му. Беше обърната с дланта нагоре. Във вената му под лакътя беше забита игла. Някаква течност се вливаше в нея през прозрачни маркучи.

– Хранеха те през цялото време – каза тя. – Глюкоза, най-различни соли.

Той кимна.

– Солите са нещо важно.

Тя замълча.

– Какво има? – попита я.

– Помниш ли?

Той кимна пак.

– Всичко.

Джоди преглътна.

– Не знам какво да кажа – прошепна тя. – Получи куршум заради мен.

– Аз съм си виновен – отвърна той. – Бях прекалено бавен, това е всичко. Трябваше да го заблудя и да го изпреваря. Е, така или иначе, ясно е, че съм оцелял, така че не казвай нищо. Сериозно. Не говори повече за това.

– Все пак би трябвало да ти благодаря.

– А може би аз би трябвало да ти благодаря. Добре е да знаеш, че има някой, за когото си струва да те застрелят.

Джоди кимна не защото беше съгласна, а механично – движение, което трябваше да спре плача ѝ.

– Е, как съм аз? – попита Ричър.

Тя не отговори веднага.

– Ще повикам лекаря – каза след малко. – Той най-добре ще ти обясни.

Излезе и след миг се върна заедно с един човек с бяла престилка. Ричър се усмихна – това беше онзи, когото армията бе изпратила, за да го довърши след парада. Беше дребен човек с буйна коса, който би могъл да си намери работа като борец.

– Разбираш ли нещо от компютри? – попита лекарят.

Ричър сви рамене и започна да се притеснява, че това е някаква увертюра, след която ще му съобщи лошите новини – увреждане на мозъка, загуба на паметта, парализа.

– От компютри ли? – попита той. – Много малко.

– Добре, ето какво. Представи си един суперкомпютър, на когото сме дали всички възможни данни за човешката физиология и физика, както и всичко, което знаем за огнестрелните рани. След това сме му поставили задачата да направи модел на човек, който най-добре би издържал куршум трийсет и осми калибър в гърдите. Компютърът пресмята цяла седмица и накрая дава отговора. Какъв ще е той според теб?

Ричър сви рамене.

– Не знам.

– Компютърът ще изплюе снимката ти, приятелю. Това е. Проклетият куршум дори не беше проникнал в гръдния ти кош. Гръдните ти мускули са толкова жилави, че са го спрели като бронирана жилетка. Разкъсал е мускула и е счупил едно ребро от другата страна, но само толкова.

– Тогава защо съм бил в безсъзнание три седмици? – попита Ричър веднага. – Със сигурност не е заради разкъсания мускул или счупеното ребро. Добре ли съм?

Лекарят направи нещо странно – плесна с ръце, после се приближи усмихнат.

– Тревожех се. Раната на главата беше лоша. Много лоша. В началото помислих, че е от някакъв пистолет, който стреля с пирони, но после ми обясниха, че е изхвърчал от мебел. Беше пробил черепа и бе влязъл на половин сантиметър в мозъка ти. Предните полукълба. Ако в моя мозък трябваше да забиват пирон, категорично не бих избрал предните полукълба. Ако обаче трябваше да избирам в чий чужд череп да видя забит пирон, щях да избира твоя, защото е дебел като на неандерталец. Ако беше като на нормален човек, пиронът щеше да хлътне много по-дълбоко, и толкова. Лека нощ и сбогом.

– Значи всичко е наред? – попита Ричър.

– Току-що ни спести десетина хиляди долара за изследвания – отговори лекарят доволно. – Разказах ти за раната на гърдите. Ти веднага анализира чутото, сравни го със собствените си познания, осъзна, че заради нея не може да си бил в кома три седмици, и веднага зададе въпроса, който зададе, без колебание. Бързо, логично мислене, систематизиране на нужната информация, бързо и правилно заключение, ясен въпрос и търсене на отговор. Всичко е наред с главата ти, приятелю. Това е професионалното ми мнение.

Ричър кимна бавно.

– Кога ще мога да изляза оттук?

Лекарят свали болничния картон от таблата на леглото и го

прегледа.

– Общо взето, нямаш проблеми със здравето, но ще трябва да те наблюдаваме известно време. Още ден-два, предполагам.

– Глупости – възрази Ричър. – Тръгвам си още тази вечер.

Лекарят кимна.

– Ще видим как ще се чувстваш след час.

Приблужи се до системата, премести клапана на един от маркучите, видя резултата, кимна и излезе от стаята. На вратата кимна на Джоди, която въведе някакъв възрастен мъж с тънко яке. Беше на около петдесет, блед, със сива коса. Ричър го изгледа и си помисли: *Залагам десет долара срещу един, че този е от Пентагона.*

– Ричър, това е генерал Мийд – представи го Джоди.

– От военното министерство – добави Ричър.

Възрастният го погледна изненадано.

– Познаваме ли се?

Ричър поклати глава.

– Не, но бях сигурен, че някой от вас ще се появи веднага щом дойда на себе си.

Мийд се усмихна.

– Така е. Буквално бяхме обсадили болницата. С две думи, искаме да си млчите за случилото се с Карл Алън.

– Няма начин – отвърна Ричър.

Мийд се усмихна. Чакаше. Беше достатъчно опитен военен бюрократ, за да знае стъпките. Лион някога казваше: *Нещо срещу нищо, толкова чудо няма.*

– Семейство Хоби – продължи Ричър. – Качете ги на един самолет за Вашингтон, първа класа, настанете ги в хотел с пет звезди, покажете им, че името на сина им е записано на Стената, и се постарайте през цялото време, докато гледат, край тях да има офицери с парадни униформи, които да козируват до побъркване. Само при това положение ще млъча.

Мийд кимна.

– Ще стане – каза той, надигна се и излезе.

Джоди седна на леглото.

– Каж ми какво стана с полицията – настоя той. – Ще трябва ли да ме разпитват?

Джоди поклати глава.

– Алън уби двама полицаи. Ако живееш на територията на Ню Йорк, никога повече, до края на живота ти, няма да те глобят за неправилно паркиране. Беше самозащита и всичко е наред.

– Ами пистолетът? Беше незаконен.

– Собственост на Алън. Ти го изби от ръката му пред очите на цяла стая свидетели.

Ричър кимна замислено. Отново си спомни пръските кръв и кости, когато го застреля. Добър изстрел. Полутъмна стая, напрежение, пирон в главата, куршум 38-и калибър в гърдите. Право в десетката. Почти съвършен изстрел. След това си спомни куката пред лицето на Джоди, блестящата стомана на фона на златистата ѝ кожа.

– Ти добре ли си? – попита я след малко.

– Да – отвърна тя.

– Сигурна ли си? Не сънуваш ли кошмари?

– Не сънувам кошмари. Вече съм голямо момиче.

Той кимна отново. Спомни си първата им нощ заедно. Голямо момиче. Сякаш беше преди милион години.

– Въпросът е ти дали си добре – каза тя.

– Лекарят смята така. Нарече ме неандерталец, забрави ли?

– Питам сериозно.

– Как изглеждам?

– Ще ти покажа – отговори тя.

Излезе за малко до банята и се върна с едно огледало, което свали от стената. Беше кръгло, с рамка от пластмаса. Подпря го на краката му, той протегна ръка и го улови. Вгледа се. Тенът му все още беше страхотен. Сини очи. Бели зъби. Главата му беше обръсната, а косата беше покарала около милиметър. По лявата страна на лицето му имаше множество малки белези. Дупката от пирона на челото му се губеше сред бръчките на дългия и изпълнен с премеждия живот. Успя да я различи, защото беше зачервена, но иначе не беше по-голяма от белега, който му бе останал от една полузабравена детска караница с брат му Джо, точно през годината, когато бе свален хеликоптерът на Хоби. Наклони огледалото и видя широка превръзка на гърдите, снежнобяла на фона на загорялата му кожа. Реши, че е отслабнал поне с петнайсет килограма. 105, нормалното му тегло. Върна огледалото на Джоди и се опита да седне в леглото. Изведнъж му се зави свят.

– Искам да се махна оттук – каза той.

– Сигурен ли си? – попита го тя.

Кимна. Беше сигурен, но му се спеше ужасно. Отпусна глава върху

възглавницата, само за малко. Беше му топло, а тя беше мека. Главата му тежеше цял тон и мускулите на врата му не бяха в състояние да я помръднат. Започваше да се смрачава. Погледна нагоре и видя някъде там прозрачните торбички с течността, която се вливаше във вената му. Видя и клапана, който бе регулирал лекарят. Нещо беше щракнало. Помнеше звука. Вгледа се и видя някакъв надпис върху едната торбичка. Зелен. Вгледа се внимателно. *Морфин*.

– По дяволите! – изруга той и стаята потъна в пълна тъмнина.

Когато отново отвори очи, слънцето се бе върнало назад. Беше по-рано през деня. Сутрин, не следобед. Джоди отново седеше на стола и четеше. Същата книга. Беше минала още един сантиметър напред. Роклята ѝ сега беше синя, не жълта.

– Сега е утре – каза му тя.

Затвори книгата и стана. Приблужи се и го целуна по устните. Той също я целуна, стисна зъби, извади иглата от вената си и я пусна край леглото. Течността продължи да се излива на пода. След това той се надигна, облегна се на възглавницата и прокара длан по скалпа си.

– Как се чувстваш? – попита го тя.

Той не отговори, а започна бавно да оглежда тялото си, като започна от пръстите на краката.

– Добре – отвърна след малко.

– Едни хора искат да те видят – каза тя. – Научили са, че си дошъл на себе си.

Ричър кимна и се протегна. Усещаше раната на гърдите си. Вляво. На мястото усещаше някаква слабост. Протегна лявата си ръка и улови скобата на поставката за системата. Стисна силно. Усещаше болка в лакътя, където беше забита иглата, и леко дърпане на гърдите, но въпреки това скобата се изви. Усмихна се.

– Добре – каза след това. – Нека дойдат.

Знаеше кои са още преди да влязат. Позна ги по шума – колелата на кислородния апарат леко скърцаха. Възрастната жена изчака и го пусна да влезе преди нея. Беше със съвсем нова рокля. Той беше със стария си вълнен костюм. Избута количката пред нея и спря. Улови се за нея с лявата си ръка и козирува с дясната. Дланта му трепереше. Ричър отвърна със същия жест. После двамата старци влязоха.

Изглеждаха променени. Бяха стари и немощни, но този път изглеждаха спокойни. По-добре е да знаеш, че синът ти е мъртъв, отколкото да

не знаеш, предположи той. Спомни си лабораторията на Нюмън и ковчега със скелета на Виктор Хоби. Помнеше костите много добре. Праве-ха впечатление – високото чело, правилната форма на черепа, равните бели зъби, дългите крайници. Това беше благороден скелет.

– Той беше герой.

Старецът кимна.

– Изпълнил е дълга си.

– Нещо повече от това – отбеляза Ричър. – Четох досието му. Говорих с генерал Де Уит. Той е бил смел пилот, който е направил нещо повече от това да изпълни дълга си. С храбростта си е спасил живота на много хора. Ако беше останал жив, сега щеше да има поне три генералски звезди и да заема важен пост.

Казваше им това, което искаха да чуят, но това беше и самата истина. Старицата улови дланта на съпруга си и двамата останаха мълчаливи, с навлажнени очи и мисли, полетели на единайсет хиляди мили разстояние. Представяха си какво би могло да се случи. Сега миналото се простираше назад просто и праволинейно, ясно очертано от една храбра смърт по време на бой. Оставаха само почтените сънища. Вече можеха да си ги спомнят, защото бяха легитимни и имаха право на тях. Даваха им сили подобно на кислорода, който съскаше от бутилката в ритъм с дишането на стареца.

– Сега мога да умра спокоен – каза старецът.

– Не, още не може – възрази Ричър. – Трябва да отидете и да видите Стената. Името му ще бъде написано там. Искам да ми донесете снимка.

Старецът кимна, а жена му се усмихна през сълзи.

– Мис Гарбър ни каза, че може би ще живеете в Гарисън – каза тя. – Ще бъдем съседни.

Ричър кимна.

– Възможно е.

– Мис Гарбър е симпатична млада жена.

– Да, мадам, така е.

– Престани с тези приказки – скастри я старецът, после двамата се извиниха, че не могат да останат повече, защото съседът, който ги докарал с колата си, ги чакал долу. Тръгнаха си, Джоди ги изпрати и се върна усмихната.

– Лекарят каза, че може да те изпише.

– Е, ще ме закараш ли тогава? Взе ли си вече нова кола?

Тя поклати глава.

– Още не. Под наем е. Нямам време да ходя по магазините. От

„Херц“ ми докараха мъркюри със сателитна система за навигация.

Ричър вдигна ръце над главата си и разкърши рамене. Чувстваше се отлично. Ребрата му бяха добре. Нямахше болка.

– Трябват ми дрехи – каза той. – Предполагам, че от старите не става нищо.

Джоди кимна.

– Сестрите ги срязаха с ножица.

– Ти беше ли, когато го направиха?

– Бях тук през цялото време. Спя в една стая в дъното на коридора.

– Ами работата ти?

– Взех си отпуска. Казах им, че ако не са съгласни, ще напусна.

После бръкна в един метален шкаф и извади кат дрехи. Нови джинси, нова риза, ново яке, нови чорапи и гашета, безупречно сгънати. Най-отгоре бяха старите му обувки – по военен маниер.

– Не са кой знае какво – обясни тя. – Не исках да губя много време, исках да съм при теб, когато се събудиш.

– Стояла си тук три седмици?

– Бяха като три години – отвърна Джоди. – Ти беше в ужасно състояние. Кома. Изглеждаше много зле. Много, много зле.

– А тази сателитна система... може ли да познае къде е Гарисън?

– Там ли искаш да отидеш? – попита го тя.

Ричър сви рамене.

– Предполагам. Нали не трябва да се преуморявам? Чистият въздух може да ми е от полза.

Той погледна някъде встрани от нея.

– Може и ти да останеш с мен, поне за известно време. Да ми помогнеш да се възстановя.

След това отметна завивката и се изправи бавно и неуверено. Започна да се облича, а Джоди го улови за лакътя, за да му помогне да запази равновесие.

КРАЙ

© 1999 Лий Чайлд
© 2003 Владимир Германов, превод от английски

Lee Child
Tripwire, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Лий Чайлд. Сигнал за опасност
Издавателство „Обсидиан“, София, 2003
Редактор: Кристин Василева
Художник: Кръстьо Кръстев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 954-8240-63-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12289>]